

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΕΤΟΣ 1889

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

68 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 68 — 14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14

1889

Τῷ ἀναγνώστῃ!

Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν τὸ Δελτίον ὅσον ἔνεστι τελειότερον διαιροῦμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν ὕλην εἰς τὰ ἑξῆς κεφάλαια: α') Ἀνασκαφαὶ καὶ εὑρήματα. β') Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ γ') Ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις. Θέλει δὲ προστίθεσθαι καὶ δ'. κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «παλαιότερα εὑρήματα» ὃ θέλει περιλαμβάνει διατριβὰς περὶ ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν προγενεστέροις χρόνοις, καταλόγους τῶν Μουσείων, κ.τ.λ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1889.

Ὁ Γενικὸς Ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν· προέβησαν δὲ αὗται μέχρι τοῦ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πτέρυγα τῶν Προπυλαίων πελασγικοῦ τείχους τοῦ περιβόλου, ὥστε ἀνεσκάφη ἤδη καθ' ὁλοκληρίαν ὁ χῶρος, ἐν ᾧ τὸ τέμενος τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος. Θεμέλια ναοῦ οἱουδήποτε ἐνταῦθα δὲν ἀπεκαλύφθησαν· ἀλλ' ἂν ὑπῆρχόν ποτε τοιαῦτα θὰ κατεστράφησαν ἐν μεσαιωνικοῖς χρόνοις, διότι ἡ ἐπίχωσις ἦτο ἐλαχίστη, μικροτέρα ἑνὸς μέτρου. Τὰ γενόμενα δὲ ὀλίγα εὑρήματα εἶνε κυρίως ἐπιγραφικὰ καὶ ἓν γλυπτόν, ἀξιολογώτατον. Τοῦτο εἶνε ἀρχαϊκῆς τέχνης (ὑψ. 0,35 πλ. 0,40—0,425) εἰς ταπεινὸν ἀέτωμα ἄνω ἀπολῆγον ἀνάγλυφον, ἐν ᾧ ἡ ἑξῆς παράστασις: Χλαμυδοφόρος ἀνὴρ διπλοῦν παίζων αὐλὸν ἵσταται ὄρθιος ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι ἐστραμμένος· τούτῳ ἕπονται τρεῖς γυναικεῖαι ὀρχούμεναι μορφαί, ποδήρη ὅλως τῷ σώματι συγκεκολλημένον χιτῶνα ἐνδεδυμέναι, κρατοῦσαι ἀλλήλας ἀπὸ τῶν χειρῶν· ἡ μὲν πρώτη, ἡ ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ αὐλητοῦ, ἔχει τὴν δεξιὰν ὑπὸ τοὺς μαστοὺς καὶ κρατεῖ ἐν αὐτῇ μῆλον, ἡ δὲ τελευταία ἄγει εἰς τὸν χορὸν παῖδα κρατοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς χειρός. Σπουδαιότα-

τον δ' εἶνε τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο καὶ διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σωζόμενον χρωματισμόν. Εὑρέθη δὲ ἐν τῷ χώρῳ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος παρὰ τὸ τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως. Τῶν ἐπιγραφικῶν δ' εὑρημάτων σπουδαιότατον εἶνε ἐπιγραφὴ ἐν ᾗ ἀναγράφονται δαπάναι γενόμεναι πρὸς ἀγορὰν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου. Τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γνωρίζομεν καὶ τὴν διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦτο γενομένην δαπάνην καὶ τὴν ἐπὶ Περικλέους ἀναλογίαν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου. Εὑρέθησαν δὲ καὶ ἐπιγραφαί, ἐν αἷς ἀναγράφονται ὀνόματα τεχνιτῶν, οἷον *Εὔφρων* ὁ Πάριος καὶ *Πύθις*. Περὶ τῶν ἐπιγραφικῶν εὑρημάτων ἴδ. σ. 6 ἀρ. 2.

Σὺν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἐξακολουθοῦσιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει αἱ ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ προσήκουσαν τοποθέτησιν τῶν λίθων καὶ αἱ πρὸς καταδάφισιν τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν τῶν καλυπτόντων ἐν μέρει τὸ ἀρχαῖον τεῖχος τοῦ περιβόλου τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

2. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως εὑρέθησαν ἐν τῷ ἀνωτέρω (σ. 5 ἀρ. 1) μνημονευομένῳ χώρῳ, παρὰ τὸ μεσημβρινὸν κυρίως τεῖχος τοῦ περιβόλου, ἔνθα ἡ ἐπίχωσις ἦτο ὁπωσοῦν μεγαλητέρα, ἢ κατὰ τὸν λοιπὸν πρὸς βορρᾶν χῶρον, αἱ ἑξῆς, κατὰ ἔκθεσιν τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ, ἐπιγραφαί:

«1. Πλὰξ ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, μήκ. 0,44, πλάτ. 0,29, πάχ. 0,105μ. Σώζονται τὸ ἄνω, τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ λίθου. Γραφὴ στοιχηδόν.

Κιχέσιππος [:] ἐγ[ρ-
αμμάτευε: ἀγάλ[μ-
ατος: ἐπιστάτε[σ-
ι: Μυρρινόσιος [: λ-
H ε̄μμα: παρὰ ταμι[ō-
ν: Hοῖς Δεμό[σ]τρ[α-
τος: ἐγραμμάτευ-
ε: Χσυπετάον[:]τα[μ-

ἰαι : Κτεσίον : Στ[ρ-
οσίας : Ἀντιφάτ[ε-
ς : Μένανδρος [:] Θ[υμ-
οχάρες [:] Σμόκο[ρδ-
ος : Φειδελείδ[ες.
𐅄 Φ Φ Φ : χρυσίον : ἐονέ[θ-
𐅄 Τ Τ [Χ]: ε[:]σταθμὸν : 𐅄 Τ Χ 𐅄
Χ Χ Χ 𐅄 : τιμὲ τοῦτο [: Δ] Π ⊦ ⊦ [⊦
Η 𐅄 ⊦ ⊦ : ΙΙΙΙΙ
Τ Τ 𐅄 [Η] ἐλέφας ἐονέθε
Η Δ Δ Δ
Δ ⊦ ⊦ ⊦

Προτιθέμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς πιστὸν πανομοιότυπον τῆς ἐπιγραφῆς περιοριζόμεθα ἐνταῦθα εἰς τὰς ἑξῆς παρατηρήσεις·

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται, ὡς αἱ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 298 καὶ 299, εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἀγάλματος τῆς Παρθένου, τοῦ πασιγνώστου ἔργου τοῦ Φειδίου, ἀνεγράφη δὲ ὄχι πρὸ τοῦ ἔτους Ol. 84,1 (444 πρ. Χρ.) διότι τὸ σίγμα ἔχει ἄνευ ἐξαιρέσεως τὸ μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο κρατοῦν σχῆμα (τετρασκελές), ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸ τοῦ ἔτους Ol. 85,3 (438 πρ. Χρ.), διότι κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἀπετελέσθη ἡ τοῦ ἀγάλματος ἐπεξεργασία, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ σχολίου, ὃ παρακατιόντες ἀναφέρομεν.

Ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς μνημονευθεὶς γραμματεὺς τῶν ἐπιστατῶν τοῦ ἀγάλματος Κιχήσιππος Μυρρινούσιος ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. I, 298, ἥτις παραδόξως πως ἐπαναλαμβάνει αὐτολεξεὶ τοὺς τέσσαρας πρώτους καὶ μέρος τοῦ πέμπτου στίχου τῆς νῦν εὑρεθείσης (1). Ἄγνωστοι δὲ ἦσαν μέχρι νῦν οἵ τε ταμίαι καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν, πρωτοφανῆ δὲ εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα δύο ἐκ τῶν ταμιῶν, τοῦ Σμοκόρδου (πρβ. τὸ ῥῆμα σμοκορδοῦν) καὶ

(1) Τὸ παράδοξον τῆς ἐπιγραφῆς χρήζει ἰδιαιτέρας μελέτης, διότι ἢ παραπεποιημένη εἶνε ἢ ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐπιμελουμένης ἀρχῆς, ὅταν ὁ χαράκτης μόλις ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν του. Ἐνδείξεις δὲ τοῦ μὴ ἐπισήμου χαρακτῆρος εἶνε 1) ὅτι δὲν ἐγράφη στοιχηδὸν ὡς αἱ ἄλλαι δύο τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐπιγραφαί, 2) ἡ ἐν τῷ α' στ. γραφὴ «Ἀθηνᾶ» ἀντὶ «Ἀθηναία» καὶ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ συνόλου τοῦ στίχου, 3) ἡ ἀδεξιότης τῆς ἐγχαράξεως. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὰ πρὸς τὴν νῦν εὑρεθεῖσαν συμφωνοῦντα ἀντεγράφησαν ἐξ ἐπισήμου πρωτοτύπου.

τοῦ Φειδελείδου (ἴσως πρέπει νὰ ἐντεθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν C. I. A. I, 176 στ. 8). Κατὰ τὴν ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 299 ἐπιγραφὴν παρεδόθησαν ἐν ᾧ ἔτει ἀνεγράφη αὕτη ἡ ἐπιγραφή, τοῖς ἐπιστάταις τοῦ ἀγάλματος ὡς ἔγγιστα 34 ½ τάλαντα, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος ἀνηλώθη, ἐν δὲ τῷ ἔτει, εἰς ὃ ἀνάγεται ἡ νῦν ἐκδιδομένη ἐπιγραφή, παρέδωκαν οἱ ταμίαι τοῖς ἐπιστάταις 100 τάλαντα, ἐξ ὧν ἀνηλώθησαν δι' ἀγορὰν χρυσίου μὲν 87 τάλ. 4652 δρ., ἐλέφαντος δὲ 2 τάλ. 743 δρ., τὸ σύνολον λοιπὸν 89 τάλ. 5395 δρ. ἀντιστοιχοῦντα κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Hultsch (Metrologie σ. 709 πιν. XVI) περίπου πρὸς 529592 φρ. χρ. τῆς σημερινῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου (4 μάρκ. = 5 φρ.) (1).

Σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ λίθου τὸ πρῶτον ἤδη ἀκριβῶς μανθάνομεν τὴν ἀναλογίαν, ἐν ᾗ διετέλει ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου. Κατὰ προσέγγισιν ἠδυνάμεθα ἤδη ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 301 ἐπιγραφῆς νὰ ὁρίσωμεν ταύτην τὴν ἀναλογίαν εἰς 1 : 14 (2), ἕνεκα δὲ τῆς καλλιτέρας διατηρήσεως τῆς νῦν εὑρεθείσης δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ἀκριβέστερον περὶ τούτου τοῦ ζητήματος, ὃ ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ἀποδείξωμεν.

Ἐκ τῶν στίχων 14—18 τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ ἐπὶ Κιχησίππου γραμματεύοντος ἀγορασθὲν χρυσίον βάρος εἶχε 6 τάλ. 1518,83 δρ. Ἀποδεικνύεται γὰρ διὰ τῆς ἀντιβολῆς ἄλλων ἐπιγραφῶν, σαφέστατα δὲ διὰ τῆς ἤδη μνημονευθείσης τῆς ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 301, ὅτι τὸ πρὸς ἀριστερὰ τῶν στ. 14—17 παραπλεύρως ἀναγεγραμμένον ποσὸν (87 τάλ. 4652 δρ.) εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν ἀγορασθέντος χρυσίου· ἕπεται λοιπὸν ὅτι πάντες οἱ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 15 καὶ 16 καὶ οἱ ἐν τῷ στ. 17 μετὰ τὰ σημεῖα τῆς διαστίξεως ἀναγεγραμμένοι ἀριθ-

(1) Τὰ περιγενόμενα παρεδόθησαν πιθανῶς τοῖς ἐπιστάταις τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅπως ἔγεινε καὶ ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ τοῦ Παρθενῶνος προκαταβαλλομένων χρημάτων.

(2) Ἐξετάσας ἐπὶ τούτῳ τὸν λίθον ἐπείσθην ὅτι ἐν τῷ 22 στ. τῆς ὑπ' ἀρ. 301 ἐπιγραφῆς δύναται νὰ ἦν γεγραμμένον 𐅅ΔΔΔΔΓ⊢⊢IIII, ὅπερ θὰ ἀνεκρίνετο τοῖς 14,037, τῷ πορίσματι δηλαδὴ οὐ ἐπιτυγχάνομεν παρακατιόντες ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου.

μοὶ πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς σημαίνοντες τὸ βάρος (τὸν σταθμὸν) τοῦ χρυσίου· ἀποκλείεται δὲ καὶ διὰ ἄλλους λόγους νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι οἱ μετὰ τὰς λέξεις «τιμὴ τούτου» ἐν τοῖς στ. 17 καὶ 18 ἑπόμενοι ἀριθμοὶ θὰ ἀναφέρωνται εἰς ταύτας.

Συνάγεται οὖν ἐκ τῶν ῥηθέντων ὅτι τὸ χρυσίον, τὸ 6 τάλ. 1518,83 δρ. βάρος ἔχον, ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν διὰ 87 ταλ. 4652 δρ. τοῦ κοινοῦ νομίσματος, δηλαδὴ ἀργυροῦ· βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ποσόν τι χρυσίου βάρος ἔχον μιᾶς δραχμῆς ἠγοράζετο ἐπὶ Περικλέους ἀντὶ 14,037 ἀργυρῶν δραχμῶν.

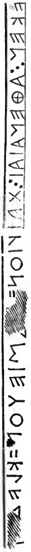
Στηριζόμενοι ἐπὶ τούτου τοῦ πορίσματος δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ χρυσίου, ὃ μετεχειρίσθη ὁ Φειδίας πρὸς «τὴν περὶ τὸν κόσμον κατασκευήν,» δηλαδὴ τῶν ἐκ χρυσοῦ ποιηθέντων μερῶν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος.

Τὴν ἀκριβεστέραν πληροφορίαν περὶ τοῦ βάρους τοῦ χρυσοῦ τούτου παρέχει ἡμῖν ὁ Φιλόχορος, ὅστις κατὰ τὸ διὰ τὸν στ. 605 τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους σχόλιον ἔγραψε ὅτι «ἐπὶ Θεοδώρου ἄρχοντος (438/7 π. Χ.) καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδʹ, Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος», ἠρύσθη δὲ ἀναμφιβόλως τὰ περὶ τοῦ χρυσίου ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, πιθανῶς ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν ἐπιστατῶν.

Θεωροῦντες τοῦτο τὸ ποσὸν (1152,62 χιλιόγρ.) ὡς τὸ ἀκριβὲς βάρος τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἀγάλματος, ὑποτιθέντες δὲ ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ διετέλει ἡ αὐτὴ διαμένουσα διαρκούσης τῆς κατασκευῆς, εὑρίσκομεν ὅτι διὰ τὰ χρυσᾶ μέρη τῆς Παρθένου ἀνηλώθησαν 617,628 τάλαντα ἀργυρᾶ, ταῦτα δὲ ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Hultsch περίπου πρὸς 3,840,401 φρ. τῆς σημερινῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 299 δημοσιευθείσης καὶ τῆς νῦν εὑρεθείσης ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἀκροπόλει παρόμοιαι στῆλαι, ἐν αἷς τὰ ἀναλώματα τῶν λοιπῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Φειδίου ἡ κατασκευὴ τῆς Παρθένου ἐγένετο, καθ' ὅμοιον τρόπον ἀναγεγραμμένα ἦσαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου φαίνεται ὅτι ἐστάθη ἐν τῷ ἰδιαιτέρως καλουμένῳ Παρθενῶνι ἡ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς C. I. A. II 667, 670, 719 καὶ 727 μνημονευομένη

χαλκῆ στήλη, ἥτις περιεῖχε λεπτομερῆ ἀναγραφὴν τῶν μερῶν, ἐξ ὧν συνίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς πολιούχου θεᾶς. Ἐκ ταύτης ἴσως ἐλήφθη ἡ κατ' ἀριθμὸν καὶ σταθμὸν περιγραφὴ τοῦ ἀγάλματος, ἧς λείψανά τινα διεσώθησαν κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Κίρχοφ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. I, 176.

»2. Στήλη ἐκ πωρίνου λίθου, συνηρμολογημένη ἐκ δύο τεμαχίων. Ἐλλείπει τὸ ἓν ἄκρον μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ μέρος τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς μετὰ τοῦ τέλους τῆς ἐπιγραφῆς·

Συνάγεται ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς μιᾶς τῶν δύο εὐρυχωροτέρων πλευρῶν ὅτι αὕτη προσηρείδετο πρός τοῖχόν τινα, ἴσως οἰκοδομήματός τινος, ὃ ἐχρησίμευεν ὡς ταμιεῖον. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ὑπὸ τὸ ἄκρον μιᾶς τῶν μακροτέρων καὶ χαμηλοτέρων πλευρῶν· ὑπὸ τῷ πρώτῳ μέρει αὐτῆς διατηρεῖται λεπτή τις γραμμή, ἐγκεχαραγμένη πρὸς ὁδηγίαν τοῦ τεχνίτου. Μῆκ. 2,30, πλ. 0,70, πάχ. 0,32μ· ὕψ. τῶν μειζόνων γραμμάτων 0,065 —0,07, τῶν κυκλοτερῶν 0,04—0,048μ:

> Τὸ δεῖνα ἀνέθ]εκεν ⁝ Ἀθεναίαι ⁝ Χαιρίον [⁝ τ]αμιεύον ⁝ Κλέδ[ικος. . . . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε τῶν ἀρχαιοτέρων πασῶν τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθεισῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν, καθὼς δὲ φαίνεται ἐκ τοῦ παρατεθειμένου πανομοιοτύπου, ἀποδεικνύει ἡ γραφὴ αὐτῆς ὅτι σύγχρονος εἶνε τῇ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ γνωστοῦ Μοσχοφόρου (Sitz. d. Berl. Ak. 1888 σ. 319, Mitth. d. arch. Inst. XIII σ. 114).

Ἐπὶ τῆς ἄνω στενῆς πλευρᾶς τοῦ λίθου, πρὸς ἣν κατέληγεν ἡ καθέτως καταβαίνουσα ἐπιγραφή, δὲν ὑπάρχει κανὲν σημεῖον προσαρμογῆς ἄλλου λίθου ἢ ἀναθήματός τινος. Ὅθεν ἀμφιβάλλω ἂν ἐν τῷ τέλει δέον νὰ συμπληρωθῇ τὸ κοινὸν *ἐπόεσεν* ἢ *ἐπόει* ἢ ἄλλο τι, φέρ' εἰπεῖν *ἔρχεν*.

»3. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., πρὸς τὸ ἄνω μέρος τεθραυσμένη. Μῆκ. 1, πλ. ἄνω 0,47, κάτω 0,53, πάχ. 0,15μ.

. . . . ου
. . . . ους
. . . . νίππου
. . . . ά]δ[ο]υ
. . . . Μνησιθέου
. . . . Ἡ]γησιφάνους
. . . . . α]χος Γλαυκέτου
Στεφ]ανόδωρος Λυσιστράτου
Κα]λλίας Καλλιάδους
Ἀντιφῶν Ἐπιτρόπου
Χρέμης Σμικύθου
Αἰξωνῆς·
Εὐκλῆς Εὐκλείδου
Μελάνθιος Ἀριστείδου
Θεότιμος Θεοπόμπου
Ἀμφίστρατος Φιλημονίδου
Δημοκλείδης Δημέου
Θεόδοτος Αἴσχρωνος
Ἐπικράτης Εὐκράτους
Ξυπεταίονες·
Νικίας Εὐκταίου
Ξενοφῶν Μνησιάδου
Πιθῆς·
Τεισαμενὸς Κίρου
Αὐτοκλῆς Χαρίππου

. . . . μοχρίτου
. . . . ράτους
[δημοτικόν]
. . . . νος Φυρομάχου
. . . . . σ]τρατος Χαιρίωνος
[Εὐβί]οτος Δημητρίου
. . .]γένης Σάβωνος
Ἀ]ντισθένης Ἀντιφάτους
Δαιδαλίδαι·
Φιλόξενος Φιλονόμου

I. Καλλικράτης Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκρ[οπί-
δος οἱ ἐπ[ὶ Κτη]σ[ι]κλέους ἄρχοντος εὐτακτοῦσιν καὶ π[ο]ιοῦσ[ιν
πάντα ὅ[σα αὐτ]οῖς οἱ νόμοι προστάττουσιν καὶ τ[ῶι σωφρο]νι[στ-
εῖ πειθ[αρχο]ῦσιν τῶι χειροτονηθέντι ὑπὸ τοῦ δ[ήμου, ἐπ]αιν[έσ-
αι αὐτ[οὺς κα]ὶ (σ) στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπ[ὸ 𐅅 δραχ]μῶν
κοσμι[ότητ]ος ἕνεκα καὶ εὐταξίας, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σω[φρο-
νιστὴν Ἄ[δ]ειστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι χρυ[σῶι
στεφάνωι ἀπὸ 𐅅 δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελή[θη
τῶν ἐφήβων τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή[φι-
σμα ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι τοῦ Κέκροπος ἱε[ρῶι.

II. Ἡγέμαχος Χαιρ[ή]μονος Περιθοίδης εἶπεν ἐπειδὴ οἱ ἔφηβο[ι
τῆς Κεκροπίδος ταχθέντες Ἐλευσῖνι καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς ἐπ-
ιμελοῦνται ὧν αὐτοῖς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος προστάττει κα[ὶ εὐτ-
άκτους αὐτοὺς παρέχουσιν, ἐπαινέσαι αὐτοὺς κοσμιότη[τος
ἕνεκα καὶ εὐταξίας καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἕ[καστον
αὐτῶν, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστ[ον Ἀντι-
μάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἐπε[ιδὰν τὰ-
ς εὐθύνας δῶι, ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀ[νάθημα
ὃ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος.

III. Πρωτίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις· ἐπειδὴ κα[λῶς καὶ φι-

λοτίμως ἐπιμελοῦνται τῆς φυλακῆς Ἐλευσῖνος ο[ἱ] τῆς Κεκροπί-
δ]ο[ς ἔφηβ]οι καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν Ἄδειστος [Ἀν]τι[μ]ά[χου Ἀθμο-
νεὺς, ἐπαι]νέσα[ι] αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶ[ν θαλλοῦ
στεφάνωι], ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἀνάθημα [ὃ ἀνα-
τι]θέα[σι]ν οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος οἱ ἐπὶ Κτησικλέ[ους
ἄ]ρχοντος.

IV. Εὐφρόνιος εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ οἱ ἔφ[ηβοι
οἱ ἐπὶ Κτησικλέος ἄρχοντος ἐνγραφέντες εὐτακτοῦσιν [καὶ
ποιοῦσιν πάντα ὅσα οἱ νόμοι αὐτοῖς προστάττουσιν καὶ ὁ [σω-
φρονιστὴς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθεὶς ἀποφαίνει αὐτο[ὺς
πειθα[ρ]χοῦντας καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦντας φιλοτίμως, ἐπ[αι-
νέσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ 𐅅 δρα[χμ-
ῶν κοσμιότητος εἵνεκα καὶ εὐταξίας, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸ[ν
σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφ-
ανῶσ[αι χρυσῶι (στεφάνωι) ἀπὸ] 𐅅 δραχμῶν ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπε-
μελήθη τῶν τε δημοτῶν (καὶ τῶν) ἄλλων ἁπάντων τῶν τῆς Κεκροπίδος
φυλῆς, ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀνάθημα ὃ ἀνατι-
θέασιν οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος καὶ ὁ σωφρονιστής.

Ἡ φυλὴ Ἡ βουλὴ Ἐλευσίνιοι Ἀθμονῆς

Ἡ γραφὴ στοιχηδὸν ἐκτὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ὀκτὼ τελευταίων στίχων, οἱ δὲ στίχοι ἀνισομήκεις. Ἐν τῷ νγ' στ. *Κτησικλέος*, ἐν τῷ νς' στ. *πειθαοχοντας*, ἐν τῷ ξ' στ. ἐξηλείφθησαν τὰ μεταξὺ *ανως* καὶ 𐅅 γράμματα, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι ὁ χαράκτης εἶχε παραλείψει τὴν λέξιν ⸤στεφάνωι'. Ἐπίσης διωρθώθη τὸ κείμενον ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιγραφῆς, οὗ νῦν ἀναγιγνώσκομεν ⸤Ἀθμονῆς'.

Ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ λίθου συνάγεται, ὅτι ἐνετέθη εἰς ἄλλον λίθον, ἴσως εἰς βαθμίδα τινὰ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Κέκροπος, τοῦ ποτε παρὰ τῇ νοτιοδυτικῇ γωνίᾳ τοῦ Ἐρεχθείου κειμένου· ὁ δὲ λίθος αὐτὸς ὀνομάζεται ἐν τοῖς στίχοις 43, 49 κ. 62 ἀνάθημα, ἀνέθεσαν δὲ αὐτὸ οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος φυλῆς καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν.

Ἐνεχαράχθη ἐπ' αὐτοῦ ὁ κατὰ δήμους διαιρεθεὶς κατάλογος τῶν ἐφήβων μετὰ τῶν τεσσάρων τιμητικῶν ψηφισμάτων ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος, τουτέστιν ἐν ἔτει 334|3 πρ. Χρ., κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, πρὶν νὰ δώσῃ ὁ σωφρονιστὴς τὰς εὐθύνας. Εἶνε δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἡ ἀρχαιοτέρα πασῶν τῶν εἰς τὰ ἐφηβικὰ ἀναγομένων, ἡ γὰρ μέχρι τοῦδε ἀρχαιοτέρα, περὶ ἧς πραγματεύεται ὁ Köhler ἐν ταῖς Mitth. IV σ. 324 κ. ἑ., ἀνεγράφη ἐ. ἔτ. 305|4 πρ.

Χρ., τριάκοντα δηλαδὴ περίπου ἔτη μετὰ τὴν νῦν ἐκδιδομένην, δύο δὲ ἔτη ἔτι νεώτερον ταύτης εἶνε τὸ ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. Ak. 1888 σ. 247 ὑπ' ἀρ. 28 = Bull. de corr. h. XII σ. 148 κ. ἑ. ἐκδοθὲν τιμητικὸν ψήφισμα τοῦ σωφρονιστοῦ Φιλωνίδου.

Τῶν δὲ νέων πορισμάτων, ἃ παρέχει ἡμῖν ἡ ἄνω ἐπιγραφή, μνημονεύω μόνον τὰ σπουδαιότερα. Καὶ πρῶτον μὲν βλέπομεν ὅτι ἤδη ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἡ ἐφηβεία μονοετὴς ἦν, προΐστατο δὲ τῶν ἐφήβων ὡς φαίνεται ὁ σωφρονιστής, οὗ ἡ ἀρχὴ κατόπιν κατηργήθη, δεύτερον δὲ ὅτι ἐν τῷ ἔτει 334|3 οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος φυλῆς ἐπεμελοῦντο «τῆς φυλακῆς Ἐλευσῖνος,» ταχθέντες ἐκεῖ ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι ἡ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφὴ εἰσέτι ὑποχρεωτικὴ ἦν. Συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο τὸ πλῆθος τῶν ἐφήβων· οἱ γὰρ τριάκοντα ἔφηβοι ὧν τὰ ὀνόματα ἢ ὁλόκληρα ἢ ἐν μέρει σῴζονται, ἀνήκουσιν μόνον εἰς ἓξ δήμους μιᾶς φυλῆς, ἐνῷ κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα ὁ ἀριθμὸς ὅ λ ω ν τῶν ἐφήβων εἰς ἴσον περίπου ποσὸν περιωρίσθη.

Τῶν τεσσάρων ψηφισμάτων ἐπεψηφίσθη τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, τὸ δεύτερον ὑπὸ τῆς βουλῆς (καὶ τοῦ δήμου), τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἐλευσινίων, τὸ τέταρτον ὑπὸ τῶν Ἀθμονέων, τῶν συνδημοτῶν δηλαδὴ τοῦ σωφρονιστοῦ.

»4. Δύο προσαρμόζοντα τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μήκ. 0,26, πλ. 0,32, πάχ. 0,08^μ. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς σῴζεται μικρὸν μέρος ἀναγλύφου, διακρίνεται δὲ ἱππεύς τις:

[Θ] ε ο [ὶ]
Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντ[ος, ἐπὶ τῆς Ἀ]ντιοχί-
δος ἑνδεκάτης πρυτανε[ί]ας, ἧι Νίκ[ων Θεοδώ-
ρου Πλωθεὺς ἐγραμμάτε[υ]εν, Θαρ[γηλιῶνος
ὀγδόει ἐπὶ δέκα, ἐνάτει κ[α]ὶ δεκά[τει τῆς πρ-
υτανείας· ἐκκλησία κυρία· [τ]ῶν πρ[οέδρων ἐπ-
εψήφιζεν Σοφοκλῆς Πεδιέ[ω]ς Ἐρ[χιεὺς καὶ σ-
υνπρόεδροι· ἔδοξεν τῶι δή[μωι, Στρατοκλῆς
Εὐθυδήμου Διομεεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ . . . . . ἐ-
ν πάντι καιρῶι ἐνδείκνυτ[αι τὴν εὔνοιαν ἥ-
ν ἔχων διατελεῖ περὶ τὸν δ[ῆμον, διαμένων χ-
ρήσιμος καθότι ἂν αὐτῶι π[αραγγέλλοιτο, κ-
αὶ πρότερόν τε πολέμου γε[νομένου ἐν τῆι χ-
ώραι παρεῖχεν αὐτὸν τοῖς [. . . . . . . χρήσ-
ιμον καθότι αὐτῶι παραγγ[ελ . . . . ει

ς] βοήθειαν τῆς χώρας, καὶ τ[. . . . .
. . . . . ., εἶναι αὐτὸν ἐν τῶι [. . . . .
. . . . τῶν ἱππέων δ[. . . . .

Ὁ ἄρχων Νικοκλῆς ἦρχε κατὰ τὸ ἔτος 302|1 πρ. Χρ. Τὸ ψήφισμα εἶπεν ὁ γνωστὸς Στρατοκλῆς, ὅστις εἶπε καὶ τὰ ψηφίσματα C. I. A. II 238^{6}, 240, 247, 263 — 267, 302. Ὁ ἐν τῷ ιγ' στίχῳ μνημονευόμενος πόλεμος ὁ ἐν τῇ χώρᾳ δηλ. ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ γενόμενος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ κατὰ τοῦ Κασάνδρου (κατὰ τὰ ἔτη 306 — 304, ἴδε Droysen Hell. II 2, σ. 178 κ.ἑ.). Τὸ ὄνομα τοῦ τιμηθέντος (στ. θ') συνίστατο ἐκ πέντε ἢ ἓξ στοιχείων.

»5. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. καὶ πλ. 0,25, πάχ. 0,13^{μ}. Τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Ἀνεγράφη περίπου περὶ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ τετάρτου αἰῶνος π. Χρ. Ἡ κατὰ στοίχους γραφὴ φαίνεται ὅτι παρημελήθη ἐν τῷ ϛ' στ., ὃ καὶ ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς οὐ σπανίως συμβαίνει.

. . οτι . . . ς ε . . . . [περὶ τὸν δῆμο-
ν τὸν Ἀθηναίων·[εἶναι δ' αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐε-
ρ]γέτην τοῦ δήμο[υ τοῦ Ἀθηναίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐ-
κγ]όνους, καὶ εἶν[αι αὐτῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτη-
σι]ν κατὰ τὸν νόμ[ον· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισ-
μα] ἐν στήληι λιθί[νηι τὸν γραμματέα τὸν κατὰ π-
ρυ]τανείαν καὶ στ[ῆσαι ἐν Ἀκροπόλει, εἰς δὲ τὴν ἀν-
αγ]ραφὴν μερίσαι [τὸν ταμίαν τοῦ δήμου — — — δρα-
[χμὰς ἐκ τῶν κτλ.]

»6. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐκ Πεντ. μαρμ., κεκοσμημένης διὰ ἀετώματος, ἐν ᾧ ἀσπὶς καὶ φύλλα ἀκάνθου. Μῆκ. 0,50, ὕψ. 0,26, πάχ. 0,19^{μ}. Σώζεται μέρος τι τοῦ δεξιοῦ ἄκρου. Τοῦ δευτέρου ἢ πρώτου αἰῶνος πρ. Χρ.

Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος ἐπὶ] τῆς Κεκροπίδος ἑβδόμης πρυτανείας
ἧς ὁ δεῖνα (δημοτικόν)] ἐγραμμάτευεν, Γα[μηλιῶνος . . . .
. . . . τῆς πρυτανείας, ἐκ]κλησία κυρία ἐ[ν τῶι θεάτρωι,
[τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν ὁ δεῖνα καὶ συμπρόεδροι, ἔδοξεν τῶι]
[δήμωι κτλ.]

»7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ τὸ δεξιὸν ἄκρον σώ-

ζεται. Εὑρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ ἄνω, τῷ ἀσβεστοκτίστῳ μέρει τοῦ νοτίου τείχους. Μῆκ. 0,25, πλ. 0,20, πάχ. 0,14^{μ}.

Ἡ ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐγκεχαραγμένη ἐπιγραφὴ συμπληροῖ τὴν ἤδη ἐν ἔτει 1836 πλησίον τοῦ Ἐρεχθείου εὑρεθεῖσαν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐπιγραφήν, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 477. Τὸ σύνολον ἔχει νῦν οὕτως:

. Ἐπὶ Προκλ]έους ἄρχοντος ἐπὶ [τῆς ..... ίδος ..... ς πρυτανείας, ηι ....] θένης Κλεινίου Κοθωκί[δης ἐγραμμάτευεν, Μεταγειτνι]ῶνος ἐνδεκάτηι, ἐν]δεκάτηι τῆς πρυτανείας· [ἐκκλησία κυρία ἐν θ]εάτρωι, τῶ[ν προέδρ]ων ἐπεψήφιζεν Δημόστρ[ατος Δι]ονυσοδώρου Εὐωνυμε]ὺς καὶ συνπρόεδροι· ἔδο[ξεν] τῆι βουλῆι καὶ τῶι δ[ήμωι· Π]ειοιάναξ Τιμοθέου Ἁλαιε[ὺς εἶ]πεν· ἐπειδὴ πρόσοδο[ν ποιησά]μενοι πρὸς τὴν βουλὴν οἱ πατ[έρες] τῶν παρθένων sp. v. τῶν ἠργ]ασμένων τῆι Ἀθηνᾶι τὰ [ἔ]ρια τὰ [εἰς τὸ]ν πέπλον ἐμφανίζουσιν παρη]κολουθηκέν[α]ι αὐτὰς τοῖς ὑπ[ὸ τοῦ] δήμου ἐψηφισμένοις πε]ρὶ τούτων πᾶσι καὶ πεποιηκένα[ι τὰ ἀναγ]καῖα καὶ πεπομπευκέναι κα]τὰ τὰ προστεταγμένα ὡς ὅτι κ[άλλιο]τα καὶ εὐσχημονέστατα, κ]ατεσκευακέναι δὲ αὐτὰς [ἐκ τῶν ἰ]δίων καὶ φιάλη[ν ἀργυρᾶ]ν ἀπὸ δραχμῶν ἑκατὸν ἣν καὶ [αἰτεῖ]σθαι ἀναθεῖν[αι τῆι Ἀθηνᾶι ὑπό]μνημα τῆς ἑαυτ[ῶν] πρ[ὸς τὴν θεὸν] εὐσεβε[ίας καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν [βου]λὴν καὶ τὸν δῆμον κτλ.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ ϛ' στίχου ἐξηλείφθησαν γράμματά τινα.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεγράφη ἐν τῇ στήλῃ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Köhler ἐν ταῖς Mitth. VIII σ. 62 προταθεῖσαν συμπλήρωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος ἐν ἔτει 97|7 π. Χρ., ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο τὰ μεγάλα Παναθήναια. Διὰ τῆς λέξεως «παρθένοι» ὑποδηλοῦνται αἱ καλούμεναι ἐργαστῖναι, περὶ ὧν διαλαμβάνει ἐκτενέστερον ὁ Köhler ἐ. ἄ. σ. 65 κ. ἑ., ἐξηγῶν τὴν ἐν τῷ κυριωτέρῳ μέρει ταῖς αὐταῖς λέξεσιν συνταχθεῖσαν σχεδὸν σύγχρονον ἐπιγραφὴν τοῦ Petworth-House.

Ἐκ τοῦ νέου τεμαχίου συνάγεται ὅτι καὶ ἐν τῷ στ. ιδ' τῆς νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ εὑρισκομένης ἐπιγραφῆς γεγραμμένον ἦν «πεπομπευκέναι,» ἐπιβεβαιοῦται δὲ ὅτι ὁ Köhler ηὐστόχησε τοῦ ὀρθοῦ, ἀναπληρῶν ἐν τῷ ιδ' στ. «τὰ ἔρια τὰ εἰς τὸν πέπλον.»

»8. Δύο λεπτὰ τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμόζοντα, ἀποσπάσματα βάσεώς τινος ἐκ Πεντ. μαρμ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεγράφη ἐπὶ λειανθέντος τινὸς μέρους τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τοῦ λίθου. Τὰ στοιχεῖα Α, Μ καὶ Ν ἀρχαϊκά. Μῆκ. τῶν δύο συγκεκολλημένων τεμαχίων 0,60, πλάτ. τοῦ μείζονος 0,23, τοῦ μικροτέρου 0,17^{μ}.

Σμ]ικύθη μάνέ[θηκεν
'Αθ]ηναίηι τὸ [δ' ἄγαλμα,
— υ υ] νη υ υ — υ
ὑπὲρ [π]αίδων
κ]αὶ ἑαυτ[ῆς.

ΞΥΦΡΩ
ΗΣΕ/

Ε]ὔφρω[ν Πάριος ἐπο-
ί]ησεν

Τῶν δύο τελευταίων στίχων παραθέτομεν πανομοιότυπον.

Ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ διακρίνεται μετὰ τὸ *νη* μικρὸν λείψανον τρίτου στοιχείου, ἴσως ἑνὸς Μ (ἢ Α ἢ Δ). Ὁ τεχνίτης ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἡετιωνείᾳ εὑρεθείσῃ βάσει τοῦ Πύθωνος τοῦ Ἀβδηρίτου, ἧς ἡ ἐπιγραφὴ (Löwy Inschr. gr. B. ἀρ. 48) καταλήγει ὡς ἕπεται «Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.» Καὶ αὕτη ἡ ἐπιγραφή, σύγχρονος τῇ νῦν δημοσιευμένῃ, εἶνε γεγραμμένη ἐν ἰωνικῇ διαλέκτῳ. Τρίτην δὲ βάσιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν προσεχεῖ τινι φυλλαδίῳ.

»9. Κίων ἐκ Πεντ. μαρμ. ἄνευ ῥαβδώσεων, μήκ. 1,84, διαμ. ἄνω 0,27, κάτω 0,31μ· Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ μικρὸν κυκλοτερὲς κοίλωμα, ἡ ἐπιγραφὴ ἐγκεχαραγμένη περὶ τὸ ἄνω ἄκρον.

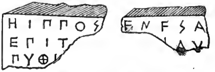
Ἐμπεδία δεκάτεν ἀνέθεκεν [τε͂]ι 'Αθ[εν]αίαι.

»10. Τὸ κάτω μέρος κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμ., φέρον τὴν ἐπιγραφὴν *παρχεν*, συμπληροῦται δὲ διὰ ταύτης ἡ ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ ἔτους 1888 σ. 82 δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφὴ ὡς ἑξῆς·

Πύθις ἐποίεσεν
Ἐπιτέλες ἀνέθεκεν : ἀπαρχὲν
Ἀθεναίαι.

Μῆκος τοῦ κίονος 1,64, διαμ. 0,25—0,30μ.

»11. Τὸν αὐτὸν τεχνίτην καὶ τὸν υἱὸν τοῦ τὸ προηγούμενον μνημεῖον ἀναθέσαντος ἀναφέρει ἡ ἑξῆς ἐν πανομοιοτύπῳ ἑπομένη ἐπιγραφή, ἣν συνέθεσα ἐκ δύο τεμαχίων Πεντελησίου μαρμάρου. Τὸ μὲν μεῖζον τεμάχιον ἔχει μῆκ. 0,24, πλ. 0,39, τὸ δὲ μικρότερον μῆκ. 0,21, πλ. 0,17μ.

Hίπποσ[θ]ένες ἀ[νέθεκεν Hὁ
'Επιτ[έλος Γλ]αυ[κόπιδι
Πύθι]ς ἐποίεσεν.

»12. Μεγάλη βάσις ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, συνισταμένη ἐκ δύο πλακῶν, ὧν ἡ (νῦν εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη) ἔμπροσθεν τεθειμένη φέρει τὴν ἐπιγραφήν. Μῆκ. τοῦ συνόλου 2,06, πλ. 1,28, ὕψ. 0,29μ. 'Εν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ κοίλωμά τι ἀβαθές, μήκ. 1,50, πλ. 0,73, βάθ. 0,013μ. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο τὸ κοίλωμα ἐχρησίμευεν ἵνα ἐντεθῇ ἐπὶ τῶν δύο κατωτέρων πλακῶν, αἵτινες συνεδέθησαν διὰ σιδηρῶν ἐχμάτων, ἑτέρα πλὰξ μονοκόμματος, ἐφ' ἧς ἵστατο τὸ ἀνάθημα, πιθανῶς ἄγαλμά τι φυσικοῦ μεγέθους. "Υψ. τῶν γραμμάτων 0,055μ.

Διοκ]λείδες ⁝ ἀν[έθεκεν
H]ὁ Διοκλέος ⁝ τἀθεναίαι.

»13. 'Επισυνάπτω τῇ προηγουμένῃ τεμάχιον ὁμοίας καὶ συγχρόνου ἐπιγραφῆς ἐπίσης βάσεώς τινος ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου. "Υψ. τῶν γραμμάτων 0,04μ. Μῆκ. τοῦ τεμαχίου 0,26μ. Σώζονται μέρη τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου τοῦ λίθου.

Διοκλ[ε̃ς ἢ Διοκλ[είδες
ἀν[έθεκεν τἀθεναίαι.

»14. Μικρὰ βάσις ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ἧς τὸ παρεπόμενον πανομοιότυπον παριστᾷ τὸ ἄνω μέρος. 'Επὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας κατεσκευάσθη ἀβαθὲς ἐπίμηκες κοίλωμα, προωρισμένον νὰ ὑποδεχθῇ χαλκοῦν βαθρίδιον ἀγαλματίου τῆς 'Αθηνᾶς. 'Η ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ὡς φαίνεται ἐπὶ δύο μόνον συνεχῶν πλευρῶν τῆς βά-

σεως, μὴ συνεπιλαμβανομένης καὶ τῆς συνεχοῦς τρίτης. Ἡ βάσις ἔχει μῆκ. 0,123, πλ. 0,105, ὕψ. 0,185, τὸ δὲ μνημονευθὲν κοίλωμα μῆκ. 0,10, πλ. 0,045μ.

Ἴον; ἀν]έθε[κ]εν
Ἡ ὁ Σοφρον(ί)σκο

Ἡ χρῆσις τοῦ Σ ἐξηγεῖται ἴσως διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ χαράκτης ἐφήρμοσε ὄχι τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις ἐπικρατοῦντας κανόνας ἀλλὰ τὴν παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἐν κοινῇ χρήσει οὖσαν γραφήν.

»15. Βάσις ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. 0,64, πλ. 0,47, ὕψ. 0,37μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετράγωνον κοίλωμα μήκ. 0,29, πλ. 0,23, βάθους 0,07μ. Τὸ ἄνω μέρος τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς, ἐφ᾽ ἧς ἡ ἐπιγραφή, εἶνε συντετριμμένον.

Πανδ]ιο]νίδος πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ . . . . .
ἄ[ρχο]ντος [στεφανωθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου
ἀ[ρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης.

Παιανιῆς·]	[Μυρρινούσιοι:]	[δημοτικὸν]
Α . . . . ου	. . . . ος Ε. . . . . ν[. .	. . . . ιο(;)υ
. . . . π;]ου	Πολυκλῆς Θρασυμάχ[ου	Ἰοφῶν Λ[ύ]σιδος
. . . . . . δης . . . ιλίδου	Χαρῖνος Χαρίου	Ἀντιφῶν Πυθέου
. .]σίας Διοφάνους	Λυσίμαχος Λυσιμένους	Τεισαμενὸς Πυθιονίκου
Θουκλῆς [Θ]εογένους	Αἰσχυλίδης Ἀριστάρχου	Σώφιλος Στεφάνου
Χαιρέστρατος Χα[ιρ]εστράτο	Ἀγγελειῆς·	Δ]όκ[ιμ]ος Ἰσοδήμου
Ἔκφαντος Ἁγνοθέου	Εὐφράνωρ Εὐφραίου	Ἀ]ριστοκλῆς Ἱεροκλέους
Ἑρμογένης Ἐπιζήλου	Προκλείδης Μενεκράτους	Ἀρ[. . .]ος Ἀρεσίου
Φιλοχάρης Φιλοκύδο[υς	Πε. . . . ν.	Ἀνδροκύδης Φιλάγρου
Χάρης Χαριταίου	Υ	Διοκλῆς Δίωνος
Αὐτοκράτης Αἰσχίνου	Μ . . . σ. . . . . ς Καλλιτ[έλους;	
	Διόδοτος Διογένους	Π]ροβαλίσιοι·
Ὠαιῆς·	Πρασιῆς·	Στέφανος Δημύλου
Ἀντιφάνης Ἀριστοφάνους	Εὔδημος	Καλλικλῆς Φρύνωνος
Εὐπόλεμος Μακαρέως	Εὐσθένης Ἕλπωνος	Ἔνδημος Εὐδημίδου
Εὔθοινος Φιλαρχίδου	Ἁβρώνιχος Ἀριστοκλέους	Τολμαῖος Ἐλθυνείδου

Κλεάριστος Φιλαρχίδου	Στειριῆς·	Θεογένης Ἁλίου
Κονθυλίδαι·	Ἡφαιστόδωρος Ἀριζήλου	
Δημόφιλος Δημονίκου	Θεόδοτος Παυσανίου	
	Μελησίας Ἀριστοτέλους	

Γραμματεὺς τῆς βουλῆς [κ]αὶ τοῦ δήμου Δῶρος Σμικύθου Μελιτεύς.

Ἐπὶ τῆς πρὸς ἀριστερὰ τῆς ἔμπροσθεν κειμένης πλευρᾶς τοῦ λίθου ἐνεχάραξέ τις ἀδεξίως «ὁ δῆμος».

Οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι, ὧν ὀλίγα τινὰ στοιχεῖα σώζονται, ἦσαν μείζοσι γράμμασι γεγραμμένοι ἢ τὰ ὀνόματα. Ἡ γραφὴ τῆς καταλήξεως τῆς γενικῆς εἰς ο ἀντὶ εἰς ου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ «Χαιρέστρατος Χαιρεστράτο,» γνωστὸν δὲ ὅτι τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἐνίοτε καὶ κατὰ τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ τρίτου αἰῶνος πρ. Χρ., ἡ δὲ νῦν δημοσιευμένη ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη πιθανῶς κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου.

Τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου τρίτου τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων δημοτικὰ «Παιανιῆς» καὶ «Μυρρινούσιοι» παρέλαβον ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν C. I. A. II 865 καὶ 873, ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τῆς τρίτης σειρᾶς πρέπει νὰ συμπληρωθῇ, ὡς ἀποδεικνύει τὸ πλῆθος τῶν πρυτάνεων, τὸ δημοτικὸν μεγάλου τινὸς ἐκ τῶν λοιπῶν δήμων τῆς Πανδιονίδος, φερ' εἰπεῖν Κυδαθηναιῆς.

»16. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., συντεθεῖσα ἐκ μεγάλου τινὸς καὶ πολλῶν μικρῶν τεμαχίων. Εὑρέθη ἐντετειχισμένη ἐν ἀντηρίδι τινὶ νεωτέρου οἰκοδομήματος, κειμένου νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος. Ὕψος 0,73, πλ. 0,58, πάχ. 0,46μ.

Ἡ]λίου ἱέρεια[ν] Α . . . . .
. ου και Ο(;) . . . ρατ . . . . .
Ε]ὐφρ[οσ]ύνου ε Ι . . . . . .
. Ιων Ἀπολλώνιος [Ἀφρο-
δει]σίου Ἀχαρνεὺ[ς τὴν
ἑαυ]τοῦ μητέρα κατὰ ὑ[πο-
μνημ]ατισμὸν τῆς ἐξ Ἀρεί[ου
Π]άγου βουλῆς, ἀρετῆς ἕνε[κα
καὶ [ε]ὐσεβείας.

Συνάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III ἀρ. 1111 ἐπιγραφῆς ὅτι Ἀπολλώνιος Ἀφροδισίου Ἀχαρνεὺς κοσμητὴς ἦν ἐν ἔτει τινὶ μεταξὺ 129 καὶ 138 μ. Χρ. — Σπανίως μνημονεύεται ἡ θρησκεία

τοῦ Ἡλίου ἐν ταῖς ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς. Τούτων ἡ ἐν τῷ C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 202 ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ἐπὶ βωμίσκου τινός· διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 313 μανθάνομεν, ὅτι ἡ ἱέρεια τοῦ Ἡλίου ἑδώλιον κατεῖχεν ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ· τρίτης δέ τινος ἐπιγραφῆς, τῆς ὑπ' ἀρ. 126, ἡ συμπλήρωσις πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι ἀναμφίβολος· πασῶν δ' ἀρχαιοτέρα εἶναι ἡ νῦν δημοσιευμένη.

Ἐν τοῖς στ. γ' καὶ δ' συμπληροῦται τὸ κενὸν διὰ τῶν λέξεων «ἐκ τῶν ἰδίων,» ἴσως δὲ πρέπει νὰ τεθῇ ἐκεῖ δημοτικόν τι.

»17. Βάσις ἐκ φαιοῦ μαρμάρου, ὕψ. 0,75, μήκ.0,54, πάχ.050^{μ}.

Ἡ πόλις ἡ Ἀσκαλω-
νειτῶν καὶ Λούκιοι
Αἰμίλιοι Κᾶρος καὶ
οἱ τούτου υἱοὶ Ἀπο[λ-
λωνίδης καὶ Οὐειβι-
ανὸς Ζηνόδωρος
τὴν πόλιν τὴν
Ἀθηναίων
ἐπὶ ἱερείας τῆς
Ἀθηνᾶς Ἀθηνίου

Ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ἀναφερομένη ἱέρεια Ἀθήναιον ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ὁμοίᾳ βάσει τῇ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Γυθεατῶν ἀνεγερθείσῃ, ἥτις νῦν παρὰ τοῖς Προπυλαίοις ἵσταται. Συνάγεται δ' ἐξ αὐτῆς ὅτι Ἀθήναιον σύγχρονος ἦν τῷ Ἀττικῷ τῷ πατρὶ τοῦ Ἡρώδου, ἔζησε δηλαδὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δευτέρου μ. Χρ. αἰῶνος. Πρβ. Dittenberger Herm. XIII σ. 76, 85, C. I. A. III 61 καὶ Add. σ. 499.

»18. Τεμάχιον βάσεως ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. $0,27^{\mu}$, εὑρεθὲν ἐντετειχισμένον ἐν ἀντηρίδι τινὶ πρὸς τῷ νοτίῳ τείχει, τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος μ. Χρ.

. . . . α Ποσειδω[ν . . . .
. άνιον Παιανιέα . . . .
ου Ἀτερνίου Ἅβρω[νος . . . . .
Ἐρεχθέως . . . .
. . . .

Ἄλλο μέλος τοῦ γένους τῶν Ἀτερνίων C. I. A. III 878. Γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα Ἅβρων κοινὸν ἦν ἐν τῷ γένει τῶν

Ἐτεοβουταδῶν, ὅπερ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἐρεχθέως εἶχεν.

»19. Τεμάχιον βάσεως κεκυρτωμένης ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἥτις συνίστατο ἐκ δύο τοὐλάχιστον λίθων, ὧν σώζεται ὁ πρὸς ἀριστερὰ τεθειμένος, μῆκ. 0,30, πλ. 0,21, ὕψ. 0,20μ, τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος μ. Χρ.

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρε[ίου Πάγου
καὶ ὁ δῆμος
Κεθηγίλλαν Κε[θηγίλλου
θυγατέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον εἰσήχθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐφόρου Β. Στάη, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα:

1. Ἀγαλμάτιον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψους 0,37. Παριστᾷ παῖδα, τὸν *Τελεσφόρον*, κεκαλυμμένον δι' ἐνδύματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, τοῦ προσώπου μόνον γυμνοῦ μένοντος. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο εἶναι τὸ σύνηθες τοῦ Τελεσφόρου, ἀπολῆγον εἰς ὀξύ, ἐν εἴδει κουκούλας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Αἱ χεῖρες ὑπὸ τὸ ἔνδυμα προέχουσι μικρὸν ὡσεὶ ἀνέχουσαι τοῦτο. Τὸ ἀγαλμάτιον ἵσταται ἐπὶ συμφυοῦς βάσεως τετραγώνου. Ἡ ἐργασία του εἶναι ἀρκετὰ ἐπιμελής, ἑλληνικῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν ταῖς ἐν Μαντινείᾳ (Δελτίον 1888 σ. 220 ἀρ. 4) ἀνασκαφαῖς. [Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 884].

2. Ἓν ἀργυροῦν καὶ 72 χαλκᾶ νομίσματα κατιωμένα διαφόρων πόλεων, εὑρεθέντα ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς ἐν Μαντινείᾳ. [Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 885].

3. Δύο νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ὀκτὼ χαλκᾶ πόλεων Θεσσαλικῶν καὶ ἄλλων. Ἀπεστάλησαν ἐκ Τρικάλων ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου Τρ. Κούση. [Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 886].

4—6. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 4—6 ἀρχαῖα ἀγορασθέντα παρὰ Β. Νοστράκη ἀντὶ δρ. 120, εὑρεθέντα κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν Ἐλατείᾳ, ἤτοι: 4) Προσωπὶς πηλίνη μετὰ μέρους τοῦ στήθους· παριστᾷ ἄνδρα πωγωνοφόρον φέροντα κυλινδρικὴν στεφάνην ἐπὶ τῆς κόμης. Διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς κρατεῖ ἀγγεῖον πρὸ τοῦ στήθους· ἐν δὲ τῇ ὀξύτερον κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ φέρει ἄνθος (ᾠόν;) ἐπιδεικτικῶς διὰ τῶν δύο δακτύλων. Ἱμάτιον δὲ περὶ τὴν ὀσφὺν στρεφόμενον καὶ καταλεῖπον τὸ στῆθος γυμνὸν διπλοῦται κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἴχνη ἐρυθροῦ χρώματος. Ὕψος ἔχει ἡ προσωπὶς αὕτη ἢ ὀρθότερον ἡ προτομὴ 0,43 καὶ πλάτος (τοῦ κάτω μέρους) 0,33. Τέχνη ἐπιμελής.— 5) Ὁμοία περίπου προσωπὶς ἐλάσσων, καλλιτέρας ὅμως τέχνης (ὕψ. 0,25), σὺν τῇ διαφορᾷ, ὅτι τὸ ἄνθος κρατεῖ ἡ δεξιὰ χείρ, ἀντὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἥτις τεθραυσμένη οὖσα ἄγνωστον τί ἐκράτει, πιθανῶς ὅμως καὶ αὕτη ἀγγεῖον. — 6) Εἰδώλιον πήλινον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ μετὰ ὑποποδίου. Ἡ μορφὴ εἶναι τῶν ξοανοειδῶν, φέρει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον. Αἱ χεῖρες ἐξέχουσι τοῦ σώματος ἄμορφοι, ὡσεὶ δύο ξύλα, φέρει δὲ ἑκάστη ἀνὰ ἕνα καρπὸν (μῆλον). Τὸ σχῆμα τοῦ θρόνου εἶναι οὐχὶ κοινόν, ὁμοιάζον τοῖς ἐν τοῖς θεάτροις ἑδωλίοις (ὕψ. 0,17). [Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 887 —889].

7. Ἄγαλμα γυναικὸς ῥωμαϊκῆς τέχνης ἐκ λευκοῦ λίθου, σωζόμενον μέχρι γονάτων. Ἐνδεδυμένον εἶναι ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἀπολῆγον εἰς κροσσοὺς καὶ πίπτον ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων· τὰ ἄκρα αὐτοῦ εἰσὶ δεδεμένα ἔμπροσθεν τοῦ στήθους, ἀποτελοῦντα οὕτω εἶδος ζώνης. Ἡ κόμη κατὰ τὸ μέσον κεχωρισμένη καταπίπτει ἑκατέρωθεν τῶν κροτάφων εἰς μικροὺς πλοκάμους. Τὸ πρόσωπον εἶνε ἐφθαρμένον, ἰδίως κατὰ τὴν ῥῖνα, ἐκφράζει δὲ ῥεμβασμόν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἀτενίζουσι πρὸς τὰ ἄνω. Ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν ἀγκώνων. Ἠγοράσθη παρὰ Δ. Μπέλλου ἀντὶ δρ. 120 καὶ εὑρέθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ. Ὕψ. 1,07. [Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 890].

8. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (ὕψ. 0,09) παριστῶν ἔφηβον γυμνὸν στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, τὸν ἀριστερὸν μικρὸν προτεταμένον ἔχοντα. Ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς κρα-

τεῖ ἀλέκτορα. Τὴν κόμην ἔχει κατ' ἀρχαϊκὸν μᾶλλον τρόπον περὶ τὸ μέτωπον διατεταγμένην καὶ δεδεμένην. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει ἀντικείμενόν τι τεθραυσμένον νῦν. Τέχνη ἀμελής. Ὑπὸ τοὺς πόδας σώζονται τὰ ἔμβολα, δι' ὧν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης βάσεως. Κατεσχέθη παρὰ τῷ Ἰ. Π. Λάμπρῳ καὶ εὑρέθη ἐν Μεγαλουπόλει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ πωλήσαντος αὐτό. [Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 891].

2. Συλλογὴ Θηβῶν

Ἐξ Ἀκραιφνίου ἐκομίσθη εἰς Θήβας καὶ κατετέθη ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ ἡ ἐνεπίγραφος πλάξ, ἐφ' ἧς ὁ λόγος τοῦ Νέρωνος. (Ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 192 κ. ἑ. ἀρ. 7).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐν τῇ Ἀκροπόλει γίνονται ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ προσήκουσαν τοποθέτησιν τῶν τῇδε κακεῖσε κειμένων λίθων. Ἀποχωρίζονται δηλ. οἱ εἰς τὰ διάφορα οἰκοδομήματα (Παρθενῶνα, Προπύλαια κτλ.) ἀνήκοντες λίθοι καὶ τοποθετοῦνται καταλλήλως παρὰ τὸ οἰκοδόμημα, εἰς ὃ ἀνήκουσι, ἀπομακρυνομένων τῶν εἰς αὐτὸ μὴ ἀνηκόντων. Ἔτι δὲ ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπίχωσις τοῦ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἀποκαλυπτομένου βράχου, καὶ ἡ κατεδάφισις τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν, τῶν καλυπτόντων μέρος τοῦ ἀρχαίου τείχους τοῦ περιβόλου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν κατὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως:** Ἐξακολουθοῦσιν οἱ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γινόμεναι ἐργασίαι ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τοποθέτησιν καὶ κατάταξιν τῶν ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων.

3. **Στερέωσις τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι χρωμάτων:** Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς Χημείας Ὄθ. Ῥουσοπούλου, προσληφθέντος ἐν τοῖς Μουσείοις κατὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἤρξαντο ἐργασίαι πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐν τοῖς λιθίνοις ἀγάλμασι τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως σωζομένων χρωμάτων. Πρὸς τοῦτο γίνεται χρῆσις τῆς ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ λήξαντος ἔτους, ἐν σελ. 232, μνημονευομένης ὑδροϋάλου. Ἐγένοντο δὲ καί τινες ἐργασίαι πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν χαλκῶν.

4. **Ἐργασίαι ἐν τῷ Ἐθν. Μουσείῳ:** Ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Μουσείου σχεδὸν ἐπερατώθη, καὶ ἔτι ἡ τῆς κεντρικῆς πλευρᾶς· δραστηρίως δὲ βαίνουσιν αἱ ἐργασίαι πρὸς οἰκοδομὴν τῆς κυρίας προσόψεως.

5. **Ἵδρυσις Συλλογῆς μικροτεχνημάτων:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ πρὸς ἵδρυσιν Ἀρχαιοφυλακείου (Antiquarium) ἤτοι Συλλογῆς ἀγγείων, εἰδωλίων καὶ λοιπῶν μικροτεχνημάτων, ἐν τῷ Ἐθν. Μουσείῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ ἐν τῷ Μουσείῳ τούτῳ Ἐφόρου Β. Στάη γινόμεναι ἐργασίαι.

6. **Κατάσχεσις ἀρχαίων:** Ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας κατεσχέθη παρὰ τῷ Ι. Λάμπρῳ χαλκοῦν ἀγαλμάτιον νεανίου προερχόμενον ἐκ Μεγαλοπόλεως (ἴδ. σ. 22 ἀρ. 8).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Η ΝΕΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΑΜΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ περὶ τῶν Σαμίων ψηφίσματα, ὧν ἡ εὕρεσις ἀνηγγέλθη ἐγκαίρως ἐν τῷ Δελτίῳ τούτῳ (1888 σ. 123 κ. ἑ.), φωτοτυπικὴ δὲ εἰκὼν τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἐπιγραφῆς θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς. Τὰ δύο τελευταῖα τῶν τριῶν ψηφισμάτων, ἐξ ὧν συνέθεσα τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφήν, εἶνε ἤδη γνωστά· εὑρέθησαν ταῦτα κατὰ τὸ ἔτος 1876 ἐπὶ τῆς νοτίας κλιτύος

τῆς Ἀκροπόλεως μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων, ἐξεδόθησαν δὲ ὑπὸ Στ. Κουμανούδη ἐν τῷ Ἀθηναίῳ V σ. 92 κ. ἑ., τοῦ Köhler ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 1^{6} καὶ τοῦ Dittenberger ἐν τῇ «Συλλογῇ» ὑπ' ἀρ. 48. Τὸ δὲ πρῶτον, τὸ καὶ πολὺ σπουδαιότερον ψήφισμα, ὃ νῦν τὸ πρῶτον μετὰ τῶν δύο ἄλλων συγκολληθὲν ἐκδίδομεν, εὑρέθη ὡς ἐρρήθη ἐν τῷ Δελτίῳ (ἴδ. ἀνωτέρω) κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ παρελθόντος ἔτους πρὸς νότον τοῦ Παρθενῶνος εἰς ὀλίγων μόνον ἑκατοστομέτρων βάθος. Οὐδόλως δὲ ἀμφίβολον ὅτι τὰ μεταξὺ τῶν θεάτρων εὑρεθέντα δύο τεμάχια τῆς πλακὸς μετεκομίσθησαν ἢ ἐρρίφθησαν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸν ἐν ᾧ εὑρέθησαν τόπον, διότι τὰ τρία τεμάχια προσαρμόζουσιν ἀκριβέστατα, ἐκ δὲ τοῦ λθ' στίχου τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς συνάγεται ὅτι ἡ στήλη κατετέθη ‚ἐς-πόλιν'.

Τὰ εἰσέτι ἐλλείποντα τεμάχια μάτην ἐζήτησα μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς κλιτύος αὐτῆς ἐπιγραφῶν, δι' ὃ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὴν δημοσίευσιν τοῦ συνόλου, ὥσπερ νῦν ἔχει.

Ἡ νῦν μετὰ τὴν συγκόλλησιν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως κατατεθεῖσα ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου στήλη ἔχει ὕψος 1,60, πάχος 0,135, τὸ πλαίσιον τοῦ ἀναγλύφου ὕψ. 0,39, πλ. 0,43, τὸ ἐνεπίγραφον μέρος πλάτος ἄνω μὲν 0,52, κάτω δὲ εἶχε περίπου 0,55$^{\mu}$.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως·

Κηφισοφῶν Παιανιεὺς
ἐγραμμάτευε.
Σαμίοις ὅσοι μετὰ τὸ δῆμο τõ Ἀθηναίων ἐγένοντο.

I.

Ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Κεκροπὶς ἐπρυτάνευε, Πολύμνις Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, Ἀλεξίας ἦρχε, Νικοφῶν Ἀθμονεὺς ἐπεστάτει, γνώμη Κλεσόφο καὶ συνπρυτάνεων· ἐπαινέσαι τοῖς πρέσβεσι τοῖς Σαμίοις τοῖς τε προτέροις ἥκοσι καὶ τοῖς νῦν καὶ τῇ βολῇ καὶ τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Σαμίοις ὅτι ἐσὶν ἄνδρες ἀγαθοὶ καὶ πρόθυμοι ποιε͂ν ὅτι δύνανται ἀγαθόν, καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς ὅτι δοκõσι ὀρθῶς ποιῆσαι Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις, καὶ ἀντὶ ὧν εὖ πεποιήκασιν Ἀθηναίος καὶ νῦν περὶ πολλõ ποιõνται καὶ ἐσηγõνται ἀγαθά, δεδόχθαι τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ Σαμίος Ἀθηναίος ἐ̃ναι πολιτευομένος ὅπως ἂν αὐτοὶ βόλωνται καὶ ὅπως ταῦτα ἔσται ὡς ἐπιτηδειό-

τατα ἀμφοτέροις, καθάπερ αὐτοὶ λέγοσιν· ἐπειδὰν ἐρήνη γένηται, τότε περὶ τῶν ἄλλων κοινῇ βολεύεσθαι, τοῖς δὲ νόμοις χρῆσθαι τοῖς σφετέροις αὐτῶν αὐτονόμος ὄντας, καὶ τἄλλα ποιε͂ν κατὰ τὸς ὅρκος καὶ τὰς συνθήκας καθάπερ ξύνκειται Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις· καὶ περὶ τῶν ἐνκλημάτων, ἃ ἄγ γίγνηται, πρὸς ἀλλήλος διδόναι καὶ δέχεσθαι τὰς δίκας κατὰ τὰς συμβολὰς τὰς ὄσας, ἐὰν δέ τι ἀναγκαῖογ γίγνηται διὰ τὸν πόλεμον καὶ πρότερον περὶ τῆς πολιτ]είας, ὥσπερ αὐτοὶ λέγοσιν οἱ πρέσβες, πρὸς τὰ παρόντα βολευομένος ποιε͂ν τ]ὶ ἂν δοκῇ βέλτιστον ε͂ναι· περὶ δὲ τῆς ἐρήνης, ἐὰγ γίγνηται, ε͂ναι κατὰ ταὐτὰ κ]αθάπερ Ἀθηναίοις καὶ τοῖς νῦν οἰκο͂σιν Σάμον, ἐὰν δὲ πολεμε͂ν δέηι, παρασκευ]άζεσθαι αὐτὸς ὡς ἂν δύνωνται ἄριστα, πράττοντας μετὰ τῶν στρατηγῶν· ἐὰ]ν δὲ πρεσβείαν ποι πέμπωσιν Ἀθηναῖοι, συμπέμπεν καὶ τὸς ἐξ Σάμο παρόντας ἐάν]τινα βόλωνται καὶ συνβολεύεν ὅτι ἂν ἔχωσιν ἀγαθόν· ταῖς δὲ τριήρεσι ταῖς] ὅσαις ἐς Σάμῳ χρῆσθαι αὐτοῖς δο͂ναι ἐπισκευασαμένοις καθότι ἂν αὐτοῖς δο]κῇ, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριηράρχων, ὧν ἦσαν αὗται αἱ νῆες, ἀπογράψαι ἐς τἀκριβ]ὲς τῷ γραμματεῖ τῆς βολῆς καὶ τοῖς στρατηγοῖς, καὶ τούτων εἴ πότι ὑπάρχει ἀν]αγεγραμμένον ἐν τῷ δημοσίῳ ὡς παρειληφότων τὰς τριήρες ἀδοκίμος, ζητησά]ντων οἱ νεωροὶ ἁπανταχόθεν, τὰ δὲ σκεύη τῷ δημοσίῳ ἐσενεγκόντες οἱ στρατηγο]ὶ ἐπαναγκασάντων ἀποδο͂ναι τὸς ἔχοντας τούτων τι ἀβλαβῆ. Γνώμη Κλεσόφο καὶ σ]υνπρυτάνεων· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ, ἐπικυρῶσαι δὲ τὴν δωρεὰν τοῖς ἥ]κοσιν καθάπερ αὐτοὶ αἰτο͂νται καὶ νε͂μαι αὐτὸς αὐτίκα μάλα ἐς τὸς δέμος καὶ τ]ὰς φυλὰς δεκαχᾶ καὶ τὴν πορείαν παρασκευάσαι τοῖς πρέσβεσι τὸς στρατηγὸς ὡ]ς τάχιστα· καὶ Εὐμάχῳ καὶ τοῖς ἄλλοις Σαμίοις τοῖς μετὰ Εὐμάχο ἐξ Σάμο ἥκοσ]ι ἐπαινέσαι ὡς ο͂σιν ἀνδράσιν καλοῖς κἀγαθοῖς, καλέσαι δὲ τὸς περὶ Εὔμ]αχον ἐ[πὶ δ]εῖπνον ἐς τὸ πρυτανε͂ον ἐς αὔριον, ἀναγράψαι δὲ τὰ ἐψηφισμένα τ]ὸγ γραμμ[ατέα τῆς βολ]ῆς μετὰ τῶν στρατηγῶν ἐστήληι λιθίνῃ καὶ κατα]θε͂ναι ἐς πόλι[ν, μερισάτω δὲ] ὁ ταμίας τὸ ἀργύριον· ἀναγραφῆναι δὲ καὶ ἐ Σά]μῳ κατὰ ταὐτὰ τέ[λε]σι [τοῖς ἐκέ]νων.

II.

Ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Παν]διονὶς ἐπρυτάνευε, Ἀγύρριος Κ[ολλυτ]εὺς ἐγραμμάτευε, Εὐκλείδης ἦρχε, Κα]λλίας Ὤαθεν ἐπεστάτει, Κηφισοφῶν [εἶπεν· ἐπαινέσαι τὸς Σαμίος ὅτι ἐσὶν] ἄνδρες ἀγαθοὶ περὶ Ἀθηναίο[ς καὶ ἅπ]αντα κύρια ε͂ναι ἃ πρότερον ὁ δῆμος] ἐψηφίσατο ὁ Ἀθηναίων τῷ δήμῳ τῷ Σα[μίων, πέμψαι δὲ τὸς Σαμίος ὥσπερ αὐ]τοὶ κελεύοσιν ἐς Λακεδαίμονα ὅντινα [ἂν αὐτοὶ βόλωνται· ἐπειδὴ δὲ προ];δέονται Ἀθηναίων συνπράττεν, προσελέσ[θαι πρέσβες, οὗτοι δὲ συνπρα]ττόντων τοῖς Σαμίοις ὅτι ἂν δύνωνται ἀγαθὸ[ν εὑρέσθαι πορευόμενοι μετ᾽] ἐκένων· ἐπαινο͂σι δὲ Ἀθηναῖοι Ἐφεσίος καὶ Νοτ[ιᾶς, ὅτι προθύμως ἐδέξαντο] Σαμίων τὸς ἔξω ὄντας, προσαγαγε͂ν δὲ τὴν πρεσβεία[ν τῶν Σαμίων ἐς τὸν δῆμ]ον χρηματίσασθαι ἐάν το δέωνται· καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ δε͂πνον τὴν πρεσβ]είαν τῶν Σαμίων ἐς τὸ πρυτανε͂ον ἐς αὔριον: Κηφισοφῶν εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα κ]αθάπερ τῇ βολῇ, ἐψηφίσθαι δὲ Ἀθηναίων τῷ δήμῳ, κύρια ε͂ναι τὰ ἐψηφισμ]ένα πρότερον περὶ Σαμίων καθάπερ ἡ βολὴ προβολεύσασα ἐς τὸν δῆμον ἐσ]ήνεγκεν, καλέσαι δὲ τὴν πρεσβείαν τῶν Σαμίων ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὸ πρυτανε͂]ον ἐς αὔριον.

III.

Ἔδοξε τῇ βολῆ[ι καὶ τῷ δήμῳ, Ἐρεχθηὶς ἐπρυτάνευεν, Κηφισοφῶν Πα[ια]νιεὺς ἐγραμμάτευε, Εὐκλ]είδης ἦρχε, Πύθων ἐκ Κηδῶν ἐπεστάτει, Εὐ[— — εἶπε· ἐπαινέσαι Ποσῆν τὸν] Σάμιον ὅτι ἀνὴρ ἀγαθός ἐστιν περὶ Ἀθηναίος καὶ ἀνθ᾽ ὧν εὐεργετεῖ τὸν δῆμον δ[õναι αὐ[τῷ τὸν δῆμο]ν δωρειὰν πεντακοσίας δραχμὰς ἐς κατασκευὴν στεφάνο, οἱ δὲ ταμί]αι δόντων τὸ ἀργύριον, προσαγαγε͂ν δὲ αὐτὸν ἐς τὸν δῆμον καὶ εὑρέσθαι πα]ρὰ τõ δήμο ὅτι ἂν δύνηται ἀγαθόν, τὸ δὲ βιβλίον καὶ τὴν δωρειὰν ἀποδõναι αὐτ]ῷ τὸγ γραμματέα τῆς βολῆς αὐτίκα μάλα· καλέσαι δὲ ἐπὶ ξένια Σαμίος τὸ[ς ἥκοντας ἐς τὸ πρυτανε͂ον ἐς αὔριον. . . . . εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθά]περ τῇ βολῇ, ἐπαινέσαι δὲ Ποσῆν τὸν Σάμιον καὶ τὸς ὑε͂ς ἐπειδὴ ἄνδρες ἀγ]αθοί ἐσιν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ κύρια ἔναι τὰ ἐψηφισμένα πρότε]ρον ὑπὸ τõ δήμο τõ Ἀθηναίων καὶ ἀναγράψαι τὸγ γραμματέα τῆς βολῆς ἐν στήλη]ι λιθίνῃ, οἱ δὲ ταμίαι παρασχόντων τὸ ἀργύριον . . . . εἶπε· δõναι Πο]σῆι δωρεὰν τὸν δῆμον χιλίας δραχμὰς ἀνδραγαθίας ἕνεκα ἐς Ἀθηναίος, ἀπὸ δ]ὲ τῶν χιλίων δραχμῶν στέφανον ποῆσαι καὶ ἐπιγράψαι τούτῳ, στεφανοῦν αὐ]τὸν τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ ἀρετῆς τῆς ἐς Ἀθηναίος, ἐπαινέσαι δὲ] καὶ Σαμίος, ὅτι ἐσιν ἄνδρες ἀγαθοὶ περὶ Ἀθηναίος, ἐὰν δέ το δέωνται παρὰ] τõ δήμο, προσάγεν αὐτὸς τὸς πρυτάν[ες ἐς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν μετὰ τὰ ἱερ]ά· προσαγαγε͂ν δὲ καὶ τὸς ὑε͂ς τὸ[ς Ποσέο τὸς πρυτάνες ἐς τὴν βολὴν ἐς τὴν πρώτ]ην ἕδραν, καλέσαι δὲ κ[αὶ Ποσῆν ἐπὶ ξένια ἐς τὸ πρυτανε͂ον ἐς αὔριον, καλέσαι δὲ] καὶ Σαμίων τὸς ἐπ[ιδημõντας.

vac.

Ἕνεκα τῆς μεγάλης ἱστορικῆς σπουδαιότητος τῆς ἐπιγραφῆς ἐπεχείρησα νὰ τὴν συμπληρώσω ὡς οἷόν τε πληρέστατα, ὑπ᾽ ὄψιν ἔχων ὡς πρὸς τὰ ἤδη γνωστὰ μέρη τὰς συμπληρώσεις τῶν προηγουμένων ἐκδοτῶν. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσω ὅτι τινὲς τῶν συμπληρώσεων ἀβέβαιαι εἶνε καὶ προσετέθησαν μόνον ἵνα φανῇ ἐν ᾗ περίπου συνεχείᾳ διετέλουν κατ᾽ ἐμὲ κριτὴν τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐπιγραφῆς. Διὰ τούτου δὲ ἀποφεύγομεν συγχρόνως εὐρυτέρας συζητήσεις περὶ τῶν καθέκαστα.

Γενικώτερα δὲ περὶ τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, καθ᾽ ὃν χρόνον ἐπεψηφίσθη, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἐπιγραφὴ συνίσταται ἐκ τριῶν ψηφισμάτων πραγματευομένων περὶ τῶν Σαμίων, «ὅσοι μετὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων ἐγένοντο,» οἷς δηλαδὴ ἐδόθη ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιτεία. Ἐνεχαράχθησαν καὶ τὰ τρία ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος, τουτέστιν ἐν ἔτει 403|2 ὀλίγον μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀπέλασιν τῶν τριάκοντα τυράννων, ὅτε τὰ τῆς πόλεως ἐκ νέου ἐρρυθμίζοντο. Ἦν

δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἀναμφιβόλως μία τῶν πρώτων μεταξὺ τῶν ἐκτενεστέρων καὶ σπουδαιοτέρων ἐπιγραφικῶν μνημείων, ἃ μετὰ τὴν ἐπίσημον εἰσαγωγὴν τῆς ἰωνικῆς γραφῆς ἐν τῇ πόλει ἀνηγέρθησαν. Ἐψηφίσθησαν κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος μόνον τὰ δύο τελευταῖα ψηφίσματα, ἀνεγράφη δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου ὡς εἰσαγωγικὸν γενικώτερόν τι ψήφισμα, ὃ ἐπεψηφίσθη ἐν ἔτει 405/4 ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος, διότι τὰ νέα ψηφίσματα ἐγένοντο σχετικῶς καὶ σύμφωνα πρὸς τὰ πρότερον περὶ τῶν Σαμίων ἐψηφισμένα. Εἶχε μὲν ἀποφασισθῇ νὰ ἀναγραφῇ τὸ ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος γενόμενον ψήφισμα ἐπὶ στήλης λιθίνης, αὕτη δὲ νὰ κατατεθῇ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀλλὰ ἢ δὲν ἐξετελέσθη ἡ κατάθεσις ἕνεκα τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν ἢ κατεστράφη ἡ κατατεθεῖσα, ἴσως ἐπὶ τῶν τριάκοντα τῶν τὰ τῶν Λακεδαιμονίων φρονούντων. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Θρασυβούλου καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς δημοκρατίας δὲν ἐκωλύοντο πλέον οἱ Ἀθηναῖοι νὰ φανερώσωσι δημοσίως τὰ πρὸς τοὺς Σαμίους αἰσθήματα, ἐφόσον δὲν ἐβλάπτοντο τὰ συμφέροντα τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου ψηφίσματος φαίνεται ὅτι ὀλίγον μόνον ἢ οὐδὲν ἐλλείπει, ὡς παρετήρησε ἤδη ὀρθῶς ὁ κ. Κουμανούδης, διότι ὑπὸ τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ οε' στίχου ὑπάρχει κενὸς χῶρος. Μετὰ βεβαιότητος δὲ δυνάμεθα νῦν νὰ διισχυρισθῶμεν, ὅτι δὲν εἵπετο ψήφισμα ἐπὶ ἄλλης πρυτανείας μετὰ τὴν τῆς Ἐρεχθηΐδος ἐπικυρωθέν, διότι ἄνωθεν τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς βλέπομεν τὸ ὄνομα τοῦ Κηφισοφῶντος, ὅστις διετέλεσεν ἐπ' Εὐκλείδου γραμματεὺς τῆς Ἐρεχθηΐδος καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐπὶ τοῦ λίθου ἐγχαράξεως τῶν ψηφισμάτων. Τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχόντων, ἐφ' ὧν ἐγένοντο τὰ ψηφίσματα, διεσώθη ἐν τῷ ϛ' στ. τὸ τοῦ Ἀλεξίου, συνάγεται δὲ ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ διαστήματος τῶν κενῶν ὅτι ὁ Köhler ὀρθῶς συνεπλήρωσε ἐν τοῖς στ. μϐ' καὶ νζ' τὸ ὄνομα τοῦ Εὐκλείδου. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν διεσώζοντο ἢ ἀσφαλῶς συνεπληρώνοντο τὰ τῶν ἀρχόντων ὀνόματα, εὐκόλως θὰ συνεπεραίνετο ὅτι τὸ πρῶτον ψήφισμα ἐρρήθη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, διότι ἀφίνεται ἐν αὐτῷ ἐκκρεμὲς ἂν θὰ ἀκολουθήσῃ ὁ πόλεμος ἢ θὰ γείνῃ εἰρήνη, ἐκ δὲ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκδηλοῦσι τὰ πρὸς τοὺς Σαμίους αἰσθήματα, οἵτινες μόνοι τῶν Ἑλλήνων πιστοὶ ἔμειναν καὶ ἀκράδαντοι ἐν τῇ πρὸς αὐτοὺς φιλίᾳ, ὑποδηλοῦται ἐναργῶς εἰς ποίαν στενοχωρίαν

περιῆλθον αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐν δὲ τοῖς δύο ἑπομένοις ψηφίσμασι δὲν πρόκειται πλέον περὶ σπουδαίων πολιτικῶν ἀποφάσεων καὶ ἡ μόνη ὁπωσοῦν σημαντικὴ πολιτικὴ πρᾶξις, ἧς μνεία γίγνεται, περιορίζεται εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς ὑπὸ τῶν Σαμίων εἰς Λακεδαίμονα ἀποσταλησομένης πρεσβείας, ἐξ οὗ ἀρκούντως ὑπεμφαίνεται ἡ διὰ τοῦ πολέμου ἐπελθοῦσα μεταβολή.

Διὰ τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς ἐκτυλίσσεται οὕτω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας πιστὴ εἰκὼν τῆς πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τῆς μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ὑπὸ νέους ὅρους καθιδρυθείσης δημοκρατίας πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν. Μείζονος δὲ ἐνδιαφέροντος εἶνε, ὅπερ νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν, ὅτι δηλαδὴ ὁλοκλήρῳ τῇ τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονούσῃ δημοκρατικῇ μερίδι τῶν Σαμίων παρεχωρήθη τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα τῶν Ἀθηναίων ἐγγραφῆς. Διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης ἐτέθησαν οἱ εἰς Ἀθήνας μετοικοῦντες Σάμιοι ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν φυγάδων Πλαταιέων, οἱ δὲ ἐν Σάμῳ παραμείναντες ἐσχημάτιζον μετὰ τῶν Ἀθηναίων εἶδός τι συμπολιτείας. Παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι δὲν μνημονεύεται αὕτη ἡ ἀπόφασις, διότι οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα εἶχεν, ἐπελθούσης τῆς ἤδη ἐπικειμένης ἁλώσεως τῆς Σάμου καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος. Ἵνα δὲ ἀποδείξωμεν ὅτι αὕτη ἡ γνώμη μας ὀρθῶς ἔχει, συγχρόνως δὲ ἵνα καταφανέστερον γίγνηται ἐν τίσι περιστάσεσι τὰ τρία ψηφίσματα ἐρρήθησαν, παρίσταται ἡ ἀνάγκη νὰ σκιαγραφήσωσιν διὰ βραχέων τὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Σαμίων πρὸ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ μετ' αὐτὴν κυριώτερα συμβεβηκότα.

Ὅτε ἐν τῷ ἔτει 412 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι πάλιν πολέμου ἥπτοντο, ἤρξαντο ἀγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐνῷ τὸ Βυζάντιον, Χίος, Μίλητος καὶ Ῥόδος εἰς χεῖρας τῶν Λακεδαιμονίων περιῆλθον, ἀντενήργησαν κατ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς Σάμου. Ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ὑπερίσχυσεν ὁ δῆμος τῶν γεωμόρων καλουμένων, τῆς ὀλιγαρχικῆς δηλαδὴ μερίδος, ἥτις πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπέκλινε. Ἐνίκησε δὲ ὁ τῶν Σαμίων δῆμος βοηθούμενος παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ὧν τρεῖς τριήρεις ἔτυχον ἐν τῷ λιμένι τῆς πόλεως παροῦσαι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδωκαν τοῖς Σαμίοις «ὡς βεβαίοις ἤδη»

τὴν αὐτονομίαν [1], ἧς ἐστέρησαν αὐτοὺς ἐν τῷ ἔτει 440 π. Χ. μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἅλωσιν τῆς πόλεως. Διὰ κοινῶν συμφερόντων στενῶς συνδεδεμένοι συνετήρησαν ἀμφότεροι τὴν ἀμοιβαίαν πίστιν ἀπαρεγκλίτως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ἀντέσχον οἱ Σάμιοι εἰσέτι τῷ κοινῷ ἐχθρῷ χρόνον τινά, τὸ τέλος δὲ «πολιορκούμενοι ὑπὸ Λυσάνδρου πάντῃ» ὡς ἱστορεῖ ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλλ. II 3, 6 «ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι· καὶ οὕτως ἐξῆλθον,» Λύσανδρος δὲ παρέδωκε τὴν πόλιν τοῖς φυγάσι, οὓς ὁ Ξενοφῶν «τοὺς ἀρχαίους πολίτας» ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀρχὴν δέκα ὀλιγαρχικοῖς Σαμίοις καὶ ἁρμοστῇ τινι Λακεδαιμονίῳ.

Σχετικὰ πρὸς ταῦτα συνάγονται ἐκ τῆς νῦν δημοσιευμένης ἐπιγραφῆς δύο τινὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἃ ἔτι ἀκριβεστέρας ἐρεύνης χρῄζουσι, πρῶτον μὲν ὅτι οἱ Σάμιοι ἐν τῷ ἔτει 405/4 π. Χρ. πρεσβείαν τινὰ ἀπέστειλαν, ἥτις ὡς καὶ προηγουμένη τις ἐζήτησε ὑποστήριξιν παρὰ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, δεύτερον δέ, ὅτι τοῖς ἐν Σάμῳ παραμείνασι τριήρεις τινὲς παρεχωρήθησαν, αἳ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σάμῳ εἶχον ὑπολειφθῆ.

Λοιπὸν ζητοῦντες τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οἱ Σάμιοι κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν ἐπανειλημμένως εἰς Ἀθήνας ἐπρεσβεύσαντο, ἀνευρίσκομεν τοιαύτην ἐν τοῖς κινδύνοις, ὑφ' ὧν ἡ νῆσος τότε ἠπειλεῖτο. Διότι μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν «ἡ ἄλλη Ἑλλὰς ἀφειστήκει Ἀθηναίων πλὴν Σαμίων· οὗτοι δὲ σφαγὰς τῶν γνωρίμων ποιήσαντες κατεῖχον τὴν πόλιν» (Ξεν. ἑ. ἀ. II 2, 6). Ὀλίγον δὲ ὕστερον ἤρχισεν ἡ παρὰ τοῦ Λυσάνδρου πολιορκία τῆς πόλεως. Ταύτην οὖν μετὰ τὴν καταδούλωσιν τῆς λοιπῆς Ἰωνίας βεβαίως ἤδη προσδοκῶντες, φοβούμενοι δὲ ἴσως συγχρόνως τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἡττηθείσης μερίδος, ἔστειλαν οἱ Σάμιοι, ὥς γέ μοι δοκεῖ, τὰς ἄνω πρεσβείας, ἵνα ἐκλιπαρήσωσι τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων. Οὗτοι δὲ παρεχώρησαν αὐτοῖς ὅσα ἐκτὸς τῶν Πλαταιέων οὐδεμιᾷ πόλει ποτὲ ἐχαρίσαντο, τοὺς Σαμίους Ἀθηναίους εἶναι ψηφισάμενοι,

(1) Εἰς ταῦτα ἀνάγεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 56 ἐπιγραφή, τῆς δὲ νῦν δημοσιευομένης τὰ ἐν τοῖς στίχοις ις' κ. ἑ εἰρημένα.

καὶ ἐπειδὴ τὸν αὐτὸν κίνδυνον φοβούμενοι δὲν ἐδύναντο νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς ἄλλην ἔμπρακτον καὶ ἀνύσιμον βοήθειαν, ἐπέτρεψαν τοῖς ἐν Σάμῳ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκεῖ παραμεινασῶν τριήρων.

Αἱ τριήρεις αὗται μνημονεύονται μόνον παρὰ τοῦ Διοδώρου (XIII 104) ἱστοροῦντος τὸ ἑξῆς· «ἐπεὶ κατέπλευσε (ὁ ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ταχθεὶς Φιλοκλῆς) πρὸς Κόνωνα εἰς Σάμον, τὰς ναῦς ἁπάσας ἐπλήρωσε τρεῖς πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· τούτων εἴκοσι μὲν ἔδοξεν αὐτοῦ καταλιπεῖν, ταῖς δ' ἄλλαις ἁπάσαις ἀνήχθησαν εἰς Ἑλλήσποντον.» Ἐνταῦθα ἐγένετο ὀλίγον ὕστερον ἡ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχία, δι' ἧς διελύθη ἡ θαλασσοκρατία τῶν Ἀθηναίων. Οὐδὲν δ' ἀναφέρεται πλέον περὶ τῶν ἐν Σάμῳ καταλειφθεισῶν τριήρων, φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἐκεῖ ἔμειναν καὶ ὅτι περὶ αὐτῶν ὁ λόγος ἐν τῷ πρώτῳ ψηφίσματι, τῷ ὀλίγον μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκείνην ῥηθέντι. Ὁ γὰρ Λύσανδρος κυριεύσας ἄνευ δυσκολίας τὴν Σηστόν, τὸ Βυζάντιον, τὴν Καλχηδόνα καὶ Μυτιλήνην δὲν ἐβράδυνε νὰ πλεύσῃ ἐπὶ Σάμον. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι αἱ τῶν Σαμίων εἰς Ἀθήνας πρεσβεῖαι καὶ τὸ πρῶτον τῶν ψηφισμάτων ἐγένοντο ἐν τῷ βραχεῖ χρόνῳ τῷ μεταξὺ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας καὶ τῆς πολιορκίας τῆς Σάμου.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων ἀνδρῶν ἀναφέρεται ὁ μὲν Κηφισοφῶν ὁ Παιανιεὺς παρὰ τοῦ Ἰσαίου V 5, 9, 12, ὁ δὲ Ἀγύρριος ὁ Κολλυτεὺς παρὰ τοῦ Δημοσθένους XXIV 134 καὶ ἐν τῇ ὑπὸ Στ. Κουμανούδη ἐν τῇ Ἐφ. Ἀρχ. 1886 σ. 215 ἐκδοθείσῃ ἐπιγραφῇ κατὰ τὴν εὔστοχον συμπλήρωσιν τοῦ A. Wilhelm ἐν τῷ Herm. XXIV σ. 109 κ. ἑ.

Περαίνων τὸν λόγον παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀντιβολὴ τῆς ἐν τοῖς στ. λγ' καὶ λδ' φράσεως «νεῖμαι αὐτοὺς εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς δεκαχᾶ» μὲ πείθει ὅτι ἐν τῷ πολυθρυλήτῳ χωρίῳ τοῦ Ἡροδότου V 69 «δέκα δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένειμεν (Κλεισθένης) ἐς τὰς φυλὰς» πρέπει ἀντὶ τοῦ «δέκα» νὰ γράφηται «δεκαχῇ δέ». Τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ὑπέδειξεν ἤδη ὁ Diels: Ueber die Berl. Fr. d. Ἀθηναίων πολιτεία d. Arist. σ. 26 σημ. 1.

Α. Γ. ΛΟΛΛΙΓΚ.

2. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ ΝΕΩΤΕΡΟΣ

Ἐν τῷ Δελτίῳ τούτῳ (1888 σ. 177 ἀρ. 1) ἐδημοσιεύσαμεν περιγραφὴν στηρίγματος ἀγάλματος (Ἀθηνᾶς;), ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφὴ

Πραξιτέλης
Ἀθηναῖος ἐποίει

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δημοσιεύομεν ἐνταῦθα πανομοιότυπον, ἐξ οὗ ἐναργῶς βλέπει τις ὅτι ὁ Πραξιτέλης οὗτος εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ μνημονευόμενος καὶ ἐν τῇ παρὰ τὴν Κλεψύδραν εὑρεθείσῃ ἐπιγραφῇ (Löwy: Inschriften Griech. Bildh. ἀρ. 318)

εἶνε δηλ. ὁ αὐτὸς τεχνίτης, ὅστις θὰ ἤκμαζε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Π. Κ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 5 ἀρ. 1).

Κατὰ μῆνα Φεβρουάριον ἐγένετο σκαφὴ ἢ κυρίως εἰπεῖν ἐκκαθάρισις τοῦ χώρου τοῦ μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀρχαίου ὑπὸ τῶν Περσῶν καταστραφέντος ναοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀνασκαφὴ καὶ **ἐντὸς** τοῦ **Παρθενῶνος**, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐν οἷς ἦσαν κατεστραμμέναι αἱ τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ ἀποτελοῦσαι πλάκες, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξερευνηθῇ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ναοῦ. Ἔπρεπε δηλ. νὰ μάθωμεν ἂν τὸ κρηπίδωμα τοῦ Παρθενῶνος εἶνε κατεσκευασμένον καθ' ὃν τρόπον τὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ναῶν (λ. χ. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἐπιδαύρῳ, τοῦ ἐν Τεγέᾳ κ. ἀ.) ἢ μήπως εἶνε ὁλόλιθον (massiv), ὡς ὁ Bötticher φρονεῖ. Ἀλλὰ δῆλον εἶνε ὅτι τοῦτο ἐδυνάμεθα νὰ ἐξερευνήσωμεν ἂν τὸ κρηπίδωμα ἦτο που κατεστραμμένον μέχρις αὐτοῦ τοῦ βράχου· ἀτυχῶς ὅμως ἢ εὐτυχῶς ἐκ τῆς γενομένης σκαφῆς ἐδείχθη ὅτι ἡ καταστροφὴ δὲν προέβη πολὺ ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ. Εἴς τι μέρος ἐντὸς τοῦ ὀπισθοδόμου, ἐφ' οὗ οὔτε τεῖχος οὔτε κίονες ἵσταντό ποτε, προέβη ἡ σκαφὴ εἰς βάθος 1,45 μέχρις οὗ στρῶμα ἐκ πωρίνων λίθων ἐκώλυσεν ἡμᾶς νὰ προβῶμεν βαθύτερον· ἐδείχθη δὲ διὰ τῆς εἰς τὸ μέρος τοῦτο σκαφῆς ὅτι ὑπὸ τὸ δάπεδον, ὅ ἐστιν ὑπὸ τὰς μαρ-

μαρίνους πλάκας, ὑπάρχουσι πέντε τουλάχιστον ἐπάλληλα στρώματα ἐκ πώρου λίθου. Ἂν δὲ ἐκ τούτου ὁρμώμενοι δὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ κρηπίδωμα εἶνε ὁλόλιθον, ὅτι δηλ. τοιαῦτα στρώματα ἐκ πώρου λίθου βαίνουσι μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ βράχου· τουλάχιστον τοῦτο βλέπομεν ἐναργῶς ὅτι τὸ κρηπίδωμα τοῦ Παρθενῶνος εἶνε πολὺ στερεώτερον κατεσκευασμένον ἢ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ναῶν, διότι ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις (ἰδίως ἐν τοῖς ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ὧν τὸ ἐν μέρει κατεστραμμένον κρηπίδωμα ἀκριβῶς ἐδυνήθην νὰ ἐξετάσω) οὐχὶ πέντε ἀλλ' ἓν ἢ δύο τὸ πολὺ στρώματα ἐκ πώρου λίθου ὑπῆρχον ὑπὸ τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου.

Ἡ ἐνιαχοῦ δὲ καταστροφὴ τοῦ δαπέδου καὶ μέρους τοῦ κρηπιδώματος τοῦ Παρθενῶνος ἐγένετο κυρίως ὑπὸ τῶν χριστιανῶν κατασκευασάντων ἐντὸς τοῦ εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν μεταβληθέντος ναοῦ τάφους. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὑρέθησαν καὶ δύο τεμάχια κώδωνος, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς σήμαντρον τοῦ ναοῦ, ἐφ' ὧν σώζεται ἡ ἑξῆς λατινικὴ ἐπιγραφή:

... A]NDREAS
... ONIVS
... SIS TREN
... S FEZIT

Κατὰ μῆκος δὲ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς, εἰς τὸ μέρος ἔνθα θὰ ἐδύναντο νὰ ἵστανταί που οἱ ἐσωτερικοὶ κίονες τοῦ παλαιοτέρου ναοῦ διεκρίθη διὰ τῆς γενομένης σκαφῆς ἀμέσως ὑπὸ τὰς μαρμαρίνους πλάκας τοῦ δαπέδου τεῖχός τι, ὅπερ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ ἀπετέλει μέρος τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ἐν παλαιοτέροις τῶν τοῦ Περικλέους χρόνων ἀρξαμένου, ὡς γνωστόν, νὰ οἰκοδομῆται ναοῦ.

Ἐπιγραφικὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως γενόμενα εὑρήματα ἴδε κατωτέρω ἐν σελ. 34 ἀρ. 1 κ. ἑ.

Π. Κϐδ.

2. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως

Ἐπιγραφικὰ εὑρήματα ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ, τὰ ἑξῆς:

α 1. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀποκεκρου-

σμένη. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια λεία. Μῆκ. 0,54, πλάτ. 0,27, ὕψ. 0,22μ.
Ἴδε πανομοιότυπον.

Τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ πρώτου στίχου δὲν δύναται νὰ εἶνε ἡ λάμβδα, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ τετάρτου εἶνε ἡ ἰῶτα ἢ κάππα ἢ λάμβδα. Πρόδηλον μὲν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε ἀγωνιστική, ἀβεβαία δὲ ἡ συμπλήρωσις. Ἀναγνωστέον

σι Φάυλ[ος
κον τρὶς
Πυθοῖ κα
ασας ισ

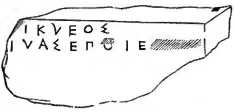
Εἰκάζω ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀφορᾷ εἰς τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς πρότυπον ὠκύποδος φημιζόμενον Φάϋλον τὸν ἐκ Κρότωνος, ὅτι δὲ ἐτιμήθη οὗτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων δι' εἰκόνος, διότι μόνος αὐτὸς τῶν ἑσπερίων Ἑλλήνων μετέσχε τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης. Ὅτι δὲ πράγματι περὶ τοῦ Φαΰλου τούτου πρόκειται δὲν θὰ φανῇ νομίζω ἀμφίβολον τῷ τὰ ἑξῆς χωρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παραβάλλοντι: Ἡρόδ. VIII. 47: τῶν δὲ ἐκτὸς τούτων οἰκημένων Κροτωνιῆται μοῦνοι ἦσαν οἳ ἐβώθησαν τῇ Ἑλλάδι κινδυνευούσῃ νηὶ μιῇ, τῆς ἦρχε ἀνὴρ *τρὶς πυθιονίκης* Φάϋλλος, Παυσ. Χ. 9, 2: Φαΰλῳ δὲ Κροτωνιάτῃ — Ὀλυμπίασι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη, τὰς δὲ ***Πυθοῖ πεντάθλου δύο ἀνείλετο καὶ σταδίου τὴν τρίτην***· ἐναυμάχησε δὲ ἐναντία τοῦ Μήδου ναῦν τε παρασκευασάμενος οἰκείαν —— τούτου ἐστὶν ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς. Πρβ. Πλουτ. Ἀλέξ. 34. Εἰς εἰκόνα τοῦ αὐτοῦ ἐγράφη καὶ τὸ χαρίεν ἐκεῖνο δίστιχον, ὃ ἀναφέρεται ἐν τῷ παρὰ τῷ στ' 215 τῶν Ἀχαρν. τοῦ Ἀριστοφάνους σχολίῳ καὶ παρ' ἄλλων·

Πεντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλος,
Δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ὑπολειπομένων.

» 2. Τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ., ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ ἀνωτάτου στρώματος τῆς μεταγενεστέρας ἐπενδύσεως τοῦ νοτίου τείχους,

ἀντικρὺ τοῦ Βραυρωνίου. Μῆκ. 0,28, ὑψ. 0,18, πάχ. 0,13μ. Σώζονται τὸ ἄνω καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον. Ἐπὶ τῆς ἄλλως λείας οὔσης ἄνω ἐπιφανείας διατηρεῖται πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ μικρόν τι τετράγωνον κοίλωμα, ὅπερ ἐχρησίμευε πιθανῶς εἰς στερέωσιν τοῦ ἐπιτεθέντος ἔργου.

Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου σώζονται τὰ ἑξῆς, ὧν παραθέτομεν πανομοιότυπον :

Ταῦτα πρέπει ἴσως νὰ συμπληρωθῶσιν ὡς ἕπεται :

Π ε ρ] ι κ λ έ ο ς
Κ ρ ε σ] ί λ α ς ἐ π ο ί ε

Διότι γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ Κρησίλας εἰκόνα τοῦ Περικλέους ἐποίησεν· συνηγορεῖ δὲ ὑπὲρ τῆς προτεινομένης συμπληρώσεως καὶ ἡ διάταξις τῶν στοιχείων, τοῦ δευτέρου στίχου ὑπερέχοντος τοῦ πρώτου ἑκατέρωθι ἀκριβῶς κατὰ δύο στοιχεῖα (1). Καὶ ὅτι μὲν ὀρθῶς συνεπληρώσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου θεωροῦμεν σχεδὸν ὡς βέβαιον. Ἂν δὲ πράγματι ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τεθεῖσα εἰκὼν παρίστανε τὸν κλεινὸν Περικλέα, ἀναφύεται τὸ ζήτημα, ἐν τίνι σχέσει διατελεῖ τὸ ἀνευρεθὲν μνημεῖον πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρός, ἣν ὁ Παυσανίας μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀναθημάτων περιγράφει· Γράφει δὲ οὗτος I 25, 1 : «Ἔστι δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ αὐτὸς Ξάνθιππος. . . . ἀλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδριὰς ἑτέρωθι ἀνάκειται,» καὶ I 28, 2 (περαίνων τὴν περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως ὁμιλεῖ πιθανῶς περὶ τῶν μεταξὺ τῆς Προμάχου καὶ τοῦ ἀρκτῴου μέρους τῶν Προπυλαίων) : «δύο δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ . . . . Ἀθηνᾶς ἄγαλμα . . . . Λημνίας»

(1) Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς ἐπιγραφῆς πρβ. παραδείγματος χάριν τὴν γνωστήν : «Ἀριστίωνος. Ἔργον Ἀριστοκλέους» (C. I. A. I. 464).

Καὶ ὅτι μὲν περὶ ταύτης τῆς εἰκόνος καὶ ὁ Πλίνιος XXXIV 74 ὁμιλεῖ, ἐξαίρων τὴν θαυμασίαν τελειότητα αὐτῆς καὶ ἐπιμαρτυρῶν ὅτι ὁ αὐτὴν ποιήσας Κρησίλας ἦν ὁ Κυδωνιάτης, πανθομολογεῖται ἤδη, δὲν ἐξηκριβώθη ὅμως εἰσέτι ἀσφαλῶς, ἂν μία τῶν γνωστῶν ἐν σχήματι Ἑρμοῦ εἰκόνων τοῦ Περικλέους πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔργον ἢ ἀντίγραφον τοῦ ἔργου τοῦ τεχνίτου τούτου.

Δυστυχῶς διεσώθη ἡμῖν μικρὸν μόνον τεμάχιον τῆς βάσεως ὥςτε δὲν διακρίνεται σαφῶς τί ἵστατο ἐπὶ αὐτῆς. Μόνον ἐκ τῶν διαστάσεων τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται, ὅτι ἂν ἡ ἄνω ἐπιγραφή, ὅπως τὴν συνεπλήρωσα, ἀκριβῶς τὸ μέσον κατεῖχε τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τοῦ λίθου, τὸ μῆκος τῆς βάσεως δὲν ὑπερέβη τὰ 0,40μ. Τῇ μικρότητι τῆς βάσεως προσήκει ἡ τῶν γραμμάτων, ὧν τὸ ὕψος κατὰ μέσον ὅρον 0,015μ· εἶνε δὲ ταῦτα ἐγκεχαραγμένα ὄχι πολὺ ἐπιμελῶς. Πάντα ταῦτα ἐπιβεβαιοῦσιν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κρησίλα, ὃ ἡ ἐν λόγῳ βάσις ἐβάσταζεν, ἰδιωτικὸν ἀνάθημα ἴσως αὐτοῦ τοῦ τεχνίτου ἦν. Εἶνε δὲ καὶ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἐξαιρουμένων τοῦ Ἁρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος, δὲν ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόνωνος εἰκόνες ἰδιωτῶν, ὑπὸ τοῦ δήμου ἐν δημοσίῳ τινὶ τόπῳ ἀνεγερθεῖσαι. Καὶ ῥητῶς ἀποκαλεῖ ὁ Παυσανίας τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ἀνάθημα.

Τεκμαιρόμενοι τῷ χαρακτῆρι τῆς γραφῆς εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὴν μεταξὺ 440 καὶ 430 π. Χ. ἐποχήν.

Τὰς ἤδη γνωστὰς τρεῖς βάσεις τὰς φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου βλέπε παρὰ τῷ Löwy ὑπ' ἀρ. 45 - 47.

» 3. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας ἀκέραιον. Σώζεται δὲ καὶ τὸ ἥμισυ ἐλλει-

ψοειδοῦς τινος κοιλώματος (πλ. 0,065μ), ὃ ἐχρησίμευε εἰς στερέωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς βάσεως ἱσταμένου ἀναθήματος, ὡς τὸ παρατε-

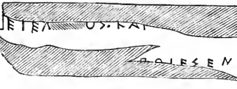
θειμένον ἀπεικόνισμα τοῦ λίθου δεικνύει. Μῆκ. 0,70, πλ. 0,27, ὕψ. 0,15μ.

Διακρίνεται τὸ ἑξῆς :

[Ο δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἀνεθέ-]
τ]εν [⁝ τεῖ ⁝ Ἀθεναίαι ⁝ ἀπαρχὲν
Λαμπτρε̃(ι ;) vac.
Ἐγίας ⁝ ἐποίεσεν

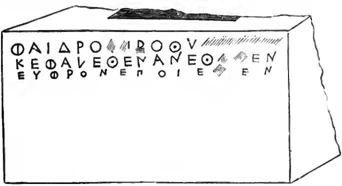
Ὁ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ μνημονευόμενος τεχνίτης εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ γνωστὸς Ἡγίας ἢ Ἡγησίας, παράδοξον δὲ φαίνεται ὅτι, ἂν ἀληθῶς Ἀττικὸς ἦν, ἐν τῷ ὀνόματί του παρελείφθη ἤδη τὸ σημεῖον τῆς δασείας προσῳδίας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐθεωροῦντο ὡς δασυντικοί. Ὡς τὸ αρχαιότατον παράδειγμα τοιαύτης παραλείψεως τοῦ δὴ ἐξ ἀρχῆς ψιλοῦ πνεύματος ἀναφέρει ὁ Meisterhans Gr. d. att. J. σ. 65 τὸ ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 433, ἐν στ. γ' «Ἀλιεῦσι» (ἐκ τοῦ ἔτους 460 π. Χ.). Ὅτι δὲ ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφὴ ἔτι ἀρχαιοτέρα εἶνε, ἀποδεικνύεται τὸ μὲν δι' αὐτοῦ τοῦ λίθου, ὅστις ἐναργῶς πυρὶ κατεφλέχθη, πιθανῶς ἐπὶ τῶν Περσικῶν, τὸ δὲ καὶ διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Ἡγίου ἀναφερομένων, διότι ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι μιᾷ περίπου γενεᾷ πρότερον τοῦ Φειδίου ἤκμασε. Σύγχρονος λοιπὸν τῇ ἄνω εἶνε ἡ τὰ ὀνόματα τοῦ Κριτίου καὶ τοῦ Νησιώτου φέρουσα ἐπιγραφὴ τοῦ C. I. A. I, ἀρ. 375, ἐξ ἧς τὴν νῦν δημοσιευομένην συνεπλήρωσα.

» 4. Βάσις ἐπιμήκης τετράγωνος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς τὰ τέσσαρα ἄκρα διὰ βλάβης τοῦ λίθου ἀπωλέσθησαν. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, τῆς ἐν τῷ παρεπομένῳ πανομοιοτύπῳ ἀριστερᾶς, σώζεται ἐξέχον τι μέρος, δι' οὗ ἐκρατεῖτο τὸ ἐπιτεθειμένον ἀνάθημα. Μῆκ. 0,98, πλ. 0,53, πάχ. 0,38μ.

Ἐ[τ]έ[αρχ]ος [:] καὶ [——— ἀνεθέτεν
Ὁ δεῖνα ἐ]ποίεσεν

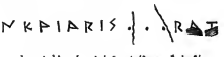
» 5. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ ὄπισθεν ἥμισυ ἀπεθραύσθη. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας διεσώθη μέρος ἐπιμήκους κοιλώματος (μήκ. 0,41μ). Μῆκ. 0,90, ὕψ. 0,45, πλ. 0,40μ. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου :

Φαῖδρο[ς Π]ρόθυ . . . . .
Κεφαλῆθεν ἀνέθ[εκ]εν
Εὔφρον ἐποίε[σ]εν

Περὶ τοῦ Εὔφρονος ἴδε τὰ ἄνω σ. 15 ὑπ' ἀρ. 8 εἰρημένα.

» 6. Δύο τεμάχια κίονος ῥαβδωτοῦ ἐκ Πεντ. μαρμάρου.

— — ο]ν καὶ Ἀρισ[τοκ]ράτ[ες ἀνέθεκαν ἢ ἀνεθέτεν.

3. Ἐπιγραφαὶ Δημητριάδος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου ἤρξατο ἡ κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως γιγνομένη κατεδάφισις τοῦ τουρκικοῦ ἐν Βόλῳ φρουρίου. Ἐν τοῖς τοίχοις τούτου εὑρέθησαν ἐντετειχισμέναι αἱ ἑπόμεναι ἐπιγραφαί, αἳ πλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 2 μετηνέχθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐν Βόλῳ δημαρχείου· ἡ ὑπ' ἀρ. 2 εἶνε προσωρινῶς κατατεθειμένη πρὸ τῆς θύρας τῆς ὑγειονομικῆς ἀποθήκης Βόλου. Ἀντίγραφα τῶν ἐπιγραφῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν γενικὴν Ἐφορείαν ὁ γυμνασιάρχης Βόλου κ. Θεμιστοκλῆς Ἰ. Ὀλύμπιος, ὁ μετὰ ζήλου

τὰ διὰ τὴν ἐπιστήμην πορίσματα τῆς κατεδαφίσεως ἐπιβλέπων. Ὁ αὐτὸς ἐδημοσίευσε ἤδη τὴν σπουδαιοτέραν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, τὴν ὑπ' ἀρ. 1, ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* ὑπ' ἡμερομ. 25 Φεβρ. ἐ. τρ.

Εἶνε δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ αἱ ἑξῆς·

« Ὑπ' ὄψιν ἔχων τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ὀλυμπίου σταλέντα ἀντίγραφα, ἃ (ἐκτὸς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) παρέβαλον μετὰ τῶν ἐμοὶ ὑπὸ τοῦ κ. Βόλτερς φιλοφρόνως ἀνακοινωθέντων, συνεπλήρωσα τὰς ἐν λόγῳ ἐπιγραφὰς ὡς ἐκ τῶν ἀκολούθων καταφαίνεται·

1. Ἡ ἑπομένη ἐπιγραφὴ ὑψ. 1,78, πλ. 0,78, πάχ. 0,22μ, εὑρέθη « ἐντετειχισμένη κατὰ τὴν Ν. Δ. πλευρὰν τοῦ νῦν κατεδαφιζομένου φρουρίου Βόλου. Εἰς μὲν τὸ ἄνω μέρος σχηματίζει μικράν τινα κορωνίδα, κάτωθεν δὲ τῶν τεσσάρων πρώτων στίχων ἔχει στέφανον ἐξ ἐλαίας (δάφνης), στερεῖται δὲ βάσεως. Φαίνεται ὅτι ὁ λίθος οὗτος μετηνέχθη ἐκ τῆς ἀρχαίας Δημητριάδος (νῦν Γουρίτσα) ὡς καὶ τὸ λοιπὸν ὑλικὸν ἐξ οὗ ᾠκοδομήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ νῦν κατεδαφιζόμενον φρούριον. »»

Ἔχει δὲ οὕτως·

Μάγνητες Ἑρμογένην Ἀδύμ[ου
Δημητριῆ τὸν γραμματέα [τῶν
συνέδρων ἀρετῆς ἕνεκ[εν καὶ
εὐνοίας τῆς εἰς αὐτούς.

(στέφανος)

Μένανδρος Νικίου Δημητριεὺς ὁ στρατηγὸ[ς κ]αὶ Νικομήδ[ης
Σίμου ὁ ἱππάρχης, Θεόδοτος Διογένου ὁ ναύαρχος, Διογέ[νης
Νικολάου ὁ ταμίας, Ἀδαῖος Ἀδύ[μου ὁ ἱερ]εὺς τοῦ Διὸς τοῦ [Ἀ-
κραίου, Γηρόστρατος Ἱστιαίου, Θηβα[γέ]νης Ἀπολλωνίου [..
τιος Διονυσογένου, Θεόπρο[πος] Λέοντος Δημητριεῖς ε[ἶπαν·
ἐπεὶ Ἑρμογένης Ἀδύμου [Δη]μητριεὺς αἱρεθεὶς γραμμ[α-
τεὺς τῶν συν[έ]δρων πεποίηται τὴν ἀναστροφὴν ἐν[τῆι ἀρ-
χῆι ὃν τρόπον ἐπέβαλλεν ἀνδρὶ καλῶι καὶ ἀγαθῶι ἀξ[ίω]ς ἑαυ-
τοῦ τε καὶ τῶν Μαγνήτων τῶν ἐγχειρισάντων [αὐτῶι τὴν ἀρ-
χὴν τοῖς τε χρείαν ἔχουσιν καὶ ἐντυγχάν[ουσιν εὔχρηστον αὐτὸν
παρεχόμενος πᾶσιν διατετέλεκεν, ὅπως [οὖν φιλοδοξῶσι οἱ
μετὰ ταῦτα προαιρούμενοι παραγίνεσθαι ἐπ[ὶ τὴν αὐτὴν
ἀρχ]ήν, θεωροῦντες τὴν τῶν συνέδρων καὶ [τῶν ἄλλων
Μαγνή]των ἐπίγνοσιν ὑπὲρ τῶν καλῶν καὶ ἀγ[αθῶν]ἀ[νδρῶν οἱ
πολλ]ὴν ποιοῦνται μεγαλομέρειαν καὶ ἐκτέν[ειαν, τιμωμένους δὲ τοὺς
κα]λῶς ἀναστρεφομένους ἐν ταῖς ἀρχαῖς [καὶ πράττοντας ἀεὶ τὰ
βέλ]τιστα καὶ συμφέροντα τοῖς κοινοῖς πράγμασι [, δεδόχθαι

τοῖς] συνέδροις ἐπαινέσαι τε ἐπὶ τούτοις Ἑρ[μ]ογ[ένην Ἀδύ-
μου] Δημητριῆ τὸν γραμματέα τῶν συνέδρων καὶ [στεφα-
νῶσαι αὐτὸν τῶι ἐκ τοῦ νόμου στεφάνωι, εἶναι δὲ αὐ[τῶι καὶ
προεδρίαν ἐν ταῖς κατὰ Μαγνησίαν πόλεσιν· τὸ δὲ [ψήφισ-
μα τοῦτο ἀναγραφῆναι εἰς στήλην λιθίνην καὶ ἀν[ατεθῆ-
ναι ἐν Δημητριάδι ἐν ὧι ἂν αὐτὸς αἱρῆται τόπωι, κο[λαφθῆ-
ναι δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν στέφανον καὶ ἐπιγράψαι «Μ[άγνητ-
ες Ἑρμογένην Ἀδύμου Δημητριῆ τὸν γραμματέα [τῶν
συνέδρων ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας [τῆς εἰς αὐτούς,
τὸ δὲ ἐσόμενον ἀν[ή]λωμα ἐς ταῦτα δοῦναι τὸν [ταμίαν,
δι]απεμφθῆναι δὲ τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον [καὶ πε-
ρ]ὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἵνα παρακολουθῶ[σι τὰ δεδογμένα·
ἔ]δοξεν· ἔδοξεν καὶ τῆι ἐκκλησίαι.

Ἀνάγεται ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Μαγνήτων, οὗ τὴν ἱστορίαν καὶ διάθεσιν συνώψισα ἐν ταῖς Mitth. VII. σ. 341 κ. ἑ., βασιζόμενος ἐπὶ τῶν μέχρι τότε γνωστῶν ἐπιγραφῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους μετὰ τῆς νῦν ἀνακαλυφθείσης καὶ τῶν πενιχρῶν εἰδήσεων, αἷς ἐντυγχάνομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι. Συνάγεται δὲ ἐκ τῆς ἀντιβολῆς τῶν ἐν ταῖς Mitth. δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν ἐν αἷς ἀπαντῶσι τινὰ (1) τῶν ἐν τῇ νῦν εὑρεθείσῃ ἀναφερομένων προσώπων, ὅτι ταύταις ἢ σύγχρονος εἶνε ἢ ὀλίγον τι χρονολογικῶς ἀπέχει. Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κοινοῦ τῶν Μαγνήτων δύο ἐποχαὶ διακρίνονται, ὧν ἡ πρώτη διήρκει ἀπὸ τοῦ ἔτους 196π. Χ., ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως δηλαδὴ τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Φλαμινίνου, μέχρι τοῦ ἔτους 146 καὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου, ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῶν ὀλίγον μετὰ τὸν Μόμμιον χρόνων μέχρι τοῦ Αὐγούστου, ζητητέον εἶνε, εἰς ὁποτέραν ἀνάγονται ἡ νῦν εὑρεθεῖσα καὶ αἱ ἄλλαι τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐπιγραφαί. Ὀρθῶς παρετήρησεν ἤδη ὁ κ. Fougères ἐν τῷ Bull. de corr. h. XIII. σ. 279, ὅτι πιθανώτερον εἰς τὴν βραχυχρόνιον προτέραν ἐποχὴν ἀνάγονται, διότι ὁ ναύαρχος Θεόδοτος Διογένου μνημονεύεται ὡς ἱερομνήμων ἐν τῷ ἐν τῷ C. I. A. II, ἀρ. 551, στ. 52 κ. ἑ. ψηφίσματι, ὅπερ κατὰ τὸν Köhler ἐψηφίσθη περὶ τὸ ἔτος 137 π. Χ.

---

(1) Γηρόστρατος Ἱστιαίου Mitth. VII 339 (C. I. A. II. ἀρ. 551, στ. 63;) Θηβαγένης Ἀπολλωνίου σ. 75, ἴσως καὶ Μένανδρος Νικίου, ἂν πρέπει νὰ ταυτισθῇ μετὰ τοῦ ἐ. ἀ. σ. 71 ἀναφερομένου Μ. Νικίου Κοροπαίου; ἂν τοῦτο ὀρθῶς ἔχει, συνάγεται ὅτι ἡ νῦν εὑρεθεῖσα ἐπιγραφὴ ὀλίγον μεταγενεστέρα εἶνε τῆς ἐκ Κορόπης·

Οἱ ἐν ταύταις ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενοι σύνεδροι ἦσαν ἀναμφιβόλως εἶδος τι βουλῆς τοῦ κοινοῦ, συνισταμένης ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν πόλεων τῆς Μαγνησίας εἰς Δημητριάδα ἀποσταλέντων τακτικῶν ἀντιπροσώπων, ὧν τὰ δόγματα ἔχρῃζον τῆς παρὰ τῆς γενικῆς ἐκκλησίας τῶν Μαγνήτων ἐπιψηφίσεως ἵνα λάβωσι τὸ νομικὸν κῦρος ψηφισμάτων.

Ἐν τῇ νῦν εὑρεθείσῃ ἐπιγραφῇ μνημονεύονται τὸ πρῶτον ὁ ἱππάρχης καὶ ὁ ναύαρχος τοῦ κοινοῦ.

Αἱ πέντε λοιπαὶ ἐπιγραφαί, μεταγενεστέρας ἐποχῆς, εἶνε ἐπιτύμβιοι.

2. «« Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 1μ, πλ. 0,60, πάχ. 0,08μ. »

Ἡρώισσει (;)
Παρμενίσκα Μενάνδρου Μελιβόισσα

3. «« Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,30, πλ. 0,38, πάχ. 0,10μ. »»
Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγέγλυπται ἐν τῷ λίθῳ πλοῖον, ἐν ᾧ ὁ ναύκληρος μετὰ τοῦ φορτώματός του.

Περιγένης Περι-
γένους ναύκλη-
ρος Κυζικηνὸς
ἐνθάδε κεῖτ[αι

4. «« Ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης εἰς δύο κατὰ τὸ μέσον περίπου τετμημένης, ἐχούσης καὶ ἔκτυπον ἀνάγλυφον γυναῖκα παριστῶν ἧς τὸ πρόσωπον εἶνε κατεστραμμένον. »» Ἡ ἐπιγραφὴ πρὸς ἀριστερὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος τῆς γυναικός, κάτωθεν δὲ τῆς ἐπιγραφῆς βωμός.

Ἀφροδισία
Εὐγεναία
τὴν αἰαυτῆς sic
θυγατέρα
μνείας χά-
ριν, ἥρω χ[ρη-
στ(ὲ) χαῖρε.

5. «« Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,75, πλ. 0,27, πάχ. 0,07μ. »»

Αὐρ. Ἐπ-
ίγονος
Ἐπιγόν[ου
ὁ πρεςβ[ύ-
τερος

6. «« Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,35. πλ. 0,40, πάχ. 0,12μ. »»

[Ὁ δεῖνα]
Ἀριστοκλέ-
ους
Ἀρσάκης [ἥ-
ρως.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἔκθεσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐφόρου Β. Στάη τὰ ἑξῆς:

1. Στήλη ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία ἐκ πώρου λίθου ὕψ. 0,07 καὶ πλ. 0,35. Ἐντὸς πλαισίου καὶ ὑπὸ ἀέτωμα, (ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου Σειρὴν θρηνοῦσα μεταξὺ δύο θρηνουσῶν γυναικῶν, ἐχουσῶν τὰς λύρας (;) ἀπερριμμένας), παρίσταται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ παιδίον ἐν καταγραφῇ τὸ πρόσωπον εἰκονισμένον ἔχον, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀφικνούμενον μέχρι τῶν ποδῶν, κρατοῦν δὲ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἀνὰ ἓν πτηνόν, ὧν τὸ μὲν φέρει διὰ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὸ στῆθος, τὸ δὲ προτείνει διὰ τῆς δεξιᾶς εἰς κύνα ἀναρριχόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος τοῦ παιδός, ἵνα προσπελάσῃ τῷ πτηνῷ. Τὸ ἀνάγλυφον δὲν εἶναι ἔργον ἐπιμελοῦς ἐργασίας εἶναι ὅμως ἄξιον λόγου διὰ τὴν παράστασιν αὐτοῦ, ἰδίᾳ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος, ἥτις σπανία τυγχάνει. Ἠγοράσθη παρὰ Δ. Μπέλλου ἀντὶ δρ. 80, εὑρέθη δὲ ἐν Ἀνθηδόνι. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 893).

2. Ἄνω τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἐκ λευκοῦ λίθου, ἐφ' οὗ σώζεται ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἐν καταγραφῇ εἰκονισμένου, καὶ ἡ κεφαλὴ γυναικὸς κατὰ μέτωπον. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρὸς (ὡς καὶ τὸ ἀπολεσθὲν σῶμα) εἶναι ὅλως σχεδὸν ἔκτυπος, πάχος ἔχουσα μετὰ τῆς πλακὸς 0,40 μέτρου. Εἶναι τῶν καλλίστων ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς 4ης π. χ. ἑκατονταετηρίδος, κοινῆς ὅμως καὶ συνήθους παραστάσεως· πλ. 0,68 ὕψος σωζομένου 0,38. Κατεσχέθη ὑπὸ τῆς Μοιραρχίας ἐν Μαρκοπούλῳ τῆς Μεσογαίας παρὰ Ἀναγνώστῃ Μαγκανᾷ (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 894).

3. Τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα κατασχεθέντα ἐν Κορίνθῳ παρά τινι Ῥου-

σοπούλῳ Φανκρτζῇ ἐπικαλουμένῳ, ἤτοι πέντε ἀγγεῖα πήλινα τὰ ἑξῆς: 1) Οἰνοχόη (ὕψ. 0,25) μετ' ἐφθαρμένων γραφῶν (κορινθιακόν), 2) Μικρὸς κωδωνοειδὴς κρατὴρ (ὕψ. (0,20) μετ' ἐφθαρμένων ἐρυθρῶν γραφῶν, ἐξηλειμμένου ὄντος καὶ τοῦ μέλανος χρώματος τοῦ ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀγγείου (ἐκ Δομβραίνης)· 3) Κάλπη (ὕψ. 0,20) μετὰ κοσμημάτων γεωμετρικοῦ ῥυθμοῦ, ἔχουσα καὶ πόμα, καλῆς διατηρήσεως (κορινθιακόν)· 4) Κύλιξ μέλαινα μετ' ἐρυθρῶν ταινιῶν καλῆς διατηρήσεως (Κορινθιακόν)· 5) Μικρὸν ἀγγεῖον (ὕψ. 0,13) σχήματος κώδωνος (εἶδος ληκυθίου) μετὰ κοσμημάτων ἀνθεμιοειδῶν χρώματος μέλανος καὶ ἐρυθροῦ (ξανθοῦ). Τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου τούτου εἶναι σπάνιον (ἐκ Δομβραίνης), καὶ δύο ἀγαλμάτια, ἐκ Κορίνθου προερχόμενα, ἤτοι α') εἰδώλιον πήλινον παριστῶν κόρην χορεύουσαν (ὕψ. 0,17) οὐχὶ λεπτῆς ἐργασίας, οὐδὲ καλῆς διατηρήσεως καί· β') εἰδώλιον νεανίου γυμνοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ λύραν, κοινὸν καὶ κακῆς ἐργασίας· ὕψ. 0,10 (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 895 - 897).

4. Τέσσαρα μεγάλα καὶ ἐννέα μικρὰ πήλινα ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων ἐν προϊστορικοῖς τάφοις καὶ ὅμοια τοῖς ἐν Τροίᾳ ἐν Μυκήναις ἐν Ἐπιδαύρῳ κ. ἀ. εὑρεθεῖσι. Εἰσὶ κεκοσμημένα ἅπαντα διὰ ταινιῶν καὶ γραμμῶν ποικίλων, ὡς εἰσι πάντα τὰ τοιούτου εἴδους προϊστορικὰ ἀγγεῖα. Σὺν τούτοις ἀπεστάλησαν καὶ δύο ληκύθια τεθραυσμένα (ῥωμαϊκῶν χρόνων) ἅπερ ὡς ἄχρηστα ἀπερρίφθησαν. Κατεσχέθησαν ἐν Μαρκοπούλῳ παρὰ Γεωργίῳ Δημητρίου (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 898).

5. Πλὰξ ἐκ λευκοῦ λίθου πλ.0,30 ὕψ. 0,26. Ἐντὸς πλαισίου σχῆμα ἔχοντος ναοῦ ἐν παραστάσι μετὰ θριγκοῦ φέρεται ἡ ἑξῆς ἀνάγλυπτος παράστασις· ἀριστερὰ ἱππεὺς ἐπὶ ἵππου καλπάζοντος ὑπεράνω βωμοῦ τετραγώνου· ὁ ἱππεὺς φέρει κράνος καὶ χλαμύδα μεθ' ἱματίου. Δεξιὰ καὶ ἔναντι τοῦ ἱππέως δύο ἱστάμενοι παραπλεύρως ἱκέται (ἀνὴρ καὶ γυνὴ) καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τρεῖς ἕτεραι μικραί, ὡσεὶ παιδία, μορφαί. Ἡ πλὰξ ἔχει καὶ ἔμβολον κάτωθεν πρὸς ἀνίδρυσιν, φέρει δὲ πολλαχοῦ ἴχνη χρωματισμοῦ. Ἡ γλυφὴ εἶναι οὐχὶ πολὺ ἔντεχνος. Τὸ ἀναθηματικὸν τοῦτο ἀνάγλυφον εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ καὶ ἠγοράσθη παρὰ τοῦ Ἰω. Λοιδωρίκη ἀντὶ δρ. 50 (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 899).

6. Νομίσματα ἀργυρᾶ 130, ἤτοι: 48 Ῥόδου, 60 Ἱστιαίας, 21 Μακεδονικὰ καὶ 1 Φιλίππου τοῦ 5ου. Ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Λαρίσσης. Εὑρέθησαν κατὰ τὴν θέσιν «Γραμμένο» τοῦ δήμου Κασταναίας ὑπὸ Γεωρ. Α. Φιλιππάκη (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 900).

7. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (ὕψ. 0,10) λίαν ἀρχαϊκοῦ ῥυθμοῦ, εἰκονίζον γυναῖκα (;) ἐνδεδυμένην ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν στενῶς περὶ τὸ σῶμα τετυλιγμένον. Τὴν κόμην ἔχει βραχεῖαν καὶ ἐπ' αὐτῆς εἶδος κεκρυφάλου. Οἱ πόδες εἶναι συγκεκολλημένοι, φέρουσι δὲ κάτω καὶ τὸ ἔμβολον δι' οὗ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀγαλμάτιον. Εἶναι ἔργον λίαν κακότεχνον. Ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου Μεγαλουπόλεως· ἀνευρέθη δὲ ὑπό τινος χωρικοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀστάλα τοῦ δήμου Λυκοσούρας. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 901).

8 - 20. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 8 - 20 εὑρήματα τῶν ἐν Τανάγρᾳ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν (ἴδ. Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 204 ἀρ. 2 καὶ προηγούμενα). 8) Εἰδώλιον πήλινον, κοινόν, εἰκονίζον παῖδα καθήμενον ἐπὶ βράχου. Φέρει ἁπλοῦν ἱμάτιον συνεστραμμένον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖ εἶδος πετάσου. Συμπεπληρωμένον τὸν δεξιὸν πόδα· ὕψ. 0,16. 9) Προσωπὶς γυναικεία μετὰ μέρους τοῦ στήθους ἀρχαϊκή. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πέπλον καταπίπτοντα ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἴχνη λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος· ὕψ. 29. 10) Λοπὰς (πινάκιον) πηλίνη διαμέτρου 0,23 λίαν ἀρχαϊκή, ῥυθμοῦ κορινθιακοῦ, ἔχουσα γραφὰς ἐντός, κατὰ ζώνας, παριστώσας λέοντας καὶ Σφίγγας (ἐξηλειμμένας ἐνιαχοῦ), ἐπίσης κοσμήματα γεωμετρικά. Φέρει κατὰ τὰ χείλη δύο μικρὰς ὀπὰς χρησιμευούσας εἰς ἀνάρτησιν αὐτῆς. 11) Ἀγγεῖον πήλινον σχήματος οἰνοχόης, ῥυθμοῦ κορινθιακοῦ, φέρον περὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸν λαιμὸν γραφὰς ὁμοίας ταῖς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, διῃρημένας εἰς τρεῖς ζώνας. Ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ εὑρέθη καὶ πόμα τούτου, ὅπερ δὲν φαίνεται ἀρχικῶς ἀνῆκον αὐτῷ, ἐχρησίμευσεν οὐχ ἧττον ὡς κάλυμμα αὐτοῦ, ὕψ. 0,22. 12) Σκεῦος ἡμικυλινδροειδές, οὗ τινος ἄδηλος ἡ χρῆσις. Ἔχει περίπου τὸ σχῆμα κεραμίδος, ὡς πάντα τὰ τοιούτου εἴδους. Κοσμεῖται δι' ἁπλῶν ἢ ζητοειδῶν γραμμῶν καὶ στιγ-

μῶν μελαινῶν, ὕψ. 0,20 διαμ. 0,15. 13) Ἀγγεῖον πήλινον (ὕψ. 0,21 διάμ. τοῦ στόματος 0,32) σχήματος κρατῆρος ἀνοικτοῦ (μᾶλλον λεκάνης) μεθ' ὑψηλοῦ ποδὸς καὶ τεσσάρων δακτυλιοειδῶν λαβῶν περὶ τὰ χείλη. Φέρει κοσμήματα κατὰ ζώνας καὶ πτηνὰ δι' ἐρυθροῦ καὶ μέλανος χρώματος (ἐσβεσμένα πολλαχοῦ). Ὁ πηλὸς εἶναι λίαν χονδρός, καὶ ὅλη ἡ ἐργασία χονδροειδής, ἀλλὰ λίαν ἀρχαϊκή. 14) Δύο ὁμοίου σχήματος μικρὰ ἀγγεῖα φέροντα γεωμετρικὰ κοσμήματα μέλανος χρωματισμοῦ. 15) Δύο ἀγγεῖα μικρὰ σχήματος κανθάρου φέροντα κοσμήματα γεωμετρικοῦ ῥυθμοῦ, κοινά. 16) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα σχήματος κύλικος, ὧν τὸ ἕτερον φέρει κοσμήματα λευκὰ καὶ μέλανα ἐπὶ ἐρυθρᾶς βάσεως, τὸ ἄλλο δὲ (ἔλασσον τοῦτο) κοσμήματα λευκὰ ἐπὶ μελαίνης βάσεως. 17) Τρία μικρὰ ἀγγεῖα δίωτα κωνοειδῆ· τούτων τὸ μὲν ἔχει γραφὰς λεόντων (ἡμιεσβεσμένας) ἐκ μέλανος χρώματος καὶ ἰοχρόου, τὰ δὲ δύο ἕτερα φέρουσιν ἁπλῶς γραμμὰς καὶ σταυροειδῆ κοσμήματα· κοινὰ καὶ ἀρχαϊκά. 18) Ἀγγεῖον μικρὸν σχήματος κώδωνος μετὰ λαιμοῦ μόνωτον· φέρει περὶ τὴν κοιλίαν γραφὰς λεόντων καὶ πτηνῶν μέλανος καὶ ὑπερύθρου χρώματος. 19) Τρεῖς μικροὶ βόμβυλοι φέροντες φανταστικὰς μελαίνας γραφὰς (ἐσβεσμένας πολλαχοῦ). 20) Δύο πήλιναι ἀσπίδες, ὧν ἡ μὲν (διαμέτρου 0,12) διὰ λευκοῦ χρώματος βεβαμμένη φέρει περιφερικῶς ζητοειδῆ μέλανα κοσμήματα (ἐντὸς ἔχει λαβὴν καὶ ὄχανον) ἡ δὲ (διαμέτρου 0,11) ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πηλοῦ καὶ μέλανα κοσμήματα ἀμελῶς γεγραμμένα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 902 - 914).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Ἐν τῇ Συλλογῇ Πειραιῶς εἰσήχθησαν, κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελουμένου αὐτῆς Ἰακ. Δραγάτση τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

» 1. Τρία ἀνάγλυφα Κυβέλης τοῦ γνωστοῦ σχήματος, ἅτινα ἀνεῦρον μὲν λατόμοι κατὰ τὴν προέκτασιν τῆς ὁδοῦ Ζαΐμη, κατέσχε δὲ ἡ Ἀστυνομία Πειραιῶς ἀποκρυβέντα. Τὰ τρία ταῦτα ἀνάγλυφα μόνον κατὰ τὸ ὕψος διαφέρουσιν ἀλλήλων· τὸ μεῖζον τούτων εἶναι ὕψους 0,30 περίπου, φέρει δὲ ἐπὶ τῶν παραστάδων τοῦ σηκομόρ-

φου ἀνοίγματος ἔνθεν μὲν ἀνάγλυφον παράστασιν παιδός, ἔνθεν δὲ ὁμοίαν κόρης.

» 2. Προτομὴ μικρὰ γυναικός, ὕψους 0,15 περίπου ὅλως κακότεχνος. Ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν βάσιν μερῶν ἀνάγλυφος παράστασις ἵππου, καὶ αὕτη κακότεχνος. Ἀνευρέθη ἐν σκαφῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀφροδίτης καὶ προσηνέχθη ὑπὸ τῶν ἀνευρόντων ἐργατῶν.

» 3. Τετραγωνικὸς μικρὸς κίων ὕψους 0,35, φέρων πρὸ αὐτοῦ ἀνάγλυφον ἔκτυπον ἀνδρὸς γενειῶντος, ἔχοντος τὴν δεξιὰν ἐντὸς τοῦ ἱματίου πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δ' ἀριστερὰν πρὸς τὰ ὀπίσω· τὸ ὅλον ἐφθαρμένον τὴν ἐπιφάνειαν. Ἀποκείμενον πρὸ ἐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ Κλάπα προσηνέχθη ὑπὸ τοῦ κατόχου.

» 4. Τεμάχιον λίθου φαιοῦ, ὕψους 0,13, πλάτους 0,18, φέρον τὰ γράμματα:

. . . .
. . σωφρο . . . .
. . ςτους κ . . . .
. νομον και ι . . . .
. . ρας ουδεμία . . . .
. . μου τεχνει ουδ . . . .
. . δεσ ενιαυτσς εξ . . . .
. . ς προγραφειν εις
. τ]ω ενιαυτω αρχσντας . . . . . .
. . ε]πιμεληθηναι των ε . . . . . .
. . στεφανω και δοτω εις α . . . . .
. . . . οντος επιμεληθηνα[ι. . . .
. στε]φανωσατω αυτσν σ δημ[ος . . . .
. . . . . ατα των σω[φρο]νιστω[ν. . .
. . . . νο . . . . . . ηγσς ο ε . . .
. . . . της οσαν . . . . .
. . . . ωσινσ . .
. . . . σια. .
. . . .

Τὸ τεμάχιον ἀνευρέθη ἐν τῷ λιμένι τῆς Μουνυχίας πρὸς Β. τῆς ἐπαύλεως Κουμουνδούρου καὶ προσηνέχθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Βασιλάκου.»

3. Συλλογὴ Σύρου.

Ἐν τῷ Μουσείῳ Σύρου εἰσήχθησαν κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελουμένου αὐτοῦ Α. Βλαστοῦ: α') Ἄγκυρα μολυβδίνη βάρους ὀκά-

δων 196 ἀνελκυσθεῖσα ἐκ τῆς παρὰ τὴν Δῆλον θαλάσσης, β') πέντε μεγάλοι ἀμφορεῖς πήλινοι διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος· Ταῦτα ἐδωρήθησαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Τσιβουράκη. Εἰσήχθη δὲ πρὸς τούτοις, ἐκ κατασχέσεως, ἐπιτύμβιος στήλη ἐφ' ἧς ἐπιγραφή:

Τιμαγένης
Διονύσιος
Ἀστύοχος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει: Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων καὶ αἱ πρὸς καταδάφισιν τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν (ἴδ. σ. 23 ἀρ. 1).

2. Διάφοροι ἐργασίαι: Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀρ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι.

3. Κατάσχεσις ἀρχαίων. Ἐν Κορίνθῳ κατεσχέθησαν παρά τινι Ῥουσοπούλῳ Φαναρτζῇ καλουμένῳ, αἰτήσει τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, διάφορα ἀγγεῖα καὶ δύο πήλινα εἰδώλια, ἃ ἴδε ἐν σελ. 43 ἀρ. 3. Ἐν δὲ Μαρκοπούλῳ κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σταθμάρχου ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον καὶ διάφορα ἀγγεῖα (ἴδ. σ. 43 ἀρ. 1 καὶ σ. 44 ἀρ. 4).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 33 ἀρ. 1 κ. ἑ.).

Ἡ ἀνακάθαρσις τοῦ χώρου τοῦ μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ἐπερατώθη· νῦν δὲ ἐκκαθαρίζεται ὁ βράχος ὁ πέραν τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην θέλει ἀνασκαφῆ τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τὸ τῆς Πινακοθήκης καὶ οὕτω περατοῦται ὁλοσχερῶς ἡ ἀνασκαφὴ τῆς Ἀκροπόλεως.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνασκαφῶν θέλει δημοσιευθῇ γενικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς πορείας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν μετὰ διαφόρων τοπογραφικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων· τώρα δὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἀρχαιολογούντων ἱκανοποιοῦντες δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μικρὸν τοπογραφικὸν ὑπὸ τοῦ Καβερῶ ἐκπονηθὲν σχέδιον τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν ᾧ βλέπει τις ἐν σμικρῷ τὰ μέχρι τέλους τοῦ 1888 διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἀποκαλυφθέντα οἰκοδομήματα καὶ ἄλλα μνημεῖα. Ἐν τῷ τοπογραφικῷ τούτῳ σχεδίῳ περιελήφθη καὶ ὁ πρὸς δυσμὰς τῶν Προπυλαίων μέχρι τῆς πύλης τοῦ Beulé χῶρος μετὰ τῶν ἑκατέρωθεν πύργων, ἵνα ἴδῃ ὁ ἀναγνώ-

στης ποία ἡ νῦν μορφὴ καὶ διάθεσις τοῦ χώρου τούτου μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῶν περὶ αὐτὸν μεταγενεστέρων τειχῶν.

Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν διαφόρων οἰκοδομημάτων παρεισέφρησαν ἐν τῷ λιθογραφικῷ πίνακι λάθη τινά. Οὕτω διορθωτέον τὸ ὑπ' ἀρ. 12 : « θεμέλια λιθοστρώτου ὁδοῦ » εἰς « *ἐδάφους* ».

Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον.

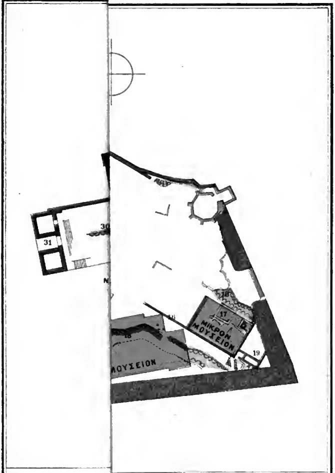
Ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀδείᾳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, ἐγένοντο σκαφικαί τινες ἐργασίαι μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν κατὰ τὸν χῶρον ἐκεῖνον. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὑρέθη τὸ ἐν τοῖς ἑπομένοις, ἐν σελ. 64 ἀριθ. 2, περιγραφόμενον ἀξιόλογον ἀγγεῖον.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου ἐγένοντο ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Ἀνθηδῶνι, Θίσϐῃ καὶ Πλαταιαῖς.

Ἐν Ἀνθηδῶνι ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀγνώστου οἰκοδομήματος, ὅπερ ὁ Leake ἐσφαλμένως ἐξέλαβεν ὡς ναόν. Ἐν αὐτῷ σώζονται καὶ δύο ψηφιδωτὰ ἐδάφη ἐκ διαφόρων κοσμημάτων ἀποτελούμενα. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ τὰ θεμέλια μικροῦ ναοῦ, πιθανῶς τοῦ Διονύσου, κατὰ τὸν ἕτερον τῶν διευθυντῶν τῆς Σχολῆς κ. Tarbell, καὶ εὑρέθησαν χαλκᾶ τινα ἐργαλεῖα, ἀσήμαντά τινα τεμάχια πηλίνων εἰδωλίων καὶ ἐπιγραφαί τινες τὸ πλεῖστον ἐπιτύμϐιοι. Ἐν Θίσϐῃ καὶ ἐν Πλαταιαῖς εὑρέθησαν περὶ τὰς 30 ἐπιγραφάς, ὧν σπουδαιοτάτη εἶνε μέγα τεμάχιον τοῦ διατάγματος τοῦ Διοκλητιανοῦ de pretiis rerum venalium. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὑρέθη ἐν Πλαταιαῖς· εἶνε δὲ λατινιστὶ γεγραμμένη, ἐν ᾧ τὰ μέχρι τοῦδε εὑρεθέντα ἐν Ἑλλάδι τεμάχια τοιαύτης ἐπιγραφῆς εἶνε, ὡς γνωστόν, ἑλληνιστὶ γεγραμμένα. Τὸ εὕρημα τοῦτο συμπληρόνει ἔν τισι τὰ δύο γνωστὰ ἐπιγραφικὰ τεμάχια τοῦ εἰσαγωγικοῦ τούτου μέρους τοῦ Διατάγματος, τὸ exemplum Stratonicense καὶ τὸ exemplum Aegyptiacum.

Α Σ

1. Ὑδραγωγεῖον
2. Δεξαμενή
3. Ἀρχαία δεξαμενή
4. Οἰκοδόμημα ἀγνώστ
5. Κλίμαξ καὶ ἔξοδος

...ν
...ρήσεως
...ν
...ίμακος
...κη.)

26. Οἰκοδόμημα ἀγνώστου χρήσεως
27. Βάθρον (Ἀθηνᾶς Προμάχου)
28. Ὑπόθεμα βάθρου ἢ οἰκοδομήματος
29. Λείψανα ἀρχαιοτέρων Προπυλαίων
30. Πολυγωνικὸν τεῖχος
31. Ῥωμαϊκὴ εἴσοδος (Beulé)

Λιθ. Κ. Γρουνδμαν ἐν Ἀθήναις.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ.

Ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου ἐπανελήφθησαν αἱ ἐν Δήλῳ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτῆς κ. Doublet.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ.

Ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου ἤρξαντο ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Ἐρετρίᾳ ὑπὸ Β. Νοστράκη, ἐπιτηροῦντος τοῦ Ἐπ. Κορομάντσου. Ἐν ταῖς σκαφαῖς ταύταις εὑρέθησαν ἤδη πολλαὶ ἀξιολογώταται λευκαὶ καί τινες μελανόμορφοι λήκυθοι.

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως εὑρέθησαν, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ, αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί:

« 1. Μικρὸν τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,12, πλ. 0,14μ. Σῴζονται τὸ ἄνω καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον.

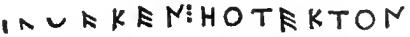
Ἀθενα]ίαι
ἀν]έθεκε
χε]ρσὶν
παῖς

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ δίστιχον ἀπετέλει ἀναθηματικόν.

« 2. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. πρὸς ἀριστερὰ ἀποκεκρουσμένη. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,30, ὕψ. 0,18μ. Τὸ σίγμα τρισκελές.

[Ὁ δεῖνα ἀνέθεκεν Σαλα]μίνιος

« 3. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κεκολοβωμένη. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ αὖλαξ τις, ἴσως μέρος κοιλώματός τινος, ἐν ᾧ ἵστατο στήλη ἢ πλάξ. Μῆκ. 0,50, πλ. 6,42, ὕψ. 0,20μ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐγγὺς τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου.

[Ὁ δεῖνα ἀ]νέθεκεν⁝ Ηο τέκτον

« 4. Τεμάχιον τοῦ ἄνω μέρους στήλης ἐκ Πεντ. μαρ., μήκ. 0,30, πλ. 0,21, πάχ. $0,16^{\mu}$. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον παριστῶν σειρὰν ἀσκῶν καὶ ἀμφορέων. Πρὸς ἀριστερὰ τοῦ γ' καὶ δ' στίχου ἀπεκρούσθη μικρὸν τεμάχιον τοῦ ἄκρου τοῦ λίθου μετὰ τριῶν περίπου γραμμάτων. Ὁ ἐπὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου ἐν ἐπιστυλίῳ ἐγκεχαραγμένος πρῶτος στίχος εἶνε μικροτέροις, ὁ δεύτερος μείζοσι γράμμασι τοῦ κυρίου κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς γεγραμμένος. Χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς ὀλίγον πρὸ Εὐκλείδου.

Πολ]έμ[αρχος - - - ἐγραμμάτευε
Φόρ[ος
. . . τει βολ[ε]ι καὶ τ[οι δέμοι - - -ις ἐπρυτά-
νευ]ε, Πολέμαρχος [ἐγραμμάτευε
. . . . λεοντα
. . . . . . ενα

« 5. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. κ. πλ. $0,11^{\mu}$· Γραφὴ στοιχηδόν.

. . . . ἐπαινέσαι [δὲ καὶ . . . .
. . . . τὸν ἀδελφ[ὸν αὐτοῦ. . .
. . . . ιου καὶ στε[φανῶσαι . .
. . . . τον χρυσῶι σ[τεφάνωι ἀπ-
ὸ : 𐅅 : δραχμ]ῶν· εἶναι δ' [Ἀθηναῖον κα-
ι αὐτὸν καὶ] τοὺς ἐγγό[νους αὐτοῦ κ-
αὶ γράψασθ[αι φυλῆς [καὶ δήμου καὶ
φρατρίας ἧ]ς ἂμ [β]ο[ύληται κτλ.

Τὰ γράμματα Φ καὶ Ω ἔχουσι τὸ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ. οὐ σπανίως ἀπαντῶν σχῆμα, οὗ παραδείγματα παρέχουσι C. I. A. II 307 σ. 6, 318 καὶ 413.

« 6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,36, πλ. 0,24, πάχ. $0,11^{\mu}$· Τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος π. Χ.

[εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ἄλλο]
ἀγαθὸν εὑρέσθαι παρὰ τοῦ δή]μου· [ἀναγράψαι δὲ τόδε
τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν] κατὰ π[ρυτανείαν ἐν στή-
ληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν Ἀ[κροπόλει, εἰς [δὲ τὴν ἀνα-
γραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς] στήλης μερί[σαι τὸ γενό-
μενον ἀνάλωμα τὸν ταμί]αν τῶν στρατιωτικ[ῶν.

Κάτωθεν τοῦ ψηφίσματος ἐν στεφάνῳ ἐκ κλάδων ἐλαίας

Ἡ β]ουλὴ
ὁ δ]ῆμος
- - - - αρχον
- - - τριέα.

« 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,42, πλ. 0,20, πάχ. 0,14μ. Σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τοῦ λίθου. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐντὸς στεφάνου ἐκ κλάδων ἐλαίας· παραπλεύρως πρὸς δεξιὰ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω διακρίνονται λείψανα ἄλλου τινὸς στεφάνου. Τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος π. Χ.

Ἡ βουλὴ
ὁ δῆμος
Νεοκλῆν
Ἀθηνάδου
Μεσσήνιον.

« 8. Κεφαλὴ ἀναθηματικῆς στήλης, εὑρεθεῖσα ἀπέναντι τοῦ Βραυρωνίου ἐν τῷ νοτίῳ τείχει. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἐπίμηκες κοίλωμα, ἐν ᾧ ἵστατο πλὰξ ὡς φαίνεται.

Γράμματα τοῦ τετάρτου αἰῶνος π. Χ. Γραφὴ στοιχηδόν.

Ἀρχεστ[ρ]ά[τη
ἀνέθηκ[ε] ὑ[πέ-
ρ τῆς θυγα[τρ-
ὸς εὐξαμένη.

« 9. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., οὗ τὸ ἄνω μέρος ἀπεθραύσθη. Διάμ. 0,20μ.

[Πυλωροὶ]
- - - - -
- - - λιο.
Ἀζηνιεύς,
Ἀπολλόδω-
ρ]ος Θεοφράσ-
του Παιανιεύς.
Σαλπικτὴς
Δημήτριος
Πολυξένου
Ἀπολλωνιεύς.

Ἀνήκει εἰς τὰς τῶν πυλωρῶν ἀναγραφάς, εἶνε δὲ καὶ τῆς αὐτῆς ἐποχῆς μετὰ τῶν ἤδη γνωστῶν, ἀνεγράφη δηλαδὴ περὶ τὸ μέσον τοῦ πρώτου μ. Χρ. αἰῶνος. Τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου πυλωροῦ δὲν δύ-

ναται νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. Ak. 1887 σ. 1065 ὑπ' ἀριθ. 16 ἐπιγραφῆς, διότι ἐξ ἄλλης τινὸς ἀναγραφῆς πυλωρῶν, ἣν θὰ δημοσιεύσομεν προσεχῶς, συνάγεται, ὅτι ὁ Πρωτογένης συνώνυμος ἦν τῷ πατρί του.

« 10. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον· Μῆκ. 0,40, ὕψ. 0,18μ.

. . . ι . . .
καὶ Σέξτω[ι
τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγ]ου βουλῆς καὶ τοῦ [δήμου
αἰώνιον ἡγεμόν[ι
vac.

« 11. Τεμάχιον βάσεως ἀγάλματος ἐκ Πεντ. μαρμ., ὕψους 0,33, πλ. 0,20μ. Ἐν τῷ τρίτῳ μικροτέροις γράμμασι γεγραμμένῳ στίχῳ ε, c καὶ ω. Ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ διεσώθησαν ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἑπομένοις σεσημειωμένων καὶ λείψανα τῶν Ε καὶ Σ.

Σε]βα[στ
μητέρα; κ]άστρω[ν
Ἐπὶ ἱερείας τῆς δεῖνος τῆς - - - κ]λέους Πιραιέως θυγα[τρός.

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι πρώτη ἡ Φαυστῖνα ἡ σύζυγος τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν «μήτηρ στρατοπέδων (ἢ κάστρων)» δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ ὁ τρίτος στίχος ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀριθ. 578, ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ ἀπαντᾷ ἱέρειά τις Ἱπποσθενὶς θυγάτηρ τοῦ Νικοκλέους Πειραιέως, δὲν εἶνε ὅμως ἀπίθανον ὅτι ἡ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένῃ ἐπιγραφῇ ὑπογεγραμμένη ἱέρεια ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας κατήγετο.

« 12. Τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκος 0,43, πλ. 0,18, πάχ. 0,17μ. Ἀπεκρούσθησαν τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ κάτω μέρος.

Αὐτοκράτορα Κα]ίσαρα
θεοῦ Τραιανοῦ Π]αρθικοῦ
- - - - - - - -] υἱὸν
θεοῦ Νέρουα υἱω]νὸν Τραιανὸν Ἁδριανὸν Σε]βαστὸν
[ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ κτλ]

Δὲν συνεπλήρωσα τὸν τρίτον στίχον, ἐν ᾧ ἴσως τιμητικόν τι ἐπίθετον τοῦ Τραιανοῦ γεγραμμένον ἦν· ἀποκλείεται ἡ συμπλήρωσις « Γερμανικοῦ Δακικοῦ » διότι ταῦτα θὰ προηγοῦντο τοῦ « Παρθικοῦ »· προσετέθη ἴσως « ἀρίστου Σεβαστοῦ », δηλαδὴ τὸ τῶν λατινικῶν ἐπιγραφῶν Opt. Aug.

« 13. Τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. κεκοσμημένης διὰ κυματίου, οὗ ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή. Μῆκ. 0,23, πλ. 0,20, ὕψ. 0,17μ.

- - - Μελιτε - - - - - - - -
- - - Ἀζηνιέως - - - - - -
- - - κίου Ῥαμνου[σίου - -
- - - ου Γελλίου Ἐρα - - -

Τὰ γράμματα τοῦ τελευταίου στίχου εἶνε μικρότερα τῶν προηγουμένων, ἴσως διότι ἀνεφέρετο ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα ἱερέως τινὸς ἢ τοῦ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς βάσεως ἐπιμελουμένου.

« 14. Τεμάχιον Ἑρμοῦ τετραγώνου ἐκ Πεντ. μαρμ., ἄνευ κεφαλῆς. Μῆκ. 0,45, πλ. 0,32, τὸ νῦν πάχ. 0,15μ. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Ἀγαθῆι Τύχ[ηι·
Κ]ατὰ τὰ δόξαντα ἡ
σεμνοτάτη βου-
λὴ τῶν Φ τὸν ἱε-
ρέα τοῦ Σωτῆρος
Ἀσκληπιοῦ τὸν κλη-
ρ]ωτὸν Πο. Αἴλιον Διο-
ν]υσόδωρον Ἀχαρ-
νέα ἀρε]τῆς ἕνεκα
καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς] τὸν θε-
όν.

Τῆς ἐποχῆς περίπου τῶν Ἀντωνείνων. Εὑρέθη ἐντετειχισμένη ἐν τῷ νοτίῳ τείχει, μετακομισθεῖσα ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου.

« 15. Τεμάχιον κυκλοτεροῦς βάσεως γυναικείου ἀγάλματος, οὗ σώζονται ὁ δεξιὸς ποῦς καὶ πτυχαί τινες. Ἡ βάσις καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου (Πεντ. μαρμ.)· ὕψ. 0,39, πλ. 0,33μ. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν δύο πρώτων στίχων ἐλλείπουσι μέχρι πέντε, ἐν τῇ τοῦ τρίτου στίχου μέχρι τεσσάρων στίχων. Ἐνεχαράχθη ἡ ἐπιγραφὴ οὐχὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνείνων.

. . . . . εὐσεβίης - - - - -
. . . . . τε κούρη vac.
. . . . . ν ἐν σηκῶι π - - -
ὑμετέρη.

« 16. Τεμάχιον ὀροσήμου ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἄνω καὶ κάτω τεθραυσμένου. Μῆκ. καὶ πλ. 0,14, πάχ. 0,13μ. Γραφὴ ἀτημελής.

[Ὅρος χω]
ρίο[υ] π[ε-
πραμένο-
ου ἐπὶ λ-
ύσει Λοξ-
- - - - - -

« 17. Κιονίσκος ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,58μ.

Κεφαλίω[ν
Δωροθέο[υ
Ὀλύ[ν]θι[ος

Τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ.

« 18. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ.

Ἀ]ριστιδῶ
Λ]εύκονος   sic
Λ]αμπτρέως,
Ξ]ένωνος
Πρα]σιέως
γυν]ή.

« 19. Ὅμοιος.

Νικησιφῶ[ν
Ἀρχιδί[κ]ου
Ῥαμνούσιος.

« 20—22. Ὅμοιοι ρωμαϊκῆς ἐποχῆς :

Κέρδων Μῆδος	Εὔπορος χρηστός	[Ὁ δεῖνα] Δω[ρ]ίωνος Ἡ[ρα]κληώτης

Υ. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Κατεδαφιζομένων τῶν παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκροπόλεως νεωτέρων τειχῶν εὑρέθησαν κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί :

« 1. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ. καὶ πλ. 0,23, πάχ. 0,07μ. Γραφὴ ἀτημελής.

ων
χ]ρημα
. . .]άζων 𐅄 λο(;)
λεις;] παρα
. . . . τέλης Κλεωναί[ου (δημοτικὸν)
εἶπεν·] τύχει ἀγαθεῖ· δε[δόχθαι τεῖ βουλεῖ,
τοὺς] λαχόντας προέδρο[υς εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐ-
κ[κλησίαν χρηματίσαι π[ερὶ τούτων, γνώ-
μην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς [βουλῆς εἰς τὸν δῆ-
μον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ ἐ[παινέσαι . . . . . .
Μιθραξίδου Ἀριαραθέα καὶ σ[τεφανῶσαι θαλ-
λοῦ στεφάνωι εὐνοίας ἕν[εκεν καὶ φιλοτιμίας
τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθην[αίων· δεδόσθαι
δὲ αὐτῶι καὶ πολιτείαν [δοκιμασθέντι ἐν
τῶι δικαστηρίωι κατὰ τὸν [νόμον, τοὺς δὲ
θεσμοθέτας ὅταν πληρ[ῶσιν δικαστήριον
εἰς ἕνα καὶ 𐅄 δικαστάς, εἰσα[γαγεῖν αὐτῶι τὴν
δοκιμασίαν καὶ μὴ παρόντ[ι, γράψασθαι δὲ καὶ
φυλῆς καὶ δήμου καὶ φρατ[ρίας ἧς ἂν βούληται·
εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ εἰς τὸ[ν λοιπὸν χρόνον ἀ-
ποδεικνυμένωι τὴν εἰς τ[ὸν δῆμον εὔνοιαν
τιμηθῆναι καταξίως ὧ[ν φιλοτιμεῖται, ἵνα τού-
των συντελουμένων [φαίνηται ἡ βουλὴ τιμῶσα τοὺς
εἰς τὸν δῆμον [. . . . . . . ἵνα δὲ καὶ ὑπόμνημα ᾖ
τῆς ἐπιγνώσεως. . . . .
ων . . . . . . ν τ . . . .

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου καθ' ὃν χρόνον περίπου ἐψηφίσθησαν αἱ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 481 κ. ἑ., ἐπιγραφαί, κατὰ τὸ δεύτερον δηλαδὴ ἥμισυ τοῦ πρώτου αἰῶνος πρ. Χρ., ὅτε τὰ τοῦ δήμου διηύθυνε ἡ βουλή. Ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν σχέσει διετέλουν μετὰ τῆς Καππαδοκίας, ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 481 ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐκ Καππαδοκίας βασιλόπαιδες ἀναγεγραμμένοι ἦσαν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐφήβων.

Τὰ ἐν τῷ ιη' στ. ἀποδεικνύουσιν, ὅτι καὶ ἐν τῇ τοῦ C. I. A., ὑπ' ἀριθ. 455, ἐπιγραφῇ πρέπει ἐν τῷ ιϐ' στ. νὰ διορθωθῇ:

καὶ μ]ὴ [παρ]όντι.

« 2. Τεμάχιον στήλης ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἧς τὸ δεξιὸν ἄκρον σώζεται. Συμπληροῦται διὰ τοῦ νέου τούτου τεμαχίου ἡ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 949, ἐπιγραφὴ ὡς ἔπεται:

Ἱεροφάν]της Νουφράδου Περιθοίδης ἀνέ-
γραψεν] τοὺς ἐπιοφθέντας ὑφ' ἑαυτοῦ τὴ[ν
κλίνην στρῶσαι τῶι [Π]λούτωνι καὶ τὴν
τράπεζαν κοσμῆσα[ι] κατὰ τὴν μαντείαν
τοῦ θε[οῦ]·
Ἱεροφάντην Νουφρ[άδ]ου Περιθοίδην
Χαρικλῆν Θεοδώρο[υ Φ]αληρέα
Εὐμνηστον Ἀνδροκ[λέου]ς ἐξ Οἴου
Φιλιστίδην Φιλίνο[υ Τρικορ]ύσιον
Τελεσίδημον Χαρι[. . . . . Ἀφ]ιδναῖον
Θεόδουλον Θεοφάν . . . .
Λυσίθεον Θεοδω[ρ . . . .
Θεόφιλον Θεο[φ]ί]λου . . . .
Διονυσόδωρον Ἡ[ρακ. . . . .
Ἁγνωνίδην Θεο . . . .
Ἀρ]ιστογέ[νην . . . .
Ἀστ]ύοχον Θεοφ. . . . .
- - - ν Φ]υ . . . .

Ἡ διὰ τοῦ νέου τεμαχίου συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Toepffer Att. Geneal. σ. 52 κ. 56 ἠστόχησε τοῦ ὀρθοῦ, ἀντιλέγων τῇ ὑπὸ τοῦ Koehler προταθείσῃ συμπληρώσει.

«3. Δύο τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἀκριβῶς προσαρμόζοντα. Πλάτ. 0,39, πάχ. 0,11, μῆκ. τοῦ μικροτέρου (ἀριστεροῦ) τεμαχίου 0,20, τοῦ ἑτέρου 0,28 μ. Σχῆμα τοῦ Ω τὸ πρὸς τὸ κάτω ἀνοικτόν, ἄνευ τῶν δύο εὐθειῶν γραμμῶν, ὅπερ ἀπαντᾷ ὄχι σπανίως ἐν ταῖς τοῦ τρίτου καὶ δευτέρου αἰῶνος ἐπιγραφαῖς, παραδείγματος χάριν ἐν τῇ τοῦ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 307, 318, 320, 421, 423, 429, 436-439, 441, 442, 447-449. Γραφὴ στοιχηδόν.

τοῦ δήμο-
υ τὴ]ν θυσίαν καὶ τ[ὴν πομπὴν τὴν τῶν Πα]ναθηναίω-
ν, τὸ τε στάδιον κατ[εσκεύασεν ἐπαξί]ως καὶ ἀνατ-
ίθησιν τῆι Ἀθηνᾶι τῆι [Νίκηι γραφ]ὰς ἐχούσας ὑπ-
ομνήματα τῶν [(μετ' Αἰτωλῶν π)]επραγμένων πρὸς το-
ὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας·
ὅπως ἂν οὖν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος φαίνηται διαφυλ-
άττων [(τοῖς εὐσεβοῦσιν)] τὰς χάριτας, ἀγαθῆι τύ-
χηι, δεδόχθαι τῆι βουλῆι· ἐπαινέσαι μὲν Ἡρακλ-
είτον Ἀσκληπιάδου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι χρ-
υσῶι στεφάνωι εὐσεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θ-
εοὺς καὶ εὐνοίας καὶ φιλοτιμίας ἧς ἔχων διατε-
λεῖ περ[ὶ τε [(τὸ ἔθνος τὸ τῶν Αἰτωλῶν καὶ)] τὴμ βουλ-
ὴν καὶ τὸν [δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ ἀναγορεῦσα-
ι τοῦτον τὸν στέ]φανον ἐν τῶι γυμνικῶι ἀγῶνι τὸ-
ν ἀγωνοθέτην(;) κατὰ τὸ]ν νόμον, ἐπιμεληθῆναι δὲ
τῆς ποιήσεως τὸν ἀντιγραφέα τὸ]ν τῆς διοικήσε-
ως· ἵνα δὲ αὐτῶι καὶ ὑπόμνημα ὑπάρ]χηι τῆς φιλο-
τιμίας, τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυταν]εῖαν ἀνα-
γράψαι μὲν τὰ ἐψηφισμένα εἰς στήλην λιθίν]ην, στ-
ῆσαι δὲ αὐτοῦ τὸν δῆμον καὶ εἰκόνα χαλκῆν οὗ]ἂν
δοκῆι ἐν καλλίστωι εἶναι].

Ἐκ τῶν πρώτων τῶν ἡμῖν διασωθέντων στίχων τοῦ ἄνω ψηφίσματος ἐξάγεται, ὅτι αἱ ἐν τούτῳ ἀναφερόμεναι τιμαὶ ἐψηφίσθησαν τῷ Ἡρακλείτῳ Α. Ἀθμονεῖ πιθανῶς διὰ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἐξετέλει τὴν ἀγωνοθεσίαν τῶν Παναθηναίων. Βασιζόμενοι λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὡς τῶν ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 307, 331, 445, 446, δυνάμεθα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νῦν δημοσιευομένης νὰ συμπληρώσωμεν, ἀποβλέποντες μᾶλλον πρὸς τὴν ἔννοιαν ἢ τὸ λεκτικόν: [ἐπετέλεσε δὲ ἀγωνοθέτης χειροτονηθεὶς ὑπὸ] τοῦ δήμου κτλ.

Διακρίνεται δὲ ἡ ἐπιγραφὴ τῶν τοῦ εἴδους τούτου ψηφισμάτων διὰ τῶν ἐν τοῖς στ. 3-5 εἰρημένων καὶ τῆς ἐν τοῖς στ. 5, 8, 13 ἐξαλείψεως φράσεών τινων.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον παρατηρῶ ὅτι οἱ ἐν τῷ στ. 5 μνημονευθέντες βάρβαροι ἀναμφιβόλως οἱ Γαλάται εἶνε οἱ κατὰ τὸ ἔτος 279]8 πρ. Χρ. « ἐπί τε τοὺς Ἕλληνας καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατεύσαντες», ὡς φθέγγεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 323, ἐπιγραφή, παρομοίως δὲ τὸ ἐν Δελφοῖς ἀνακαλυφθὲν ψήφισμα τῶν Χίων, ὃ πρῶτος ἐδημοσίευσε M. Dubois, Les lig. étol. et ach. σελ. 218. Διὰ τῆς μνημονευθείσης Ἀττικῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μετεῖχον τοῦ κατὰ τῶν Γαλατῶν πολέμου συμπράττοντες μετὰ τῶν πρωταγωνιστούντων Αἰτωλῶν καὶ ἀπεδέχθησαν τὸν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τεθέντα ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων. Ὁ ἀγὼν οὗτος ὀνομάζεται «ὑπόμνημα τῆς μάχης τῆς γενομένης πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἐφ' οὓς καὶ ὁ δῆμος (ὁ Ἀθηναίων) ἐξέπεμπεν τούς τε ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἱππεῖς συναγωνισαμένους ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας». Αὕτη ἡ φράσις ἀπαντᾷ σχεδὸν αὐτολεξεὶ καὶ ἐν τοῖς στίχοις 5-6 τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς, φανερὸν δὲ εἶνε ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν γίγνεται λόγος περὶ τούτου ἢ ἄλλων ἐπιθέτων ἀγώνων, ἀλλὰ περὶ ἀναθημάτων τινῶν, ἃ ὁ Ἡράκλειτος τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωσεν. Δυστυχῶς δὲν διακρίνεται ἕνεκα τῆς βλάβης τοῦ λίθου, ποῖα ἦσαν τὰ ἀναθήματα καὶ δυνάμεθα μόνον νὰ εἰκάσωμεν ὅτι εἰκόνες γραπταὶ (ὃ καὶ πιθανώτερον) ἢ ἀνάγλυφα (στῆλαι) ἦσαν. Ἀπωλέσθη ὁμοίως καὶ τό ποτε ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγεγραμμένον ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, συνηγορεῖ δὲ τὸ στενὸν τοῦ διαστήματος τῆς ἐν τῷ δ' στ. βλάβης τοῦ λίθου ὑπὲρ τῆς προτει-

νομένης συμπληρώσεως «τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νίκῃ», ἧς ὁ ναὸς κοσμεῖται διὰ τοιούτων ὑπομνημάτων τῶν κατὰ τῶν βαρβάρων ἀγώνων[1]). Ἐὰν δὲ πράγματι οὕτως ἔχῃ, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴ κατετέθη ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης, πλησίον δηλαδὴ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως αὐτῆς, διότι ἐξήχθη ἐκ τῶν ἀμέσως πρὸς δυσμὰς τοῦ ναοῦ κειμένων ἐρειπίων, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ αἱ εἰς τὰ ἐπίσης πλησίον που κείμενα ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης Πανδήμου καὶ τῆς Δήμητρος Χλόης ἀναφερόμεναι ἐπιγραφαί.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐπίτηδες γενομένην ἐξάλειψιν φράσεών τινων δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αὕτη δὲν ἐγένετο ἵνα ἀφανισθῶσι λάθη τινὰ ἀκούσια τοῦ χαράκτου, ἀλλὰ διότι τὰ πρὶν ἀναγεγραμμένα δυσηρέστουν τοῖς Ἀθηναίοις ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξηλείφθη ἐν ἐπιγραφαῖς τισι ἡ μνεία τοῦ Δημητρίου ὡς καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του τὸ ὄνομα ἐχουσῶν φυλῶν, τοῦ Νέρωνος κτλ. Λοιπὸν ζητοῦντες τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐν τῇ ἄνω ἐπιγραφῇ ἐξηλείφθησαν χωρία τινά, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, τίνες πολιτικαὶ μεταβολαὶ ἐδύναντο νὰ προκαλέσωσι τοιαύτην ἀλλοίωσιν τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀναλογιζόμενος δὲ ὅτι ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου ἀνατεθεῖσιν ὑπομνήμασι παρίσταντο πιθανῶς οἱ Ἀθηναῖοι νικῶντες μετὰ τῶν Αἰτωλῶν τοὺς Γαλάτας, εἰκάζω ὅτι ἐν τῷ ε' στίχῳ μνεία ἐγένετο τῆς συνεργασίας ταύτης, δι' ἧς διεσώθη τὸ κοινὸν ἐν Δελφοῖς ἱερὸν τῶν Ἑλλήνων. Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἐπεχείρησα νὰ συμπληρώσω καὶ τὰ ἐν τοῖς στ. 8 καὶ 13 κενά. Αὗται δὲ αἱ συμπληρώσεις καὶ μάλιστα ἡ ἐν τῇ συνήθως τυπικῇ καὶ ἀορίστῳ φρασεολογίᾳ τοῦ στίχου 8, πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ εἶνε ἀναμφίβολοι. Ἐπίσης δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ἀσφαλῶς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι δυσαρεστοῦντες τοῖς Αἰτωλοῖς διέγραψαν τὰς εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένας φράσεις.

Ἐκτὸς τῶν ἐπίτηδες διαγεγραμμένων μερῶν συνεπλήρωσα καὶ τὰ διὰ βλάβης τοῦ λίθου κεκολοβωμένα χωρία τῆς ἐπιγραφῆς. Δυσκολίαν τινὰ παρέχει ἡ συμπλήρωσις τοῦ ιϛ' στίχου. Ἐπειδὴ ἐν τῷ

1) Περὶ ἄλλων μνημείων, ἃ ἀνάγονται εἰς τὴν ἐν Δελφοῖς καταστροφὴν τῶν Γαλατῶν Droysen Hell. II 2, σελ. 356· περὶ τοῦ ἐν τῷ Belvedere Ἀπόλλωνος τελευταῖον ἔγραψε Gercke Jahrb. d. arch. Inst. II σελ. 260 κ. ἑ.

τέλει τοῦ στίχου τούτου διεσώθη τὸ «τῆς», ἀποκλείεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ λόγος περὶ τοῦ ἢ τῶν ἐπὶ τῇ διοικήσει, ὧν μνεία γίνεται οὐ σπανίως ἐν ὁμοίοις χωρίοις ἐπιγραφῶν[1]. διὸ εἰκάζω ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη ἀπαντῷ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ ἡ μόνη ἀρχή, ἧς τὸ ὄνομα καὶ ἔργον συνᾴδουσι πρὸς τὰ διασωθέντα γράμματα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου, ὅτι δηλαδὴ τῆς ποιήσεως τοῦ στεφάνου ἐπεμελήθη ὁ *ἀντιγραφεὺς τῆς διοικήσεως*, ὅστις ὡς ὑποδεεστέρα ἀρχὴ συνέπραττε μετὰ τοῦ ἐπὶ τῇ διοικήσει[2].

Ὑπολείπεται νὰ ὁρίσωμεν κατὰ προσέγγισιν τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἀνεγράφη ἡ ἐπιγραφή. Ἐπειδὴ αὕτη δὲν φαίνεται νεωτέρα τοῦ τρίτου πρ. Χρ. αἰῶνος, ὑποθέτω ὅτι ὁ δι' αὐτῆς τιμώμενος Ἡράκλειτος Α. Ἀθμονεὺς ταυτιστέος ἐστὶ μετὰ τοῦ ἄρχοντος Ἡρακλείτου Ἀθμονέως, ὃν ἀναφέρει ὁ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 859, κατάλογος ἀρχόντων. Οὗτος δὲ ἀνάγεται, ὡς παρετήρησεν ὁ σοφὸς ἐκδότης, εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τρίτου πρ. Χρ. αἰῶνος.

8. Εὑρήματα ἐν Πειραιεῖ.

Ἐν Πειραιεῖ ἐγένοντο, κατ' ἀναφορὰν τοῦ Δραγάτση, τὰ ἑξῆς εὑρήματα:

1) Στήλη ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου ὕψους 0,54, πλάτ. 0,20 φέρουσα ἐπιγραφήν:

Εὐθενίκα
Θειβήα

Αὕτη ἀνευρέθη ὄπισθεν τοῦ κήπου Μελετοπούλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νῦν κεῖται.

2) Ἐγγὺς τοῦ ἀρχαίου τῆς Ζέας θεάτρου ἀνευρέθη μάρμαρον ὕψους 0,29, πλ. 0,08, πάχ. 0,15 ὡσεὶ εἰλημμένον ἐκ παραστάτου παλαιᾶς οἰκοδομῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

1) Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὸ γνωστὸν περὶ Φαίδρου τοῦ Σφηττίου ψήφισμα (C. I. A. II 331), οὗ οἱ στίχοι 78 κ. ἑ. ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τὸν ἐπὶ τῇ διοικήσει.

2) Πρβ. περὶ τοῦ ἀντιγραφέως τῆς διοικήσεως Hille De scr. Att. publ. § 11, Busolt Hdb. d. kl. Alt. IV σελ. 161.—Ἐν ψηφίσματί τινι τῶν Μυρρινουσίων (C. I. A. II 575) ἀπαντᾷ ἡ φράσις: Εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης μερίσαι τὸ ἀνάλωμα Φείδιππον καὶ τὸν ἀντιγραφέα Μειξίαν.

. . . .
. . . ΗΗΗΔΔΔΔ
. . . ρον χαλκοι
. . . απωλτ̣των N̄
ΔΔ]ΔΔ⊢⊢⊢
κ]ρεμαστα σκε-
υη] εν τω οικημα-
τι] παρεδομεν κα-
θ]απερ αυτοι παρ-
ε]λαβομεν υποζω-
μ]ατα ⁝ ΙΙΙ αγκοιν[α-
ν]Ι χαλινον Ι
πο]δας ⁝ ΙΙ υπεραν ⁝ Ι
παρα]ρυματα ⁝ ΙΙ καλο[ς
ΙΙΙ χαλινος Ι
ιμαντες ΙΙ αγκ]υ-
ραν ⁝ Ι υπερα ⁝ ΙΙ
ποδας ΙΙ ⁝ ιστον [α-
κατειον παραρυμ
α λευκον αγκυρα-
ν] σιδηραν αδοκιμ-
α σχοινια ⁝ ΙΙ κορυφ-
αια υποζωματων
τονοι αιχμαλωτ-
οι δ' απ[ο] τουτων οι [.
ρες παρερωγοτε
ς υποζωματων κ[ο
μματα Ꮁ νεια ο[υ
δεδοκιμασμέν[α
ΔΔΙΙΙΙΙ ⁝ κιβωτος
ΔΔΙΙ την τριηρη
την Νικην ην Ιφ[ι-
[κρατης]. . . . .
. . . .

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Μελετοπούλου καὶ κεῖται νῦν ἐν τῇ συλλογῇ αὐτοῦ.

9. Εὕρημα ἐν Πάτραις.

Ἐν τῇ ἄνω πόλει Πατρῶν γενομένης σκαφῆς πρὸς ἐξαγωγὴν χωμάτων πρὸς κατασκευὴν τοῦ λιμένος ἀπεκαλύφθη ἔν τινι οἰκοπέδῳ τοῦ Δ. Πατρινοῦ μέγα πλινθόκτιστον ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον ὁ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ ἔφορος Β.

Στάης, ἵνα διευθετήσῃ τὰ τῆς σκαφῆς αὐτοῦ· τότε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ οἰκοδόμημα, διότι ἡ ἀνασκαφὴ δὲν εἶχε προχωρήσει ποσῶς, ἐφαίνοντο μόνον τείχη τινὰ καὶ κοινὸν μωσαϊκὸν ἔδαφος, ἐξ οὗ ὁρμώμενος ὑπέθεσεν εἰκότως ὅτι ἴσως ἦσαν λείψανα ῥωμαϊκῶν θερμῶν. Βραδύτερον ἐπισκεφθεὶς τὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα ὁ γενικὸς ἔφορος, ὅτε αἱ ἀνασκαφαὶ εἶχον ἱκανῶς προχωρήσει, διέκρινεν ὅτι εἶχε περιφερικὸν τὸ σχῆμα, ἐξ οὗ ὁρμώμενος διέγνω ὅτι ἦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (VII, 20, 6) μνημονευόμενον Ὠδεῖον τῆς πόλεως. Τοῦτο δὲ καὶ ἐβεβαιώθη νῦν ἀναμφισβητήτως, διὰ τῆς περαιτέρω σκαφῆς, διότι καθ' ἃ ἐπιστέλλει τῇ Ἐφορείᾳ ὁ ἐποπτεύων τὰς ἐργασίας ταύτας γυμνασιάρχης Πατρῶν Θ. Παπαλουκᾶς ἀπεκαλύφθησαν νῦν καὶ τὰ διὰ τοὺς θεατὰς προωρισμένα *ἑδώλια*. « Ταῦτα ἀποτελοῦσι συνεχῆ ἡμικύκλια καὶ ὁμόκεντρα, ὑπερ» κείμενα ἀλλήλων· ἀκτῖνες δὲ ἐκ τοῦ κέντρου εἰς τὸ ὕψος φερόμε» ναι ἀποτελοῦσι τὰ διαμερίσματα καὶ τὰς πρὸς τὰ ἑδώλια διὰ » κλιμάκων εἰσόδους. Μιᾶς τῶν κλιμάκων τούτων, ἀποτελουμένης » ὅλης ἐκ μαρμάρου, ἐμετρήσαμεν δεκαὲξ βαθμίδας· ἑκάστη δὲ βαθ» μὶς τὸ μῆκος εἶνε δύο σπιθαμῶν καί τι πλέον· τὰ ἑδώλια δὲν » εἶνε ὁλομαρμάρινα, ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν ἔστρωται διὰ μαρμα» ρίνης πλακός, πάχους ἑνὸς δακτύλου καὶ πλέον. Τὰ ἑδώλια ἔχουσι » τὸ κεκανονισμένον ὕψος καὶ πλάτος, ὥστε τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ » αὐτῶν νὰ χρησιμεύῃ διὰ κάθισμα, τὸ δὲ ὄπισθεν, ὀλίγον βαθύ» τερον ὄν, διὰ τοὺς πόδας τῶν ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ σειρᾷ καθημένων. » Εἰς τὰς ἀνωτάτας σειρὰς ἑδωλίων ἀκόμη δὲν ἔφθασεν ἡ ἐκχω» μάτωσις . . . ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς:

1. Στήλη τεθλασμένη τὰ κάτω (ὕψ. 1,63 καὶ πλ. 37) ἐκ λευ-

κοῦ λίθου μετ' ἀνθεμίου ἐπιμήκης. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον δὲ ἐν πλαισίῳ ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι εἰκονίζεται ἐν καταγραφῇ γυνὴ καθημένη ἐπὶ καθέδρας ἀνακλίτου τὴν χεῖρα διδοῦσα πρὸς ἑτέραν δεξιὰ ἱσταμένην γυναῖκα, ἐπίσης ἐν καταγραφῇ εἰκονισμένην, καὶ ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐν τῷ μέσῳ καὶ ὄπισθεν τῶν γυναικῶν ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἱστάμενος φέρει ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν στῆθος. Τὰ πρόσωπα, ἰδίως τοῦ ἀνδρός, εἰσὶν ὀλίγον ἐφθαρμένα. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε λίαν πρόστυπον, ἡ ἐργασία δ' αὐτοῦ λίαν ἐπιμελὴς τῆς Γ' ἢ Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὑπεράνω τοῦ ἀναγλύφου ἐν δεξιᾷ ἡ ἐπιγραφή:

ΧΟΙΡΙΝΗ
ΤΙΤΘΗ

Εὑρέθη ἐν Πατησίοις παρὰ τῷ Ἁγίῳ Λουκᾷ. (Εὑρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας 915).

2. Ἀγγεῖον μελανόμορφον σχήματος οἰνοχόης (ὕψ. 0,19), ἔχον τὴν ἑξῆς βακχικὴν σκηνὴν περὶ τὴν κοιλίαν. Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ἀνὴρ γυμνός, μικρὰν φέρων γενειάδα καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ πίνων ἐξ ἀγγείου· παρ' αὐτῷ ἵσταται γυμνὸς ἀνὴρ χειρονομῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται ἀγένειος νεανίας φέρων μόνον μικρὸν ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν κάνθαρον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ μικρὸν ἀρυτῆρα (κουτάλαν), δι' οὗ φαίνεται ἀντλῶν οἶνον ἐκ μεγάλου κρατῆρος γεγραμμένου ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὅλης παραστάσεως καὶ φέροντος ἐπὶ τῆς κοιλίας γραφὴν εἰκονίζουσαν ἵππον. Δεξιὰ παρὰ τὸν κρατῆρα εἰκονίζεται γυμνὸς ἱστάμενος προγάστωρ ἀνήρ, πωγωνοφόρος, παίζων δίαυλον καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὴν ἐν δεξιᾷ σκηνήν, ἐν ᾗ εἰκονίζεται γέρων οἰνοβαρὴς φερόμενος ὀκλαστὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑτέρου βαίνοντος πωγωνοφόρου ἀνδρός, ἀποπατῶν παρὰ τὸ πρόσωπον τρίτου γυμνοῦ ἀνδρὸς κειμένου κατὰ γῆς καὶ ἐρειδομένου τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ ποικιλτοῦ προσκεφαλαίου. Ἡ παράστασις ἔχει ἀριστερὰ μὲν κατὰ μῆκος τὴν ἐπιγραφήν:

ΧʒΕΝΟΚVΕΕʒ: ΚVΕʒΟΦΟʒ:

ἐν τῷ μέσῳ δὲ

ΕΠ·ΙΕʒΕ:

καὶ δεξιὰ

ΕΛΡΑΦʒΕΝ

Περὶ τὰ χείλη ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις μελανόστικτοι. Ἡ ἐργασία τοῦ ἀγγείου εἶνε λίαν ἐπιμελής. Ὁ ἕτερος τῶν ἀνωτέρω τεχνιτῶν, ὁ Ξενοκλῆς, εἶνε γνωστὸς ἤδη ὡς γραφεὺς ἀγγείων. Συνεκολλήθη ἐκ πολλῶν τεμαχίων. Εὑρέθη μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν ταῖς ἐν σελ. 50 ἀριθ. 2 σκαφαῖς τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 916).

3—9. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 3 — 9 ἀρχαῖα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 918 - 923) εὑρεθέντα εἰς τὰς ἐν ἔτει 1888 ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας, δαπάναις τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐν Τανάγρᾳ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς (ἴδ. σελ. 45 ἀριθ. 8-20): ἤτοι

3. Ἑκατὸν τέσσαρα μικρὰ ἀγγεῖα, βόμβυλοι, μετὰ διαφόρων κοσμημάτων, κοινά. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀριθ. 917).

4. Εἴκοσι καὶ δύο τοιαῦτα μείζονα, ὅμοια τὴν κατασκευήν, κοινά. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 918).

5. Ἐννέα ἀγγεῖα (βόμβυλοι ἐπιμήκεις) μετὰ διαφόρων κοσμημάτων, κοινά. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 919).

6. Ἓν δίωτον ἀγγεῖον ἄνευ γραφῶν μέλαν μετὰ περιζώματος ἐρυθροῦ κατὰ τὸν λαιμόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 920).

7. Μέλαν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης μετὰ λευκῶν ἐξεχόντων κοσμημάτων, ἐν εἴδει κλάδων, περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κοιλίαν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 921).

8. Ἀγγεῖον δίωτον σχήματος κάλπης, φέρον γραφὴν περὶ τὴν κοιλίαν εἰκονίζουσαν Σειρῆνα μετὰ ἀναπεπταμένων πτερύγων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 922).

9. Ἀγγεῖον πήλινον (σωζόμενον κατὰ τὸ ἥμισυ) σχήματος ποτηρίου κυρτοῦ τὴν βάσιν, φέρον καρποὺς καὶ κλάδους ἀναγεγλυμμένους· ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πηλοῦ. (Εὑρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας 923).

10. Αἰχμὴ μικρὰ (0,06) βέλους χαλκῆ, εὑρεθεῖσα ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Παντοκράτορος τοῦ ψηφοθετήματος τοῦ ἐν Δαφνίῳ βυζαντινοῦ ναοῦ. Ἀφῃρέθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ψηφοθετήματος ὑπὸ τοῦ πρὸς διόρθωσιν τούτου κληθέντος Ἰταλοῦ τεχνίτου· ἴδ. σ. 68 ἀρ. 6. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 933).

11 — 19. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 11 - 19 ἀρχαῖα. (Εὑρετ. Γεν.

Ἐφορείας 924 - 932) κατασχεθέντα ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ Τελωνείου Κερκύρας· (ἴδ. σ. 67 ἀρ. 5), ἤτοι:

11. Κεφαλὴ μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ λαιμοῦ γυναικεία, ἀσκεπής, ὕψ, 0,18 γαλλ. μέτρ. ἐκ πηλοῦ, ἀποτελοῦσα μέρος ἀγάλματος εἰς τὸ ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 924).

12. Μικρὰ λήκυθος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Ταναγραίων ἐκ πηλοῦ καλῆς διατηρήσεως κατὰ τὰ ἄλλα πλὴν τῆς βάσεως, ὕψ. 0,17 γαλλ. μέτρ. Ἡ προσθία ὄψις αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ συμπλέγματος δύο ἀγαλματίων ἐξεχόντων, ὧν τὸ μὲν μεγαλείτερον, δεξιὰ τῷ ὁρῶντι, παριστᾷ γυναῖκα, τὸ δὲ μικρότερον ἀριστερὰ Ἔρωτα· ἀμφότερα φέρουσιν ἴχνη χρωματισμοῦ καὶ ἐπιχρυσώσεως. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 925).

13. Ἀγαλμάτιον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Ταναγραίων πήλινον ὕψ. 0,17 γαλλ. μέτρου παριστάνον γυναῖκα γονυπετῶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένην ἐπὶ βάσεως μήκ. 0,10 γαλλ. μέτρ. καὶ πλάτ. 0,8, ἀκεραίαν καὶ καλῶς διατηρουμένην, ἐν στάσει ἐργαζομένης καὶ φέρουσαν τὸν χιτῶνα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διήκοντα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ περικαλύπτοντα τὰ κάτω τῆς ὀσφύος μέρη ἀφίνοντα δὲ γυμνὰ κεφαλήν, στῆθος, δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν ὠλένην. Τέχνη ἀρίστη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 926).

14. Ἀγαλμάτιον πήλινον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Ταναγραίων, ὕψ. 0,18 γαλλ. μέτρ. παριστῶν κόρην ἱσταμένην ὀρθίαν περιβεβλημένην ἀπὸ τῶν ὤμων πολύπτυχον ποδήρη χιτῶνα ὑποβασταζόμενον ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 927).

15. Ἀγαλμάτιον πήλινον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Ταναγραίων ὕψ. 0,12 γαλλ. μέτρ. ἐπὶ τετραπλεύρου βάσεως παριστῶν γυναῖκα, εἰς στάσιν βαδιζούσης, μὲ προτεταμένον τὸν δεξιὸν πόδα, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος, τὴν δεξιὰν δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἔχουσαν, διατηρουμένην δὲ ἀκεραίαν ἐν πλήρει ἀμφιεσμῷ, τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν κεκαλυμμένην. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 928).

16. Τεμάχιον ἄνω μέρους ἀγαλματίου πηλίνου ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Ταναγραίων παριστάνον κόρην, ὕψ. 0,12 γαλλ. μέτρου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ἀκεραίας τῆς κεφαλῆς, ἀκαλύπτου, καὶ τοῦ κορμοῦ περιβεβλημένου ὑπὸ χιτῶνος συγκρατουμένου ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς φερομένου ἐπὶ τοῦ στήθους. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 929).

17. Δύο μικρὰ πήλινα ἀγαλμάτια παριστῶντα Ἔρωτας, ὧν τὸ μὲν ὕψ. 0,065 γαλλ. μέτρ. παριστᾷ γυμνὸν τοιοῦτον καὶ εἶνε σῶον, τὸ δὲ ὅμοιον ἀποτελεῖται πλῆρες ἐκ διαφόρων τεμαχίων συγκεκολλημένων καὶ παριστᾷ ἐπίσης Ἔρωτα μὲ περιβολὴν κεχρωματισμένην. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 930).

18. Κεφαλὴ πηλίνη μικρὰ ὕψους 0,045 γαλλ. μέτρ. παριστῶσα μορφὴν Σατύρου ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορείας 931).

19. Τρεῖς μικραὶ γυναικεῖαι κεφαλαὶ μετὰ λαιμοῦ καλῶς διατηρούμεναι ἐκ πηλοῦ, ὧν ἡ μὲν ὕψους 0,04 γαλλ. μέτρ. φέρει καλύπτραν, ἡ δὲ ὕψους 0,035 γαλλ. μέτρ. εἶνε ἀσκεπὴς κεκλιμένης ἐλαφρῶς πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐπιμελῶς ἐκτενισμένη καὶ τέλος ἡ τρίτη ὕψους 0,04 γαλλ. μέτρ. εἶνε κεφαλὴ πιθανῶς θεᾶς, κεκλιμένης ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ φέρουσα περικεφαλαίαν, ἧς ὁ κόρυθος φαίνεται ἀπεσπασμένος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 932).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων. Αἱ ἐργασίαι πρὸς κατεδάφισιν μεταγενεστέρων ἐν αὐτῇ νεωτέρων τειχῶν ἐπερατώθησαν· ὑπολείπεται μόνον ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι Μιναρέ.

2. **Διάφοροι ἐργασίαι:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι.

3. **Μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους:** Ἐκαθαρίσθη καὶ ἰσοπεδώθη ἡ πλατεῖα, ἐν ᾗ τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους· τὸ οἰκοδόμημα δὲ τοῦτο περιεφράχθη δαπάναις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ σιδηροῦ κιγκλιδώματος.

4. **Ἐργασίαι ἐν Ὀλυμπίᾳ:** Ἐγένοντο σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Ὀλυμπίᾳ, δι' ὧν ἐκαθαρίσθη ὁ ἀνεσκαμμένος χῶρος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ μνημεῖα ἀπὸ τῶν φυέντων δένδρων καὶ χόρτων.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων**: Ἐν Κερκύρᾳ κατεσχέθη ὑπὸ

τῶν τελωνοφυλάκων, τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀποσκευῆς τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεταβαινόντων, κιβώτιον περιέχον τὰ ἐν σελ. 65 ἀρ. 11-19 ἀρχαῖα, ἀνῆκον εἴς τινα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεταβαίνοντα κ. Wotodkowitz. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 702 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου αἱ ἀρχαιότητες αὗται (ἃς ὁ κάτοχος προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως) δημεύονται καὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον.

6. **Ἐργασίαι ἐν Δαφνίῳ**: Πρὸς στερέωσιν τῶν ἐν τῷ βυζαντινῷ ναῷ τοῦ Δαφνίου μωσαϊκῶν προσεκλήθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐξ Ἰταλίας εἰδικὸς τεχνίτης (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 226 ἀρ. 4). Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις προθύμως ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς καθηγητὴν κ. Carlo Novelli, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα ἐξετέλεσεν ἐργασίας τινὰς πρὸς προσωρινὴν στερέωσιν τοῦ μωσαϊκοῦ τῆς θόλου, μέχρις οὗ ἀποφασισθῇ τί ποιητέον πρὸς στερέωσιν αὐτῆς τῆς θόλου ἱκανῶς κατεστραμμένης καὶ ἐν μέρει ἑτοιμορρόπου οὔσης, διότι πρὸ τῆς στερεώσεως ταύτης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ ἡ ὁριστικὴ στερέωσις τῶν μωσαϊκῶν. Αἱ ἐργασίαι αὗται θέλουσιν ἀρχίσει τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον, ὅτε καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους εἶνε κατὰ τὸν κ. Novelli κατάλληλος, τῆς ἐργασίας ἐν καιρῷ θέρους οὔσης ἀδυνάτου.

Περὶ τῶν μωσαϊκῶν τούτων ὑπέβαλεν ὁ Novelli τὴν ἑξῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἔκθεσιν:

Signor Ministro

In seguito alla missione affidatami dal Signor Ministro dell' Istruzione pubblica di Roma, ed alle verbali istruzioni avute da Vostra Eccellenza, mi sono recato al tempio di Dafni colla commissione diretta da Signor Cawadia, per esaminare lo stato in cui si trovano i mosaici di quel tempio, e dare la mia opinione sullo stato e merito di quei preziosi avanzi Bizantini.

Dietro minuto esame rilevai quanto segue

Nella sommità della volta trionfa una gigantesca testa di Cristo, sul fondo d'oro, richiusa in un circolo che le fa cornice d'ornamento, il quale misura un diametro di metri 4: 60. Questa

figura è la più conservata di tutti i mosaici della chiesa, non manca che la parte inferiore della mano dritta, in atto di benedire, e un piccolo lembo della spalla a quello stesso lato; mostra alcuni sfregi nel volto e nel fondo causati dalle palle turche durante la guerra d' indipendenza. L' altra mano che tiene il libro degli evangeli è ben conservata, non così del circolo che le gira intorno, del quale ne manca circa la metà; questo misura un' altezza di cent: 36.

Dal circolo sopra indicato alle teste dei sottostanti Profeti vi è uno spazio di metri 3 tutto di fondo d' oro del quale ne manca circa due terzi.

Nel tamburo della volta, ossia nel piè dritto della cupola vi sono rappresentati, sempre sullo stesso fondo d' oro, sedici Profeti che misurano un' altezza di metri 2.30, framezzati da sedici fenestre, sette delle quali essendo chiuse, ben fatto sarebbe riaprirle onde dar più luce al tempio e così ridurre almeno questa parte nel suo stato primitivo. La volta della cupola essendo molto sconessa richiede urgenti e pronti riparazioni prima che un piccolo urto di terremoto faccia cadere tutto al suolo.

Le sopra nominate sedici figure oggi si ritrovano in uno stato deplorevole, e dai frammenti che rimangono di questi preziosi avanzi bizantini si scorge la finezza del lavoro, la maestà e naturalezza delle figure veramente pregevolissime. Dalla parte di levante, ossia sopra la tribuna si vede il Profeta Salomone; di questa figura manca parte del cranio a sinistra, come pure della mano dritta, e la parte inferiore a sinistra del corpo. Il secondo, seguendo sempre a dritta di chi guarda, è mancante della metà della figura a dritta, dal fianco al piede. Il terzo è mancante della mano dritta e della parte inferiore a sinistra della figura. Al quarto manca parte del cranio fino all' occhio sinistro, e parte del fianco dritto. Il quinto è mancante della testa e del collo fino alla taccatura delle spalle, e della estremità inferiore della figura. Al sesto manca parte del braccio dritto, e dal fianco al piede. Il settimo è Malachia, di questa figura non vi è rimasto che il solo busto. All' ottavo manca tutta la metà della figura, della parte

dritta per tutta la sua lunghezza, ossia dal collo al piede. A molte di queste figure mancano i nomi, che ogni una porta scritto sopra l' aureola, ma questo ritengo sarà facile dedurlo dalle legende bibbliche, che queste tengono in mano. Il nono è mancante del braccio sinistro e della parte inferiore della figura, fino al piede. All' undecimo non vi è rimasto che il solo busto, e parte del cranio e del viso. Al dodicesimo non e rimasta che la testa, il petto, e parte del fianco sinistro. Il tredicesimo Geremia, questa figura è mancante dalle ginocchia ai piedi. Al quatordicesimo manca parte del cranio, e dalle ginocchia al piede dritto. Al Davide manca di una parte del cranio, e parte delle gambe. Finalmente il sedicesimo è mancante del cranio a dritta, parte della spalla e del braccio dritto, del petto e braccio sinistro, nonchè delle parti inferiori dal ginocchio al piede sinistro.

Da una finestra all' altra vi è uno spazio di metri 1. 15 dove vi sono framezzate le su descritte figure sul fondo d' oro fino al loro piano, e questa misura un' altezza di cent. 40. La cupola ha una circonferenza di metri 24. 30, con un diametro di metri 7. 90.

Sotto la cornice d' impostazione del tamburo nascono nei quattro angoli del corpo della chiesa, quattro nicchie ad angolo a ferma di lunetta con un raggio di metri 1. 48 nelle quali vi sono rappresentate sul fondo d' oro l' Annunziata, la Natività, il Battesimo, e la Risurrezione. Questi quattro quadri sono veramente pregevolissimi per le loro originali composizioni le quali non si riscontrano cosi facilmente in altri luoghi. Il quadro della Annunziata è mancante della metà inferiore della figura della Madonna, e cosi dalle ginocchia ai piedi dell' Angelo, e gran parte del fondo. Nel quadro della natività manca tutta la parte inferiore a dritta del quadro. Nel Battesimo vi manca la metà della figura inferiore del S. Giovanni e delle due figure che le stano vicino, nonchè tutta la parte inferiore a dritta del quadro, dove vi si scorge un angelo con un altra figura. In fine nel quadro della Risurrezione manca la parte inferiore delle due figure a sinistta del quadro, e parte di tutta la figura del Cristo

dal cranio ai piedi, causata da una appertura del muro dove fa angolo.

Nelle due piccole navate che sono una a dritta, e l'altra a sinistra del corpo della chiesa vi sono nelle parti laterali quattro quadri che misurano un' altezza di metri 3.10 per metri 2.50 che rappresentano, in quella a dritta, il Limbo e l' Incredulità di S. Tommaso, in quella a sinistra l' Ingresso di Cristo a Gerusalemme, e la Crocifissione. Nel quadro del limbo manca la parte superiore del fondo, e diversi pezzi del piano. In quello di contro, l' Incredulità di S. Tommaso manca tutta la metà superiore del quadro. Nella navata a sinistra nel quadro dell'Ingresso di Cristo a Gerusalemme manca parte del fondo nella parte superiore del quadro, ed in quello che le sta di faccia, la Orecifissione, manca di tutta la parte superiore,, dalla testa del Cristo all estremità del quadro.

Sopra ad ognuno dei descritti quattro quadri vi è una lunetta nelle quali ci si vedono framenti di figure, una causa il loro annerimento, e il pessimo stato che si trovano non è possibile poterle decifrarle. Nella apside nell' atrio e in altre parti della chiesa vi sono piccoli framenti di mosaici i quali comprovano, cho questa interessante chiesa era in origine ricca di preciosi mosaici, e che oggi in gran parte sono deperiti e scomparsi.

Terminati questi appunti mi sono subito occupato di assicurare con grappe e cemento le parti tutte, specialmente nella cupola che minacciavano di cadere. Ed ultimata questa necessaria operazione, credo compiuta la mia onorevole missione avuta dal Governo Italiano, ed in attesà della decisione che prenderà in proposito questo Illmo Ministero, mi prendo congedo dalla Eccellenza Vostra Illma e col più pronfondo osseguio.

Prof. Carlo Novelli

Κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν θέλει ληφθῆ φροντὶς καὶ πρὸς ἐπισκευὴν τῶν μωσαϊκῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὰ ἐν τῷ Bulletin d. corr. hell. 1889 *σελ.* 368 *ἀπαντᾷ ἡ ἑξῆς σημείωσις τοῦ κ.* Lolling, *τοῦ δημοσιεύσαντος ἐν τῷ Δελτίῳ τὰς περὶ ὧν ἐν τῷ* Bulletin *ὁ λόγος ἐπιγραφάς:*

«Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὤφειλον νὰ μνημονεύσω τοῦ Bulletin *ἐν τῇ ὑπ' ἐμοῦ γενομένῃ δημοσιεύσει τῶν ἐπιγραφῶν φαίνεταί μοι παράδοξος ἀφ' οὗ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἐν τῷ* Bulletin *ἐδημοσιεύθησαν ἐπιγραφαί, δημοσιευμέναι παρ' ἐμοῦ πρότερον ἐν τῷ Δελτίῳ, χωρὶς νὰ γείνῃ μνεία τῶν δημοσιεύσεών μου τούτων. Ἐν παραδείγματι ἀναφέρω τὰς ἐν τῷ Δελτίῳ, 1888 σελ. 181 ἀρ. 3 καὶ σελ. 206 ἀρ. 2 ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευθείσας ἐπιγραφάς.*

»Ὑπολανθάνουσαν δ' ἴσως ὑπόνοιαν ὅτι δῆθεν ὠφελήθην ἐκ τῆς ἐν τῷ Bulletin *δημοσιεύσεως τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπιγραφῶν ἀποκρούω πάσῃ δυνάμει. Τὸ χειρόγραφόν μου εἶχε δοθῇ τῇ ἐκδόσει τοῦ Δελτίου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ* Bulletin *καὶ πολὺ πρότερον ἐγένοντο γνωστὰ τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν μου διὰ τῶν ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἑταιρίᾳ ἀνακοινώσεών μου. Ἀλλὰ δὲν ἐπικαλοῦμαι ταῦτα πάντα, ἀναφέρομαι ἁπλῶς εἰς τὴν κρίσιν παντὸς πεφωτισμένου ἀναγνώστου, ὃν καὶ ἐπιπόλαιος παραβολὴ τῶν δύο δημοσιευμάτων θέλει πείσει ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ δύο ὅλως διόλου ἀνεξαρτήτων κειμένων καὶ δημοσιεύσεων.*

»Ἐν τέλει προσθέτω ὅτι εἰ καὶ δὲν πιστεύω βεβαίως ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα κείμενα εἶνε ἀλάνθαστα, οὐχ ἧττον φρονῶ ὅτι οὐχὶ ΩΛΙΕΣ *εἶνε τὸ ὀρθόν, ὡς ἐδημοσίευσε καὶ ὡς ἰσχυρίζεται τὸ* Bulletin *(σ. 341) ἀλλ'* ΩΑΙΕΣ, *ὡς ἐγὼ ἐδημοσίευσα ἐν τῷ Δελτίῳ (1889 σ. 18 ἀρ. 15) διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι* Α *καὶ οὐχὶ* Λ *εἶνε γεγραμμένον ἐν τῷ λίθῳ.»*

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 33 ἀρ. 1 κ. ἑ.).

Ἐπερατώθη ἡ ἐκκάθαρισις τοῦ βράχου τοῦ πέραν τῆς βορειανατολικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος· ἤρξατο δὲ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης, ὅπερ ἀγνοοῦμεν, ἄν ποτε, ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις, ἐξηρευνήθη. Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 4).

Ἐργασίαι ἐγένοντο ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Φιλίππου· εὑρέθησαν δὲ δι' αὐτῶν τεμάχια γλυπτῶν, ἀνάξια λόγου, καὶ ἱκαναὶ ἐπιγραφαί, τὸ μὲν ἀναθηματικαί, τὸ δὲ ψηφίσματα, τὸ δὲ ἀναγραφαὶ λογαριασμῶν (λόγοι ἱεροποιῶν). Ἐν δὲ βάθρῳ ἀγάλματος Ἡρακλείδου Ἀριστίωνος Ταραντίνου, ἱδρυθέντος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτοῦ, *ἐπιμελητοῦ τῆς νήσου τοῦ Θεογένου Ἰδομενέος*, ἀναγέγραπται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου, ἤτοι :

Πολιανθης εποιει

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 5 κ. ἑ.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαὶ τάφων, καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἄξια λόγου εὑρήματα, ἰδίως λευκὰς ληκύθους, φέρουσαι εἰς φῶς. Εὑρήματα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἴδε ἐν σελ. 74 ἀρ. 1 - 15 πρβ. καὶ σ. 83 ἀρ. 3.

4. Ἀνακάλυψις μωσαϊκοῦ ἐν Σπάρτῃ.

Ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀριμνήστου Συνακίδη ἐν Σπάρτῃ ἀνεκαλύφθη ψηφιδωτὸν ἔδαφος, ἐν ᾧ εἰκονίζεται προτομὴ γυναικὸς εὐειδοῦς ἐν ἐξωμίδι φέρουσα στέφανον περὶ τὴν κεφαλήν. Τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου διακρίνονται ζωηρῶς διὰ ψήφων ποικίλου χρωματισμοῦ. Παρὰ τὴν κεφαλὴν ὑπάρχει ἐπιγραφὴ CΑΦΦΩ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ εἰκὼν εἶνε ἡ τῆς λεσβίας ποιητρίας. Πλησίον τῆς εἰκόνος ταύτης σώζεται ἐπιγραφὴ ΑΛΚΗΒΗΑΔΗC. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλκιβιάδου εἶνε κατεστραμμένη. [Ἐξ ἀναφορᾶς ἐφόρου Λακωνίας Π. Καστρωμένου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1 - 15. Ἀρχαῖα εὑρεθέντα ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 5 καὶ σελ. 83 ἀρ. 3), ἤτοι :

1. Εἰδώλιον πήλινον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ βράχου (ἢ κορμοῦ δένδρου;) ὑψ. 0,20, γυμνῆς τὸ ἄνω τοῦ σώματος φερούσης δὲ ἱμάτιον περὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος μέχρι τῆς ὀσφύος ὑποβασταζόμενον κατὰ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ὑπάρχει κυκλοτερὲς κάτοπτρον ἴσως ἢ πυξὶς (;) ἠνεῳγμένον οὕτως,

ὥστε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἅπτεται τοῦ καλύμματος αἴρουσα τοῦτο· ἐσωτερικῶς ἔχει ἐν εἴδει ἡμίσεος λουδοβικείου ἐπίχρυσον τὴν ἐπιφάνειαν. Τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἡ κόρη ἐρείδει ἐπὶ τοῦ βράχου. Ἡ ὄπισθεν κεκρύφαλον ἔχουσα κεφαλὴ τοῦ εἰδωλίου εἶναι μετὰ χάριτος ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀριστερά. Ἡ λεπτότης καὶ χάρις τοῦ εἰδωλίου εἶναι ἀμίμητος· εἶναι δὲ τοῦτο τῶν καλλίστων τῶν ταναγραϊκῶν κομψοτεχνημάτων. Διατηροῦνται δὲ καὶ τὰ χρώματα ὡς τὰ πολλὰ ἀμείωτα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 935).

2. Πυξὶς ἐρυθρόμορφος μετὰ καλύμματος ἀκεραία. Περὶ τὴν κοιλίαν φέρεται ἡ ἑξῆς γραφή: Ἐν τῷ μέσῳ μέγας βωμός (;) δεξιὰ δὲ γυνὴ πεπλοφόρος φέρουσα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα καθημένη ἐπὶ βράχου καὶ ἔχουσα ἔμπροσθεν, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, κάνιστρον. Παρ' αὐτὴν ἵσταται ἑτέρα γυνὴ τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν καθημένην ἐκτείνουσα· ὄπισθεν ταινία ἀνηρτημένη. Ἕπεται ἡ αὐτὴ περίπου σκηνὴ δύο ἑτέρων γυναικῶν ἄνευ κανίστρου ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περατοῦται ἡ εἰκὼν διὰ γυναικὸς βαινούσης πρὸς τὸν βωμόν, τὰς χεῖρας ἐχούσης πρὸς αὐτὸν τεταμένας. Ἡ γραφὴ οὐχὶ ἐπιμελής· ὕψ. 0,18. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 936).

3. Ἡμίλευκος λήκυθος τῶν νεκρικῶν καλουμένων, ὕψ. 0,40. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ ἑξῆς παράστασις: Δύο γυναῖκες ἀντιμέτωποι πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι. Ἡ μὲν φέρει ποδήρη χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ πέπλον μέλανα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτοντα μέχρι τῶν κνημῶν, καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν στῆθος· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ταινίαν· τὸ πρόσωπον καὶ ἐν γένει τὰ γυμνὰ μέρη εἰσίν, ὡς εἰκός, λευκά· ἐν ταῖς χερσὶ κρατεῖ ἐπίμηκες ἀγγεῖον ἀλαβάστρινον ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ πυξίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Ἡ ἀντιμέτωπος δὲ ταύτῃ κόρη εἶνε ἐνδεδυμένη ἐρυθρὸν ποδήρη χιτῶνα· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει καλύπτραν ἐρυθρὰν διαδεδεμένην λευκῇ ταινίᾳ· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάνιστρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου στέφανοι καὶ ταινίαι. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο γυναικῶν παρὰ τοὺς πόδας εἰκονίζεται πελαργός, ἄνω δὲ παρὰ τὴν κεφαλὴν ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

Διφιλος
καλος
Μελανοπο

Ὄπισθεν τῆς μελανοπέπλου γυναικὸς ἀνηρτημένη οἰνοχόη καὶ ταινία ἐρυθρά, παρὰ τοὺς πόδας δὲ ταύτης σκίμπους πολυτελής. Τὸ ἀγγεῖον εἶνε τῶν ὡραιοτάτων λευκῶν ληκύθων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 937).

4. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὕψ. 0,36), ἧς ἐν τῷ μέσῳ ἡ ἑξῆς παράστασις: Γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου φέρουσα ἔνδυμα μέλαν περὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος καὶ ἐρυθρὸν χιτῶνα κατὰ τὰ ἄνω· ἔχει δὲ ταινίαν περὶ τὴν κόμην καὶ κρατεῖ πυξίδα ἐν τῇ δεξιᾷ, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα οὕτω προτεταμένην ὡσεὶ ἵνα δεχθῇ τι. Πρὸ αὐτῆς ἱσταμένη κόρη χιτῶνα ἐξωμον φέρουσα καὶ κρατοῦσα κάνιστρον μετὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Ἄνωθεν δὲ ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή, ἡ καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ, τουτέστι:

Διφιλος
καλος
Μελανοπο

καὶ ἀνηρτημένη οἰνοχόη καὶ κάτοπτρον. Ἡ λήκυθος αὕτη καὶ ἡ προηγουμένη εὑρέθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 938).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὕψ. 0,30), ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν τὴν ἑξῆς γραφήν: πολεμιστὴν θώρακα φέροντα καὶ κράνος κορινθιακόν, διὰ τῶν χειρῶν κρατοῦντα περικνημίδα, ἣν ἑτοιμάζεται ἵνα φορέσῃ. Ἔμπροσθεν εἰκονίζεται ἡ ἀσπίς, τὸ δόρυ καὶ τὸ ξίφος ἀνηρτημένον ταινίᾳ. Ἡ εἰκὼν εἶνε τῶν ἀρίστων, διατηρεῖται δὲ κάλλιστα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 939).

6. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,37) φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: ἀριστερὰ ἄνδρα πωγωνοφόρον κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένον ἐρυθρὰν χλαμύδα καταλείπουσαν τὸν δεξιὸν ὦμον μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνὸν καὶ προτείνοντα τὴν δεξιὰν (ὡσεὶ ἐν προσευχῇ) εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ (ἐν τῷ μέσῳ) νεκρικὴν στήλην, ἥτις ἔχει σχῆμα πυραμιδοειδὲς καμπυλωτὸν καὶ εἶνε κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν· δεξιὰ νεανίαν ἐπίσης κατὰ κρόταφον, οὗ τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν πρὸς τὰ κάτω μέρος τοῦ σώματος εἶνε ὅλως ἐξηλειμμένον· διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάνιστρον μετὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ κλάδων. Διατήρησις σχετικῶς καλή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 940).

7. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,41) ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἡμιεσβεσμένην

παράστασιν εἰκονίζουσαν, ὡς φαίνεται, πρόθεσιν νεκροῦ· καὶ ἀριστερὰ μὲν φαίνεται γυνὴ ποδήρη ἐνδεδυμένη ἐρυθρὸν χιτῶνα, ἱσταμένη ὄπισθεν κλίνης πολυτελοῦς, τὰς χεῖρας καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τὴν κόμην φέρουσα ὡσεὶ ὀδυρομένη· παρ' αὐτῇ ἑτέρα μορφὴ (ἀνδρική;) μόλις ὁρατὴ κατὰ τὴν κεφαλήν, ἐπίσης τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῆς κόμης. Τὸ μέσον τῆς παραστάσεως, ὁ νεκρὸς πιθανῶς, εἶνε ὅλως ἐξηλειμμένον. Δεξιὰ εἰκονίζεται μορφὴ ἀνδρικὴ ἐνδεδυμένη ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν ποδῶν φέρουσα καὶ αὕτη τὴν χεῖρα (τὴν δεξιὰν) πρὸς τὴν κόμην. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 941).

8. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,39) ἐφ' ἧς ἡ ἑξῆς παράστασις: ἀριστερὰ νεανικὴ μορφὴ (γυναικεία;), ἱσταμένη, ἁπλοῦν χιτῶνα βραχὺν ἐνδεδυμένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν ἐρυθρὰν ταινίαν, ἣν φέρει ὅπως κοσμήσῃ νεκρικὴν στήλην ὑψηλήν, ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένην, μετ' ἀνθεμίου ἄνωθεν· δεξιὰ παρὰ τὴν στήλην ἵσταται πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁπλίτης, κράνος φέρων ἀσπίδα καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐνδεδυμένος δὲ βραχὺν χιτῶνα ἐρυθρόχρωμον. Ἡ εἰκὼν πολλαχοῦ ἐξηλειμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 942).

9. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,32) ἔχουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: ἀριστερὰ τὸν Χάρωνα ἐπὶ λέμβου ὁρατοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ ἔμπροσθεν· ὁ Χάρων, οὗ τινος ἡ μορφὴ εἶνε ἱκανῶς κωμικὴ διὰ τοῦ βραχέος πώγωνος καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στικτοῦ σκούφου, ἵσταται ἐπὶ τῆς λέμβου ἐνδεδυμένος βραχὺν μέλανα χιτῶνα καὶ πειρώμενος νὰ προσεγγίσῃ τὴν ἀκτὴν διὰ μεγάλου ἀκοντίου, ὅπερ ἐμβυθίζει, φαίνεται, εἰς τὰ ὕδατα. Ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζεται ὁ Ἑρμῆς χλαμυδοφόρος καὶ φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς καὶ κηρύκειον ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς γυναῖκα νέαν, ὅπως ὁδηγήσῃ ταύτην εἰς τὸ τοῦ Χάρωνος πλοῖον· ἡ γυνὴ πεπλοφοροῦσα ἵσταται πρὸ αὐτοῦ, δειλή, μόλις τὴν χεῖρα ἐκτείνουσα ὅπως λάβῃ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ ὅλη παράστασις εἶναι τῶν ὡραιοτάτων καὶ κάλλιστα διατετηρημένων, ποικίλλεται δὲ διὰ μικρῶν μικροσκοπικῶν σχεδὸν πτερωτῶν μορφῶν, εἰκονιζουσῶν εἴδωλα (ψυχὰς κοινῶς)· τοιαῦται ὁραταὶ εἶναι περὶ τὰς δέκα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 943).

10. Ἡμίλευκος λήκυθος ἔχουσα τὴν αὐτὴν περίπου, ἣν καὶ ἡ

προηγουμένη παράστασιν. Ἀριστερὰ ἵσταται γυνὴ νέα τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ βράχου στηρίζουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ ἀγγεῖον ἀλαβάστρινον· εἶνε ἐνδεδυμένη πολυτελῶς φέρουσα χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἱμάτιον πρασίνου χρώματος· ἀντικρὺ (δεξιὰ) εἰκονίζεται ὁ Χάρων ἐκτείνων τὴν δεξιὰν ὅπως λάβῃ τὴν μετὰ δέους ἀτενίζουσαν τοῦτον γυναῖκα. Ὁ Ἑρμῆς λείπει ἐνταῦθα. Εἰκὼν τῶν ἀρίστων καὶ ἀρίστης διατηρήσεως. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 944).

11. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,38), ἐφ' ἧς παράστασις ὁρατὴ εἶναι μόνον στήλη νεκρικὴ μετ' ἀνθεμίου, κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν, καὶ ἀριστερὰ ταύτης μορφὴ νεανίου ἱσταμένου, ἐνδεδυμένου χλαμύδα ἐρυθρὰν κρατοῦντος δὲ ἐν ταῖς χερσὶ ταινίαν, ἣν φέρει ὅπως κοσμήσῃ τὴν στήλην. Τὸ λευκὸν γάνωμα πολλαχοῦ ἀποκεκρουσμένον· καὶ ἡ σωζομένη δὲ γραφὴ ἀμυδρῶς ὁρατή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 945).

12. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,30)· ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ ἐπὶ βάσεως ἐχούσης τρεῖς βαθμίδας, κεκοσμημένη διὰ πολλῶν ταινιῶν καὶ διὰ ληκυθίου ἀνηρτημένου (μέλανι χρώματι γεγραμμένου) κατὰ τὸ μέσον. Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυνὴ ἐνδεδυμένη λεπτὸν διαφανῆ χιτῶνα (ἐρυθρόλευκον), γονυπετὴς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μνήματος, τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς κόμης ἔχουσα ὡσεὶ θρηνοῦσα, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνυψοῦσα εἰς ἔνδειξιν λύπης. Δεξιὰ τῆς στήλης μορφὴ ἀνδρικὴ ἱσταμένη, πρὸς τὴν στήλην βλέπουσα, ἐνδεδυμένη ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἱμάτιον βαθέως ἰόχρουν. Διατήρησις καὶ τέχνη τῶν καλλίστων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 946).

13. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὕψ. 0,32), ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη ἀλλὰ πλήρης· ἐπὶ τῆς κοιλίας φέρεται ἡ ἀκόλουθος παράστασις: ἐν τῷ μέσῳ κάνιστρον ἐπὶ θρόνου (σκίμποδος) περιέχον στεφάνους καὶ ταινίας, ἑκατέρωθεν δὲ τούτου ἀνὰ μία γυνὴ ἱσταμένη· καὶ ἡ ἀριστερὰ μέν, ἡ ἐρυθρὸν χιτῶνα καὶ μέλαν ἱμάτιον φέρουσα, κρατεῖ ὑπεράνω τοῦ κανίστρου ταινίαν, ἡ ἀριστερὰ δέ, ἡ λυσίκομος καὶ ἁπλοῦν χιτῶνα φέρουσα, κρατεῖ ἄνωθεν τοῦ κανίστρου ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν ἀλαβάστρινον ἀγγεῖον, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ λήκυθον, ἅτινα μέλλει νὰ ἐναποθέσῃ εἰς τὸ κάνιστρον. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὰ ἄνω, ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

[Κα]λος Ηοπαις

Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται ὡς τὰ πολλὰ ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 947).

14. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,37), φέρουσα τὴν ἀκόλουθον ὄχι ὅμως πλήρη ἀτυχῶς παράστασιν : Γυνὴ νεκρὰ πολυτελῶς ἐνδεδυμένη δι' ἐρυθροῦ ποδήρους χιτῶνος καὶ ἐστεμμένη τὴν κεφαλήν, κεῖται ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου, δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ ταύτης ἀνὰ μία γυμνὴ ἀνδρικὴ μορφὴ πτερυγοφόρος (Ὕπνος, Θάνατος). Τούτων ὁ πρὸς τὰ δεξιά, κλίνων πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικὸς κρατεῖ τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα ὡσεὶ ὑποβαστάζων ταύτην· ὁ ἀριστερὰ ταύτης παρὰ τὰ γόνατα φαίνεται θρηνῶν, τὴν δεξιὰν φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ γόνατα τῆς γυναικός. Δυστυχῶς τὸ πλεῖστον τῆς μορφῆς ταύτης ἐξήλειπται. Ἐν τῷ βάθει καὶ ὄπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς διακρίνεται στήλη ἐπιτυμβία διὰ ταινιῶν κεκοσμημένη. Ἡ παράστασις τῶν σπανίων καὶ ὡραιοτάτων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 948).

15. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,30)· ἐν τῷ μέσῳ στήλη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων κεκοσμημένη διὰ πολλῶν ἐρυθρῶν καὶ μελαινῶν ταινιῶν, δεξιὰ γυνὴ γονυπετὴς θρηνοῦσα πρὸ τῆς στήλης, ἀριστερὰ δὲ ἀνδρικὴ μορφὴ ἱσταμένη φέρουσα χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὴν στήλην. Ἡ διατήρησις τῆς εἰκόνος ἱκανῶς ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 949).

16. Πλὰξ ἀνάγλυπτος ἐπιτυμβία (ὕψ. 0,94, πλ. 0,53). Ἐν πλαισίῳ μετὰ παραστάδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, ἡ ἀκόλουθος παράστασις : Γυνὴ καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς θρόνου κεκαλυμμένου διὰ παραπετάσματος, τοὺς πόδας στηρίζουσα ἐπὶ σκίμποδος, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἀνέχει ἐπιχαρίτως ἡ ἀριστερὰ κατὰ τὸν ὦμον. Παρ' αὐτὴν παιδίσκη διὰ τῶν χειρῶν φέρουσα πυξίδα κεκλεισμένην. Ἡ παράστασις εἶναι τῶν κοινῶν μέν, ἀλλὰ λεπτοτάτων τῶν ἐπὶ στηλῶν ἀπαντωσῶν, ἡ τέχνη δὲ ἱκανῶς ἐπιμελὴς καὶ λεπτή, μαρτυροῦσα χρόνους καλούς. Ἠγοράσθη ἀντὶ δραχμῶν 50 παρὰ Σεραφεὶμ Στελειανίδου, διαβεβαιώσαντος ὅτι εὑρέθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καππαδοκίας. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 952).

17. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους ἐκ πωρίνου λίθου ἀνάγλυπτος, σατυρόμορφον προσωπεῖον ὡς φαίνεται. Εὑρέθη ἐν

Ἐρετρίᾳ καὶ κατεσχέθη παρὰ Παναγιώτῃ Τσαρούμῃ. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. 953).

18. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ὀλυμπίας χαλκῶν ἀγαλματίων, 86 τὸν ἀριθμὸν ἐν ὅλῳ, ἐν οἷς καὶ ἡ τοῦ Διὸς καὶ ἡ τοῦ ἀθλητοῦ κεφαλή. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. 955).

19. Ἑξήκοντα καὶ ἓν ἀρχαῖα νομίσματα τῆς Κρήτης δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδ. Τριφύλλη διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. 934).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσήχθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν Πειραιῶς, κατ' ἀναφορὰν τοῦ Δραγάτση, τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἀρχαῖα:

1 - 51. Τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα κατασχεθέντα ἐν τῷ σιδηρουργείῳ τοῦ κ. Σέν, ἤτοι:

1) δισκοειδὲς μαρμάρινον λεπτὸν κατασκεύασμα εἰς 10 τεμάχια, φέρον εἰκόνα διὰ χρωμάτων παριστῶσαν πωγωνοφόρον ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἄνδρα καὶ ἐγκεχαραγμένην κύκλῳ ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφήν:

Μνεμα τοδ' Αινεο σοφιας ιατρο
αριστο

ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ κέντρου δύο γομφώσεις σιδηρᾶς διερχομένας μέχρι τῆς κάτω ἐπιφανείας· 2) λεοντοκεφαλὴ μικρὰ ἐν εἴδει ὑδρορρόης· 3) ἀγαλμάτιον γυναικὸς μικρὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω σωζόμενον· 4) τὰ κατὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρὸς ἀγαλματίου μικροῦ· 5) διάφορα τεμάχια πηλίνων ἀγγείων ἄνευ ἀξίας τινός, ἐν οἷς καὶ λαβὴ πηλίνου πυραύνου τῶν συνήθων μετ' ἀναγλύφου κεφαλῆς ἀνδρὸς γενειῶντος· 6) τὸ ἥμισυ κιονοκράνου Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ· 7) ἀκροκέραμος πηλίνη καὶ κυλινδρικὴ ἐπιτυμβία στήλη μετ' ἐπιγραφῆς:

Αθηναιις
Σωσθενου
Ηρακλεωτις

8) Κιονόκρανον Ἰωνικὸν πλῆρες, ἱκανῶς μέγα, καλῶν χρόνων· 9) εἰδώλιον πήλινον γυναικὸς κρατούσης τῇ δεξιᾷ φιάλην, τέχνης καλῆς· 10) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας κεκαλυμμένης διὰ τοῦ ἱματίου

ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, τέχνης καλῆς· 11) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ βράχου· 12) ὅμοιον γυναικὸς ἐν κινήσει πρὸς τἀριστερὰ ἐπικεκαλυμμένης καὶ μειδιώσης· 13) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης ἀρχαϊκόν· 14) ὅμοιον μέγα γυναικὸς ὀρθίας φερούσης ὑδρίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· 15) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκείμενον· 16) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας φέρον χρώματα, ἐρυθρὸν καὶ κυανοῦν· 17) ὅμοιον γυναικὸς στηριζούσης τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ στήλης πρὸ τῆς ὁποίας προσωπεῖον· 18) προτομὴ γυναικὸς μετὰ κεκλεισμένων τῶν ὀφθαλμῶν, ἱκανῶς μεγάλη καὶ τεχνική· 19) ὁμοία μεγάλη ἀρχαϊκή· 20) ὁμοία μικρά· 21) εἰδώλιον μέγα καλῆς τέχνης νεανίου πτερωτοῦ, Ἔρωτος ἴσως· 22) ὅμοιον παιδὸς μικρόν· 23) ὅμοιον Ἀφροδίτης· 24) προσωπεῖον μικρὸν γυναικός· 25) εἰδώλιον νεανίου ἀποκεκομμένου τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν σφυρῶν· 26) τρία ὅμοια γυναικῶν τεθραυσμένα· 27) τεμάχιον ἀγγείου φέρον ἀνάγλυφον κεφαλὴν Γοργόνος· 28) εἰδώλιον νεανίου ὀρθίου τῶν ἀρχαϊκῶν· 29) ὀκτὼ λύχνοι πήλινοι, ὧν οἱ δύο μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως· 30) ταῦρος πήλινος μικρός· 31) ἀλέκτωρ πήλινος μικρός· 32) πυξίδες δύο πήλιναι μετὰ πώματος· ἡ ἑτέρα τούτων περιέχει τέσσαρας ὀδόντας ἀνθρωπίνους ἐκ τάφου· 33) τριάκοντα δύο ἀγγεῖα πήλινα διαφόρων σχημάτων τῶν συνήθων, τὰ μὲν μετὰ λαβῶν, τὰ δ' ἄνευ τοιούτων καὶ ἓν μετὰ φολιδωτοῦ ἀναγλύφου κοσμήματος· 34) τρία κωνικὰ πήλινα κατασκευάσματα καὶ δύο πυραμιδωτά· 35) δύο χαυλιόδοντες ἐξειργασμένοι· 36) τεμάχιον μεγάλου συμπλέγματος, ἐφ' οὗ σώζεται μόνος ὁ δεξιὸς ποῦς ἀπὸ τοῦ γόνατος ἐν κινήσει· 37) δύο εἰδώλια πήλινα, ἓν σατυρικὸν καὶ ἓν γυναικὸς ὀρθίας, κίβδηλα· 38) μικρὰ πηλίνη στήλη μετὰ κόγχης, ἐν ᾗ ἀνάγλυφος παράστασις νεανίου γυμνοῦ, ὀρθίου, τὰς χεῖρας ἀνατείνοντος· 39) χαλκοῦν ἀγαλμάτιον νεανίου φέροντος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑδρίαν· 40) τρία τεμάχια ἀρχαίου κατόπτρου· 41) δύο ὑέλινα ἀγγεῖα· 42) ἑβδομήκοντα ὀκτὼ χαλκᾶ νομίσματα ἀρχαῖα καὶ νεώτερα, μετάλλινα, καὶ δύο ἀρχαῖα ἀργυρᾶ· 43) θραύσματα ἀρχαίων εἰδωλίων καὶ ἀγγείων· 44) αἰδοῖα ἀνδρικὰ μικρὰ ἐκ μίγματός τινος, κίβδηλα ἴσως· 45) κιονόκρανον ἱκανῶς μέγα Ἰωνικὸν φέρον ἴχνη χρωμάτων, καλῆς ἐργασίας· 46) ἐπίκρανον παραστάτου βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ 47) χεὶρ ἀριστερὰ ἀγάλματος

φυσικοῦ μεγέθους ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ καρποῦ σωζομένη· 48) τεμάχιον γείσου ἐξ ἀρχαίου μνημείου μετ' ἐπιγραφῆς:

Αριστω

49) στήλη κυλινδρικὴ μικρὰ μετ' ἐπιγραφῆς :

Εργασιων
Δημητριου
Ονεισηνος

50) στήλη κυλινδρικὴ μεγάλη μετ' ἐπιγραφῆς :

Βιοτη
Δαρδανισσα

51) στήλη ὁμοία μετ' ἐπιγραφῆς :

Αμμια
Πωλλας
Σερουειλιας

52 - 71. Τὰ ἑξῆς κατασχεθέντα ἐν τῷ Τελωνείῳ Πειραιῶς ἐν κιβωτίοις τοῦ διὰ Μασσαλίαν ἀναχωροῦντος μηχανικοῦ τῆς Ἑταιρίας τῶν μηχανουργείων τοῦ Λαυρείου κ. L. Chevallier, ἤτοι: 52) Σκύφος πήλινος μέγας μετὰ ἀρχαϊκῶν γραφῶν: 53) κύλιξ πηλίνη ὑψηλὴ μετὰ ὁμοίων γραφῶν· 54) μικρὰ ὁμοία πρόστυχος· 55) μεγάλη λήκυθος τῶν φουσκοκοίλων χρώματος μέλανος φέρουσα δι' ἐρυθροῦ εἰκόνα ἔρωτος διώκοντος μαινάδα μετὰ θύρσου· 56) μικρὰ οἰνοχόη μετὰ ἐφθαρμένης τῆς εἰκόνος· 57) ἐννέα λήκυθοι τῶν κοινῶν, διαφόρου μεγέθους μετὰ ἀρχαϊκῶν γραφῶν· 58) δύο λύχνοι πήλινοι, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ὁποίων ἄσεμνος παράστασις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐπὶ κλίνης· 59) δύο μικραὶ ὑδρίαι τρίωτοι, ὧν ἡ ἑτέρα λευκὴ μετὰ γραμμῶν καστανοῦ χρώματος· 50) ἀγγεῖον πιθοειδὲς μετὰ πώματος καὶ λαβῶν καθέτων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ στομίου· 61) πέντε ληκύθια πήλινα τῶν συνήθων μετὰ δισκοειδῶν χειλέων· 62) χελώνη μικρὰ πηλίνη· 63) εἰδώλιον γυναικὸς ὀρθίας μετὰ ὑδρίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· 64) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας· 65) ὅμοιον νεανίου ὀρθίου κρατοῦντος τῇ ἀριστερᾷ μόλις διακρινόμενον ἀλέκτορα· 66) ὅμοιον παιδὸς περιτετυλιγμένου ἐν τῷ ἱματίῳ καὶ φέροντος κωνικὸν πῖλον· 67) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης, ἐφ' οὗ σώζονται χρώματα· 68) δύο κίβδηλα εἰδώλια νεανιῶν, ὧν ὁ μὲν ἕτερος κάθηται, ὁ δ' ἄλλος κρατεῖ ἀλέκτορα· 69) ἀγαλμάτιον Πανὸς χαλκοῦν· 70) σκύφος χαλκοῦς ἄνευ λαβῶν καὶ μετὰ βάσεως κυ-

λινδρικῆς, ἀποκεχωρισμένης ὅμως τοῦ σώματος· 71) στρογγύλον πινάκιον χαλκοῦν· 72) στήλη ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίου ἐκ λίθου λευκοῦ ἀνευρεθεῖσα ἔξωθεν τοῦ τείχους τῆς Ἠετιωνείας μετ' ἐπιγραφῆς :

Λαμαχος Παιων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κακεῖσε κειμένων λίθων.

2. **Διάφοροι ἐργασίαι :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι

3. **Ἀρχαῖα ἐξ Ἐρετρίας :** Τὰ ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς τοῦ Β. Νοστράκη γινόμενα εὑρήματα κομίζονται ἐκ ἐκ διαλειμμάτων ἐνταῦθα. Διωρίσθη δὲ ἐπιτροπὴ πρὸς διανομὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ Ἐφόρου Β. Στάη, ἐκ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας Σπ. Φιντικλέους καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἐπιγραφικῷ Μουσείῳ ἐπιμελητοῦ Α. Λόλλιγκ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἤρξατο ἤδη τῶν ἐργασιῶν της, παραλαμβάνει δὲ διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον ἅπαντα τὰ ἄξια λόγου εὑρήματα, λαμβάνοντος τοῦ Νοστράκη ἀνάλογον χρηματικὴν ἀμοιβήν. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα, ἐφ' ὅσον καθαρίζονται καὶ συγκολλῶνται, κατατίθενται ἐν τῷ Μουσείῳ. Περιγραφὴν αὐτῶν βλέπε ἑκάστοτε ἐν τῷ Β' Κεφαλαίῳ.

4. **Κατάσχεσις ἀρχαίων** : Ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ Ὑπομοιράρχου Κορινθίας κατεσχέθησαν παρὰ Ἰωάννῃ Δασίῳ, Ἰωάννῃ Παπαδάκῃ καὶ Μιχαὴλ Δρόσῳ ἐν Κορίνθῳ διάφορα ἀρχαῖα, ὧν τινα, τὰ ὁπωσοῦν ἄξια λόγου, ἀγγεῖα τῶν κορινθιακῶν λεγομένων.

Ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατεσχέθησαν ἐν Κορίνθῳ εἰς χεῖρας τῶν Μιχαὴλ Δρόσου, Ν. Λυμπέρη καὶ Ἰωάννου Γ. Πολίτη ἓξ ἀρχαῖα νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ἓν χαλκοῦν.

Ἐν Ἐρετρίᾳ κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Εἰρηνοδίκου εἰς χεῖρας τοῦ Παναγιώτη Τσαρούμη βακχικὸν φυσικοῦ μεγέθους προσωπεῖον ἐκ πωρίνου λίθου, κομισθὲν ἐνταῦθα (ἴδ. σ. 79 ἀρ. 17) καὶ ἐνεπίγραφος πλὰξ (ψήφισμα τιμητικὸν εἰς Ἀρριδαῖον Ἀλεξάνδρου Μακεδόνα) ἥτις κατετέθη ἐν τῷ ἐν Ἐρετρίᾳ Δημαρχείῳ. Ὁ αὐτὸς Εἰρηνοδίκης, παρισταμένου καὶ τοῦ ἐπιτηροῦντος τὰς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφὰς Ἐπ. Κορομάντσου, κατέσχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἰωάννου Λυμνίου πολλὰς ἐπιγραφάς, τὸ πλεῖστον ψηφίσματα καὶ ἐπιτυμβίους ἐπιγραφὰς καὶ γλυπτά τινα οὐχὶ ἄξια λόγου. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα παρεδόθησαν τῷ Δημάρχῳ Ἐρετρίας καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ Δημαρχίῳ.

5. **Χαλκᾶ Ὀλυμπίας:** Μεταβὰς εἰς Ὀλυμπίαν ὁ Γενικὸς Ἔφορος ἐκόμισεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ χαλκῶν (ἴδ. σ. 80 ἀριθ. 18), ἅτινα ἤρξαντο ὀξειδούμενα ἕνεκα τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐκεῖ ἐδάφους. Ἐνταῦθα θέλουσι ληφθῆ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς πρόληψιν τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὰ ἐκ τῆς ὀξειδώσεως φθορᾶς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΜΑΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1 κ.έ.)

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης, ἥτις ἤνεγκεν εἰς φῶς καί τινα εὑρήματα, περὶ ὧν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει. Ἐπιγραφὰς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἴδε ἐν σελ. 86 ἀρ. 6.

Π. Κδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ (ἴδ. σ. 73 ἀρ. 2 κ.έ.).

Διεκόπησαν αἱ ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαί. Ἤχθησαν δ' ἔτι εἰς φῶς. πολλαὶ ἐπιγραφαί, ψηφίσματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ταμιακαὶ ἀναγραφαί. Τελευταῖον δὲ κατὰ τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς Ἀγορᾶς εὑρέθησαν ἄγαλμα γυναικεῖον ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους. φυσικοῦ, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, ἀναθηματικὸν εἰς Ἀσκληπιὸν ἀνάγλυφον καὶ δύο ἀνδρικαὶ κεφαλαί.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 3 κ. έ.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαὶ τάφων, ὧν συνέχειαν

εὑρημάτων ἴδε ἐν τῷ ἑπομένῳ κεφαλαίῳ. Ἤρξαντο δὲ ἀνασκαφαί, ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου, καὶ ἐν κτήμασι τοῦ Ν. Τζώτζη.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς.

Ἐπανελήφθησαν αἱ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς, ἐνεργούμεναι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. (Ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 182 καὶ 220).

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βαφιὸ Λακεδαίμονος.

Ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἤρξατο ἀνασκαφή, διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσούντα, τοῦ ἐν Βαφιὸ τῆς Λακεδαίμονος γνωστοῦ προϊστορικοῦ θολωτοῦ τάφου. Ὁ τάφος ἦτο, ὡς φαίνεται, ἀσύλητος· εὑρέθησαν δὲ ἐν αὐτῷ δύο χρυσᾶ ποτήρια μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων καὶ ἓν ἀργυροῦν, σκεύη χάλκινα, δύο χρυσοῖ δακτύλιοι καὶ εἴκοσι ἐγγεγλυμμένοι λίθοι. [Ἐκ τηλεγραφήματος Χ. Τσούντα].

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν ταῖς κατὰ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Ἀκροπόλεως γενομέναις σκαφαῖς εὑρέθησαν κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί:

« 1. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ., 0,30, πλ. 0,25μ.

— Φηγόσιοι
Εὐκτημονίδ[ης τοῦ δεῖνος
Αἰγηίδος
Ὀτρυνῆς
Πυργίων [τ. δ.
Ἀριστοκλ[ῆς τ. δ.
— Ἀραφήνι[οι
Χαρίμν[ηστος τ. δ.
Ἱεροκλε[ίδης τ. δ.

Θεοπεί[θης τ. δ.
— Ἀγκυλῆ[ς
Κιρρία[ς ἢ - άδης τ. δ.
— Φηγαιῆ[ς
Νικόστ[ρατος τ. δ.
Φανιάδ[ης τ. δ.
Ἀντικρ[άτης τ. δ
Σίμων Ο - -
Ξενοκλ[ῆς τ. δ.
Ἀντιφά[νης ἢ - της τ. δ.
— Κυδαντ[ίδαι
Ἀριστο - - τ. δ.
Πάμφιλ[ος τ. δ.
— Ἐρικε[ιῆς
. . . . ξ - - τ. δ.

Ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου κατὰ τὸ μέσον περίπου τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., εἶνε δὲ ἴσως λείψανον καταλόγου τινὸς διαιτητῶν, διῃρημένων κατὰ φυλάς. Οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγεγραμμένοι Φηγούσιοι ἀνῆκον εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα.

« 2. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,16, πάχ. 0,08$^{\mu}$. Σώζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον, τὸ δὲ πρὸς τούτῳ μέρος τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ λίθου μετ' ἑνὸς ἢ δύο γραμμάτων ἀπεθραύσθη. Ὁ πρῶτος στίχος μείζοσι γράμμασιν. Τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ 4^{ου} αἰῶνος π. Χ.

Σ ά μ ο

Ἔδοξεν τ - ——— Ἐρεχ]θηὶς ἐπρ[υτάνευε, ὁ δεῖνα] Παιονίδ[ης
ἐπεστάτει, ὁ δεῖνα Ἀγ]ρυλῆθε[ν ἐγραμμάτευε, ὁ δεῖνα εἶ]πε· περὶ [ὧν
γειος [. .
ον κα | . .

« 3. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκος 0,40, πλ. 0,16, πάχ. 0,14$^{\mu}$. Σώζεται μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κενὸς χῶρος. Γραφὴ στοιχηδόν.

Τοῦ ἔτους 346|5 π. Χ.

'Επὶ 'Αρχίο[υ ἄρχοντος ἐπὶ τῆς 'Ιπ-
ποθωντίδ[ος ἕκτης πρυτανείας
ἧι Κηφισο[φῶν Καλλιβίου Παιαν(;)
ιεὺς ἐγραμ[μάτευεν· ἔδοξεν τῆι
βουλῆι καὶ [τῶι δήμωι. . . . .
της Χαροπί[νου . . . . εἶπεν·
ἐπειδὴ ὁ δῆ[μος . . . . τὴν β-
ουλὴν π[ροβουλευ . . . .
χειν εἰς το [. . . . .
δώρο Καλλι [. . . . .
ντος ἐ[π]ὶ Θε[μιστοκλέους ἄρχον-
τ]ος ἐπι . . . . κα-
θότι. . . . .
ψη[φ . . . .

'Ο Θεμιστοκλῆς ἦρχε τὸ ἔτος 347/6 π. Χ.

«4. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ 'Υμηττίου μαρμ. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,22, τὸ νῦν πάχ. 0,09μ. Σώζονται τὸ δεξιὸν ἄκρον καὶ μικρόν τι μέρος τοῦ ἐπικράνου. Γραφὴ στοιχηδόν.

— — — — — — — — —   Μ Ι] Λ Η Τ . .
— — — — — — — — —   . . . . . ἔ δ ο ξ ε ν τ ῶ ι δ-
ήμωι — — — — — — — —   π ε ρ ὶ ὧ] ν π ρ ο ε γ ρ ά ψ α[μ
εν — — — — — — — —   . . ἐ] π ε ι δ ὴ ἔ ν τ ε τ ῶ [ι
πρόσθεν χρόνωι — — — — —   . . . τ ω ν ἐ κ υ ρ ί ε υ σ [ε
— — — — — — — — —   κ α ὶ ν] ῦ ν π ρ ό ν ο ι α ν π [ο
ι — — — — — — — —   κ ο ι] ν ε ῖ τ ε τ ε ῖ π ό λ [ε-
ι — — — — — — —   γ ε ν ό μ ε] ν ο ι κ α ὶ ἰ δ ί α [ι .
— — — — — — — — —   . . Μ] ι λ η σ ί ω ν ο ὶ κ [οῦ-
σιν 'Αθήνησι — — — — — —   . . . . ι τ ο υ ς ν ο . . . .
— — — — — — — — —   τ ὴ ν] π ά τ ρ ι ο ν π ο λ [ι τ-
εἰαν — — — — — — — —   . . τ] ῆ ς 'Ε λ λ ά δ ο ς . . .
— — — — — — — — —   . . . κ] α ὶ τ ὴ ν ὑ π ά [ρ χ ο-
υσαν — — — — — — — —   ἀ ν ε ν ε ώ] σ α ν τ ο τ ο δ . .
. . . . . σ ι ν π ο . . . . .
. . . . . ι [τ] α χ θ [ε . . . .
. . . . . . α . ε δ . . . . .
. . . . δ ο γ [μ . . . . .

'Η νῦν κατάστασις τῆς ἐπιγραφῆς, ἥτις, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διασκευῆς αὐτῆς καὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τετάρτου αἰῶνος, δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν δυστυχῶς νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς περὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῆς. Φαίνεται ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιστολῆς τῶν

Μιλησίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ διαρυθμίσεως τῶν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων σχέσεων.

« 5. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,22, πλ. 0,26, πάχ. 0,12μ. Γραφὴ στοιχηδόν. Τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος.

το . ε ς
καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ] ξ έ ν ι α Φ ι λ [— — — — — ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐ,
αὔριον.]
Ὁ δεῖνα εἶπεν· τ]ὰ μ ὲ ν ἄ λ λ α κ[α θ ά π ε ρ τῆι βολῆι — — — — —
— — — — — — ο ἐ ψ η φ ί σ θ α ι δ[ὲ τ ῶ ι δήμωι Φιλ— — — — — —
— — — Ἀθηναῖο]ν ε ἶ ν α ι, ἐ π ε ι δ ὴ ἐ σ τ[ι ν ἀνὴρ ἀγαθὸς — — — — —
περὶ τὸν δῆμον τ]ὸν Ἀ θ η ν α ί ω ν, γ ρ ά ψ α[σ θ α ι δὲ — — — — — φρ-
ατρίας καὶ φυλῆς] κ α ὶ δ ή μ ο, ἀ ν α γ ρ ά ψ α[ι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμ-
ματέα τῆς βολῆς ἐ ν σ τ]ή λ η ι λ ι[θ]ί ν η ι κ[αὶ στῆσαι ἐν Ἀκροπόλει, καλέ-
σαι δὲ Φιλ............]ἐ π ὶ δ ε ῖ π ν ο ν[ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον.
vac.

« 6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,23, πλ. 0,17, πάχ. 0,08μ. Γραφὴ στοιχηδόν.

νκ . . . . . . [εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στ-
ήλης δο[ῦναι τὸν ταμίαν καὶ τοὺς ἐπιμ-
ελητὰς τὸ ἀ[νάλωμα . . . .
εἶπε· ἵνα ἂμ π[. . . . . Δι-
ονύσιον Στ[. . . . . τ-
ῆι φυλῆι κα[. . . . .
ο ἡ φυλὴ ἐπ[. . . .
ος καὶ ἀν[. . . .
ἄρχωι κ[. . . .

Ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου περὶ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 4ου αἰῶνος. Εἶνε δὲ τεμάχιον ψηφίσματος φυλῆς τινος, πιθανῶς μιᾶς ἐξ ἐκείνων, ὧν τὰ φυλετικὰ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει ἦσαν.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἑπομένην ἐπιγραφήν.

« 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ δεξιὸν ἄκρον σώζεται. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς διακρίνονται ἀσήμαντα ἴχνη στεφάνου. Μῆκ. 0,27, πλ. 0,17, πάχ. 0,093μ. Γραφὴ στοιχηδόν. Τοῦ δευτέρου περίπου ἡμίσεως τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

αδ.
αἱρεθ]εὶς τῆι
Κεκροπίδι φυλῆι προθύμως ἐ]χορήγη-
σεν, ἐπαινέσαι αὐτὸν ἀρετῆς] ἕνεκα τ-

ῆς περὶ τὰ κοινὰ τῆς φυλῆς κ]αὶ στεφα-
νῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ] : 𐅄 : δραχ-
μῶν, δοῦναι δὲ τὸ ἀνάλωμα τὸ] εἰς τὸν σ-
τέφανον τὸν ταμίαν ἐκ τοῦ ἀ]ργυρίου
τῆς προσόδου, στῆσαι δὲ στή]λην εἰς τ-
ὸ ἱερὸν τοῦ Κέκροπος ἀναγρ]άψαντα τ-
όδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματ]έα τῆς φυ-
λῆς.] vac.

Βέβαιον μὲν εἶνε, ὅτι τὸ ἡμῖν διασωθὲν τεμάχιον ἀνῆκεν εἰς ψήφισμα φυλῆς τινος, δι' οὗ ἀπενέμοντο αἱ συνήθεις τιμαὶ εἰς χορηγόν τινα, ὅστις ἐλειτούργησε διὰ ταύτην τὴν φυλήν, ἀβέβαιαι δὲ αἱ προτεινόμεναι συμπληρώσεις.

« 8. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ νοτίου τείχους τῆς Ἀκροπόλεως. Σώζεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 270 ἐπιγραφῆς (στ. 1-23). Δὲν προσαρμόζει μὲν ἀκριβῶς πρὸς ταύτην, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐλλείπει πολὺ μεταξὺ τοῦ τέλους τοῦ ἤδη γνωστοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ νῦν εὑρεθέντος τεμαχίου, διότι τὸ πλάτος τοῦ πρὸς τὰ κάτω πλατυνομένου λίθου περίπου τὸ αὐτὸ εἶνε ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου καὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τεμαχίου. Τὸ σύνολον ἔχει νῦν μῆκ. 0,90, πλ. 0,36 - 38, πάχ. 0,09. Πολλὰ μέρη τοῦ νέου τεμαχίου τῆς ἐπιγραφῆς μόλις καὶ μετὰ κόπου ἀναγιγνώσκονται. Τὸ ὅλον ἔχει νῦν ὡς ἑξῆς·

Θ] ε ο [ί.
Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος δωδ-
εκάτης πρυτανείας, εἶ Νίκων Θεοδώρου Πλωθεὺς [ἐ-
γραμμάτευεν· Σκιροφοριῶνος δεκάτει ὑστέραι, μ-
ι]ᾶι καὶ εἰκοστεῖ τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία· τῶν π-
ροέδρων ἐπεψήφιζεν Ἐπικράτης Διοκλέους Ἀχαρ-
νεὺς καὶ συνπρόεδροι ἔδοξε τεῖ βουλεῖ καὶ τῶ[ι
δήμῳ· Εὐφίλητος Ἀριστείδου Κηφισιεὺς εἶπεν· [ἐ-
π]ειδὴ Νίκανδρος Ἀντιφάνους Ἰλιεὺς καὶ Πολύζ[η-
λ]ος Ἀπολλοφάνους Ἐφέσιος διατετελέκασιν ἐν [π-
αντὶ τῶι καιρῶι εὔνους ὄντες τῶι δήμωι τῶι Ἀθην-
αίων καὶ κατοικοῦντες Ἀθήνησιν εἰς πολλὰ τῶ[ν σ-
υ]μφερόντων τῶι δήμωι χρήσιμοι γεγόνασιν, εἴς τ-
ε] τὴν οἰκοδομίαν τῶν νεωσοίκων καὶ τῆς σκευοθή-
κ]ης εἰσφέροντες τὰς εἰσφορὰς καθ' ἕκαστον τὸν ἐ-
ν]ιαυτὸν τὰς εἰς τὰ δέκα τάλαντα καλῶς καὶ προθύ-
μ]ως ἀπὸ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος μέχρι Κηφισοδ-

ώ]ρου καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου εἰς τὰς ναῦς
τάς] μετ' Εὐε[τί]ωνος ἐκπλευσάσας εἴς τε τὴν πρώτη-
ν διάβ]ασιν καλῶς καὶ φιλοτίμως συνεπεμελήθησ-
αν ὅπως] ἂν ἐκπλεύσωσιν, καὶ πάλιν [ἀ]πὸ τῆς ναυμαχ-
ίας κατα[πλευσασῶν τῶν νεῶν τῆς . . . . . . της ἐξα[.
. . . . παρανγείλασιν . . . .
. . αν τούς τε β . . . . [ἐστ-
ε]φάνωσαν μετὰ τῶν ἄλλ[ων . μ . . . .
λ[αβ;]όντες τού[ς] Εὐετ[ίωνο]ς . . . . [ἐστ-
εφ]άνωσαν δὲ κοινεῖ με[τὰ τῶν . . . .
χουσῶι στεφάνωι ἀπὸ [. δ]ρα[χμῶν] . . . .
. . . θεντο τὰς ἐπιδόσει[ς ε]ἰς [τὴν παρασκευὴν τοῦ
π]ολέμου καὶ τὴν σωτηρία[ν] τῆς π[όλεως ἐπιδόντες ἀ-
μ]φότεροι : Χ [:] δραχμὰς καὶ ἐπὶ Ἀ[ρχίππου ἄρχοντος
παρακαλέσαντος αὐτοὺς [Ἡ]γησ[ίου τοῦ στρατηγοῦ ;
κ[αὶ ἀξιώσαντος μετὰ τῶν ἄλλων [σ]υν[διακινδυνεῦ-
σ[αι καὶ συνεποικοδομῆσαι τοὺς πύργους [τοῦ νοτ-
ί]ου(;) τείχους τοὺς ἀποδειχθέντας αὐτο[ῖς, καλῶς κ-
αὶ] φιλοτίμως τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς [ἐπωι-
κ]οδόμησαν, συνεστράτευνται δὲ καὶ τὰς στρα[τεί-
ας] πάσας τάς τε ναυτικὰς καὶ τὰς πεζάς, τὰ ὅπλ[α με-
τὰ] τοῦ δήμου τιθέμενοι, καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς] ἐκ τ-
ῶ]ν ἰδίων, καὶ ὅσα πώποτε αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου [προ-
σ]ετάχθ[η] ἅπαντα καλῶς καὶ φιλοτίμως πεποιή[κασ-
ιν]· ὅπως ἂν οὖν ἅπασιν ἦι φανερὸν ὅτι ἡ βουλὴ καὶ ὁ
δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐπίσταται χάριτας ἀποδιδόνα-
ι κ]αταξίας τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰ[ς] ἑα[υτ]ό[ν, ἀγ-
αθῆι τύχηι, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ τοὺς προέδρους
οἳ] ἂν λάχωσιν προεδρεύειν ἐν τῶ[ι] δ[ήμωι] εἰς [τ]ὴ[ν π-
ρώτη]ν ἐκκλησία[ν] χρηματίσαι περὶ αὐ[τ]ῶ[ν κ]αθ[α . .
. . . . ο[ν]ται, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι [τῆς βουλ-
ῆς ε]ἰ[ς] τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ ἐπ[αινέσαι
Νίκα]νδρον Ἀντιφάνους [Ἰλ]ιέα καὶ Πολύ[ζηλ]ον [Ἀρι-
στοφ]άνους Ἐφέσιον καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ [στεφ-
άν[ω]ι ἑκάτερον αὐτῶν, εἶναι δὲ αὐτοῖς κα[ὶ ἰσοτέλ-
ειαν π]αρὰ τοῦ δ[ή]μου καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐγγό[νοι-
ς αὐτ]ῶ[ν] καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ [τ]ὰς εἰσφ-
ορὰς] αὐτοὺς εἰσφέρειν μετ' Ἀθηναίων καὶ [τὰς στρ-
ατεί]ας στρατεύεσθαι ὅταν καὶ Ἀθηναῖοι [στρατε-
ύων]τα[ι], ἐπιμελεῖσθαι δὲ αὐτ[ῶν κα[ὶ τὴν β]ου[λὴν τὴ-
ν ἀεὶ βουλεύουσαν καὶ τοὺς στρατηγοὺς ὅπως ἂ[ν
μ]ηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀδικῶνται καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσοδο-
ν] πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ὅταν δέωνται· ἀνα-
γ]ράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατ-
ὰ] πρυτανείαν ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν Ἀκρ-

οπόλει, εἰ]ς [δὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι
τὸν ταμίαν τοῦ δήμου [: Δ] Δ Δ Δ Δ [:] δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ
κατὰ τὰ ψηφίσμα]τα ἀναλισκομένων τῶι δήμωι.

Ὁ Νικοκλῆς, ἐφ' οὗ ἄρχοντος τὸ τιμητικὸν τοῦτο ψήφισμα ἐψηφίσθη, ἦρχε κατὰ τὸ ἔτος 302|1, ὁ Θεμιστοκλῆς (στ. 16) 347|6, ὁ Κηφισόδωρος (στ. 16, 17) 323|2, Ἄρχιππος δέ τις 321|20 καὶ 318|7 π. Χ. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχίππου δὲν σώζεται ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ δὲν διακρίνεται ἢ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου, ὃ δύναται νὰ συμπληρωθῇ καὶ εἰς Δ ἢ Λ, πρὸς δὲ τὸ κενὸν τὸ ἐν τῷ τέλει τοῦ στ. 30 φαίνεται ὅτι συμφωνεῖ μόνον τὸ ἐν τῷ κειμένῳ προτεινόμενον «ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος.» Ἂν δὲ οὕτως ἔχει, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἐν τοῖς στ. 32 κ. ἑ. εἰρημένα ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπιστασίας τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως κατάστασιν τῆς πόλεως, δηλαδὴ τὴν ἐκ τῷ ἔτει 318 π. Χ., ὅτε κατὰ τὴν ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 584, ἐπιγραφὴν «πολέμου γενομένου ἐν τῇ χώρᾳ» ἐχωρίσθησαν ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ ἄστυ, μέχρις οὗ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τοῦ Κασσάνδρου εἷλον.

Περὶ τοῦ Εὐετίωνος καὶ τῆς ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ κόλπῳ ναυμαχίας πρβ. Διόδ. XVIII. 15.

Τὰς ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ πρώτου τεμαχίου τῆς ἐπιγραφῆς συμπληρώσεις παρέλαβον ἐκ τοῦ C. I. A. πλὴν τῆς ἐν τῷ στ. 19, οὗ συνεπλήρωσα τὸ ἐν τῷ λίθῳ ὑπάρχον κενὸν διὰ τῆς λέξεως «διάβασιν», ἐννοῶν τὸν ἐκ τοῦ Πειραιέως εἰς Εὔβοιαν διάπλουν. Τὴν δὲ συμπλήρωσιν τῶν στ. 34 καὶ 35 διὰ τῶν λέξεων «τοῦ νοτίου τείχους» παρέλαβον ἐκ τῆς μεγάλης περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν ὀχυρωμάτων τῆς πόλεως ἐπιγραφῆς C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 167, στ. 120, περὶ ἧς νῦν ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη, ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ὀλίγον μετὰ τὸ ἔτος 307 π. Χ. ἐποχήν.

Εἰς ὅμοιον τιμητικὸν ψήφισμα ἀνῆκε καὶ ἡ ἑπομένη ἐπιγραφή·

« 9. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,16, πλ. 0,13, πάχ. 0,08μ. Τὸ δεξιὸν ἄκρον σώζεται. Γραφὴ στοιχηδόν.

καὶ πυργ . . ο
α ἐπέδωκεν κ
πολέμοις αι
ἄλ]λωι χρόνωι π

εὔνους ὢν κοι-
νεῖ .... εἰς τοὺς περὶ
χρ]ήσιμον αὐτὸν
ον παρακαλ . .
τῶ]ι δήμωι ὑπ . . .
τῆς δὲ ποιήσεως τ]οῦ στεφάν[ου κ-
αὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τ]ὸν τ[αμίαν τοῦ
δήμου κτλ.]

« 10. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμητ. μαρμ., ἧς σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον· μετὰ τοῦ δεξιοῦ ἄκρου ἀπωλέσθησαν μόνον ὀλίγα γράμματα. Μῆκ. 0,25, πλ. 0,32, πάχ. 0,09μ.

Ὁ πρῶτος στίχος μείζοσι γράμμασι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου κάτωθεν ἀετώματος παντελῶς σχεδὸν κατεστραμμένου. Γραφὴ στοιχηδόν.

Ἀ] λ κ ἱ μ [ο υ
Ἐπὶ] Ὁ[. ...] ἄρχοντος ἐπ[ὶ τῆς — — —
. . . .]ης πρυτανείας, [ἧι — —
. . . . ο . . . .]ος Ῥαμνού[σιος ἐγραμ-
μάτευε . . . .]ιῶνος ε[— — — — —

Ἐπειδὴ δὲν εἶνε γνωστὸν πόσα γράμματα ἐλλείπουσιν ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀβέβαιον, τίνα θέσιν κατεῖχεν ἡ λέξις «ἐγραμμάτευε», ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μηνός.

Ὡς ὄνομα τοῦ ἄρχοντος δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἡ Οὔριος (βλ. Δελτ. 1888 σ. 223) ἢ Ὄλβιος, ὅστις ἦρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ Χρεμωνίδου τὸ ὄνομα ἔχοντος πολέμου (C. I. A. II 335, 602).

« 11. Τῆς αὐτῆς ἐποχῆς εἶνε καὶ τὸ ἑπόμενον λείψανον ψηφίσματος, ὃ ἀναγιγνώσκεται ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. μετ' ἀετώματος (μῆκ. 0,14, πλ. 0,11, πάχ. 0,07μ). Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ μνημονευόμενος Διόγνητος ἀπαντᾷ ἐν τῷ γνωστῷ marmor Parium (C. I. Gr. 2374). Καὶ ὁ μὲν Boeckh ἐφρόνει, ὅτι ἦρχεν ἐν τῷ ἔτει 264/3, ἀπεδείχθη δὲ κατόπιν, ὡς ἔδειξεν ὁ Wilamowitz (Ant. v. Kar. σ. 251), ὅτι ὡς ἔτος τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ πρέπει πιθανώτερον νὰ θεωρηθῇ τὸ ἔτος 263|2 π. Χ.

Ἐπὶ Διογν[ήτου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς
Ἀ]ντιοχί[δος — — — πρυτα-
ν]είας, Σ[κιροφοριῶνος
ἑβδό]μ[ηι κτλ.

« 12. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μετ' ἀετώματος. Σώζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον. Μῆκ. 0,25, πλ. 0,20, πάχ. 0,09^{μ}. Γραφὴ στοιχηδόν. Τοῦ τρίτου περίπου αἰῶνος π. Χ.

Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος ἐπὶ τῆς — — —]της πρυτανεία-
ς, ἧι ὁ δεῖνα ἐγρ]αμμάτευεν . .
— — ῶνος — — — — — — —] ει τῆς πρυτ[αν-
είας· ἐκκλησία (— — —) τῶ]μ προέδρ[ων ἐ-
πεψήφιζεν — — — — Εὐ]ρυκράτ[ους
— — — καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Θε]όμνη[στος
— — — — εἶπεν· κτλ.

« 13. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μετ' ἀετώματος. Μῆκ. 0,22, πλ. 0,30, πάχ. 0,11^{μ}. Σώζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον. Γραφὴ στοιχηδόν.

Θ ε ο ί
Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντο]ς ἐπὶ τῆς Κεκροπ-
ίδος — — πρυτανείας ἧι — —] Σημαχίδη-
ς ἐγραμμάτευε]

« 14. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. μετ' ἀετώματος ἧς τὸ ἄνω καὶ δεξιὸν ἄκρον σώζονται. Μῆκ. καὶ πλ. 0,32, πάχ. 0,115^{μ}.

Θ ε] ο ί.
Ἐπὶ Συμμάχου ἄρχοντος ἐ]πὶ τῆς Ἀντιοχίδος δω-
δεκάτης πρυτανείας, ἧι Ἀρ]χικλῆς Θεοδώρου Θορί-
κιος ἐγραμμάτευεν, Σκιρ]οφοριῶνος ἕκτει ἐπὶ [δ-
έκα, — — — καὶ δεκάτ]ει τῆς πρυτανείας·]ἐκκ[λη-
σία κυρία ἐν τῶι] θεάτρωι, μετα[χ]θε[ῖσ]α [ἐκ τ-
ου βουλευτηρίο]υ· τῶν προέδρων ἐπεψήφι[ζ-
ε — — — —] ωνος Ῥαμνούσιος καὶ συμ-
πρόεδροι· ἔδοξεν] τῆι βουλεῖ καὶ τῶι δήμωι,
ὁ δεῖνα Λαμπ]τρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ
ὁ δεῖνα τιμώμενος ὑπὸ το]ῦ βασιλέως Πτολε-
μαίου εὔνους ὢν δ]ιατελεῖ τῶι δή-
μωι τῶι Ἀθηναίων καὶ κοινῆι καὶ κατ'] ἰδίαν
— — — — — — — — — — — σπ]ουδὴν
οτου . .

Συνεπλήρωσα τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος ἐκ τῶν ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 416 καὶ 417, ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς διορθωτέον ἐκ τῆς ἡμετέρας τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως, τοὺς δὲ στίχους 5 καὶ 6 ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 439. Παρόμοιον ψήφισμα εἶνε καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 381.

Ὁ ἐν τῷ στ. ι'. μνημονευόμενος βασιλεὺς εἶνε Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος Ἐπιφανής, ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν τοῖς ἔτεσιν 205 - 181 π. Χ.

« 15. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἧς ἡ ἐπιφάνεια ἐπίτηδες κατεστράφη πλὴν μέρους τινὸς παρὰ τὸ δεξιὸν ἄκρον, ἐφ' οὗ διεσώθησαν τὰ τέλη ὅλων τῶν στίχων τῆς ἐπιγραφῆς. Μῆκ. 0,43, πλ. 0,27, πάχ. 0,11μ.

Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος ἐπὶ τῆς — — ἴδος πρ]ώτης πρυ-
τανείας, ἧι ὁ δεῖνα (δημοτικόν)]ς ἐγραμματ[ευ-
εν· τοῦ δεῖνος μηνὸς — — μετ'] ε[ἰ]κάδας τ . .
— — ηι — — τῇ δεῖνι ἡμέρᾳ — — τῆς πρ]υτανείας·
ἐκκλησία κυρία· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζ]εν Ἀπολλώ-
νιος — — — καὶ συμπρόεδροι·]
Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι·] vac.
Ὁ δεῖνα εἶπεν· ἐπειδὴ — — — — —]ντος τοῦ δήμου
τοῦ Ἀθηναίων — — — — τοῦ κοινοῦ] τῶν Βοιωτῶν
— — — — — — — ἐπὶ] τὰς δίκας
τὰς εἰληγμένας — — — — — —] τῶν Λαμιέων
— — — — — — παραγενόμ ;]ενοι εἰς Μέγ[α-
ρα ; — — — — — ἔκριναν κα]λῶς καὶ δικ-
αίως· ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ τοὺς λαχό]ντας προέ-
δρους εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι π]ερὶ τούτων,
γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμ]ον, ὅτι δοκε[ῖ
τεῖ βουλεῖ, ἐπαινέσαι τὸν δῆμον τὸν Λαμιέων καὶ στ]εφανῶσαι χ[ρ-
υσῶι στεφάνωι ἀπο . δραχμῶν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνο]ίας ἧς ἔχει π-
ρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφα]νον Διονυσί-
ων τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγωιδοῖς, τοὺς δὲ ἀποστ]αλέντας δι-
καστὰς — — — — — — — — — ον Διοδώρου
— — — — — — — — — Λαμι]έων Σωτιμο[.
— — — — — — — — θαλλοῦ στε]φάνωι, καλέ-
σαι δὲ τοὺς δικαστὰς ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς] αὔριον, εἰ-
ς δὲ τὴν ποίησιν τοῦ στεφάνου δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμ]ου ὅτου ἂν ἀ-
— — — — — — ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν] γραμματέα
τὸν κατὰ πρυτανείαν εἰς στήλας λιθίνας δύο καὶ στῆσαι τ]ὴμ μὲν μίαν ἐν Ἀ-
κροπόλει — — — — — — τὴν δὲ ἐν τῶι ἱ]ερῶι τοῦ Διον-
ύσου — — — — — — εἰς δὲ τὴ]ν ποίησιν [κ-
αὶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν μερίσαι τὸν ἐπὶ τεῖ] διοικήσει
τὸ γενόμενον ἀνάλωμα].

Πρόκειται προφανῶς περὶ δίκης ἐκκλήτου, διεξαγομένης μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν, μεσολαβούσης τῆς πόλεως τῶν Λαμιέων δι' ἀποστολῆς δικαστῶν τινων, οἷς ὡς καὶ τῷ δήμῳ τῶν Λαμιέων διὰ τοῦ ψηφίσματος τούτου αἱ συνήθεις τιμαὶ ἀποδίδονται. Ἐπειδὴ ἡ διασκευὴ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἡ γραφὴ

πείθουσιν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνεγράφη ὄχι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ., εἰκάζω ὅτι ἕνεκα ἀμφιβολίας ἢ διαμφισβητήσεώς τινος ἐπανελήφθη ἡ μεταξὺ τῶν αὐτῶν ἀντιπάλων διὰ τῆς αὐτῆς ἐκκλήτου πόλεως διεξαχθεῖσα δίκη, εἰς ἣν ἀναφέρονται αἱ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 308, καὶ ἡ ἐν τῇ 'Εφημ. ἀρχ. 1884, σ. 130 κ. ἑ. ἐπιγραφαὶ (πρβ. Sonne De arbitris ext. σ. 35. A. Wilhelm Herm. XXIV. σ. 35). Δυστυχῶς ἐλλείπουσιν ἐν τοῖς τρισὶ ψηφίσμασι τὰ κυριώτερα μέρη, αὐτὰ δηλαδὴ ἐν οἷς ὁ λόγος ἐγένετο περὶ τῆς αἰτίας ἢ ἀφορμῆς τῆς διαδικασίας, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ὁριστικῶς, ἂν καὶ τὰ τρία περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἐπραγματεύοντο. Ὡς βέβαιον ὅμως θεωροῦμεν ὅτι οἱ 'Αθηναῖοι διεφέροντο πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς περὶ τῶν ὁρίων. Ἴσως δὲ ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως καὶ τῆς διατάξεως νὰ τεθῇ ἡ μία τῶν στηλῶν ἐν τῷ Διονυσίῳ.

« 16. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μετ' ἀετώματος. Μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,28, πάχ. 0,10μ. Ὁ πρῶτος στίχος (μικροῖς γράμμασι) ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὁ δὲ δεύτερος κάτωθεν τοῦ ἐπικράνου. 'Επειδὴ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς πλακός, ὅσον διεσώθη, ἄγραφον εἶνε, ἀποδεικνύεται ὅτι κενὸς χῶρος ἔμεινε μεταξὺ τοῦ δευτέρου στίχου καὶ τοῦ ψηφίσματος.

Θε[οί.
Π]ροξενία Πραξιάδ[ου — — — — —

« 17. Τεμάχιον κεφαλῆς στήλης ἐκ Πεντ. μαρμ. τοῦ αὐτοῦ σχήματος μετὰ τῶν βάσεων, αἵτινες φέρουσι τὰς ἐν τῷ Δελτ. τοῦ ἔτους 1888 σ. 138 ὑπ' ἀρ. 1 καὶ σ. 206 ὑπ' ἀρ. 1 καὶ Δελτ. 1889, σ. 53 ὑπ' ἀρ. 8 ἐπιγραφάς. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,16, ὕψ. 0,17μ. 'Εν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετράγωνον κοίλωμα, οὗ τὸ πλ. 0,10, βάθος 0,05μ.

Ἡ ἐπιγραφὴ μονόστιχος, τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Φιλοκλῆ[ς ἀνέθηκε

« 18. Τεμάχιον ὁμοίου λίθου ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,55, πλ. 0,34, πάχ. τοῦ ἄνω μέρους 0,22, τοῦ κάτω 0,18μ. Ἡ ἐπιφάνεια πολὺ ἐφθαρμένη. Τῆς αὐτῆς περίπου ἐποχῆς.

. . . . ιος vac.
. . ἀ]νέ[θηκε

« 19, Βάσις κυκλοτερὴς ἐκ Πεντ. μαρμ., ὕψ. 0,39, διάμ. 0,56μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ ὑπάρχει κοίλωμά τι ἐπίμηκες (μῆκ. 0,43, πλ. 0,021, βάθ. 0,025μ), ἐν ᾧ ἵστατο πιθανῶς στήλη τις. Ἐπὶ τῆς ἔμπροθεν ὄψεως τῆς βάσεως·

Ὀλύμπιδος

Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν φαίνεται νεωτέρα τοῦ 1ου αἰῶνος π. Χ.

« 20. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ. πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον, μήκ. 0,55, πλ. 0,35μ. Διεσώθη ἐπ' αὐτοῦ ἐκ μονοστίχου ἐπιγραφῆς ἡ λέξις·

ἀν]έθηκε . . . .

κάτωθεν δὲ αὐτῆς λείψανα λόφων κρανῶν. Ἀνήκει δὲ τὸ τεμάχιον εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ γνωστὴν βάσιν, τὴν πρὸς Β τοῦ Παρθενῶνος ἱσταμένην, ἐφ' ἧς ἄνωθεν τοῦ ἀναγλύφου παριστῶντος πυρριχιστὴν ἀναγιγνώσκεται Ξ ε ν ο κ (Sybel Kat. 6569), λείψανον τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀναθέντος.

« 21. Τμῆμα βάσεως σχήματος ἡμικυκλίου, συνισταμένης ἐκ τριῶν τοὐλάχιστον, πιθανῶς δὲ πλειόνων τμημάτων. Μῆκ. 1,05, πλ. 0,70, ὕψ. 0,31μ. Ἡ διάμετρος τῆς ἐξωτερικῆς μείζονος περιφερείας, συμπληρωμένης εἰς κύκλον ὑποθετικόν, 1,94μ. Ἐπὶ τῆς μικροτέρας ἐσωτερικῆς ὄψεως σώζεται ἐκ τῆς μονοστίχου ἐπιγραφῆς ἡ λέξις [ἀ ν έ] θ ε σ α ν, μετὰ δὲ ταύτην ὑπάρχει κενὸς χῶρος. Αἱ πρὸς ἀριστερὰ τῆς εὑρεθείσης προσκεκολλημέναι πλάκες ἔφερον βεβαίως τὰ ὀνόματα τῶν τὸ μνημεῖον ἀναθέντων, ἴσως καὶ τὸ τοῦ τεχνίτου. Ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς πλακὸς ἐγκεκολαμμένων κοιλωμάτων, ὧν τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξάγωμεν τί εἶδος μνημείου ἵστατο ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης. Ἀνεγέρθη δὲ τοῦτο πιθανῶς κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα πρ. Χρ.

« 22. Διπλοῦν ἑδώλιον ἐκ Πεντ. μαρμ., ὅμοιον μὲν τοῖς ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ὄχι δὲ κυρτόν. Διεσώθη μόνον τὸ κάτω μέρος μέχρι τῆς ἕδρας, ἀποθραυσθέντος τοῦ ἐπικλίντρου. Μῆκ. 1,30, πλ. 0,50, ὕψ. 0,42μ.

Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ὄψεως τοῦ ἀριστεροῦ

ἄρχοντος

τοῦ δὲ δεξιοῦ

πυρφόρου

Περὶ τοῦ Πυρφόρου (ἱερέως πυρφόρου ἐξ Ἀκροπόλεως) πρβ. C. I. A. III. 264, 720,[β] 721[α], 774 α καὶ β.

« 23. Βάσις ἐξ Ὑμηττίου μαρμ., ἧς τὸ ἄνω ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,40, ὕψ. 0,38, πάχ. 0,28[μ].

Τιβέριος Κλαύδιο[ς Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς
Ἐπὶ ἱερεί[ας Ἰουνίας Μεγίστης κτλ.

Συνεπλήρωσα τὸν πρῶτον στίχον ἐξ ἄλλων ἐπίσης ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν (C. I. A. III 385, 387), δι' ὧν δοξάζεται ὁ Κλαύδιος ὡς εὐεργέτης τῆς πόλεως, τὸν δὲ δεύτερον ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 615, ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὅτι ἡ Ἰουνία Μεγίστη Ζήνωνος Σουνιέως θυγάτηρ ἱέρεια ἦν τῆς Πολιάδος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου. [Ἀ. Λόλλιγκ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1 - 10. Συνέχεια τῶν ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1) ἀρχαίων, ἤτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,30. Ἐν μέσῳ στήλη νεκρικὴ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν κεκοσμημένη. Ἀριστερὰ χλαμυδοφόρος νεανίας κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος ἱστάμενος πρὸ τῆς στήλης, ἐν ἱματίῳ περιτετυλιγμένος. Δεξιὰ κόρη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου φέρουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Ἡ παράστασις ἔντεχνος ἀλλ' ἐξηλειμμένη πολλαχοῦ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 958).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Ἐν μέσῳ στήλη νεκρικὴ πολυτελὴς ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων, ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα. Ἀριστερὰ γυνὴ ὑπέρυθρον χιτῶνα φέρουσα ἐξωμωτὸν μετὰ διπλοϊδίου διὰ τῶν χειρῶν μέγα κάνιστρον καὶ κρατοῦσα ἐστολισμένον διὰ ταινιῶν. Δεξιὰ νεανίας τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον ἔχων πρὸς τὸν

τάφον, ἐν ᾧ τὸ σῶμα του εἶναι κατ' ἔμπροσθεν εἰκονισμένον· εἶναι γυμνὸς τἆλλα ἔχων μόνον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τετυλιγμένον ἱμάτιον καὶ πέτασον (ἐρυθρὸν) ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ προσδεδεμένον καὶ κρεμάμενον ὄπισθεν. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ μακρὸν δόρυ τὴν δεξιὰν ἔχων μικρὸν προτεταμένην. Ἥ τε διατήρησις τῆς εἰκόνος καὶ ἡ τέχνη εἶναι τῶν σπανιωτάτων καὶ ἀρίστων τοῦ εἴδους τῶν λευκῶν ληκύθων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 959).

3. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30. Εἰκονίζεται κατὰ τὸ μέσον στήλη δωρικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ βάσεως καὶ παρ' αὐτῇ δεξιὰ ἡ Ἀθηνᾶ ποδήρη ἐρυθρὸν χιτῶνα φέρουσα μετὰ διπλοϊδίου καὶ αἰγίδα μελανόστικτον κατὰ τὸ στῆθος (κεκοσμημένην καὶ δι' ὀφειοειδῶν κοσμημάτων) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ' ἔχουσα μόνον ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ ψέλλια περὶ τοὺς βραχίονας (ἐπίσης ἐρυθρῷ χρώματι δεδηλωμένα). Ἵσταται δὲ κατὰ κρόταφον τὴν δεξιὰν στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦσα δόρυ. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεᾶς, χαμαὶ νευούσης, ἐκφράζεται πένθος, ἀναπολοῦν τὸ ἐν Ἀκροπόλει εὑρεθὲν ἀνάγλυφον τὸ παρεμφερὲς τὴν παράστασιν (ἴδ. Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 123). Ἡ τέχνη τῆς γραφῆς οὐχὶ λίαν λεπτή. Ἡ διατήρησις καλλίστη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 960).

4. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Εἰκόνα φέρει τὴν ἑξῆς: Ἐπὶ κίονος μέλανος ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος (ὁ Ὀδυσσεὺς) προσδεδεμένας ἔχων τῷ στύλῳ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας. Φέρει ἁπλοῦν χιτῶνα βραχὺν λευκὸν καὶ διὰ γραμμῶν κεχαραγμένον (ἴσως πρὸς δήλωσιν τῆς ἐκ μαλλίου κατασκευῆς αὐτοῦ), ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ εἶδος πετάσου ὁμοίου ἐκείνου, ὃν συνήθως φέρει ὁ Ἑρμῆς. Ἑκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς ταύτης γραφῆς εἰκονίζεται ἀνὰ μία Σειρὴν ἐπὶ βράχου ἱσταμένη, ὧν ἡ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ παίζει δίαυλον, ἡ ὄπισθεν δὲ (ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι) λύραν. Δύο δελφίνες βυθιζόμενοι εἰς τὴν ὁρατὴν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ὀδυσσέως θάλασσαν πληροῦσιν ἑκατέρωθεν τὸν χῶρον τὸν ἀπὸ τῆς κεντρικῆς γραφῆς μέχρι τῶν βράχων, ἐφ' ὧν αἱ Σειρῆνες. Ἐκφύεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βράχων συμμετρικῶς ἑκατέρωθεν κλῶνος κισσοῦ (;) πρὸς πλήρωσιν ἐπίσης τοῦ κενοῦ τῆς γραφῆς. Ἡ παράστασις, καίπερ παραλλάζουσα τῆς συνήθους καὶ γνωστῆς παραστάσεως τῆς προσδέσεως τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τῶν Σειρήνων, εἶναι ἱκανῶς φανερά.

Ὡραία δὲ καίπερ ἀρχαϊκὴ ἡ ἐργασία τῆς εἰκόνος. Ἡ διατήρησις ἀρίστη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 961).

5. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Νεκρικὴ στήλη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων βάσεως κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ μιᾶς μελαίνης. Ἀριστερὰ κόρη κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρη ἐρυθρὸν καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ ταινίας ἐρυθράς, δι' ὧν μέλλει νὰ κοσμήσῃ τὴν στήλην. Δεξιὰ νεανίας φέρων ἱμάτιον ἐρυθρὸν περὶ τὸ σῶμα καταλεῖπον τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν. Ἀτενίζει πρὸς τὴν στήλην τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην κατὰ κρόταφον. Διατήρησις καλλίστη καὶ τέχνη λεπτή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 962).

6. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Στήλη νεκρικὴ ἐν τῷ μέσῳ κεκοσμημένη δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν. Ἀριστερὰ κόρη κρατοῦσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κάνιστρον, ἐφ' οὗ ταινίαι ἐρυθραὶ ἀνηρτημέναι. Ἡ κόρη πορεύεται πρὸς τὴν στήλην τὴν δεξιὰν ἔχουσα προτεταμένην, ἑτοίμη ὅπως κοσμήσῃ τὴν στήλην. Δεξιὰ νεανίας (;) γονυκλινὴς πρὸ τῆς βάσεως τῆς στήλης τὴν δεξιὰν χεῖρα φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡσεὶ ἐν κατανύξει, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀνυψῶν τὸ ὑπέρυθρον αὐτοῦ ἱμάτιον. Διατήρησις ἀρίστη· τέχνη οὐχὶ λίαν λεπτή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 963).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,26. Ἐν μέσῳ στήλη νεκρικὴ (δυσδιάκριτος) κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν. Ἀριστερὰ κόρη φέρουσα κάνιστρον καὶ δεξιὰ νεανίας ἐρυθρὸν φέρων ἱμάτιον τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν τάφον ἐκτείνων. Παράστασις πολλαχοῦ ἐξηλειμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 964).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,26. Κόρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ὑπέρυθρον κατὰ κρόταφον πρὸ στήλης ἱσταμένη καὶ φέρουσα διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην (;) Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους νεανίας ἐπίσης κατὰ κρόταφον ἐξηλειμμένος σχεδὸν τὸ σῶμα. Παρὰ τὴν κεφαλὴν φαίνονται μέλανα ἀντικείμενα ὡσεὶ αἰχμαὶ δόρατος (κλάδος;) μετὰ λεπτοῦ στελέχους. Ἡ γραφὴ ἐν γένει δὲν διατηρεῖται καλῶς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 965).

9. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἡ γραφὴ εἰκονίζει οἰκοδόμημα δηλούμενον δι' ἑνὸς ἑκατέρωθεν δωρικοῦ κίονος. Ἐν τῷ μέσῳ παρίσταται ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ δίφρου ὀκλαδίου καθημένη, φέρουσα μακρὰν αἰγίδα φολιδωτὴν κατὰ τὸ στῆθος καὶ κράνος μετὰ ὑψηλοῦ

λόφου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἑκατέρωθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἀνὰ μία γλαύξ, καὶ ἡ πρὸς ἀριστερὰ μὲν ἵσταται ἐπὶ τῆς χαμαὶ στηριζομένης ἀσπίδος, ἡ πρὸς δεξιὰ δὲ ἐπὶ βωμοῦ εἰκονισμένου παρὰ τὸν κίονα. Ἡ γραφὴ πληροῦται διὰ κλάδων ἀνθεμιοειδῶν. Ἅπασα ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκή, μέλανος χρώματος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 966).

10. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,38, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ συμπεπληρωμένη ἐνιαχοῦ, ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἡμιεφθαρμένην παράστασιν: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος (ὁ Βορέας), βραχὺν φέρων χιτῶνα μέχρι τῶν μηρῶν καὶ πτέρυγας ὄπισθεν, εἰκονίζεται ὡς ἐν πτήσει, τὰς χεῖρας ἐκτείνων πρὸς γυναῖκα (τὴν Ὠρείθυιαν) φεύγουσαν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Ἡ γυνὴ φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα μετὰ τῶν χειρῶν καὶ περὶ τὴν κόμην ταινίαν· στρέφει δέ, καίπερ φεύγουσα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν διώκοντα ἄνδρα, ὡσεὶ ἐκπεπληγμένη. Τὸ πρόσωπον καὶ οἱ πόδες τῆς γυναικὸς λευκοί. Ἡ ἐργασία τῆς γραφῆς κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 967),

11. Ἑξήκοντα καὶ τέσσαρα νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 957).

12. Τριάκοντα ἀργυρᾶ νομίσματα (δραχμαί), ἤτοι δεκαὲξ Σικυῶνος, δώδεκα Χαλκίδος, ἓν Ἤλιδος καὶ ἓν βασιλέως Λυσιμάχου. Ἔτι δὲ τέσσαρα χαλκᾶ, ὧν τὸ μὲν Ῥώμης τὰ δὲ λοιπὰ τρία ἐντελῶς ἐφθαρμένα. Εὑρέθησαν ἐν Χωρίῳ Βλαχομάνδρα ὑπὸ Κ. Δ. Δεμούλη καὶ κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς Ὑπομοιραρχίας Ναυπάκτου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 956). [Β. Στάης].

2. Συλλογὴ Μυκόνου.

Εἰς τὴν ἐν Μυκόνῳ Συλλογὴν εἰσήχθησαν τὰ ἐν ταῖς ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαῖς (σ. 88 ἀρ. 2) εὑρεθέντα ἀρχαῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων. Λίαν δὲ προσεχῶς ἄρχεται ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι μιναρέ.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως:** Αἱ πρὸς τοποθέτησιν καὶ κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων γινόμεναι ἐργασίαι (σ. 23 ἀρ. 2) περατοῦνται λίαν προσεχῶς.

3. **Στερέωσις τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι χρωμάτων:** Αἱ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὑφηγητοῦ τῆς χημείας Ὀθ. Ῥουσοπούλου γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐν τοῖς λιθίνοις ἀγάλμασι τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως σωζομένων χρωμάτων (σ. 24 ἀρ. 3) ἐπερατώθησαν. Ἡ στερέωσις τῶν χρωμάτων ἐπὶ τῶν πωρίνων ἐγένετο διὰ τῆς ἐν τῷ Δελτίῳ (1888 σ. 232) ἀναφερομένης μεθόδου, ἤτοι τῆς διαποτίσεως αὐτῶν τῇ βοηθείᾳ ψεκαστῆρος δι' ὑδροϋάλου· ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι καλήτερον εἶνε νὰ λαμβάνηται ἡ διάλυσις τῆς ὑδροϋάλου δεκαπλασίως ἀραιοτέρα, νὰ ἐπαναλαμβάνωνται δὲ αἱ διαποτίσεις μέχρις ἐντελοῦς στερεώσεως τῶν χρωμάτων. Οὕτω ἐστερεώθησαν τελείως τὰ ἔγχρωμα πώρινα καὶ δύνανται ἄνευ κινδύνου νὰ καθαρίζωνται ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ καὶ νὰ πλύνωνται ἔτι δι' ἀφθόνου ὕδατος. Διὰ τὰ ἐντὸς τοῦ Μουσείου ἔγχρωμα μάρμαρα ἐθεωρήθη καταλληλότερον *βερνίκιον* λίαν ἀραιὸν (δι' οἰνοπνεύματος). Διὰ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μάρμαρα ἡ αὐτὴ ἀραιοτάτη διάλυσις τῆς ὑδροϋάλου. Τὰ ἀντικείμενα, εἴτε πώρινα εἴτε μαρμάρινα, καθαρίζονται πρὸ τῆς διαποτίσεως καλῶς ὑπὸ ἐπιτηδείου καὶ ὑπομονητικοῦ τεχνίτου διὰ ψηκτρῶν καὶ μελανῶν ξυλαρίων· ἐν ἀνάγκῃ γίνεται καὶ χρῆσις ὀλίγου ἀπεσταγμένου ὕδατος τῇ βοηθείᾳ τοῦ ψεκαστῆρος.

4. **Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ:** Ἡ

οἰκοδομὴ τῆς Δ' πτέρυγος τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου ἐπερατώθη. Λίαν δὲ προσεχῶς περατοῦται καὶ ἡ οἰκοδομὴ τῆς κεντρικῆς πτέρυγος καὶ τῶν παρακειμένων δωματίων. Δραστηρίως δὲ βαίνουσιν αἱ ἐργασίαι πρὸς οἰκοδομὴν τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ Μουσείου καὶ προσεχῶς ἄρχονται αἱ ἐργασίαι πρὸς διευθέτησιν τοῦ μέχρι τῆς ὁδοῦ Πατησίων προαυλείου τοῦ Μουσείου. Ἐντὸς τοῦ ἱσταμένου ἔτους περατοῦνται πᾶσαι αἱ ἐργασίαι αὗται.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων:** Ἐν χωρίῳ Βλαχομάνδρᾳ κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς Ὑπομοιραρχίας Ναυπάκτου παρὰ Κ. Δ. Διμούλη διάφορα ἀρχαῖα νομίσματα, ἃ ἴδε ἐν σ. 101 ἀρ. 12.

6. **Δωρεὰ ἀρχαίων:** Ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς ἀπεστάλησαν τῷ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάῳ Τρικούπη 64 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὡς δῶρον διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον (ἴδ. σ. 112 ἀρ. 11).

7. **Κατασκευὴ γυψένων ἐκμαγείων:** Ἤρξατο ἡ κατασκευὴ γυψίνων ἐκμαγείων ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων τοῦ ἐθνικοῦ Μουσείου. Τὰ ἐκμαγεῖα ταῦτα τὸ μὲν θέλουσι πωλεῖσθαι, τὸ δὲ θέλουσιν ἀνταλλάττεσθαι δι' ἐκμαγείων ἑτέρων Μουσείων. Προσεχῶς θέλει δημοσιευθῆ κατάλογος τῶν κατασκευαζομένων νῦν ἐκμαγείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ψήφισμα Ἐρετριέων.

Ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 5) ἀπεκαλύφθη μεταγενέστερος ῥωμαϊκῶν χρόνων τάφος κατεσκευασμένος τὸ πλεῖστον ἐξ ἀρχαιοτέρων λίθων, ὧν εἷς, πλὰξ ἐκ λευκοῦ λίθου (ὕψ. 0,60, πλ. 0,36), ἀποκεκομμένος τὰ ἄνω καὶ ἐφθαρμένος μικρὰν δεξιά, φέρει ἐπιγραφήν, ἣν μεταβὰς εἰς Ἐρέτριαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐδυνήθην νὰ ἀντιγράψω καὶ ἐκδίδωμι ἐνταῦθα, ἔχουσαν οὑτωσεί:

. . . .
Ερετριε[ων . . . .
φεροντα Ερετριευσιν εδοξε [τωι δημωι]
ειναι Αντιοχον Θεοδικου Λαμψα[κηνον]
προξενον και ευεργετην του δημο[υ του Ερε]
Τιεων αυτον τε και εκγονους και προσοδο[ν]
ειναι αυτοις προς την βουλην και τον δη[μον]
εαν τι βουλωνται πρωτοις μετα τα ιερα κα[ι]
πρ[ο]εδριαν εν τοις αγωσιν· ειναι δε και ε[ν]
κτησιν γης και οικιας αυτοις και ατελειαν
και εισαγουσι και εξαγουσι καθαπερ τοις α[λ]
λοις Ερετριευσιν· ειναι δε και ασφαλειαν και α
συλιαν και κατα γην και κατα θαλατταν και ει
ρηνης καὶ πολεμου. Αναγραψαι δε τοδε το ψη
φισμα εν στηληι λιθινηι και στησαι εν [τωι[ι]
[ι]ερωι του Απολλωνος του δαφνηφορου.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἐχαράχθη κατὰ τοὺς πρώτους πιθανῶς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους, παρέχει δ' ἡμῖν ἐνδιαφέρον κυρίως κατὰ τοῦτο, ὅτι γίνεται μνεία ἐν αὐτῇ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ***Ἀπόλλωνος δαφνηφόρου***. Εἶνε ἀναμφίβολον ἄρα ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔκειτο ἐν αὐτῇ τῇ Ἐρετρίᾳ, ὡς ὀρθῶς καὶ ὁ Εὐστρατιάδης ὑπέθετεν ὁρμώμενος ἐξ ἧς ἐδημοσίευσεν ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι 1869 σελ. 317 κ. ἑ. ς' 46 ἐπιγραφῆς.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 1 κ. ἑ.)

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης καὶ ἡ ἐκ νέου ἐπίχωσις αὐτοῦ ἐπερατώθη.

Τὰ θεμέλια τῆς Πινακοθήκης ἔχουσιν ἀρκετὸν ὕψος, ἀποτελούμενα ἐνιαχοῦ ἐξ ὀκτὼ ὑπερκειμένων σειρῶν πωρίνων λίθων. Τῶν λίθων δὲ τούτων, τῶν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, οἱ πλεῖστοι προέρχονται ἐξ ἀρχαιοτέρου περιφεροῦς, ὡς φαίνεται, οἰκοδομήματος, καὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγχρώματα γεῖσα. Ἐδείχθη δὲ ἐκ τῆς γενομένης σκαφῆς ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Πινακοθήκης δὲν ἦτο λιθόστρωτον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ οἰκοδομήματι τούτῳ ἐφυλάσσοντο εἰκόνες, αἷς βλάβην θὰ ἐπροξένει ὑγρασία καὶ κόνις, ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἔδαφος θὰ ἦτο ἴσως ξύλινον ἢ ψηφιδωτὸν ἢ ὅτι τοὐλάχιστον ἐκαλύπτετο διὰ ταπήτων ἢ δι' ἄλλων τινῶν μέσων.

Μέχρι δὲ τοῦ βράχου προχωρήσασα ἡ σκαφὴ ἀπεκάλυψε κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν τοῦ οἰκοδομήματος γωνίαν κυκλώπεια τὴν κατασκευὴν τειχία οἰκοδομήματος τοιούτου, οἷα τὰ πολλὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνακαλυφθέντα, καὶ ἤνεγκεν εἰς φῶς εὑρήματά τινα, ὧν τὰ

μὲν τῆς μυκηναίας καλουμένης ἐποχῆς, τὰ δὲ τῶν προπερσικῶν χρόνων.

Τὰ τῆς μυκηναίας ἐποχῆς εὑρήματα εἶνε θραύσματα ἀγγείων. Εὑρίσκοντο δὲ ταῦτα οὐχὶ κατὰ τὰ ἄκρα ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἰκοδομήματος, ἔνθα τὸ ἔδαφος ἦτο στερεόν, μέχρις ἑνὸς περίπου μέτρου ὑπὸ τὸ δάπεδον αὐτοῦ. Ἐκ τούτου ἄρα δῆλον ὅτι πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Πινακοθήκης τὸ κατὰ τὸν χῶρον ἐκεῖνον ἔδαφος ἦτο κεκαλυμμένον διὰ χώματος μέχρις ὕψους ἑνὸς περίπου μέτρου κατώτερον ἢ ὅσον ἐξίκοντο τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομηθείσης Πινακοθήκης.

Τὰ τῆς προπερσικῆς ἐποχῆς εὑρήματα ἐγένοντο κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ οἰκοδομήματος, περὶ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευράς, ἔνθα τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακόν, ἅτε ἀνακινηθέντων τῶν χωμάτων κατὰ τὴν μέχρι τοῦ βράχου γενομένην κατὰ τὸ 438 π. Χ. σκαφὴν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν θεμελίων τῆς Πινακοθήκης. Εἶνε δὲ ταῦτα τεμάχια μελανομόρφων ἀγγείων, χαλκᾶ καὶ πήλινα ἀγάλματια τῶν συνήθων, ἃ εὑρίσκοντο πανταχοῦ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῇ ἀμέσως μετὰ τὰ Περσικὰ γενομένῃ ἐπιχώσει. Σπουδαιότερον δὲ τῶν γενομένων εὑρημάτων εἶνε μαρμάρινος κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν πολλῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων ἀγαλμάτων, μεγέθους $^1/_3$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Τῷ κορμῷ τούτῳ προσηρμόσθη καὶ κεφαλὴ τῶν παλαιοτέρων ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως κειμένων, τῶν εὑρεθεισῶν δηλ. πρὸ τοῦ 1885. Καταφανὲς δὲ εἶνε ὅτι τὰ προπερσικὰ ταῦτα εὑρήματα τεθαμμένα ὄντα ἀπὸ τῶν ἀμέσως μετὰ τὰ Περσικὰ χρόνων ἀνευρέθησαν ἐν ἔτει 438, καθ᾽ ὃν δηλ. χρόνον ἐγένετο σκαφὴ τοῦ ἐδάφους πρὸς θεμελίωσιν τῆς Πινακοθήκης, καί, ἄχρηστα ὄντα, ἐτάφησαν εὐθύς, σὺν τοῖς ἐξαχθεῖσι χώμασιν, κατὰ τὴν σὺν τῇ οἰκοδομῇ τῶν θεμελίων γενομένην ἐπίχωσιν.

Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 2 κ. ἑ.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι τοῦ Ν. Τζώτζη ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ τάφων. Τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις γενόμενα εὑρήματα μέχρι τοῦδε ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα. Αἱ ἐνεργούμεναι

δὲ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη ἔληξαν. Συνέχειαν τῶν ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις ἀνασκαφαῖς γενομένων εὑρημάτων ἴδε ἐν σελ. 115 ἀριθ. 1 - 11.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τροιζηνίᾳ.

Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάη ἐνηργήθησαν, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Τροιζηνίᾳ, ἐν κτήματι τοῦ κ. Πασπάτη προθύμως παρασχόντος τῇ Ἐφορείᾳ τὸ δικαίωμα τῆς σκαφῆς. Εὑρέθησαν δὲ ἀγγεῖα τοῦ μυκηναίου τρόπου, χρυσοῦν ἔλασμα, χαλκᾶ τινα καὶ ἄλλα. Περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων δημοσιευθήσεται προσεχῶς ἔκθεσις παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτάς. Τὰ εὑρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα, ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς (ἴδε σελ. 86 ἀρ. 4).

Ἐν ταῖς ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἑλικῶνα, ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς ἀνεκαλύφθη στοὰ πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν Μουσῶν (;) καὶ εὑρέθησαν ἔν τινι γωνίᾳ αὐτῆς σωρεία χαλκῶν πραγμάτων, ὧν ἀξιολογώτερα βραχίων ὑπερφυσικοῦ θωρακοφόρου ἀγάλματος ῥωμαϊκῆς τέχνης, οἱ ἄκροι πόδες τοῦ ἀγάλματος, ἀνάγλυπτοι μορφαί τινες ἐν εἴδει προσωπίδων, προερχόμεναι ἐκ τοῦ θώρακος τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος κτλ.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βαφειὸ Λακεδαίμονος. (ἴδ. σελ. 86 ἀρ. 5).

Ἐπερατώθη ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βαφειὸ τῆς Λακεδαίμονος προϊστορικοῦ τάφου, τὰ γενόμενα δὲ εὑρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα καὶ κατετέθησαν ἐν τῇ Μυκηναίᾳ Συλλογῇ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας. Ταῦτα δὲ εἶναι ἐν ὅλῳ δύο ποτήρια χρυσᾶ μὲ ἀναγλύπτους παραστάσεις ζυγίζοντα ἀμφότερα 173 δράμια, τρεῖς χρυσοῖ δακτύλιοι, ἀγγεῖα τινὰ ἀργυρᾶ, τριάκοντα καὶ ἓξ ἐγγεγλυμμένοι λίθοι καὶ ἄλλα διαφόρου ὕλης πράγματα.

6. Σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Σπάρτῃ.

Δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου ἐξηρευνήθη διὰ σκαφῆς ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Π. Καστρωμένου τὸ ἐν Σπάρτῃ, ἐν τῷ κήπῳ Ἀριμνήστου Συνακίδη, ἀνακαλυφθὲν μωσαϊκὸν ἐν ᾧ ἡ τῆς Σαπφοῦς προτομὴ (ἴδ. σελ. 74 ἀρ. 4). Διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐγνώσθη ὅτι τὸ λοιπὸν τοῦ μωσαϊκοῦ τούτου εἶνε κατεστραμμένον. Ἀπεκαλύφθη καὶ ἑτέρα εἰκὼν ἀλλὰ κατεστραμμένη, παρ' ᾗ ἀναγινώσκεται: ΚΑΛΛΙΟΠΗ. [Ἐξ ἀναφορᾶς τοῦ ἐφόρου τῶν ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαιοτήτων Π. Καστρωμένου].

7. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐξακολουθούσης τῆς κατεδαφίσεως τῶν περὶ τὰ Προπύλαια νεωτέρων τειχῶν ἀνεκαλύφθησαν κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί:

«1. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀκέραιον, διεφθάρη δὲ καὶ ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια. Μῆκ. 0,17, πλ. 0,20^{μ}.

— — —	[Διάκριοι]
	ἐν Ε[ὐβοίαι
𐅅 H H [𐅄]	Νάχσ[ιοι
𐅄 H	Κύθν[ιοι
Γ ⊢ ⊢ ⊢ II	Σικιν[ῆται
Δ Γ ⊢ III	Φολεγάνδρ[ιοι ἢ Φολέγανδρος
𐅄	Ἰ[ῆ]ται
H	Μυκόνιοι
𐅅 H	Κεῖοι
X 𐅅 H H [H	Πάριο]ι

Τὸ νέον τοῦτο τεμάχιον ἀνήκει ὡς τὰ τρία ἄλλα ἤδη ἐν τῷ *Δελτίῳ* τ. ἐ. 1888, σελ. 111 ὑπ' ἀρ. 3, σελ. 114 ὑπ' ἀρ. 1, σελ. 186 ὑπ' ἀρ. 2 δημοσιευθέντα, ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀκροπόλεως προερχόμενα, εἰς τὰς περὶ τῶν φόρων ἐπιγραφάς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν εἶνε προγενεστέρα τοῦ ἔτους 425 π. Χ., ἐν ᾧ κατὰ τὴν νέαν τάξιν τῶν φόρων, περὶ ἧς πραγματεύεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 37 ἐπιγραφή, τὸ πρῶτον ἀπαντῶσι μεταξὺ

τῶν εἰς τὸν νησιωτικὸν φόρον ἀναγομένων οἱ Σικινῆται καὶ ἡ Φολέγανδρος. Κατὰ ταύτην τὴν τάξιν ἐπλήρωσαν:

Οἱ Νάξιοι	15 τάλ.,	ὧν	ἡ	ἀπαρχὴ	1500 δρ.	
Οἱ Κύθνιοι	6	»	»	»	»	600 »
Οἱ Σικινῆται	1000 δρ.,	»	»	»	16 δρ. 4 ὀβ.	
Ἡ Φολέγανδρος	2000	»	»	»	»	33 » 2 »
Οἱ Κεῖοι	10 τάλ.	»	»	»	1000 δρ.	

(Παρὰ τοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰητῶν καὶ τῶν Μυκονίων δὲν διεσώθησαν οἱ ἀριθμοί).

Τὸ αὐτὸ ἑξηκοστὸν ἀπαντᾷ ἐν τῷ νέῳ τεμαχίῳ μόνον παρὰ τοῖς Κυθνίοις, οἱ δὲ φόροι τῶν Σικινητῶν καὶ τῶν Φολεγανδρίων (ὡς ἔγγιστα τουλάχιστον), πιθανῶς καὶ τῶν Ναξίων ἠλαττώθησαν εἰς τὸ ἥμισυ καὶ οἱ φόροι τῶν Κείων, πιθανῶς καὶ τῶν Παρίων (ὧν τὸ ὄνομα συνεπλήρωσα ἐν τῷ τέλει τῆς νέας ἐπιγραφῆς) εἰς τὸ $^{3}/_{5}$ τῶν ἐν τῷ ἔτει 425 ὁρισθέντων ποσῶν.

Λοιπὸν οἱ μὲν Κύθνιοι ἐπλήρωσαν κατὰ τὴν ἐποχήν, εἰς ἣν ἀνάγεται ἡ νέα ἐπιγραφή, τὸ κατὰ τὸ ἔτος 425 ὁρισθὲν ποσόν, τὸ διπλάσιον δηλαδὴ τοῦ πρὸ τοῦ ἔτους τούτου φόρου, οἱ δὲ Νάξιοι 5000 δρ., οἱ Κεῖοι 2 τάλ., οἱ Πάριοι 1 τάλ. 4800 δρ. πλέον τοῦ πρὸ τοῦ ἔτους 425 φόρου. Ἐξάγεται ἐκ τούτων ὅτι ἐν γένει μὲν ἠλαττώθησαν οἱ φόροι μετὰ τὸ ἔτος 425, ἦσαν δὲ τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ κατά τι μείζονα τῶν πρὸ τοῦ ἔτους 425. Ἀναφύεται ἤδη τὸ ζήτημα, πότε ἐγένετο ἡ νέα τάξις τῶν φόρων, καθ' ἣν τὰ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένῃ ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένα ποσὰ ὡρίσθησαν.

Ἐπειδὴ ἡ μνημονευθεῖσα ἐλάττωσις πιθανὸν δὲν ἐγένετο ἐν τοῖς ἀμέσως μετὰ τὸ ἔτος 425 ἔτεσι καὶ ἐφ' ὅσον οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαλασσοκράτουν, εἰκάζω ὅτι ἡ νέα ἐπιγραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς μετὰ τὸ ἔτος 413 καὶ τὴν ἀνασύστασιν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος χρόνους.

Ἐπισυνάπτω καὶ ἄλλην ἐπιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

«2. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον, ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια ἀδεξίως ἐπεξείργασται. Μῆκ. 0,35, πλ. 0,25, πάχ. 0,20$^{\mu}$.

Ἐ[τεοκαρπάθιοι
Π[αρπαριῶται
Τελ[εμέσσιοι ἢ Τελάνδριοι
Π]τελ[εᾶται
Καρυ[ανδῆς
Ἰ[δυμ[ῆς
Κυ]λλ[άνδιοι ἢ — τιοι
. .] ν σ — — —
Κ]αύνιοι
Ἐ]ρινῆς
Ὑρ]ομῆς
Χαλ]κέτο[ρες
Λε]φσιμαν[δῆς ἢ — δοι ἢ — ιοι
Κοδα]πῆς
Χαλκ]εᾶτ[αι
. . . ιχαρε — —
Κυρβ]ισσὸ[ς
. . . . ον
Ὑδαιῆ]ς (;)

Ἡ ἐποχὴ εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ τεμάχιον τοῦτο, δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ εἰσέτι ἀκριβέστερον, βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ἐπὶ πλακῶν καταλόγους, ὄχι δὲ εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τετραγωνικῶν στηλῶν. Αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγεγραμμέναι πόλεις, ὧν τὰ ὀνόματα δύνανται μετὰ πιθανότητος νὰ συμπληρωθῶσιν, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Καρικοῦ φόρου.

« 3. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ληγούσης εἰς τρίγωνον, ἐφ' οὗ ἀέτωμα. Μῆκ. 0,41, πλ. τοῦ ἐπικράνου 0,46, τοῦ ἐνεπιγράφου μέρους τῆς στήλης, 0,40, πάχ. 0,11μ.

Θ ε ο ί.

Ἐπὶ Ξενοκλέους ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Οἰνεῖδος δωδεκάτης πρυτανείας, ἧι Σθενέ[δη]μος Ἀσκ(λ)ηπιάδου Τειθράσιος ἐγραμμάτευεν, Σκιροφοριῶνος ἕνει καὶ νέαι, μιᾶι καὶ τριακοστεῖ τῆς πρυ[τανείας, ἐκκλησία σύγκλητος ἐν τωι θεάτρωι κατὰ ψήφισμα, ὁ Ἀριστ[. ... Σημαχίδης εἶπεν· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Ἀλεξίδημο[ς..... κου ἐκ Κοίλης καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι [δήμωι Ἀρτέμων Πολυμήλου Πειρ[α]ιεὺς εἶπεν ἐπειδὴ Διόδωρος φ[ίλος ὑπάρχων τῶι βασιλεῖ Εὐμένει καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ [ὅτι μάλιστα τιμώμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ προαγόμενος εὔνους [ἐστὶ κοινεῖ τε τῶι δήμωι λέγωγ καὶ π[ράτ]των ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀγ[αθὸν ὅτι ἂν δυνατὸς ἧι καὶ κατ' ἰδίαν ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐ[τῶι

τῶμ πολιτῶν εὔχρηστον ἑαυτ[ὸν π]αρασκευάζει, τοῖς τ[ε ἀεὶ πεμ-
πομένοις ὑπὸ τοῦ δήμου πρε[σβε]υταῖς συναγωνιζόμε[νος
ἐκτεν]ῶς διατελεῖ ὑπὲρ ὧγ καὶ ἀ[πο]μεμαρτύρηται αὐτ[ῶι ὑπὸ
τῶν πρεσβευτῶν· ὅπ]ως οὖγ καὶ ὁ δῆμο[ς φ]αίνηται τιμῶν τ[οὺς ἀπο-
δεικνυμένους τ]ὴμ πρὸς ἑαυτὸ[ν εὔνο]ιαν Ζἀγαθε[ι τύχει,
δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ τ]οὺς λαχόν[τας προέδ]ρους ε[ἰς τὴν ἐπιοῦσαν
ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ κτλ.].

Οἱ στίχοι ἦσαν ἀνισομήκεις καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξακριϐωθῇ πόσα γράμματα ἐλλείπουσιν ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 4 καὶ 5.

Ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος μνημονευόμενος Ξενοκλῆς ἦρξεν ὄχι πρὸ τοῦ ἔτους 168 π. Χ., ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν Πομπηΐᾳ εὑρεθέντων καταλόγων ἀκαδημαϊκῶν φιλοσόφων (Köhler C. I. A. II 975), ὁ δὲ Εὐμένης ὁ δεύτερος, ὃν ἀναφέρει ὁ η' στίχος, ἐϐασίλευσεν ἐν τοῖς ἔτεσι 197 - 159 π. Χ. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἔκτισε τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μακρὰν μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων στοὰν (Mitth. XII. σ. 100 κ. ἑ.). Ἕνεκα δὲ τῆς δωρεᾶς ταύτης ἐστάλησαν ἴσως αἱ ἐν τοῖς στ. 13 κ. ἑ. ἀναφερόμεναι πρεσβεῖαι καὶ δὲν φαίνεται ἀπίθανον, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ στήλη πρὸ αὐτῆς ποτε τεθειμένη ἦν, ἐπειδὴ καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι λίθοι ἐκ τῆς μεσημϐρινῆς κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ πλησίον τῶν προπυλαίων μέρος τοῦ νεωτέρου περιτειχίσματος μετεκομίσθησαν, ἔνθα καὶ ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφὴ ἀνευρέθη.

Ὅμοια ψηφίσματα εἶνε τὰ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 433, 434, 436, 438, πρϐ. καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 439, ἐν ᾧ ἐν στ. 9 κ. ἑ. ἀντὶ τοῦ «προαγόμενος» τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γεγραμμένον εἶνε «ὢν ἐν προαγωγῇ μεγάλῃ».

« 4. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ ὄπισθεν μέρος ἀπεκρούσθη. Μῆκ. 1,02, πλ. 0,69, ὕψ. 0,38$^{\mu}$. Τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἀ]ντιφάτης
Χαριδήμο
Βατῆθεν.

« 5. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., μεθ' ἧς δεξιόθεν ἄλλη ὁμοία συγκεκολλημένη ἦν. Ἐξάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἰχνῶν τῶν συνδέσμων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἄκρου τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς εὑρεθείσης πλακός. Μῆκ. 0,54, πλ. 0,48, ὕψ. 38$^{\mu}$. Τοῦ τρίτου περίπου αἰῶνος π. Χ.

Σάτυρος Ἡφαιστίου Ἀ[— . — — —
τὴμ μητέρα Κράτε[ιαν τοῦ δεῖνος
Ἀγρυλῆθεν θυγατέρα.

« 6. Πλὰξ ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. 0,91, πλ. 0,90, ὕψ. 0,30μ. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τὰ ἴχνη τῶν πεδίλων ἀγάλματος. Ἡ ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς ἐπιγραφὴ ἐντὸς ἐλλειψοειδοῦς κοιλώματος. Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Σαραπίων
Σαραπίωνος
Μελιτεύς.

Ὁ εἰς ὃν ἀνάγεται ἡ ἐπιγραφὴ Σαραπίων Σ. Μελιτεὺς γνωστὸς εἶνε ἐκ τῆς ἐν τῷ C. A. I. II, ὑπ' ἀρ. 985, ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς ἐξάγεται, ὅτι ἐν τῷ ἔτει 101/100 π. Χ. στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα, ἐν τῷ ἔτει 99|98 ἐπιμελητὴς Δήλου, ἐν τῷ ἔτει 96/15 ἐκ νέου στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα καὶ συγχρόνως ἀγωνοθέτης διαφόρων ἑορτῶν διετέλεσεν.

« 7. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., πρὸς δεξιὰ ἀποκεκρουσμένη· πρὸς ἀριστερὰ ἄλλη πλὰξ προσκεκολλημένη ἦν. Μῆκ. 1, πλ. 0,39, ὕψ. 0,23μ. Τῆς αὐτῆς περίπου ἢ ὀλίγον μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

— — — — αρχίδου Βουτάδης
— — — Ἀλι]μουσίου θυγάτηρ.

« 8. Βάσις ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Μῆκ. 0,67, πλ. 0,42, ὕψ. 0,24. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἴχνη πελμάτων ἀγάλματος.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Λ]αχάρην Εὐρυκλέους
Λακεδαιμόνιον ἀρετῆς ἕνεκα.

Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος Λαχάρης εἶνε πιθανῶς ὁ πατὴρ τοῦ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εὐνοουμένου Εὐρυκλέους. Περὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐπραγματεύθη ἐκτενῶς ὁ Weil ἐν ταῖς Mitth. VI. σ. 10 κ. ἑ. Ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀγάλματα καὶ τοῦ Εὐρυκλέους καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δεξιμάχου, ὡς μανθάνομεν διὰ τῶν ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 801 a καὶ b, ἐπιγραφῶν Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αὗται πλησίον τῶν Προπυλαίων ἀνεγέρθησαν.

« 9. Τρία προσαρμόζοντα τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,20, πλ. 0,25, πάχ. 0,07μ. Σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον. Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνείνων.

Γλαβρι[ων — — — — — —
μου καὶ ἐπι — — — — —
πίστιν ἐπιτε — — — —
καὶ τὴν τάξιν τ — — —
Ἰούλιος Κάνδιδ[ος —
προστασίαν ἐπι — —

« 10. Τεμάχιον λεπτῆς πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μῆκ. 0,09, πάχ. 0,28μ. Τῆς ἐμμέτρου ἐπιγραφῆς σώζονται μόνον τὰ τέλη στίχων τινῶν. Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν εἶνε προγενεστέρα τοῦ δευτέρου αἰῶνος μ. Χ.

— — — ἀπαρχὰς
— — . ς ἁγνοῦ
— — — τ]έχναισιν
— — — ἀ]νιούσης
— — — θ]ρεπτὰ
——— ον ἔσται

Ἀνάγεται ἴσως εἰς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης.

« 11. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ ἄνω ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,90, πλ. 0,30, πάχ. 0,19μ. Πιθανῶς νεκρικὴ στήλη, τοῦ τρίτου περίπου αἰῶνος π. Χ.

— — λβιος Ἡγ[— — ἢ Ἡπ — — — —

« 12. Πλὰξ εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη, ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς δύο ῥόδακες. Μῆκ. 0,87, πλ. 0,47, πάχ. 0,13μ.

Ἰσιδώρα.

« 13. Τεμάχιον τοῦ ἄνω μέρους νεκρικοῦ μνημείου ἐν σχήματι ναΐσκου μετ' ἀκροκεράμων. Μῆκ. 0,35, ὕψ. 0,26, πάχ. 0,17. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου

Πώλλα Ἀλκαμένο[υς — —

« 14. Ἐπιστύλιον νεκρικοῦ μνημείου, μετὰ τριγλύφων. Μῆκ. 1,73, πλ. 0,53, ὕψ. 0,40μ.

Φιλαινὼ
Κλειτομάχου
Κασσανδρῖτις

« 15. Τεμάχιον κιονίσκου ἐξ Ὑμηττ. μαρμ.

Ζώπ[υρ]ος
Μητροδώρου

« 16. Ὅμοιον.

— — νίκη
Ἀγα]θ(ά)ρχου
Σημα]χίδου

« 17. Ὅμοιον.

Ἡ δεῖνα Λ]ευκίου
Μιλη;]σία

« 18. Ὅμοιον, πρὸς δεξιὰ τῆς ἀρχαίας λείψανα χριστιανικῆς ἐπιγραφῆς.

Ἄδραστος Οἰκιτήριον
——— ος τ ———
Μιλ]ήσιο[ς Μ ———

« 19. Ὅμοιον.

Κρι[— —
Βουτάλου
χρηστή

« 20. Ὅμοιον.

Μητρόδωρος
Ἡρακλείδου
Ἀφιδναῖος

« 21. Ὅμοιον.

Φι]λουμέ[νη
Φή]λικο[ς
Ἀ]ντιόχισ[σα

« 22. Ὅμοιον.

Β]ασίλιννα Σ — — —
— — — Ἀφιδναίο[υ θυγάτηρ
— — — — — πίδου γυ[νή.

« 23. Ὅμοιον.

— — — δοτ[ος
— — — —ί]χου
— — — —σιο[ς

[Ἀ. Λόλλιγκ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰαύνιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Στάη, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

Ι - ΙΙ. Συνέχεια τῶν ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1 - 15 καὶ σ. 98 ἀρ. 1 - 10) ἀρχαίων, ἤτοι:

1. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος, ὕψ. 0,35. Ἐπὶ τῆς κοιλίας εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον γέρων πωγωνοφόρος ἐνδεδυμένος ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον εὐρὺ περὶ τὸ σῶμα, στηριζόμενος ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου· πρὸ αὐτοῦ φεύγουσα γυνή, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ὄπισθεν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένην καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ φιάλην ὅπως ποιήσῃ σπονδήν. Εἶναι ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν, ἔχει δὲ τὴν κόμην λυτὴν εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Τέχνη οὐχὶ καθ'ὅλα ἐπιμελής. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 970).

2. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος, ὕψ. 0,25. Γυνὴ ποδήρη χιτῶνα ἐνδεδυμένη καὶ ἱμάτιον, ἱσταμένη πρὸ βωμοῦ, τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ ἐκτείνουσα. Τέχνη κοινοτάτη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 971).

3. Ἡμίλευκος λήκυθος μελανόμορφος· δύο Σάτυροι ἐπὶ ἡμιόνων πρὸς δεξιὰ βαίνοντες καὶ ἐν μέσῳ Σάτυρος κρατῶν ἐξηλειμμένον ἀντικείμενον (λύραν;). Ἡ ὅλη παράστασις εἶναι πολλαχοῦ βεβλαμμένη καὶ ἐξηλειμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 972).

4. Εἰδώλιον πήλινον, ὕψ. 0,17, εἰκονίζον ὀρχηστρίδα ἐπὶ τετραγώνου βάσεως, φέρουσαν πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐρυθρόστικτον ἀναπεπταμένον· τύπος συνήθης μὲν ἀλλὰ λεπτός, ἐργασία δὲ οὐχὶ λίαν λεπτή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 973).

5 - 6. Δύο ὅμοια μικρὰ εἰδώλια, πήλινα, ὕψ. 0,07, παριστῶντα γυναῖκας καθημένας ἐπὶ μικροῦ θρόνου καὶ κρατούσας διὰ τῶν χειρῶν (τοῦ ἑτέρου λείπει ἡ δεξιὰ) τετράγωνον ἀντικείμενον (πυξίδα;) Τέχνη κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 974).

7. Ἀγγεῖον πήλινον, ὕψ. 0,17, τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ κεφαλὴ γυναικεία μέχρι τοῦ λαιμοῦ φέρουσα κεκρύφαλον. Τὸ πρόσωπον εἶναι λευκῷ χρώματι κεχρισμένον, δεδηλωμένοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ χείλη διὰ μέλανος καὶ ἐρυθροῦ χρώματος· ἡ κόμη ἔφερε διάδημα χρυσοῦν, οὗ τινος ἱκανὰ ἴχνη διατηροῦνται ἔτι· ἐν γένει τὸ ἀγγεῖον εἶναι κομψότατον καὶ ἐπιμελέστατα πεποιημένον. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 975).

8. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος, ὕψ. 0,37. Ἐπὶ τῆς κοιλίας ἡ ἑξῆς παράστασις: Στήλη νεκρικὴ ἐπὶ δύο βαθμίδων βάσεως, κεκοσμη-

μένη ταινίαις λευκαῖς καὶ ἐρυθραῖς, ἀπολήγουσα ἄνω εἰς κιονόκρανον ἐπὶ τοῦ ἐχίνου τοῦ ὁποίου πέντε μέλαιναι στιγμαί. Ἀριστερὰ νεανίας βραχὺν φέρων χιτῶνα καταλείποντα τὸ δεξιὸν στῆθος γυμνόν, καὶ διάδημα περὶ τὴν κεφαλήν, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν πρὸ τῆς στήλης κράνος κορινθιακόν. Ἡ ἀσπίς του κεῖται παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς στήλης στηριζομένη. Δεξιὰ κόρη ποδήρη φέρουσα χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἱσταμένη πρὸ τῆς στήλης, ἣν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν. Τέχνη ἐν πολλοῖς ἐπιμελής, ἀλλ' οὐχὶ καὶ λεπτή. Διατήρησις καλή, καίπερ τῆς ληκύθου ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκολληθείσης. (Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορ. 976).

9. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος, ὕψ. 0,93. Φέρει ἐπὶ τῆς κοιλίας μόνον Νίκην πτερυγοφόρον ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν μέχρι τῶν ποδῶν· φέρει δὲ καὶ στικτὸν κεκρύφαλον ἐπὶ τῆς κόμης. Κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ φιάλην τὴν δεξιὰν προεκτείνουσα ἱκετευτικῶς. Εἰκονίζεται βαίνουσα μᾶλλον ἢ ἱπταμένη, καίπερ τῶν πτερύγων αὐτῆς ἀναπεπταμένων οὐσῶν. Τέχνη ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 977).

10. Ἐρυθρόμορφος βραχύλαιμος λήκυθος, ὕψ. 0,31, ἐν ᾗ ἡ ἑξῆς παράστασις: Γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου (σκίμποδος) ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρη καὶ ἱμάτιον περιβάλλον τὰ περὶ τοὺς μηροὺς καὶ τὰ γόνατα, καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στρόφιον, κρατοῦσα δὲ τετράγωνον πολυτελῆ πυξίδα διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνοίγουσα ταύτην, εἰσορῶσα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται κόρη (θεραπαινὶς) πρὸς τὴν καθημένην ἀτενίζουσα. Ὑπεράνω τῆς σκηνῆς εἰκονισμένη λήκυθος, ὡσεὶ ἀνηρτημένη, καὶ ἀλάβαστρον. Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται καλῶς, εἶναι δὲ καὶ ἐπιμελῶς γεγραμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 978).

11. Βραχύλαιμος ἡμίλευκος λήκυθος, ὕψ. 0,28, ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν τὴν ἑξῆς μελανόμορφον ἐντελῶς παράστασιν: Ἡ σκηνὴ ἐντὸς δύο κιόνων δωρικῶν. Ἀριστερὰ ἀνὴρ πωγωνοφόρος (Διόνυσος;) περιβεβλημένος ἱμάτιον στενῶς τὸ σῶμα καὶ κρατῶν ἐν ἐπιδείξει κέρας· ἕπονται δέ, τὸ μέσον τῆς σκηνῆς ἀποτελοῦσαι, μορφαὶ δύο (γυναικεῖαι;) ἀντιμέτωποι, ὧν ἡ ἑτέρα κρατεῖ λύραν, δεξιὰ κατὰ τὸ ἄκρον ὁ Ἑρμῆς πρὸς τὸν κίονα μὲν βαίνων, ἔχων ὅμως τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω θεώ-

μενος οὕτω τὰ ἐκεῖ τελούμενα· φέρει πέτασον καὶ κηρύκειον μακροστέλεχον διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἀνυψωμένην. Τέχνη ἀρχαϊκή· ἡ κεφαλὴ τῶν δύο κατὰ τὸ μέσον μορφῶν ἀπεσβεσμένη, κατὰ τἆλλα καλὴ διατήρησις. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 979).

12. Ὁ ἐν τῷ Δελτίῳ (σ. 80 ἀρ. 1) ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνος μαρμάρινος δίσκος, ἐκ τοῦ Μουσείου Πειραιῶς εἰς τὴν Γεν. Ἐφορίαν κομισθεὶς καὶ ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ κατατεθείς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 968).

13. Χαλκοῦς δακτύλιος φέρων ἐπὶ τῆς ἄνω αὐτοῦ ἐπιφανείας ἐγγεγλυμένον ἔμβλημα δυσδιάκριτον καὶ δυσερμήνευτον, ἤτοι οἱονεὶ βούκρανον καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκφυόμενον ὡσεὶ κέρας Ἀμαλθείας· περὶ αὐτὸ δυσδιάκριτος ἐπιγραφή. Εὑρέθη ἐν τῇ θέσει Καμάρι Μεγαλοβουνίου τοῦ δήμου Ἀλέας (Ἀργολίδος). (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 969). [Β. Στάης].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων. Τοιαῦται ἐργασίαι γίνονται κυρίως ἐν τοῖς ἐκ τοῦ Παρθενῶνος λίθοις τοῖς κειμένοις παρὰ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ πλευράν.

2. **Ἐργασίαι περὶ τὴν Ἀκρόπολιν:** Συνεχῶς ἐξηκολούθησαν αἱ ἐργασίαι πρὸς καταδάφισιν τῶν κατὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μεταγενεστέρων τειχῶν. Τὰ τείχη ταῦτα κατεδαφίσθησαν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος. Σὺν τῇ καταδαφίσει δὲ ταύτῃ ἐγένετο καὶ σκαφὴ καὶ ἐκχωμάτωσις τοῦ χώρου ἐφ' οὗ ἔκειντο οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι οἰκίσκοι, ἐν ἑνὶ τῶν ὁποίων ἔκειντο, ὡς γνωστόν, καὶ τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου γενόμενα εὑρήματα. Ἐν ταῖς ἐργασίαις ταύταις εὑρέθησαν μικροῦ τινος λόγου ἄξια γλυπτά, περὶ ὧν προσεχῶς, καὶ αἱ ἐν σελ. 108 ἀριθ. 1 κ. ἑ. ἐπιγραφαί. Συγχρόνως δὲ ἀπεξεδύθησαν ἐν μέρει οἱ ἑκατέρωθεν τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργοι ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτοὺς μετα-

γενεστέρου τειχώματος, ἐστερεώθησαν οἱ πύργοι οὗτοι δι' ἀντηρίδων καὶ συνεπληρώθησαν ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον πρὸς στερέωσιν αὐτῶν. Ἐτοποθετήθη δὲ προσωρινῶς καὶ σιδηροῦν κιγκλίδωμα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς Ἀκροπόλεως (ἵνα μὴ εἰσέρχηταί τις λάθρα ἐν αὐτῇ), μεταξὺ τῆς βορειοδυτικῆς γωνίας τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τῆς νοτιοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργου. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐργασιῶν τὸ κιγκλίδωμα τοῦτο θὰ ἀρθῇ, θὰ ἀντικατασταθῇ δέ, ὁριστικῶς πλέον, δι' ἄλλου μεγαλητέρου, τοποθετησομένου εἰς ἀρκετὴν πρὸς νότον ἀπόστασιν.

3. **Διάφοροι ἐργασίαι:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων καὶ αἱ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ γινόμεναι οἰκοδομητικαὶ ἐργασίαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐπιγραφικαὶ ἀνακοινώσεις.

Ἐκτίθημι ἐνταῦθα πορίσματά τινα τῶν ἐν τῷ ἐπιγραφικῷ Μουσείῳ μελετῶν καὶ ἐργασιῶν μου πρὸς συναρμολόγησιν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ σύνταξιν τοῦ καταλόγου αὐτῶν.

1. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀνήκουσι·

α'. C. I. A. IV 2, 373 w 3 καὶ 4.

β'. C. I. A. I 369 καὶ

γ'. δύο ἄλλα τεμάχια

Τὸ σύνολον ἔχει νῦν οὕτως·

ὁ δεῖνα ἀ]νέθε[κ]εν Βο[— — —]ίτες Παλλάδι
Τρι[τογενεῖ

2. Εἰς τὰ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373 w 8 δημοσιευθέντα τεμάχια περιρραντηρίου τινός, ὧν τὰ ὑπ' ἀρ. d e ἀκριβῶς προσαρμόζουσιν ἀλλήλοις, προσετέθη νέον τεμάχιον, ἔχει δὲ ἡ ἐπιγραφὴ νῦν ὡς ἕπεται·

Σμ[ίκυθος : ἀν]έθεκεν : Hὸ : Μ]νέσ[ονος :] ἀπ[αρχὲν :
τεῖ : Ἀθ]εναί[αι

3. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀνήκουσι τὰ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|93 καὶ 373/137 τεμάχια:

ες Εὐμάρες

4. Εἰς τὸ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|57 τεμάχιον συνεκολλήθη πρὸς δεξιὰ ἡ ἐν τῷ C. I. A. IV 1 ὑπ' ἀρ. 373 α' ἐπιγραφή·

ον — — — — ε[ν
ς Ἀρχενείδες

5. Τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς τεμάχιά εἰσιν·

1. C. I. A. IV 2, 373|173.
2. C. I. A. IV 1, 373m

Φρῦνος : καὶ : Ἀριστόγειτος

6. Ἡ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|187 ἐπιγραφὴ συμπληροῦται διὰ τεσσάρων νέων τεμαχίων·

Φαῖδον ἀν[έ]θεκεν [Η] ὁ Κτεσί[ο τεῖ Ἀ]θεναίαι

7. Ἡ ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. AK. 1888 σ. 240 ὑπ' ἀρ. 2 ἐπιγραφὴ συμπληροῦται διὰ δύο νέων τεμαχίων:

Ἀμειν[ίας ἀνέθεκ]ε τἀθεναίαι
Γοργ[ίας ἐποίεσ]εν

Ὁ τεχνίτης Γοργίας ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 353 καὶ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|214 δημοσιευθείσαις ἐπιγραφαῖς.

8. Ἡ ἐν τῷ Δελτίῳ σ. 118 ὑπ' ἀρ. 3 δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφὴ ἔγεινε νῦν πλήρης διὰ προσαρμογῆς νέου τεμαχίου εὑρεθέντος νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος. Τὰ τρία συγκεκολλημένα τεμάχια ἔχουσι μῆκ. 0,92μ.

Ἄρχερμος ἐποίεσεν ὁ Χῖος
Ἰφιδίκε μἀνέθεκεν Ἀθεναίαι πολιόχοι.

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (πρβ. σ. 5 ἀρ. 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον προὐχώρησαν αἱ σκαφικαὶ ἐργασίαι μέχρι τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὅστις ἐκαθαρίσθη ἐν μέρει ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ χωμάτων. Ἐξηκολούθησαν δὲ καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ παρὰ τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν τοῦ Παρθενῶνος πρὸς διάκρισιν καὶ διευθέτησιν τῶν λίθων καὶ ἐκκαθάρισιν τοῦ βράχου ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ χωμάτων. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὑρέθη τὸ ὀπίσθιον ἥμισυ μαρμαρίνης γλαυκός, ὑπὸ τοὺς μετακινηθέντας σπονδύλους καὶ λοιποὺς λίθους τοῦ Παρθενῶνος, ᾧ προσηρμόσθη τὸ γνωστὸν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸ πολλῶν χρόνων κείμενον ἐμπρόσθιον μέρος (ἴδ. Ross. Arch. Aufs. I Πίν. 14). Οὕτως ἀπετελέσθη ὁλόκληρος ὑπερμεγέθης γλαύξ, ἧς μόνον οἱ πόδες ἐλλείπουσι. Κατὰ μῆκος δὲ τοῦ ναοῦ εἰς παράλληλον ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μετακινηθέντων ἁπάντων τῶν λίθων, ἀνεφάνησαν πέντε ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένα τετραγωνικὰ ἀρχαῖα φρέατα, ὧν ἄγνωστος ἡ χρῆσις.

Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ.

Προτάσει τοῦ Γεν. Ἐφόρου ἀπεφάσισε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς Γεν. Ἐφορείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γεν. Ἐφόρου καὶ τοῦ ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάη συστηματικὰς κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀνασκαφὰς πρὸς ἀρχαιολογικὴν ἔρευναν τῶν κατὰ τὴν χώραν ταύτην, ἰδίως τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ τύμβων καὶ νεκροπόλεων.

Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο τῇ 3 Ἰουλίου διὰ τῆς ἀνασκαφῆς τύμβου τινὸς ἐν **Βελανιδέζᾳ**, ἐν τῇ χώρᾳ δηλ. ἐκείνῃ, ἐν ᾗ εὑρέθη, ὡς γνωστόν, ἡ στήλη τοῦ Ἀριστίωνος καὶ ἡ τοῦ Λυσέου. Ὁ ἀνασκαπτόμενος δ' οὗτος τύμβος παρουσιάζει ἔκτακτα ὅλως καὶ διδακτικώτατα φαινόμενα. Φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς κοινὸς ἢ ὡς οἰκογενειακὸς τάφος ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας. Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη δι' ἕνα μόνον τάφον, ἐν τῷ κέντρῳ περίπου κείμενον, ἐν ᾧ συγχρόνως κατεσκευάσθη καὶ περιφερικὸς περίβολος ἵνα συγκρατῇ τὰ χώματα· ὑστερώτερον δὲ ἐτάφησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλοι νεκροί, ὥστε ὁ ὅλος τύμβος ἀνασκαπτόμενος νῦν καθ' ὁλοκληρίαν παρέχει ὄψιν ὅλης, οὕτως εἰπεῖν, νεκροπόλεως, ἐν ᾗ βλέπει τις πάντα τὰ εἴδη τῆς ταφῆς, βαθεῖς ἐν τῷ ἐδάφει καθέτως ἐσκαμμένους τάφους, λάρνακας, ὑδρίας καὶ εἴ τι ἕτερον. Εὑρήματα δὲ ἐγένοντο ἀρχαιοτάτη ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, ἀγγεῖα τινὰ μελανόμορφα μετὰ γραφῶν, χαλκαῖ καὶ πήλιναι ὑδρίαι περιέχουσαι τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν, ἀξιόλογον πήλινον εἰδώλιον παριστῶν κωμικὸν ὑποκριτὴν κτλ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης δημοσιευθήσεται ἔκθεσις τοῦ συνεχῶς τὸ ἔργον ἐπιτηροῦντος καὶ διευθύνοντος Στάη μετὰ σχεδιασμάτων τοῦ Καβερῶ.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσούρᾳ.

Προτάσει τοῦ Γεν. Ἐφόρου ἀπεφάσισε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιατικῶν νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς Γεν. Ἐφορείας ἀνασκαφὰς ἐν Λυκοσούρᾳ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς περιοχῆς τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης πόλεως καὶ ἰδίως πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Δεσποίνης. Ἡ ἐποπτεία τοῦ ἔργου ἀνετέθη εἰς τὸν ἔφορον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιοτήτων Β. Λεονάρδον.

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο τῇ 26ῃ Ἰουνίου μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς λόφου, ἐφ᾽ οὗ τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ Ἁγίου Ἡλιοῦ. Ἀλλ᾽ οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, οὔτε ἐν τῷ Ἁγίῳ Νικολάῳ σπουδαῖόν τι ἀνεκαλύφθη. Ἀποπειρατήριοι ὅμως σκαφαὶ γενόμεναι ἐν ἰδιοκτήτῳ ἀγρῷ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου ἐφάνησαν ἐπιτυχεῖς, διότι δι᾽ αὐτῶν ἀπεκαλύφθη μεγάλον σχετικῶς μαρμάρινον δωρικὸν οἰκοδόμημα, ἴσως αὐτὸς ὁ ναὸς τῆς Δεσποίνης. Στερούμενοι σαφῶν εἰδήσεων περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἀναβάλλομεν τὰ περὶ αὐτῶν διὰ τὸ προσεχὲς τεῦχος.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρᾳ.

Ἐγκρίσει καὶ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀπεφάσισεν ἡ Γεν. Ἐφορεία νὰ συνεχίσῃ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γενομένας ὑπ᾽ αὐτῆς ἀνασκαφὰς τάφων ἐν Τανάγρᾳ (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 34 ἀρ. 5 κ. ἑ.). Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο τῇ 18 Ἰουλίου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτηρητοῦ Ἐπ. Κορομάντσου. Ἐγένοντο δὲ ἐργασίαι εἰς διάφορα μέρη, ἀλλ᾽ οὐδὲν σπουδαῖον εὕρημα ἤχθη εἰς φῶς· τάφοι ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀλλὰ κενοὶ ἀξίων λόγου κτερισμάτων. Τὰ κυριώτερα εὑρήματα εἶνε τεμάχια ἀγγείου μετ᾽ ἀναγλύφων παραστάσεων ἀποτελοῦντα τὸ πλεῖστον μέρος σκύφου.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 2 κ. ἑ.).

Ἔληξαν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Ν. Τζώτζη ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ τάφων. Τὰ σπουδαιότερα τῶν γενομένων εὑρημάτων ἐλήφθησαν διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον, περιγράφονται δὲ ἐν οἰκείῳ τόπῳ (ἴδ. σελ. 139 ἀρ. 12-17). Ἀξιολογώτατα αὐτῶν εἶνε αἱ δύο μελανόμορφοι λήκυθοι καὶ τὰ δύο χαλκᾶ μετ᾽ ἀναγλύφων παραστάσεων κάτοπτρα.

6. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς (ἴδε σελ. 86 ἀρ. 4 κ.ἑ.).

Ἔληξαν αἱ ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἑλικῶνα, ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς

Σχολῆς ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαί. Ἔληξαν δὲ καὶ ἕτεραι σκαφικαὶ ἐργασίαι γενόμεναι ὑπὸ τῆς αὐτῆς Σχολῆς εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς περιφερείας τῶν Θεσπιῶν, οἷον εἰς Ἅγιον Γεώργιον, Ὅσιον Λουκᾶν, Λεοντάρι καὶ Ἐπισκοπήν. Διὰ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀνεκαλύφθησαν ἱκαναὶ ἐπιγραφαί, ὧν αἱ μικρότεραι ἐκομίσθησαν εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογήν. Δύο δὲ ἀνάγλυφα, ἄξια λόγου, καὶ τὰ μικρὰ καὶ χαλκᾶ εὑρήματα καὶ πήλινον μετὰ γραφῶν ἀγγεῖον ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα, ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ.

7. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκήναις.

Ἐπανελήφθησαν αἱ ἐν Μυκήναις ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσούντα ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 110 ἀρ. 4). Ἀνασκάπτεται δὲ ἡ πέρυσιν ἀνακαλυφθεῖσα ἀρχαία σύριγξ.

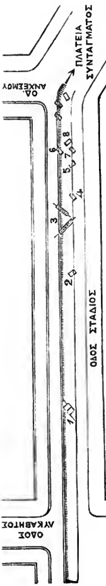
8. Ἀνασκαφαὶ ἐν Κερκύρᾳ.

Ἐν Κερκύρᾳ ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ὑπὸ Κ. Καραπάνου ἐν τοῖς ἑαυτοῦ κτήμασιν, ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τοῦ Γυμνασιάρχου Κερκύρας καὶ ἐπιμελητοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς Συλλογῆς Ι. Ῥωμανοῦ, ὅστις ἐπιστέλλει τῇ Γεν. Ἐφορείᾳ περὶ αὐτῶν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ θέσις, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡ ἀνασκαφή, κεῖται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ πρώην Ὑλλαϊκοῦ λιμένος, νῦν δὲ λίμνης τοῦ Χαλικιοπούλου, ἀκριβῶς ὅπου ἡ νῦν ἁμαξιτός, καταλείπουσα τὰ *μετέωρα*, κατὰ Θουκυδίδην, μέρη τῆς παλαιᾶς πόλεως, περικάμπτει καὶ καταβαίνει εἰς τὰ *ὁμαλά*, τὰ πρὸς τὸν λιμένα, ὅπου κυρίως ἔκειτο ἡ πόλις τῆς πάλαι Κερκύρας.

» Τί εὑρίσκετο τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου, δύσκολόν ἐστι τὸ προσδιορίζειν. Μετὰ τὴν ἐκρίζωσιν μεγάλου τινὸς δένδρου καὶ ἀμπέλων τινῶν εὑρέθησαν τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος καὶ τεμάχιον στύλου, ἔχοντος βάσιν τετράγωνον, ἀπειράριθμα δὲ εἰδώλια ἐξ ὀπτῆς γῆς διαφόρου μεγέθους καὶ διαφόρων ἐποχῶν, τὰ πλεῖστα τεθραυσμένα ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτι χρόνων, φέροντα δὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν παράστασιν, γυναῖκα δηλαδὴ ἔχουσαν μίτραν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐφ' ἑκατέρας χειρὸς ζῷόν τι »

9. Εὑρήματα κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Γενομένης σκαφῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου πρὸς κατασκευὴν ὑπονόμου ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος τάφοι, ὧν τὴν θέσιν δεικνύει τὸ παραπλεύρως δημοσιευόμενον ξυλογράφημα [1]. Ἐν τοῖς τάφοις τούτοις εὑρέθησαν λευκαὶ λήκυθοι, ἐρυθρόμορφα ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀρχαῖα, ἰδίως τεμάχια ὡραιοτάτων ἀγγείων, οὐχὶ ἐντὸς τῶν τάφων ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε διεσπαρμένα. Τὰ εὑρήματα ταῦτα περιγράφονται ἐν οἰκείῳ τόπῳ (ἴδ. σελ. 141 ἀριθ. 18-26). Εὑρέθησαν δὲ καὶ αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί:

α') Νεκρικὴ τράπεζα ἐν σχήματι σαρκοφάγου (μῆκ. 1,58, πλ. 0,75 ὕψ. 0,60). Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μακρῶν πλευρῶν ἔχει τὴν παραπλεύρως ἐν πανομοιοτύπῳ δημοσιευομένην ἐπιγραφήν:

Μόσχος Ἑρμέρωτος καὶ Δωρίδος Ἁλαιεὺς ὁ συγγραφεύς.

ἐν ᾗ φαίνεται ὅτι ὁ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀκμάζων χαράκτης ἠθέλησε ν' ἀπομιμηθῇ τὰ πρὸ τῶν Περσικῶν ἐν χρήσει ὄντα ἀττικὰ γράμματα.

(1) Ἑρμηνεία τῶν ἐν τῷ σχεδιάσματι: Ἀριθ. 1: Μεταγενέστερον ῥωμαϊκὸν τεῖχος, ἐν ᾧ ἦσαν ἐντετειχισμένα ἀρχαῖα. Ἀριθ. 2: Σαρκοφάγος. Ἀριθ. 3: Ὑδραγωγεῖον. Ἀριθ. 4, 5, 6, 7, 8: Τάφοι.

β') Ἐπιστύλιον μνημείου (μῆκ. 1,28, ὕψ. 0,32, πλ. 0,26), ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ (ὕψ. γραμμάτων 0,045):

Χρυσόθεμις Φαίδρου
Μελιτέως θυγάτηρ
. . ρο[υ] Παλληνέως γυνή

γ') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος, ἐν ᾧ ἐπιγραφή:

Ἀγάθεα
Εἰρηναίου
Ἀντιόχισσα

δ') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος ἐν ᾧ ἐπιγραφή:

Θεόπομπος
Κτησίππου
Μιλήσιος

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἀμφορεύς.

ε') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος, ἐν ᾧ, ἀποσβεσθείσης ἀρχαιοτέρας τινὸς ἐπιγραφῆς, ἐχαράχθη ἡ παραπλεύρως ἐν πανομοιοτύπῳ δημοσιευομένη δυσερμήνευτος ἐπιγραφή.

ΚΛΗΡΕΙΝΚ
ΛΑΥΡΑCΑ
ΝCΕΙCΑ

ϛ') Στήλη ἐκ πεντελησίου μαρμάρου (ὕψ. 0,65, πλ. 0,18, πχ. 0,11), ἐν ᾗ ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

Hόρος

Ἐν δὲ τῷ μεταγενεστέρῳ ῥωμαϊκῷ τείχει, τῷ δεδηλωμένῳ ἐν τῷ σχεδιάσματι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1, ἦτο ἐντετειχισμένον μέγα τετραγωνικὸν βάθρον (ὕψ. 1,25, πλ. 0,77, πάχ. 0,60) ἐπιτυμβίου ἀγγείου, ὡς φαίνεται. Ἐν τῇ κυρίᾳ πλευρᾷ τοῦ βάθρου τούτου ὑπάρχει ἀποκεκρουσμένον ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκρικῶν δείπνων, ἐν ἑκάστῃ δὲ τῶν δύο παρακειμένων εἶνε ἀναγεγλυμμένος ὅρμος ἀνθέων καὶ ὑπὲρ αὐτὸν ῥόδαξ.

10. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐν ταῖς περὶ τὴν Ἀκρόπολιν γενομέναις ἐργασίαις πρὸς κατεδάφισιν τῶν νεωτέρων τειχισμάτων (ἴδ. σ. 117 ἀρ 2) εὑρέθησαν ἐν τῷ χώρῳ, τῷ πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ Beulé, τὸ μὲν ἐντετειχισμέναι ἐν τῷ τείχει ἐκείνῳ, ὅπερ συνέδεε τὸν πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ

Beulé πύργον μετὰ τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς 'Απτέρου Νίκης, τὸ δὲ ἐν τοῖς μέχρι τοῦ βράχου χώμασι τεθαμμέναι, αἱ ἑξῆς, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ, ἐπιγραφαί :

« 1. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐκ Πεντ. μαρμάρου. Διεσώθη τεμάχιον τοῦ ἐπικράνου. Συνετέθη ἐξ ἑπτὰ τεμαχίων. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,31, πάχ. 0,11μ. 'Η ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη μετ' ἐπιμελείας τινός, αἱ δὲ διὰ τοῦ διαβήτου γενόμεναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυκλοτερῶν γραμμάτων στιγμαὶ ἐξηφανίσθησαν πολὺ ἀδεξίως. Ἴδε πανομοιότυπον. Γράμματα τοῦ ἕκτου αἰῶνος πρ. Χρ. [1]).

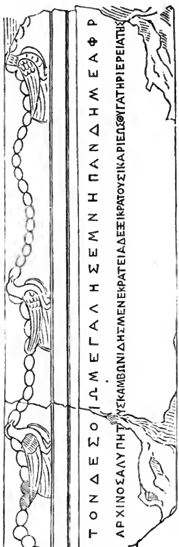
. . . όδορος μ' ἀνέθεκ' 'Αφροδ- ίτει δῶρον ἀπα- ρχέν· Πότνια, τ- ὸν ἀγαθῶν τῶ- ι σὺ δὸς ἀφθον- ίαν· Hοί τε λέγ- οσι λόγος ἀδίκ- ο]ς φσευδᾶς κα- τ] ἐκ — — —

'Αξιοπαρατήρητον εἶνε ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν τὸ ἐν τῷ θ' στ. γεγραμμένον ,ψευδᾶς, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ,ψευδεῖς,.

» 2. Τέσσαρα ἐπιστύλια, ὧν δύο φέρουσι τὰς ἐνταῦθα δημοσιευομένας ἐπιγραφάς, τὰ δὲ ἄλλα δύο ἀνεπίγραφα ὄντα ἀνήκουσι τὸ μὲν εἰς τὴν ἀριστεράν, τὸ δὲ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ αὐτοῦ οἰκοδομήματος· ἐλλείπουσι δέ, καθὼς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐπιστυλίων τῆς ἔμπροσθεν προσόψεως δύο λίθοι, οἵτινες μεταξὺ τῶν δύο ἐν λόγῳ ἐνεπιγράφων τεθειμένοι ἔφερον ἀνὰ ἕνα στίχον τοῦ ἐπιγράμματος. Τὰ ἡμῖν διασωθέντα ἐπιστύλια ἐσχημάτιζον δύο γωνίας. Τὰ εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ δεξιὰν πλευρὰν ἀνήκοντα συνεδέοντο μετ' ἄλλων, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπ' αὐτῶν διατηρούμενα ἴχνη συνδέσμων (ἐν σχήματι Τ), ἀδύνατον δὲ νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸ μῆκος τῶν δύο τούτων πλευρῶν. 'Η ἔμπροσθεν πρόσοψις, ἂν πραγματικῶς συνίστατο,

(1) Πρβ. Bull. de corr. hell. XIII. σελ. 159 ἀρ. 1.

καθὼς ὑποθέτομεν, ἐκ τεσσάρων λίθων τοῦ αὐτοῦ μετὰ τῶν δύο εὑρεθέντων μήκους (1,80μ), εἶχε μῆκος 7,20μ, κατὰ τὸ ἥμισυ δηλαδὴ μεῖζον τῆς ἔμπροσθεν προσόψεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἐν λόγῳ λίθοι δὲν ἀνῆκον εἰς ναόν τινα, διότι ὡς παρετήρησεν ὁ Καβερῶ, ὅστις ἐσχεδίασε καὶ τὸν ἐν ὁμοιοτύπῳ παρατεθειμένον λίθον (εἰς $^1|_{10}$ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους), δὲν ἔκειντο ἐπὶ κιόνων ἀλλ' ἐπὶ τοίχου τινός.

Ἐν ταῖς ὄπισθεν πλευραῖς τῶν λίθων εἶνε λελαξευμέναι αἱ ὀπαί, εἰς ἃς ἐτέθησαν αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν δύο ἐπιστυλίων ἀναγεγραμμένης ἐπιγραφῆς [1]) δὲν ἐξάγεται ἐναργῶς εἰς τί ἐχρησίμευε τὸ οἰκοδόμημα. Ἴσως ἦν ἱερός τις οἶκος, ἐν ᾧ διέμενον οἱ τοῦ ἱεροῦ ἐπιμελούμενοι καὶ μάλιστα αἱ ἱέρειαι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκοσμήθη δαπάνῃ τοῦ δήμου διὰ τῶν εἰκόνων τῶν μελῶν οἰκογενείας τινός, ἥτις τὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης τῆς Πανδήμου διῴκει. Ἡ ἐπιγραφή, ἧς, καθὼς εἴπομεν, μόνον ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἀνευρέθησαν, ἀνάγεται εἰς τὸν τέταρτον πρ. Χρ. αἰῶνα. Τὸ παρ-

(1) Ἐν τῷ Bull. de corr. hell. XIII σ. 160 ἀρ. 2 ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς ἐπιγραφῆς.

επόμενον σχεδιόγραμμα παριστᾷ τόν ποτε πρὸς τῷ ἀριστερῷ ἄκρῳ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τεθειμένον λίθον [1]), ὁμοίαν δὲ διασκευὴν καὶ κόσμον ἔχουσι καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς λίθοι.

Ὁ μείζοσι γράμμασι ἐγκεχαραγμένος πρῶτος στίχος ἔχει οὕτως·

Τόνδε σοι ὦ μεγάλη σεμνὴ Πάνδημε Ἀφρ[οδίτη

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

δή]μου μὲν δώροις, εἰκόσιν ἡμετέραις,

ὁ δὲ δεύτερος καταλογάδην γεγραμμένος ὡς ἑξῆς·

Ἀρχῖνος Ἀλυπήτ[ο]υ Σκαμβωνίδης, Μενεκράτεια Δεξικράτους
Ἰκαριέως θυγάτηρ, ἱέρεια τῆς [Ἀφροδίτης |---|---|
- - Δ]εξικράτους Ἰκαριέως θυγάτηρ, Ἀρχίνου
δὲ μήτηρ.

» 3. Τῆς αὐτῆς περίπου ἐποχῆς μετὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2 ἐπιγραφῆς εἶνε ἡ μέχρι τοῦδε μόνον ἐξ ἀρχαιοτέρων ἀντιγράφων γνωστὴ ἐπιγραφὴ C. I. A. II 1608. Εὕρηται αὕτη ἐπὶ μεγάλου ἐπιστυλίου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ὑπέρθυρον τῆς παρὰ τὸ φυλακεῖον ξυλίνης θύρας, ἐτοποθετήθη δὲ νῦν ἐκεῖ πλησίον.

Τοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Chandler κάλλιον διατηρουμένου λίθου διεσώθησαν πέντε τεμάχια, ἀπωλέσθησαν δὲ μέρη τινὰ μετ' ὀλίγων γραμμάτων, τῶν ἑξῆς: ἐν τῷ τέλει τῆς τρίτης λέξεως *ιναιος*, ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει *ανεθη*. Ἡ ἐπιγραφὴ μονόστιχος οὖσα ἔχει ὡς ἕπεται·

Μνησικλῆς Ἐπικράτου Ο[ἰναῖος . . . . Ἀ]μφιτρ[οπ]ῆθεν Δήμητρι καὶ Κόρη[ι ἀνέθη]καν.

Ἐκ τῶν διαστάσεων τῶν διασωθέντων μερῶν συμπεραίνομεν, ὅτι τὸ μῆκος τοῦ ἐπιστυλίου ἦν περίπου 3 $^1/_2$ μ. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ κιόνων ἀλλ' ἐπὶ τοίχου τινός. Πρβ. τὰς εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιγραφὴν παρατηρήσεις.

» 4. Πλὰξ ἐπιμήκης ἐκ Πεντ. μαρμ., συντεθειμένη ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ὧν ἓξ φέρουσι τὴν ἐπὶ μιᾶς τῶν στενοτέρων πλευρῶν ἐγκεχαραγμένην μονόστιχον ἐπιγραφήν. Μῆκ. 1,17, πλ. 0,285, ὕψ.

(1) Τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ λίθου τεθραυσμένου ὂν δὲν περιελήφθη ἐν τῷ σχεδιογράμματι.

$0{,}06^{\mu}$. Τὰ γράμματα ἐρυθρῷ χρώματι βεβαμμένα· χρόνοι ῥωμαϊκοί [1]).

Δήμητρι Χλόῃ ἡ ἱέρεια Ν[ι]κοβούλη ἡ καὶ Ἱλάρα
Θεοτείμου ἐξ Ἑρμείου ἀνέθηκε.

Ὁ πατὴρ τῆς ἱερείας εἶνε ἴσως ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. III 1030 ἀναφερόμενος πρύτανις Θεότιμος Τρύφωνος Ἕρμειος (μεταξὺ 166 καὶ 168 μ. Χρ.).

»5. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, πρὸς τὸ κάτω μέρος, οὗ ἀπεθραύσθη, πλατυνόμενος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας μικρὸν ἐπίμηκες κοίλωμα, ἐν ᾧ ὑπάρχει εἰσέτι ὁ μόλυβδος δι' οὗ ἐκρατεῖτο τὸ ἐπιτεθειμένον ἀγαλμάτιον. Μῆκ. 0,55, διάμ. ἄνω 0,155, κάτω $0{,}18^{\mu}$. Ἐρυθρὰ γράμματα· χρόνοι ῥωμαϊκοί.

Δήμητρι Χλόῃ
καὶ Κόρῃ
τὴν Κουροτρό-
φον Εἰσίδοτος
ἀνέθηκεν
κατ' ὄνειρον.

»6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,30, πλ. 0,17, πάχ. $0{,}11^{\mu}$.

	— — των[ος
	— — οπείθ[ης
	Εὐ]πολίδο[υ
	Ἡ]φαιστόδω[ρος
	Αἰσχύλου
	Αἰσχύλος
— — — — — — ου	Ἡφαιστοδώρου
— — — — — — ου	Ἀσκληπιόδωρος
	Μίλκωνος
	Ξένων Δημητρίο[υ
	Νόσσος Παυσανίο
— — — — — π ; ιο	Νίκων Παυσανίο.
	Φίλων Παρμενίσκο[υ
— — — ς	Μικίνας Ξεινίδος
— — Δ]ημοστράτο	Ἀπολλωνιὰς Φυλί[δος
— — Θεοτίμου	Νίκων Σιμίου
— — τος	Αὐτόβουλος
— — λακίδου	Φιλοδήμου

(1) Πρβ. Bull. de corr. h. XIII σελ. 167 ἀρ. 4.

— — ιττίου	Φιλώτας Λυ — — —
— — — Ἀ]πολλοδώρο	Διονύσι[ος τ. δ.
— — Νι]κοστράτο	Καλλίας [τ. δ.
— — — ωρος	Φάλα[κρος
— —. ε	Μοσ[χ — —
— — Παυσαν[ίου	Ἐπ[— — — —
— — ιχα — — —	Π [— — — —

Κατάλογος ὀνομάτων, ἀναγεγραμμένος περὶ τὸ τέλος περίπου τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ. Εἶνε δὲ πιθανῶς κατάλογος θιασωτῶν ἢ ἐρανιστῶν.

» 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμητ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,34, πλ. 0,24, πάχ. 0,0,07μ. Γραφὴ στοιχηδόν.

. . . . ε . . . . ε . . . .
. . . . κ]αὶ ἑκάστου τῶ[ν . . . .
. . . .] δεδόχθαι τῆι [βουλῆι, τοὺς
πρυτάνει]ς οἳ ἂν λάχωσι [προεδρεύει-
ν εἰς τὴν π]ρώτην ἐκκλησ]ίαν προςαγα-
γεῖν τοὺς] ἱππάρχους κα[ὶ χρηματίσα-
ι περὶ ὧν λ]έγουσιν, γνώμη[ν δὲ συμβάλ-
λεσθαι τῆ]ς βουλῆς εἰς τὸ[ν δῆμον ὅτι
δοκεῖ τῆι] βουλῆ, ἐπαινέσ[αι . . . .
. . . καὶ Αἴ]σχρωνα καὶ Αἰσχ [. . . . .
. . . .] την καὶ Μέλητον κ[αὶ . . . . . .
. . . . δεῖς καὶ στεφαν[ῶσαι ἕκα-
στον αὐτῶν] χρυσῶι στεφάνω[ι ἀρετῆς
ἕνεκα καὶ φι]λοτιμίας τῆς ε[ἰς τὸν δῆ-
μον τὸν Ἀθηνα]ίων καὶ τοὺς σ[. . . . .
. . . .]ων μετὰ τοῦ [. . . . . . .
. . . . εἶν]αι δὲ αὐτοὺ[ς καὶ προ-
ξένους καὶ εὐεργέ]τας τοῦ [δήμου τοῦ
Ἀθηναίων κατὰ τὸν ν]όμον [. . . . .

Φαίνεται ὅτι ἐνεγράφη κατὰ τὸ τελευταῖον περίπου τρίτον τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ. — Ἂν ὀρθῶς συνεπλήρωσα τοὺς τελευταίους στίχους, πρέπει νὰ συμπεραίνωμεν, ὅτι αἱ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμεναι τιμαὶ ἐδίδοντο διὰ ῥητήν τινα ὑπηρεσίαν.

» 8. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς τὸ δεξιὸν ἴσως καὶ τὸ κάτω ἄκρον ἀκέραιον. Ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἀμελῶς λελειασμένη. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἐνεχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου τρεῖς στέφανοι ἐκ κλάδων ἐλαίας. Μῆκ. 0,56, πλ. 0,46, πάχ. 0,15μ. Προέρχεται

ἐκ τοῦ τελευταίου περίπου τετάρτου τοῦ 4ου αἰῶνος πρ. Χρ. Γραφὴ στοιχηδόν.

[ἀναγράψα-
ι δὲ] τ[όδε τὸ] ψή[φισ]μα τὸ[ν γραμματέα
τὸν] κατὰ πρυτανεία[ν ἐν στήληι λιθί-
νη]ι καὶ στῆσαι ἐν Ἀκ[ροπόλει, εἰς δὲ τ-
ὴ[ν] ἀναγραφὴν καὶ τὴν π[οίησι]ν τῆ[ς σ]τ[ή-
λ[η]ς δοῦναι τὸν ταμίαν το[ῦ] δή[μου ΔΔ]Δ δ-
ρ[α]χμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ [ψη]φί[σμ]α[τα vac.
ἀναλισκομένων τῶι δήμωι.

» 9. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ.. ἧς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,29, πλ. 0,21, πάχ. 0,14μ.

. . ατ — — — — ψήφ-
ισμα τὸν [γραμματέα — —
Ἀθ]ηναιοι — —
. . . . στρατ[ηγ — — —
γράψ ;]ασθαι Τ — — —
. . . τὴν ἀναγ[ραφὴν — —
εἰς]ενεγκεῖν — —
πλῆθος ἵνα το [— — — ἐν παν-
τὶ καιρῶι φα νη[ται τιμῶν — — — ἀπο-
δεικνυμένους τὴν [εὔνοιαν ἣν ἔχουσι πρὸς τὴν πόλιν.

Τὸ ἡμῖν διασωθὲν τεμάχιον τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη πιθανῶς τιμητικόν τι ψήφισμα ἦν, δι' οὗ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων χάριτας ἀπέδωκε εὐεργέτῃ τινί. Ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ἐν τῷ ζ' στ. λόγος ἔγεινε περὶ εἰσφορᾶς, πρόκειται ἴσως περὶ ψηφίσματος ὁμοίου τῷ ἄνω ἐν σ. 90 δημοσιευθέντι. Ἀνεγράφη δὲ τοῦτο πιθανῶς κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα πρ. Χρ.

» 10. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ λίθου ἐνεχαράχθη ἀδεξίως ἐπὶ Ῥωμαίων τὸ ἑξῆς·

Ζ]ώσιμον (1) ɔ
Ἑρ]μείας τὸν φίλον

» 11. Βάσις ἐξ Ὑμητ. μαρμ., ἧς τὸ δεξιὸν ἄκρον ἀπεσπάσθη. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἴχνη δύο ποδῶν. Μῆκ. 0,74, πλ. 0,61, ὕψ. 0,22μ.

(1) Τὸ νῦ ἐν τῇ λέξει Ζώσιμον διωρθώθη ἐκ c.

Ξενοκλῆς παῖδας πά[λην
ἐνίκα Παναθήναια τὰ με[γάλα.

Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε νεωτέρα τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ.

» 12. Τεμάχιον ἀναγλύφου, πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου. Σώζεται τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς (ὕψ. 0,50^{μ}) μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐγκεχαραγμένης ἐπιγραφῆς

Οἱ δεῖνες τῶ]ι θεῶι ἀνέθηκα[ν

» 13. Βάσις ἀγάλματος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἴχνη δύο ποδῶν. Μῆκ. 0,71, πλ. 0,68, ὕψ. 0,24^{μ}.

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ βου[λὴ
τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος Γάϊο[ν Πα-
κώνιον Γαΐου υἱὸν ἀνθύπατον ἀρ[ετῆς
ἕνεκα.

Ἐπειδὴ μνεία γίγνεται τῆς βουλῆς τῶν ἑξακοσίων, δὲν δύναται ἡ ἐπιγραφὴ νὰ εἶνε μεταγενεστέρα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁδριανοῦ. Ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενον Πακώνιον ἀνακοινοῖ ἡμῖν ὁ Mommsen εὐμενῶς τὰ ἑξῆς· « Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεγράφη πιθανῶς κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἐπειδὴ δὲν προσετέθη τὸ cognomen. Γνωστοὶ εἶνε Μ. Πακώνιος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τιβερίου (Τάκ. Ann. III 67, Σουετ. Τιβ. 61) καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κ. Πακώνιος Ἀγριππῖνος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Νέρωνος (C. I. Gr. II, 2570, Τάκ. Ann. XVI 28). Ὁ ἐν Ἀθήναις τιμηθεὶς δύναται νὰ εἶνε πατὴρ ἢ ἀδελφὸς τοῦ πρώτου. »

» 14. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. ὕψ. 1, πλ. 0,46, πάχ. 0,56^{μ}. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσιν ἴχνη ποδῶν ἀγάλματος. Ἡ ἔμπροσθεν πλευρά, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή, εἶνε λίαν εὔθραυστος καὶ πολλαχοῦ διεφθαρμένη.

Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον
Κλαύδιον Ἰλλυριόν, ἔγγονον Λεον-
τικοῦ τοῦ ἀνθυπατεύσαντος,
παῖδα Τήβεντος τοῦ τὴν ἐπώ[νυ-
μον ἀρχὴν ἄρξαντο[ς, τὸν
ἀνθύπατον καὶ Ἀρεο[παγεί-
την καὶ εὐεργέτ[η]ν ἡ [πολις,
ἐπιμελουμ[ένου] Μάρκο[υ Ἰουνί-
ου Μ[ι]νο[υκ]ιανο[ῦ.

Ἡ ἐπιγραφὴ συμπληροῦται ἀσφαλέστατα ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 705, ἥτις ἀναγεγραμμένη ἐπὶ βάσεως ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὑψ. 1,43, πλ. 0,53, πάχ. 0,42$^{\mu}$ εὑρέθη ἐπίσης ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύο ἀγαλμάτων τιμηθεὶς Ἰλλυριός, οὗ τὸ πλῆρες ὄνομα καὶ ἀξίωμα ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ πάππου του νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν, δύναται ἀδιστάκτως νὰ ταυτισθῇ μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. III 399 (πρβ. 400) ἐπαινεθέντος Ἰλλυριοῦ τοῦ ποιητοῦ. Ἐξάγεται δὲ ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι τῇ φροντίδι αὐτοῦ ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἀνεκαινίσθη, ἡ δὲ εὕρεσις τῶν δύο ἐπιγραφῶν (ἐν αἷς δοξάζεται ὡς εὐεργέτης τῆς πόλεως) ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ διωρθώθησαν καὶ τὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως· ἀδύνατον ὅμως νὰ εἴπωμεν τίνα μέρη τῶν εἰςέτι διατηρουμένων τειχισμάτων τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω πόλεως ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Ἕνεκα τῆς οὐ μικρᾶς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως σημασίας τῶν εἰς τὸν Ἰλλυριὸν ἀναφερομένων ἐπιγραφῶν παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰ ὁρίσωμεν ὡς ἀκριβέστατα τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν ἀνάγονται. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀνεῦρον τι ἀφορῶν τοὺς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναφερομένους, ἀπετάθην πρὸς τὸν κλεινὸν Th. Mommsen, ὅστις φιλοφρόνως, ὡς εἴθισται, μοὶ ἀπήντησε τὰ ἑξῆς· «Οἱ δύο ἀνθύπατοι Ἰλλυριὸς καὶ Λεοντικὸς δὲν ἀπαντῶσιν ἀλλαχοῦ, ὥςε διὰ νὰ ὁρίσωμεν τὴν ἐποχὴν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ γενικώτερα γνωρίσματα. Ταῦτα δὲ πείθουσιν, ὥς γέ μοι δοκεῖ, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὸν τρίτον μ. Χρ. αἰῶνα. Καὶ ὅτι μὲν δὲν εἶνε νεωτέρα ἀποδεικνύει ἡ χρῆσις τῆς ῥωμαϊκῆς προσωνυμίας, ἥτις μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν μὲν τῇ Ἰταλίᾳ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι οὐδαμῶς πλέον, ὡς φαίνεται, ἀπαντᾷ· τοὐλάχιστον δὲν γνωρίζω νεώτερον παράδειγμα τῆς χρήσεως ταύτης τοῦ τοῦ γνωστοῦ Δεξίππου (C. I. A. III 714 κ. ἑ.). Ὅτι δὲ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς εἰρημένης ἐποχῆς, μετὰ πιθανότητος ἐξάγεται ἐξ ἄλλων τεκμηρίων. Ταῦτα δὲ εἶνε ὁ συγκερασμὸς τῶν ῥωμαϊκῶν καὶ ἀττικῶν ἀρχῶν, ὁ σχηματισμὸς τῶν κυρίων ὀνομάτων — πρὸ πάντων τὸ τοῦ Λεοντικοῦ ὡς ὄνομα ἄρχοντος παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις — καὶ αὐτὴ ἡ δια-

σκευὴ τῆς ἐπιγραφῆς, τῆς λέξεως «ἀνθύπατος» ἀτημελῶς δίς γε γραμμένης.

Τὸ ὄνομα Tevens ἢ Tebens — διότι οὕτως φαίνεται ὅτι φθέγγεται ἡ ὀνομαστική—φαίνεται πρωτοφανὲς καὶ παράδοξον. Καὶ ἡ γραφὴ Μηνουκιανὸς (Mēnucianus) [1], μεθ' ἧς παραβλητέα ἡ γραφὴ Μινίκιος (Mĭnicius), πείθει, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ δὲν ἀνεγράφη ἐν προγενεστέρᾳ ἐποχῇ.»

Ὅ,τι ἀφορᾷ δὲ τὸν Μινουκιανόν, προσθέτει ὁ Mommsen τὸ ἑξῆς· «Ο Σουΐδας ἀναφέρει σοφιστήν τινα 'Αθηναῖον Μινουκιανὸν γεγονότα ἐπὶ Γαλιηνοῦ, υἱὸν τοῦ Νικαγόρου [2]). Διεσώθη ἡμῖν μικρόν τι ῥητορικὸν σύγγραμμα, ὅπερ ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ συνετάχθη. Οὐδὲν κωλύει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ Μινουκιανὸς αὐτὸς εἶνε, ὃν ἀναφέρει καὶ ἡ ἐπιγραφή, ἐπειδὴ τὸ μὲν ὄνομα σπανίως πως ἀπαντᾷ, ἡ δὲ ἐποχὴ περίπου ἡ αὐτὴ εἶνε.»

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ Ἰλλυριὸς ἐπεμελήθη τῆς ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ γενομένης διορθώσεως τῶν ὀχυρωμάτων τῆς πόλεως, ὅτε ἐπέκειντο αἱ κατὰ τῆς πόλεως ἐπιδρομαὶ τῶν γερμανικῶν καὶ σλαβικῶν στιφῶν (βλ. τὰς περὶ τούτων μαρτυρίας παρὰ τῷ Wachsmuth Stadt Athen i. A. I σ. 705 κ. ἑ.).

[Ἀ. Λόλλιγκ].

11. Ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Ἀθήναις.

Ὑπὸ Δ. Γιαγιὰ ἐγένετο ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου μικρά τις ἀνασκαφὴ τάφων ἐν Ἀθήναις ἐν ἰδιωτικῷ ἀγρῷ, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ Θησείου εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁπωσοῦν δ' ἄξιον λόγου εὑρέθη μόνον ἀγγεῖον ληφθὲν διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον (ἴδ. σ. 143 ἀρ. 27).

---

(1) Τὸ πρότερον ἐπὶ τοῦ λίθου γεγραμμένον Μηνουκιανὸς διωρθώθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χαράκτου εἰς Μινουκιανόν.

(2) Σουίδας ὑ. τ. λ. Μινουκιανός, Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος, σοφιστής, γεγονὼς ἐπὶ Γαλιηνοῦ. Τέχνην ῥητορικήν, καὶ προγυμνάσματα, καὶ λόγους διαφόρους. Πρβ. ὑ. τ. λ. Παγκράτιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. 'Εθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθν. Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1 - 8. Συνέχεια ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐν κτήμασι Νοστράκη (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1 - 15, σ. 98 ἀρ. 1 - 10, σελ. 115 ἀρ. 1 - 11 καὶ πρβ. σ. 51 ἀρ. 5, σ. 83 ἀρ. 3), ἤτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,49. Τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο τῆς ἀρχαίας ἀγγειοπλαστικῆς εἶνε βεβαίως καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ὡς καὶ ὑπ' ἔποψιν διατηρήσεως μοναδικόν. Ἡ παράστασις εἶνε τῶν συνήθων, ἀλλ' ἡ πολυτέλεια καὶ τέχνη τῆς γραφῆς ἐκπλήττουσιν ὄντως. Ἐν μέσῳ εἰκονίζεται στήλη νεκρικὴ ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μέλαν ἀνθέμιον, κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις· ἵδρυται αὕτη ἐπὶ πέντε ἀναβαθμίδων ὑψηλῶν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν ἀνὰ τέσσαρες λήκυθοι, αἱ δύο τῶν ὁποίων συγκρατοῦσι στεφάνους ἐκ κλάδων δάφνης (;) Τὴν ὅλην δὲ στήλην περιβάλλει ἐλλειψοειδὴς μέγας στέφανος. Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ὡραῖος νεανίας κατὰ κρόταφον, φέρων χλαμύδα χρώματος φαιοῦ κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὄπισθεν δ' ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένον ἔχει πέτασον χρώματος κυανοῦ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου διπλοῦν δόρυ, τὴν δεξιὰν ἔχων ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ κόμη τοῦ νεανίου πίπτει εἰς βραχεῖς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων. Ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου τούτου εἶναι τι ὄντως καλλιτεχνικὸν δεικνύουσα γραφίδα ἔξοχον. Ἑτέρωθεν τῆς στήλης παρίσταται κόρη πολύπτυχον φέρουσα διπλοῦν χιτῶνα, κύπτουσα, ἐν ταῖς χερσὶ μέγα κάνιστρον πλῆρες στεφάνων καὶ ταινιῶν κρατοῦσα, πρὸ τῆς στήλης, ὅπως κοσμήσῃ ταύτην· καὶ ταύτης ἡ εἰκὼν εἶναι ἐξόχως καλλιτεχνική. Ὄπισθεν ταύτης φαίνονται ἀνηρτημένα κάτοπτρον καὶ ταινίαι καὶ λήκυθος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 981).

2. Βραχύλαιμος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,28. Ἐπὶ τῆς κοιλίας τρεῖς ἱππεῖς μετ' ἀσπίδων φρυγικῶν (ὡς αἱ τῶν ἀμαζόνων) καὶ δοράτων ἐπὶ καλπαζόντων ἵππων. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἀμελέστατα καὶ κακοτεχνώτατα πεποιημένη, μόλις διακρινομένων τῶν ἱππέων, τῶν φερόντων καὶ φρυγίους πίλους. Πιθανῶς εἰκονίζονται Ἀμαζόνες. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 982).

3. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,29. Νεανίας γυμνὸς ἐντελῶς τὸν δεξιὸν πόδα ἐπὶ τῆς βάσεως στήλης νεκρικῆς στηρίζων, ἣν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ ὑπερύθρων. Τέχνη ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 983).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40, ἔχουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: Ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ πολυτελὴς ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ ἔχουσα ὄπισθεν εἰς τὸ βάθος ἐλλειψοειδῆ γραμμὴν εἰκονίζουσαν πιθανώτατα μέγαν στέφανον, ἀφ' οὗ ἐξηρτημέναι εἰσὶν ἐρυθραὶ ταινίαι. Ἡ στήλη ἵδρυται ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων ἵσταται παῖς (ἀκριβῶς πρὸ τῆς στήλης καλύπτων ταύτην σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀνθεμίου), διάδημα φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χλαμύδα περὶ τὸ σῶμα καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπιμήκη ῥάβδον ἀπολήγουσαν εἰς κύκλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου σχῆμα σταυροῦ (βεβαίως τὸ δυσερμήνευτον τοῦτο σκεῦος ἐχρησίμευεν ὡς παιδιά). Ὁ παῖς εἶναι ἐστραμμένος, ἀνυψωμένην ἔχων τὴν δεξιάν, πρὸς γυναικείαν μορφὴν δεξιὰ αὐτῷ ἱσταμένην καὶ πρὸς αὐτὸν ἀτενίζουσαν· ἡ γυνὴ αὕτη (Ἀθηνᾶ;) εἶναι ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν καὶ βραχύκομος, φέρει δὲ χιτῶνα διαφανῆ ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν δόρυ (;) ἢ μᾶλλον δύο δόρατα, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ ἱμάτιον, ὅπερ ἐρριμμένον ἔχει ἐπὶ τῶν νώτων καὶ συνεστραμμένον περὶ τοὺς βραχίονας. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κεῖται ἀσπὶς καὶ κράνος. Ἀριστερὰ τοῦ παιδὸς καὶ ἑπομένως καὶ τῆς στήλης εἰκονίζεται κόρη, κεκρύφαλον ἐρυθρὸν ἐπὶ τῆς κόμης ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς κάνιστρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πυξὶς καὶ ταινίαι. Ἡ κόρη ἀτενίζει ἐπίσης πρὸς τὸν παῖδα, τὴν δεξιὰν ὑψοῦσα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Τὴν παράστασιν δεξιὰ τοῦ παιδὸς συμπληροῖ πωγωνοφόρος ἀνὴρ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, φέρων χλαμύδα ἐρυθρὰν καὶ κρατῶν καὶ οὗτος δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (ἴσως ἐλαιοφόρον ληκύθιον ἀνηρτημένον δι' ἱμάντων).

Ἡ εἰκὼν εἶναι τῶν ἀρίστων, διατηρεῖται δὲ τὸ πλεῖστον καλῶς· (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 984).

5. Λευκὴ λήκυθος (ὕψ. 0,40). Ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένη ταινίαις· πρὸ αὐτῆς νεανίας ἔχων ἱμάτιον πολυτελὲς (φέρον ἀστεροειδῆ στίγματα) ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν γονάτων τὸ σῶμα καλύπτον, καθήμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς στήλης καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς λύραν. Τὴν δεξιὰν κεκαμμένην ἔχων κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀνυψοῖ οὕτως, ὡς εἰ ἐκράτει δι' αὐτῆς ἐπιδεικτικῶς ἀντικείμενόν τι, πρὸς ὃ καὶ μελαγχολικῶς ἀτενίζει μικρὸν τὴν κεφαλὴν κλίνων. Φέρει δὲ διάδημα ἐπὶ τῆς κόμης, τῆς ἀνωμάλως εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τὸν τράχηλον πιπτούσης. Εἶναι ἡ εἰκὼν ἀριστοτεχνική. Δεξιὰ τῆς στήλης ἱστάμενος νεανίας κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, χιτῶνα βραχὺν φέρων καὶ πέτασον ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρριμμένον, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς διπλοῦν δόρυ καὶ ἀτενίζων πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς στήλης καθήμενον μελαγχολικώτατα. Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη, ἥτις, δυστυχῶς, εἶναι ὀλίγον ἐφθαρμένη κατὰ τὸ πρόσωπον, προδίδει γραφίδα δεξιωτάτην καὶ τεχνίτην ἐπιμελέστατον. Ἀριστερὰ κόρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρόν, τὸ δεξιὸν στῆθος μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνὸν καταλεῖπον, ἔχουσα στεφάνην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολυτελῆ καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς μὲν κάνιστρον, ἐφ' οὗ ταινίαι ἐρυθραί, ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ ἀλάβαστρον. Ἡ διατήρησις τῆς γραφῆς εἶναι ὡς τὰ πολλὰ καλλίστη. (Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 985).

6. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Ἐν μέσῳ στήλη νεκρικὴ μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων ἐρυθρῶν, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς. Δεξιὰ γυνὴ καθημένη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης, τὴν δεξιὰν ἐπὶ ταύτης ἐρείδουσα, τὸ πρόσωπον ἔχουσα πρὸς τὴν στήλην ἐστραμμένον. Δεξιὰ τῆς στήλης γυνὴ ἱσταμένη μέλανα διπλοῦν χιτῶνα φέρουσα, οὗ τινος τὰ κράσπεδα ἐρυθρά, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ὑψωμένην πρὸς τὸ πρόσωπον εἰς ἔνδειξιν πένθους. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελὴς μὲν ἀλλὰ χονδροειδής, ὡς καὶ ἡ ὅλη τοῦ ἀγγείου κατασκευή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 986).

7. Λήκυθος μέλαινα ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,44. Ἐν μέσῳ στήλη μετ' ἀνθεμίου ἐπὶ βάσεως κεκοσμημένη ταινίαις μελαίναις. Δεξιὰ κόρη ἱσταμένη κρατοῦσα πυξίδα καὶ ταινίαν λευκήν, ἀριστερὰ δὲ

ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος μακρὸ ἱμάτιον, ἐρειδόμενος τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾶς βακτηρίας, πρὸς τὴν στήλην μετὰ λύπης ἀτενίζων. Ἡ παράστασις τῶν συνήθων, καὶ ἡ γραφὴ ἥκιστα ἔντεχνος καὶ ἐπιμελής. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 987).

8. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Στήλη μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ λευκαῖς ἐπὶ βάσεως τριβάθμου. Δεξιὰ γυνὴ ἐνδεδυμένη μακρὸν ἐρυθρὸν χιτῶνα· ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν βαθμίδων τῆς στήλης τὸν πόδα θέτουσα φέρει μέλαιναν ταινίαν ἵνα ἀναρτήσῃ ἐπὶ τῆς στήλης. Γραφὴ κοινή, διατήρησις μετρία. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 988),

9. Εἰδώλιον πήλινον γυναικὸς ἀρχαϊκώτατον (ὕψ. 0,24), ἔχον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν θρηνητικῇ στάσει. Τὸ πρόσωπον φέρει χρῶμα ἐρυθρόν, τὸ σῶμα δὲ εἶνε ἐνδεδυμένον ἄπτυχον ἐντελῶς χιτῶνα χρώματος μέλανος ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφύν, καθήκοντα μέχρι τοῦ ἐδάφους. Κατεσχέθη ἐν Πειραιεῖ παρὰ Ἰ. Ῥουσὲν πειρωμένῳ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 989).

10-11. Πήλινον σύμπλεγμα παριστῶν ἐπιτυμβίαν στήλην καὶ ἑκατέρωθεν καθημένην γυναῖκα καὶ ὁπλίτην μετὰ ἵππου (ἡ παράστασις εἶνε εἰλημμένη ἐν μέρει ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐκ Μήλου ἀναγλύφου τῆς παρὰ τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος συναντήσεως τῆς Ἠλέκτρας καὶ τοῦ Ὀρέστου: ἴδε Mon. dell'Inst. VI πίν. 57), καὶ πήλινον ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης ὀκλαζούσης, κρατούσης τῇ ἀριστερᾷ κάτοπτρον ἐπικεχρυσωμένον καὶ τῇ δεξιᾷ τὴν κόμην διατιθείσης. Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἃ οἱ ἀρχαιολογοῦντες ἐκλαμβάνουσιν ὡς κίβδηλα, ἀπομιμήματα εἰδωλίων προερχομένων ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας· θέλουσι δὲ κατατεθῇ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν κιβδήλων. Κατεσχέθησαν ἐν Πειραιεῖ παρὰ Ἰω. Πετροπούλῳ ἐπὶ ἀτμοπλοίου ἀποπλέοντος διὰ Μασσαλίαν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 990-991).

12-17. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 12-17 ἀρχαῖα ληφθέντα ἐκ τῶν εὑρεθέντων ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς ἐν ἀγροῖς Ν. Τζώτζη (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 2), ᾧ κατεβλήθησαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου δρ. 1735, ἤτοι:

12. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,29. Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ (ἡ Κίρκη)

διπλοῦν φέρουσα μέλανα χιτῶνα μετὰ στιγμάτων λευκῶν, περὶ τὴν κόμην ταινίαν ἐρυθράν, ἱσταμένη πρὸ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (τοῦ Ὀδυσσέως) καθημένου ἐπὶ βράχου καὶ προσφέρουσα αὐτῷ ἐντὸς σκύφους ποτόν, ὅπερ ἀνακινεῖ διὰ μικροῦ ῥαβδίου διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς· ὁ ἀνὴρ (οὗ τινος εἶνε ἐφθαρμένον τὸ πρόσωπον) φέρει θώρακα, ξίφος καὶ ἀνδρομίδας καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς διπλοῦν δόρυ. Ὄπισθεν τῆς γυναικὸς φεύγει ἀνὴρ (εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως) κεφαλὴν ἔχων ζώου (χοίρου), κρατῶν διπλοῦν δόρυ, τὴν κτηνώδη αὐτοῦ κεφαλὴν στρέφων πρὸς τὴν ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπισυμβαίνουσαν σκηνήν. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς Κίρκης θρῆνυς, ἐφ' οὗ προσκεφάλαιον. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἀρχαϊκή, μετ' ἐπιμελείας γεγραμμένη· κοσμηματικὰ δὲ γράμματα (;) φαίνονται πολλαχοῦ πληροῦντα τὰ κενὰ τῆς εἰκόνος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1003).

13. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὕψ. 0,29), τὸ σχῆμα καὶ τὴν τέχνην ὁμοία τῇ προηγουμένῃ. Εἰκονίζεται κύπτων ἀνὴρ (Ἡρακλῆς) λεοντῆν φέρων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν μηρῶν καὶ ξίφος ἐζωσμένος, κρατῶν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν χειρῶν του τὸν οὐρανὸν ὑποδηλούμενον διὰ ταινίας μελαίνης μετ' ἀστέρων. Πρὸ αὐτοῦ ὀρθὸν τὸ ῥόπαλον καὶ φαρέτρα καὶ τόξον (;) ὡσεὶ ἀνηρτημένα. Ἀντιμέτωπος δὲ τείνων πρὸς τὸν Ἡρακλῆ μεγάλοις βήμασι εὐρύστερνος μέγας ἀνὴρ (Ἄτλας) μακρὰν φέρων γενειάδα καὶ κόμην ὄπισθεν καταπίπτουσαν, γυμνὸς ὅλως, κρατεῖ ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ δύο μῆλα, ἅτινα προσφέρει τῷ Ἡρακλεῖ. Καὶ τῆς εἰκόνος ταύτης τὰ κενὰ πληροῦνται διὰ στιγμάτων ἐν εἴδει γραμμάτων, εἶναι δὲ καὶ αὕτη ἀρχαϊκωτάτη καὶ λίαν ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καὶ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 1004).

14. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30. Ἡ παράστασις θηρευτική. Εἰκονίζεται ἀνὴρ (οὗ τινος ἐφθαρμένον ὀλίγον τὸ πρόσωπον) χλαμύδα φέρων, τρέχων μεγάλοις βήμασιν ὄπισθεν λαγωοῦ φεύγοντος· κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ ὤμου διπλοῦν δόρυ, διὰ τῆς ἀνυψωμένης δὲ δεξιᾶς χερμάδιον, ὅπερ μέλλει νὰ ἐκσφενδονίσῃ κατὰ τοῦ λαγωοῦ. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κύων διώκων ἐπίσης τὸν λαγωόν, ἐνῷ μεταξὺ τούτων καὶ τοῦ διωκομένου ζώου φαίνονται δένδρα δασύφυλλα ὑποδηλοῦντα ὅτι ἡ σκηνὴ γίνεται ἐν δάσει. Κάτωθεν, ὑπὸ τὰ δένδρα, θάμνοι ἐν οἷς πτήσσων λαγωός. Ἡ εἰκὼν

εἶναι ἐπίσης ἀρχαϊκή, ἀλλὰ δὲν διατηρεῖται πανταχοῦ ζωηρά. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1005).

15. Κάλυμμα χαλκοῦ κατόπτρου διαμέτρου 0,14. Ἐπ' αὐτοῦ κεκολλημένη, ὡσεὶ ἔντυπον ἀνάγλυφον, ἡ ἑξῆς παράστασις: Ἐπὶ τράγου βαίνοντος κάθηται γυνὴ γυμνὴ τὸ στῆθος, φέρουσα δὲ μόνον ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτον τὴν ὀσφὺν καὶ τοὺς πόδας καὶ ἀνεχόμενον διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπιδεικτικῶς πρὸ τοῦ προσώπου, κρατοῦσα τὸ ζῶον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διὰ τῆς ἀριστερᾶς· ὄπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς γυναικὸς ὑψοῦται ἀντικείμενόν τι δυσδιάκριτον, πιθανὸν δᾴς. Παρακολουθεῖ τὴν θεὰν (ἐπιτραγίαν Ἀφροδίτην) μικρὸν ζῶον καλπάζον. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ἀναγλύφου εἶναι ἀμίμητος καὶ ἡ διατήρησις σχετικῶς καλλίστη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1006).

16. Χαλκοῦν κάτοπτρον διαμέτρου 0,17. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος αὐτοῦ ἐπικεκολλημένη, ὡσεὶ ἀνάγλυπτος, ἡ ἑξῆς παράστασις: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος γυμνὸς (ὁ Βορέας) μακρὰς φέρων πτέρυγας κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τῆς ὀσφύος γυναῖκα γυμνὴν (τὴν Ὠρείθυιαν) δι' ἁπλοῦ ἱματίου τὰ ὄπισθεν καλυπτομένην. Ὁ Βορέας παρίσταται ἀνιπτάμενος κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου τὴν χεῖρα τῆς Ὠρειθύιας, ἥτις ἐρείδει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός. Τὸ σύμπλεγμα εἶνε ἁρμονικώτατον καὶ ἐξόχου λεπτότητος καὶ ἀκριβείας· σῴζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν καλῇ καταστάσει τῶν ποδῶν μόνον, ἰδίως τῶν τοῦ Βορέα, ὀλίγον ἐφθαρμένων ὄντων. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1007).

17. Δύο χαλκαῖ ὑδρίαι, ὧν ἡ μία σῶα, περιέχουσα τὰ ὀστᾶ τοῦ νεκροῦ, ἡ ἑτέρα τεθραυσμένη, ὡραίαν ἔχουσα λαβήν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1008 - 1009).

18 - 26. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 18 - 26 ἀρχαῖα εὑρεθέντα ἐν ὁδῷ Σταδίου (ἴδ. σ. 125 ἀριθ. 9), ἤτοι:

18. Λευκὴ λήκυθος, ὕψ. 0,52. Στύλη νεκρικὴ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν κεκοσμημένη καὶ ἱδρυμένη ἐπὶ βάσεως μετὰ δύο ἀναβαθμίδων. Ἀνὴρ χλαμύδα φέρων ἐρυθρὰν καὶ κράνος κορινθιακὸν κάθηται ἐπὶ τῆς δευτέρας τῶν ἀναβαθμίδων· εἶναι δὲ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς δόρυ (ἐλλείπει τῆς μορφῆς ταύτης τὸ στῆθος μετὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς κεφαλῆς).

Δεξιὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἱμάτιον ἐρυθρὸν φέρων, ἐρειδόμενος ἐπὶ ὀζώδους ῥάβδου κειμένης ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην καὶ ἐκτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς στήλης καθήμενον, πρὸς ὃν καὶ ἀτενίζει μελαγχολικῶς. Ἀριστερὰ τῆς στήλης κόρη (ἧς σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους) κρατοῦσα κάνιστρον καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ ἀλάβαστρον, καὶ αὕτη πρὸς τὸν καθήμενον βλέπουσα. Τὸ ἀγγεῖον συνεκολλήθη ἐκ τεμαχίων, ἡ σωζομένη ὅμως γραφὴ διατηρεῖται καλῶς προδίδουσα ἐπιμελῆ ἐργασίαν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 993).

19. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,50. Στήλη πλατεῖα ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον. Ἐν αὐτῇ ὡς ἐν πλαισίῳ εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος φέρων ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν (ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου πίπτον) καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὀζώδη ῥάβδον, ἐν ᾧ τὴν δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τῆς ἀναβαθμίδος τῆς στήλης, ἐφ' ἧς καὶ κάθηται. Εἶναι δὲ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, πρὸς τὰ ἀριστερὰ βλέπων, ὅπου νεανίας ἱστάμενος, ἱμάτιον φέρων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπορπωμένον καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πρὸς τὸν καθήμενον ἀτενίζων καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ διπλοῦν δόρυ κρατῶν, ἐφ' οὗ καὶ ἐλαφρῶς ἐρείδεται. Ἀριστερὰ τῆς στήλης, ὄπισθεν τοῦ καθημένου, μορφὴ (κόρη βεβαίως) κρατοῦσα κάνιστρον, ἥτις ἀπεσβεσμένη ἐντελῶς σχεδὸν τυγχάνει. Τὸ πλεῖστον τῆς εἰκόνος, λίαν ἐπιμελῶς οὔσης γεγραμμένης, διατηρεῖται καλῶς. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 994).

20. Λευκὴ Λήκυθος ὕψ. 0,30. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ μελαίναις. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνὴρ ἐρυθρὸν ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν ἔχων ἐπὶ ῥάβδου τῇ δεξιᾷ ἐρειδόμενος. Δεξιὰ δὲ κόρη (;) βραχὺν χιτῶνα φέρουσα, κρατοῦσα ἴσως κάνιστρον διὰ τῆς ἀριστερᾶς, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κοσμοῦσα τὸν τάφον πιθανῶς ταινίᾳ (ἡ παράστασις ἐξηλειμμένη). Ἡ χεὶρ αὕτη κρύπτεται ὄπισθεν τῆς στήλης (!). Γραφὴ ὅλως ἀδέξιος (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 995).

21. Ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος ἀρυβάλλου ὕψ. 0,21. Κατὰ τὸ μέσον τοῦ δι' ἐξόχως στιλπνοῦ μέλανος γανώματος κεκοσμημένου ἀγγείου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἀληθῶς καλλιτεχνικὴ γραφή: Εἰκονίζεται βωμός, ἱδρυμένος ἐπὶ πλίνθου καὶ ἀπολήγων πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἰωνικὸν κιονόκρανον. Ὀλίγον ὕπερθεν αὐτοῦ εἰκονίζεται Σφίγξ

(θὰ ὑπελάμβανέ τις τὸ τέρας τοῦτο Ἅρπυιαν, εἰ μὴ ἦν τὸ κάτω τῆς μορφῆς σῶμα λέοντος, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ γυναικεία, ὡς καὶ αἱ χεῖρες ἀφ᾽ ὧν ἐκφύονται μακραὶ ἀναπεπταμέναι πτέρυγες) κρατοῦσα διὰ μὲν τῶν χειρῶν ἀπὸ τοῦ στήθους, διὰ τῶν ὀπισθίων δὲ ὀνύχων ἀπὸ τῶν ποδῶν, γυμνὸν διαδεδημένον νεανίαν, ἀνυψοῦσα οὕτως αὐτόν, ὡσεὶ ἵνα τὸν ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (;) Ὁ νεανίας ἀτενίζει πρὸς τὸ τέρας μετὰ τρόμου, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπον τῆς Σφιγγὸς ἐκδηλοῖ προφανῶς χαρὰν ἐπὶ τῇ λείᾳ. Ἡ γραφή, ὡς εἴρηται, εἶνε τῶν ὡραιοτάτων τῆς Ἀττικῆς ἀγγειογραφίας, διατετήρηται δὲ ἐν καλλίστῃ καταστάσει, (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 996).

22. Χρυσῆ ταινία λεπτὴ (διάδημα) ἄνευ κόσμου τινὸς μήκους 0,21, πλάτους 0,017, ἀπολήγουσα κατὰ τὰ ἄκρα εἰς ὀξύ. Ὅλον μῆκος 0,25. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 997).

23. Χρυσοῦν περιφερὲς ἔλασμα ἐν σχήματι λεπτοῦ, ἔχον ἐντύπως ἐγγεγλυμμένον στέφανον καὶ ἐν τῷ μέσῳ γλαῦκα, ἔχον δηλ. τύπον Ἀθηναϊκοῦ νομίσματος, ὃν ἔνθεν μὲν βλέπει τις ἐγγεγλυμμένον, ἔνθεν δὲ ἀναγεγλυμμένον. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 998).

24. Τὸ ἐν σ. 126 μνημονευόμενον μαρμάρινον τετραγωνικὸν βάθρον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ· 998α).

25. Πολλὰ τεμάχια ἀγγείων καὶ λευκῶν ληκύθων εὑρεθέντα περὶ τοὺς τάφους. Τούτων τινὰ ἔχουσιν ὡραίας ἀληθῶς γραφάς. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 999).

26. Αἱ ἐν σ. 125 ἀρ. 9 δημοσιευμέναι ἐπιγραφαί. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 999α).

27. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,29. Ἐπὶ τῆς κοιλίας δύο γυναῖκες, ὧν ἡ ἑτέρα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ φέρουσα εἰκονίζεται βαίνουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς κάνιστρον, ἡ ἄλλη ἵσταται τὸ σῶμα ἔχουσα ἀντωπὸν ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν κατὰ κρόταφον, πρὸς τὴν σύντροφον αὐτῆς βλέπουσα, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα διπλοῦν, τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα ἑκατέρωθεν, ὡσεὶ ἐκπεπληγμένη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς ἑτέρας (;) Γραφὴ ἀμελής, διατήρησις καλή. Εὑρέθη ἐν ἀνασκαφαῖς Δ. Γιαγιᾶ (ἰδ. σ. 135, 11 κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Θησείου εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1000).

28 - 29. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 28 καὶ 29 δύο ἀγγεῖα εὑρεθέντα ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς 'Ομονοίας οἰκοδομηθείσης οἰκίας τοῦ Ἰ. Πάγκα, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ, ἤτοι :

28. Ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος ἀμφορέως ταπεινοῦ. Ἑκατέρωθεν εἰκονίζονται ἀνὰ δύο γυναικεῖαι μορφαί. Ἐπὶ τῆς μιᾶς μὲν ὄψεως ἡ ἑτέρα τούτων, ἡ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ περιβεβλημένη, κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ πυξίδα, ἥν, φαίνεται, δωροῦσα τῇ ἑτέρᾳ τῇ ἱσταμένῃ ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἀτενιζούσῃ πρὸς ταύτην· ἡ δευτέρα αὕτη φέρει ἐπίσης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ὅμως καταλείπει τὸ δεξιὸν στῆθος μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνά. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας δὲ ὄψεως δύο ὅμοιαι κόραι, ὧν ἡ ἑτέρα κρατεῖ ἄνθος (;) προσφερόμενον τῇ ἄλλῃ, τῇ ἐν τῇ δεξιᾷ, κρατούσῃ ταινίαν ἢ στέφανον. Κάτωθεν παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ κάλαθος. Ἡ γραφὴ εἶναι κοινή, ὡς καὶ ἅπασα ἡ τοῦ ἀγγείου κατασκευή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1001),

29. Ἀρύβαλλος μικρὸς ἐφθαρμένος· εἰκονίζεται ἐπ' αὐτοῦ γυνὴ κρατοῦσα ἐπιδεικτικῶς διὰ τῶν δύο χειρῶν τὰ κράσπεδα τοῦ πολυτελοῦς χιτῶνός της. Ἡ γραφὴ ἀπεσβεσμένη. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1002).

30. Ἕνδεκα νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὧν 7 ἀργυρᾶ καὶ 4 χαλκᾶ δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 992).

30α Ἑτέρα δωρεὰ ἀρχαίων γενομένη τῷ Μουσείῳ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη, περὶ ἧς ἴδε Εὑρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας ἀρ. 980.

31 - 36. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 31—36 εὑρεθέντα ἐν ταῖς ἐν Τροιζηνίᾳ ἀνασκαφαῖς τάφων (ἴδ. σ. 107 ἀρ. 3), ἤτοι :

31. Τεμάχιον ἀναγλύφου ὕψ 0,10, ἐφ' οὗ σώζεται τὸ ἔμπροσθεν ἵππου μετὰ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τοῦ ἵππου κάθηται γυνὴ (ἧς σώζεται τὸ κάτω τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ὀσφύος) γυμνή. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε ἀποκεκρουσμένον, φαίνεται ὅμως ἔτι τέχνης ἀρχαϊκῆς προϊόν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1010).

32. Δύο μεγάλα ἀγγεῖα (πίθοι) τοῦ Μυκηναίου τρόπου, εὑρε-

θέντα ἐν τῷ προϊστορικῷ τάφῳ μετὰ τῆς ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ ταινίας. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1011-1012).

33. Ταινία χρυσῆ μῆκ. 265, πλ. 0,014 ἔχουσα ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἐπιφανειῶν αὐτῆς γεωμετρικὰ σχήματα, ἓν πτηνὸν καὶ τὸ γνωστὸν σημεῖον Suastika περὶ οὗ ἴδε Schliemann: Troie σελ. 517 κ. α. Ἐχρησίμευεν ὡς διάδημα περὶ τὸ μέτωπον. Τοῦ περιέργου τούτου εὑρήματος δημοσιευθήσεται ἐν τῷ Δελτίῳ σχεδιογράφημα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1013).

34. Φύλλα χρυσοῦ ἐν ὅλῳ δράμια ἓξ εὑρεθέντα ἐν διαφόροις τάφοις ἐσπαρμένα καθ' ὅλον τὸν τάφον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1014).

35. Ἓξ ἀρχαϊκοῦ ῥυθμοῦ μικρὰ ἀγγεῖα ἄνευ γραφῶν εὑρεθέντα ἐντὸς πίθου, χρησιμεύσαντος εἰς ἔνθεσιν κεκαυμένων ὀστῶν. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα εἶνε ἄχρηστα διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ Μουσείου. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1015).

36. Τρία ὑέλινα Ῥωμαϊκὰ ἀγγεῖα ἄχρηστα καὶ ταῦτα. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1016).

37-50. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 37—50 ἀρχαῖα ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Α. Δοκοῦ, συλλέξαντος αὐτὰ πρὸ ἐτῶν ἐν Πειραιεῖ, ἀντὶ δραχμῶν 200, ἤτοι:

37. Ἀνάγλυφον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου παριστῶν ἵππον καὶ παρ' αὐτὸν ἄνδρα· ἔμπροσθεν τοῦ ἵππου ὄφις. Μῆκ. 0,52, ὕψ. 0,39, πάχ. 0,08. Τέχνη κοινή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1017).

38. Ἀνάγλυφον ἐκ πεντ. μαρμ. Σώζεται τὸ κάτω μέρος θεοῦ καθημένου ἐπὶ πολυτελοῦς θρόνου. Μῆκ. 0,35, ὕψ. 0,23, πάχ. 0,10. Τέχνη καλή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1018).

39. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμ. παριστῶντος θεὰν μετὰ δᾳδὸς καὶ τέσσαρας ἱκέτας. Μῆκ. 0,53, πλ. 0,37, πάχος τῆς πλακὸς 0,06, μετὰ τοῦ ἀναγλύφου 0,11. Τέχνη λίαν ἐπιμελής. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1019).

40. Τὸ κάτω μέρος ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμ. Διακρίνονται ἡ μορφὴ θεοῦ καθημένου καὶ δεξιόθεν αὐτοῦ δύο γυναικεῖαι μορφαί, ὧν μία καθημένη. Ἄνωθεν τῶν θεῶν προκύπτουσιν ὑπὲρ τὸ ἄκρον βράχου τέσσαρες γυναικεῖαι κεφαλαί, ἴσως κεφαλαὶ νυμφῶν. Μῆκ. 0,48, πλ. 0,29, πάχ. 0,07. Τέχνη ὄχι πολὺ λεπτή, ἡ ἐπιφάνεια διεφθαρμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1020).

41. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ὁμοίου πρὸς τὰ ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου. Σώζεται βωμός, εἰς ὃν προσάγεται βοῦς, καὶ ὀκτὼ μορφαὶ ἱκετῶν. Μῆκ. 0,55, πλ. 0,50, πάχ. 0,11. Τέχνη λεπτοτάτη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1021).

42. Πλὰξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς τὸ κάτω μέρος ἀποτεθραυσμένον. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀέτωμα μετ᾽ ἀνθεμίου, κάτωθεν ἀνάγλυφον παριστῶν ἄνδρα καθήμενον, δεξιούμενον ἄλλον δεξιόθεν αὐτοῦ ἱστάμενον. Μῆκ. 0,42, πλ. 0,27, πάχ. 0,07, τέχνη κοινή. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

Δρόμων Ηρακλεώτης

(Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1022).

43. Τὸ κάτω μέρος νεκρικοῦ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, παριστῶντος ἄνδρα ἱστάμενον καὶ παρ᾽ αὐτὸν γυναῖκα ἐν ἀμφιέσει ἱερείας τῆς Ἴσιδος. Ἀποκεκρουσμέναι αἱ δύο κεφαλαί. Μῆκ. 0,60, πλ. 0,60. πάχ. 0,12, τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1023).

44. Τὸ δεξιὸν ἥμισυ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου. Σώζονται τὰ κάτω μέρη ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ βάθρου τὸ κάτω μέρος παιδός. Ὕψ. 0,40, πλ. 0,60, πάχ. 0,11. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1024).

45. Τὸ δεξιὸν ἥμισυ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ἐφ᾽ οὗ ὑπάρχει ἀνὴρ καθήμενος ἐπὶ κλίνης καὶ πρὸ αὐτοῦ τράπεζα μετ᾽ ὀπωρικῶν κτλ. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,22, πάχ. 0,07, τέχνη καλή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1025).

46. Πλὰξ ἐκ φαιοῦ μαρμάρου. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει ἀνάγλυφον παριστῶν γυναῖκα καθημένην, δεξιουμένην ἄνδρα δεξιὰ αὐτῆς ἱστάμενον. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,27, πάχ. 0,05. Τέχνη κοινοτάτη. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

Σίγ[α] Σύρως (sic)

Ἀντὶ τοῦ Α ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ λίθου Λ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1026).

47. Τὸ ἄνω μέρος πλακὸς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετ᾽ ἐπικράνου. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον, οὗ διεσώθη μόνον κεφαλή τις, ἴσως γυναικός. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,30, πάχ. 0,07, τέχνη κοινή. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

Διονύσιος (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1027).

48. Πλὰξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετ' ἀετώματος, ἐν ᾧ ῥόδαξ, καὶ ἀναγλύφου ὁμοίου τῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42 πλακός. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πλὰξ εὑρέθη πιθανῶς ὄχι ἐν Ἀττικῇ. Μῆκ. 0,90, πλ. 0,39. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

Θεάγγελε	Θεάγγελε
Ἀριστίδου	Θεαγγέλου
Ἀθηναῖε	Ἀθηναῖε
χρηστὲ χαίρε	χρηστὲ χαῖρε.

Θεάγγελος τις Θεανγέλου Αἰθαλίδης C I A III 489[6]. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1028).

49. Ἀνάγλυφον νεκρικὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου παριστῶν γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἄνδρα πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον. Μῆκ. 0,58, πλ. 0,47, πάχ. 0,10. Τέχνη κοινή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1029).

Ἐπιγραφαὶ δὲ εἰσήχθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ, αἱ ἑξῆς:

51 - 52. Αἱ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 51 καὶ 52 ἐπιγραφαὶ ἀγορασθεῖσαι παρὰ τοῦ αὐτοῦ Α. Δοκοῦ σὺν τοῖς προηγουμένοις ὑπ' ἀρ. 37 - 50 ἀρχαίοις, ἤτοι:

51. Πλὰξ ἐκ φαιοῦ μαρμάρου ἀπολήγουσα εἰς ἡμικυκλοειδὲς ἀέτωμα (ὕψ. 0,57, πλ. 0,30) ἐν ᾗ ἐπιγραφὴ τῆς Δ', ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος:

Εὐθυδίκη
Ἡγησίππου
γυνή.

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1030).

52. Τεμάχιον ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, οὗ σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον (μῆκ. 0,17, πλ. 0,14) ἐν ᾧ ἐπιγραφή:

Θε]μιστοκλῆς Ὀ[. . . . . . εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ δεῖνα
ος χειροτονηθεὶ[ς ὑπὸ τοῦ δήμου ἀγωνοθέτης Θησείων
εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχον-
τος ἐνιαυτὸν το [.......... τήν τε πομπὴν ἔπεμψεν εὐσχήμονα
καὶ τὴν θυσίαν σ[υνετέλεσεν τῷ Θησεῖ κατὰ τὰ πάτρ.α... αξίως
τοῦ δήμου προε[νοηθ . . . .
καὶ ἐποιήσατο τὴ[ν ἐπιμέλειαν τῆς λαμπάδος καὶ τοῦ γυμνικοῦ
ἀγῶνος προνοηθεὶς τοῦ μηδὲν
ἀδίκημα γενέσθ[αι τοῖς ἀγωνιζομένοις . . . . . ὁμοί-
ως καὶ τῆς τῶν [...... ἔθηκε δὲ καὶ ἆθλα καλὰ καὶ εὐσχήμο-

να τοῖς ἀγωνισ[αμένοις κατὰ τὰ ἐψηφισμένα τῶι δήμωι σπουδῆς
οὐθὲν ἐλλείπων, παρεσ-
κεύασεν [δὲ καὶ ταῖς φυλαῖς ταῖς νικώσαις ἆθλα τῶν ἱππέων
καὶ τῶν ἐπιλέκτων,
ὁμοίως δὲ κα[ὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐθνῶν τάγμασιν καὶ ταῦτα ἀνέθηκεν,
ἔδωκεν δὲ καὶ τεῖ βουλεῖ
καθέσιμο]ν δ[ραχμὰς κτλ.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνήκει ἀναμφιβόλως εἰς τὰς εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θησείων ἀναφερομένας ἐπιγραφάς, ὧν αἱ μέχρι τοῦδε γνωσταὶ γενόμεναι ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 444 λ. ἑ. Ἀνεγράφησαν δὲ αὗται περὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος πρ. Χρ., τὸ δὲ νῦν δημοσιευόμενον τεμάχιον σύγχρονον περίπου θὰ εἶναι τῇ ὑπ' ἀρ. 446, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ὁμοιότης τῆς γραφῆς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1031).

53-54. Αἱ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 53—54 εὑρεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κτίστου Κ. Καλούδη παρὰ τῇ ὁδῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἔνθα λήγει ἡ ὁδὸς Νικηφόρου, πλησίον δηλ. τῆς ἐξωτερικῆς γραμμῆς τοῦ βορείου τείχους τῶν Ἀθηνῶν, ἤτοι:

53. Πλὰξ ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, κεκοσμημένη δι' ἀνθεμίου καλῆς ἐργασίας. Μῆκ. 0,77, πλ. 0,25 - 0,28, πάχ. 0,08. Ὁ πρῶτος στίχος τῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, οἱ τρεῖς ἑπόμενοι ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄκρου τοῦ κυρίου μέρους τῆς πλακός, κάτωθεν αὐτῶν χῶρος κενός, μήκ. 0,26, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε πιθανῶς γραπτή τις παράστασις, οἱ τέσσαρες τελευταῖοι στίχοι παρὰ τῷ κάτω ἄκρῳ τοῦ λίθου.

Ἡ νῦν ἐπὶ τοῦ λίθου ὑπάρχουσα ἐπιγραφὴ δὲν προέρχεται ἀριδήλως ἐκ τῆς πρώτης χρήσεως τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐκ δευτέρας ἢ μᾶλλον τρίτης. Καὶ πρῶτον μὲν φαίνεται ὅτι ἐκοσμήθη ἡ πλὰξ διὰ τοῦ ἀνθεμίου καὶ τῆς γραπτῆς εἰκόνος μετ' ἐπιγραφῆς ἐπίσης ἐζωγραφισμένης, δεύτερον δὲ ἐνεχαράχθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χώρου, ὃν κατέχει νῦν ὁ δεύτερος στίχος τὸ ὄνομα «Εὐπάλεια» οὗ ἴχνη τινὰ εἰσέτι διακρίνονται, τελευταῖον δὲ μετετέθη αὕτη ἡ λέξις εἰς τὸ ἐπιστύλιον, προσετέθησαν δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα μελῶν τινων τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει νῦν οὕτως:

Εὐπάλεια Ἱπποκράτους Κηφισε-
είως γυνή. Φιλίσκος Ἱπποκράτους
Κηφισιεύς. Μύρτα Ἱπποκράτους θυγάτη-
ρ.
Ἡραγόρας Ἡροδότου Σάμιος.
Ἱπποκράτης Ἡραγόρου Κηφισιεύς.
Θρά]συλλος Ἡραγόρου Κηφισιεύς.
Ἡ δεῖνα Ἡ]ραγόρου γυνή.

Ἐξάγεται ἐκ τῶν τελευταίων στίχων, ὅτι ὁ Ἡραγόρας μετῴκησεν ἐκ Σάμου εἰς Ἀθήνας, οὗ ὁ υἱὸς Ἱπποκράτης ἐπολιτογραφήθη. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο ἐγένετο περὶ τὸ τέλος περίπου τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος πρ. Χρ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1032).

54. Λεπτὴ εἰς δύο τεθραυσμένη πλὰξ (μ. 0,25, πλ. 0,27) ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, ἐν ᾗ ἐπιγραφή:

Αἰγυπτία

(Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1033).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων καὶ αἱ ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν αὐτῷ ἀρχαίων.

2. **Οἰκοδομητικαὶ ἐργασίαι:** Ἡ οἰκοδομὴ τῆς Κεντρικῆς πλευρᾶς τοῦ Μουσείου (ἴδ. Ἀρχ. Δελτίον 1888, σ. 68, 2) ἐπερατώθη λίαν δὲ προσεχῶς περατοῦται καὶ ἡ τῆς κυρίας προσόψεως.

3. Δαπάναις τοῦ δημοσίου Ταμείου, ἀντὶ δρ. 200 ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας παρὰ Ἀ. Δοκοῦ τὰ ἐν σελ. 145 ἀριθ. 37-52 περιγραφόμενα ἀρχαῖα ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα συνέλεξαν ἐξ ἀγορᾶς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὁ πατὴρ τοῦ πωλητοῦ ἐν Πειραιεῖ.

4. **Ἐκποίησις ἀρχαίων ἐξ Ἐρετρίας:** Ἡ ἐπὶ τῶν ἐξ Ἐρετρίας εὑρημάτων διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐπιτροπὴ (ἴδε σ. 33,3) ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Ἅπαντα τὰ ἄξια λόγου εὑρήματα τὰ γενόμενα ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη ἔλαβε διὰ τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, καταβληθεισῶν τῷ Νοστράκῃ ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου, πρὸς συμπλήρωσεν τοῦ τιμήματος, δρ. 3200. Ἡ καταγραφὴ τῶν ἀρχαίων τούτων ἐν τῷ Δελτίῳ ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου (ἴδε σ. 74, 1 - 15) καὶ συνεχίζεται κατὰ μῆνα.

Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ προέβη ὡσαύτως εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς Ν. Τζώτζη εὑρεθέντων· ἔλαβε δὲ ὡσαύτως διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον τὰ ἀξιολογώτερα τῶν εὑρημάτων (ἴδ. σ. 139, 12-17), τοῦ Ν. Τζώτζη λαβόντος τὰ ἄχρηστα διὰ τὸ Μουσεῖον καὶ ἔτι δραχ. 1735 ὡς συμπλήρωμα τοῦ τιμήματος τῶν διὰ τὸ Μουσεῖον ληφθέντων.

5. **Δωρεὰ ἀρχαίων:** Ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς Ἰ. Πάγκα ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ δύο ἀγγεῖα περιγραφόμενα ἐν σ. 144, 28-29. Ταῦτα εὑρέθησαν κατὰ τὴν ἀνόρυξιν τῶν θεμελίων τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας μεγάλης τοῦ δωρητοῦ οἰκίας. Διὰ τοῦ Προέδρου δὲ τῆς λυβερνήσεως ἐγένοντο δύο δωρεαὶ ἀρχαίων, περὶ ὧν ἴδε σ. 144, 30 καὶ 30α.

6. **Κίβδηλοι ἀρχαιότητες:** Ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ διὰ Μασσαλίαν ἀποπλέοντος ἀτμοπλοίου κατεσχέθησαν διὰ τῶν τελωνοφυλάκων Ι. Ἀθανασιάδου καὶ Κ. Κοσαροπούλου ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς Ἰωάννου Πετροπούλου, τὰ ἐν σ. 139, 10-11 περιγραφόμενα δύο πήλινα ἀγαλμάτια, ἃ εὐχερῶς δύναταί τις νὰ διακρίνῃ ὡς κίβδηλα.

7. **Κατάσχεσις ἀγαλματίου:** Ἐν Πειραιεῖ κατεσχέθη ἐν τῷ Τελωνείῳ, ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς Ἰ. Ῥουσὲν μεταβαίνοντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀγαλμάτιον πήλινον περιγραφόμενον ἐν σ. 139, 9. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἦτο περικεκλεισμένον ἐντὸς κιβωτίου, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή: Tanagra PN — A.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Δίσκος μαρμάρινος ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνος.

('Έκθεσις Ἰακ. Χ. Δραγάτση).

« Ἔν τινι τῶν ἓξ κιβωτίων ἅτινα κατέσχεν ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς τῇ 17ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ σιδηρουργείῳ τοῦ κ. Sein κατὰ τὴν νοτίαν ἀκτὴν τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων ἥττονος ἀξίας, ὑπῆρχε καί τις μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς· εἶνε δίσκος μαρμάρινος εἰς ἕνδεκα τεμάχια τεθραυσμένος, ἔργον ἔκτακτον ὅλως καὶ διὰ τοὺς χρόνους, εἰς οὓς δύναται νἀναχθῇ, καὶ διὰ τὸν διατηρούμενον χρωματισμὸν ἐπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ καθ' ὅλου μοναδικὸν αὐτοῦ. Κατατεθεὶς τὸ πρῶτον ἐν τῷ Μουσείῳ Πειραιῶς ἐκομίσθη πρὸ βραχέος χρόνου εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ. (Ἴδ. σ. 8 ἀρ. 1).

»Ὁ δίσκος οὗτος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, διαμέτρου 0,27 περίπου, πάχους 0,02 ὡς ἔγγιστα φέρει ἴχνη εἰκόνος δι' ἐγκαυστικῆς ἀποτετυπωμένης. Τῆς εἰκόνος ταύτης σαφῶς φαίνεται τὸ ἔδαφος συνιστάμενον ἐκ γραμμῆς ἁπλῆς πρὸς τὸ κατώτερον μέρος, ἱκανῶς παχείας, χρώματος ὑπομέλανος. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου φαίνεται ἕδρα μετ' ἀνακλίσεως ὑψηλῆς, ἧς σαφῶς διακρίνονται τὰ μέρη, κατὰ μὲν τὴν ἀνάκλισιν διὰ σκιερωτέρου τοῦ χρώματος δεδηλωμένα, κατὰ δὲ τοὺς πόδας καὶ τὸ ἐν μέσῳ τῷ καθίσματι ὑποστήριγμα δι' ἐλαφροτέρου χρωματισμοῦ καὶ περιγράμματος λεπτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἕδρας ταύτης φαίνεται καθημένη μορφή τις, ἧς καθαρὰ διακρίνονται τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρις ἄκρων τῶν ποδῶν μέρη κεκαλυμμένα δι' ἱματίου χρώματος ἐρυθροῦ, οὗ τὸ περίγραμμα χωρίζεται διὰ γραμμῆς χρώματος μέλανος. Τὸ ἱμάτιον κάτω φθάνει μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ἀφίνει δ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυμνούς, ὧν ὁ ἕτερος ὑπεγείρεται πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν διακρίνεται τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἀποβλεπούσης ταύτης μορφῆς τὸ γυμνὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ πρὸ αὐτοῦ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατιόντος ἐρυθροῦ ἱματίου, ὅπερ καὶ ὄπισθεν ἐπὶ τῆς ῥά-

χεως φαίνεται. Ἀνωτέρω ἔτι δύναταί τις νὰ διακρίνῃ τὴν γραμμὴν τοῦ λαιμοῦ, τὰ χείλη δεδηλωμένα δι' ἐρυθροῦ· ὑπὲρ ταῦτα μόλις διακρίνεται ἡ ῥὶς καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐν κατατομῇ ἀποικονιζομένου προσώπου. Ταῦτα εἶνε τὰ ὁπωσδήποτε διαφαινόμενα τῆς εἰκόνος ταύτης.

» Περὶ τῆς ἀμυδρῶς διαφαινομένης ταύτης μορφῆς γνωρίζομέν τι πλέον ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν ἡμικυκλικῶς ἐγγεγλυμμένων γραμμάτων, καταδεικνυόντων ὅτι ὁ δίσκος οὗτος ἦτό που προσηρτημένος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ προσώπου τοῦ ἀπεικονιζομένου. Ὅτι δὲ ἦτο προσηρτημένος ὁ δίσκος δεικνύουσι καὶ οἱ δύο σιδηροῖ γόμφοι, οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰκόνος δι' ὅλου τοῦ πάχους τοῦ δίσκου διήκοντες, καὶ ἐκ τῆς κατιώσεως αὐτῶν οὐκ' ὀλίγον τὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιφάνειαν βλάψαντες. Ἡ περὶ τὴν εἰκόνα κυκλικῶς διαθέουσα ἐπιγραφὴ γράμμασιν ἀρχαϊκοῖς ἔχει ὧδε :

Μνῆμα τόδ' Αἰνέου σοφίας ἰατροῦ ἀρίστου.

» Τὸ ὄνομα Αἶνεος ἢ Αἴνειος ἀπαντᾷ παρὰ μόνῳ τῷ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἐκεῖ ἔνθα γίγνεται λόγος περὶ τῆς νήσου Κῶ, λέγοντι τάδε : « *Νεβρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημότατος τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν· οὗ Γνωσίδικος, Γνωσιδίκου δὲ Ἱπποκράτης καὶ* ΑΙΝΙΟΣ *καὶ Ποδαλείριος, Ἱπποκράτους Ἡρακλείδης, οὗ Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς.* » Ἀλλαχόθεν δὲν εἶνέ τι γνωστὸν περὶ τοῦ Αἰνέου ἢ Αἰνείου τούτου, ὅστις πάντως εἶνε ὁ παρὰ τῷ Στεφάνῳ ἀναφερόμενος.

» Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς φέρουσιν ἀριδήλως ἴχνη χρώματος ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ ἐναλλάξ, ὡς ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων ἐπιγραφῶν, ὁ δὲ χαρακτὴρ αὐτῶν συμφωνεῖ πρὸς τοὺς χρόνους, εἰς οὓς ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ Στεφάνου δύναται νὰ τεθῇ ὅτι ἔζησεν ὁ Αἴνειος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Ἱπποκράτης ἔζη. »

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον ἐπερατώθη ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ πρὸς βορᾶν τοῦ Παρθενῶνος χώρου, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀρκτικῆς τοῦ Παρθενῶνος πλευρᾶς καὶ τῶν θεμελίων τοῦ ἀρχαίου ναοῦ· ἐκαθαρίσθη δὲ καὶ ὁ χῶρος ὁ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ χώρῳ ἀνεφάνησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου τείχους ἀπέναντι τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τοῦ κρηπιδώματος τοῦ Παρθενῶνος. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ ἡ διάκρισις καὶ κατάλληλος τοποθέτησις τῶν λίθων. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ εὑρέθησαν τεμάχιά τινα γλυπτῶν καὶ ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον τεθραυσμένον. Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βελανιδέζᾳ τύμβου ἐπερατώθη· ἤρξατο δὲ ἀνασκαφὴ ἑτέρου τύμβου ἐν θέσει Βουρβᾶ, αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐν τοῖς τοπογραφικοῖς χάρταις τοῦ Curtius-Kaupert εἶνε δεδηλωμένος διὰ τῶν grosses Grab. Τελευταῖα εὑρήματα ἔδωκεν ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βελανιδέζᾳ τύμβου ἀγγεῖά τινα, ἐν οἷς ἀξιόλογα ληκύθια.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσούρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἐξακολουθοῦσι αἱ ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφαί. Τοῦ ἀνακαλυπτομένου ναοῦ ἀπεκαλύφθη ἤδη ὁλόκληρος ὁ πρόδομος, ἐν ᾧ ὑπάρχουν

πολλὰ ἐνεπίγραφα τὸ πλεῖστον βάθρα, ὧν ἕν, ἀνατεθειμένον τῷ Ἀδριανῷ, κεῖται κατὰ χώραν. Ἐν τῷ σηκῷ εὑρίσκονται τεμάχια κολοσσιαίων ἀγαλμάτων καλῆς τέχνης, ὧν κυριώτερα κεφαλὴ γυναικεία καὶ ἑτέρα ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος· τελευταῖον εὑρέθη καὶ ἑτέρα γυναικεία κεφαλή, μείζων τῆς προηγουμένης.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρᾳ (ἴδε σ. 123, 4)

Ἐν ταῖς ἐν Τανάγρᾳ ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν ὑπὲρ τὰ 40 ἀγαλμάτια, ὧν τρία εἶνε λεπτῆς ἐργασίας. Τὰ τελευταῖα ταῦτα παριστῶσι γυναικείας μορφὰς ῥιπιδοφόρους, τῶν δὲ ἄλλων, τῶν κοινῆς ἐργασίας, ἐνδιαφέρον παρέχει κυρίως γραῦς ἱσταμένη πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς πράγματά τινα, πιθανῶς πλακούντια. Εὑρέθησαν δὲ καὶ πλῆθος ἀρυβάλων, κακότεχνοι ἐρυθρόμορφοι φιάλαι καὶ δύο νεκρικαὶ στῆλαι, ὧν ἡ μὲν φέρει ἐπιγραφὴν Ξενοκλίδας, ἡ δὲ Βουνατία.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκήναις (ἴδε σ. 124, 7).

Ἐν ταῖς ἐν Μυκήναις ἀνασκαφαῖς ἀνακαλύπτονται λείψανα προϊστορικῶν οἰκιῶν, ὅμοια τοῖς πρὸ ἐτῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ Schliemann παρὰ τὸν περίβολον τῶν τάφων ἀνακαλυφθεῖσιν, εὑρήματα ὅμως ἐλάχιστα γίνονται καὶ οὐχὶ πολλοῦ λόγου ἄξια. Τοιαῦτα εἶνε τέσσαρα μεγάλα μολύβδινα ἀγγεῖα, ὧν τὸ μέγιστον ἔχει ὕψος 1,05, εἷς κρίκος (δακτύλιος) χρυσοῦς, μία πόρπη χαλκῆ κτλ.

6. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Τῇ Γαλλικῇ Σχολῇ ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ σκαφικὰς ἐργασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτῆς κ. Μπεράρ. Ἐνήργησε δὲ ἤδη τοιαύτας ἐρεύνας κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ἀρτεμισίου, ἔνθα εἶχεν εὑρεθῆ τὸ ἐν Δελτίῳ 1888 σ. 121, 1, χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ δι' αὐτῶν ἴχνη ἀρχαίου οἰκοδομήματος καὶ εὑρέθησαν μικρά τινα χαλκᾶ καὶ πήλινα ἀρχαῖα, ἐν οἷς χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος (ὕψ. 0,09)

προσκεκολλημένον ἐπὶ τετραγωνικῆς βάσεως καὶ πήλινον ἀγαλμάτιον (ὕψ. 0,11) παριστῶν γραῖαν ἔχουσαν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἄνωθεν τῆς κοιλίας καὶ κρατοῦσαν ὑψωμένον τὸν χιτῶνα. [Κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐν Τριπόλει Συλλογῆς Π. Γαλανοπούλου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθν. Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα:

1 - 3. Συνέχεια ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1 - 15: σ. 98, 1-10: σ. 115, 1-11: σ. 136, 1 - 8. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι:

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,39. Ἐν μέσῳ στήλη (ἀπεσβεσμένη) καὶ δεξιὰ ταύτης ἀνὴρ (Ἑρμῆς) χλαμύδα φέρων ἐρυθρὰν κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, ἐνδρομίδας ἐρυθρὰς καὶ κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐρυθρὸν (ἐν εἴδει φρυγίου), καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον. Τὴν δεξιὰν αὐτοῦ προεκτείνει ὡσεὶ πρὸς ἐρχομένην μορφήν, (ἐλλείπουσαν ὅμως ἐντελῶς). Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυνὴ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρόν, κρατοῦσα ταινίας διὰ τῆς ἀριστερᾶς· ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ κεφαλὴ ἅπασα ἀπεσβεσμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1034).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40. Ἐν μέσῳ στήλη πλατεῖα ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας ὡσεὶ ἐκφυόμενα φύλλα ἀκάνθης συμμετρικῶς. Ἡ στήλη ἀπολήγει ἄνω εἰς οἱονεὶ δωρικὸν περίεργον τὰς μορφὰς κιονόκρανον, ἐπὶ τοῦ ἄβακος τοῦ ὁποίου λέων καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἐν ᾧ τὸν μὲν ἕνα τῶν ἐμπροσθίων στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἄβακος, τὸν δὲ ἕτερον θέτει ἐντὸς κανίστρου πλήρους στεφάνων, ὅπερ κρατεῖ κόρη δεξιὰ τῆς στήλης ἱσταμένη. Ἡ κόρη φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος. Ἄνωθεν τοῦ κανίστρου ἀνηρτημένον κάτοπτρον. Ἀριστερὰ τῆς στήλης ἀπε-

σβεσμένη ἀνδρικὴ μορφή, ἧς σώζονται μόνον οἱ πόδες. Ἡ λεπτότης τῆς γραφῆς εἶνε ἀξία θαυμασμοῦ ὄντως, ἡ διατήρησις δὲ τῶν σωζομένων μερῶν ἀρίστη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1035).

3. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40. Ἡ παράστασις ἐπὶ τῆς ληκύθου ταύτης εἶνε ὁμοία περίπου τῇ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14, σελ. 39. Εἰκονίζεται τουτέστιν ἡ παράδοσις νεκρᾶς ὑπὸ τοῦ Ὕπνου εἰς τὸν Θάνατον. Ἐν τῷ μέσῳ στενὴ νεκρικὴ στήλη ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν. Πρὸ αὐτῆς γυνὴ ἐνδεδυμένη στικτὸν ἐζωσμένον πολυτελῆ χιτῶνα ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης. Νεανίας (ὁ Ὕπνος) πτερυγοφόρος, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης στηρίζων, κρατεῖ ταύτην ἀπὸ τοῦ στήθους δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἕτερος δὲ νεανίας (ὁ Θάνατος) ὅμοιος τῷ προηγουμένῳ καὶ ὁμοίαν στάσιν καὶ στολὴν ἔχων λαμβάνει τὴν νωχελῶς ἐπὶ τῶν γονάτων πίπτουσαν δεξιὰν τῆς κόρης χεῖρα. Ἡ παράστασις, καίπερ ὀλίγον ἐφθαρμένη, εἶνε τῶν ἀρίστων τοῦ εἴδους τούτου, τέχνην προδίδουσα λεπτὴν καὶ ἐπιμελεστάτην. Τὸ ἀγγεῖον εἶνε ἐκ τεμαχίων συγκολλημένον, ἀλλὰ διατηρεῖται ἡ ἐπ' αὐτοῦ εἰκὼν ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1036).

4. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 31. Ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ συμπεπληρωμένη σώζει τὴν ἑξῆς παράστασιν: γυνή, ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον φέρουσα, ἵσταται πρὸ βωμοῦ ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ κρατοῦσα πρὸ αὐτοῦ δᾷδα. Ἡ εἰκὼν εἶνε ἥκιστα ἐπιμελῶς γεγραμμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1037).

5. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,31. Εἰκονίζεται κίων δωρικοῦ ῥυθμοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ, δεξιά, γυνὴ ἱσταμένη ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ μακρὸν ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ κεκρύφαλον, κρατοῦσα ταινίαν διὰ τῆς δεξιᾶς. Εἶνε ἐστραμμένη πρὸς δεξιά, τὰ νῶτα ἔχουσα πρὸς τὸν κίονα. Γραφὴ κοινὴ καὶ ἀμελής. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1308).

6. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον συγκεκολλημένον ἐκ τριῶν τεμαχίων (μῆκ. 1,30, πλ. 0,55, πάχ. 0,13), ἐν ᾧ κόρη κατὰ μέτωπον ἱσταμένη χιτῶνα ποδήρη ἐνδεδυμένη καὶ λαμβάνουσα κόσμημά τι ἐκ πυξίδος, ὃ φέρει αὐτῇ μικρὰ δούλη. Ἐν τῷ ἀετώματι τῆς πλακὸς Σειρήν. Ἄνωθεν τῆς κόρης ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἡ ἐπιγραφή:

Θεοφίλη

ἄνωθεν δὲ ταύτης μεταξὺ τῶν ἀκροκεράμων ἡ ἐν δευτέρᾳ χρήσει τοῦ αὐτοῦ λίθου προστεθεῖσα ἐπιγραφή :

Γιλλὶς

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1039).

7-8. Κατ' ἔκθεσιν δὲ τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ εἰσήχθησαν αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαί, εὑρεθεῖσαι καὶ αὗται ἐν θέσει Γουδί, ἔνθα καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἀνάγλυφον, ἤτοι :

7. Στέγη μεγάλου μνημείου ἐν σχήματι ναΐσκου, ἐκ πεντ. μαρμάρου, τεθραυσμένη πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ. Μῆκ. 1,90, πλ. 0,55, ὕψ. 0,40.

Ἡ πρὸς ἀριστερὰ ἐπιγραφὴ προσετέθη μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημείου.

Φιλέας	Κλεαγόρα Φιλέου Μελ[ιτέως
Φιλάγρου	Εἰς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βιου φάος ην ...
Μελιτεὺς	Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης ...
	Ὥστε γονεῦσιν πένθος ἀγήρατον ..
	Ἐσθλῶν - — - — — — - —

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1040).

8. Ὁμοία εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τριῶν ταινιῶν, ἐφ' ὧν καὶ 5 ῥόδακες. Μῆκ. 2,75, πλ. 0,52, ὕψ. 0,35. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἐπιγραφὴ εἶναι νεωτέρα τῶν δύο ἄλλων. Τὸ μνημεῖον ἀνῆκεν εἰς μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Φιλαγρος	Ἡδυλίνη	Ἄλεξις
Ἀλέξιδος	Τ[ει]σιμέν[ο]υ	Φιλάγρου
Μελιτεὺς	Ἐ[ξ] Οἴου	Μελιτεὺς

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1041).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Ἀπὸ Ἰουνίου μέχρις Αὐγούστου εἰσήχθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν Πειραιῶς, κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελουμένου αὐτῆς Ἰ α κ. Δ ρ α γ ά τ σ η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1. Στήλη ἐπιτυμβία ὕψους 0,77, πλάτους 0,34 μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκροκεράμων φέρουσα ἐπιγραφήν :

Μοσχος Ὑέλησιο
Κηφισιευς

2. Ἑτέρα στήλη μετ' ἀκρανθέμου ἐπιμελῶς ἐξειργασμένου, ἐφ' οὗ ἐν μέσῳ μὲν εἰκονίζεται Σειρὴν (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν Σφίγξ πρὸς τὰ ἔξω ἀποβλέπουσα. Ἐν τῷ σώματι τῆς στήλης δύο ῥόδακες καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἡ ἐπιγραφή:

Διογενης Διοφαντου
εκ Κοιλης

3. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίας εὑρεθὲν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος Πειραιῶς παρὰ τὴν βασιλικὴν ἔπαυλιν, φέρον ἐπιγραφὴν

Συβουλη Φιλινος

4. Δύο κεφαλαὶ ῥωμαϊκαὶ ἐφθαρμέναι ἐν μέρει ἡ μὲν ὕψ. 0,33, ἡ δὲ 0,20, ἀμφότεραι νεανίου κεφαλαί. Ἐδωρήθησαν ὑπὸ Νικ. Βουδούρη.

5. Τεμάχιον ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου, ἐν ᾧ γυνὴ ὀρθία στηριζομένη ἐπὶ στήλης· πρὸ αὐτῆς σώζεται χεὶρ ἑτέρας μορφῆς. Ὕψ. 0,35, πλ. 0,33.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων, καὶ αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ ἀγαλμάτων.

2. **Ἀπόφασις περὶ Μουσείων:** Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 294 τῆς 22 Αὐγούστου φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς *περὶ καταργήσεως τῆς ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν Μουσείων πληρωμῆς 20 λεπτῶν διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ῥάβδων* κτλ. ἀπόφασις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας:

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

Ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐπιζήμιος εἶνε ἀλλὰ καὶ πράγματα παρέχει εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τῶν Μουσείων ἡ διατεταγμένη πληρωμὴ 20 λεπτῶν διὰ τὴν παρὰ τῷ θυρωρῷ κατάθεσιν τῶν ῥάβδων αὐτῶν, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν τάδε·

α'. Οἱ καταθέτοντες παρὰ τῷ θυρωρῷ τῶν Μουσείων τὰς ἑαυτῶν ῥάβδους, ἀλεξίβροχα κτλ. οὐδὲν πληρόνουσι.

β'. Τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1886 γνωστοποιήσεως εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰ Μουσεῖα τροποποιοῦμεν κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω διαταοσομένων ὡς ἑξῆς·

«ΑΡΘΡΟΝ 6. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ Μουσεῖα παρακαλοῦνται νὰ καταθέτωσι παρὰ τῷ θυρωρῷ τὰς ἑαυτῶν ῥάβδους, ἀλεξίβροχα» κτλ.

«ΑΡΘΡ. 7. Αὐστηρῶς εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς φύλακας, ἐπὶ ποινῇ ἀπολύσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, νὰ δέχωνται παρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν Μουσείων δῶρα (pourboires), δι' οἱονδήποτε λόγον καὶ δι' οἱανδήποτε περιποίησιν, ἥν κατὰ καθῆκον ὀφείλουσι νὰ παρέχωσιν αὐτοῖς».

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Αὐγούστου 1889.

Ὁ Γενικὸς Ἔφορος
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

3. Fr. Wieseler. Εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν Γοτίγγῃ κ. Wieseler, ἑορτάζοντα τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἀπενεμήθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἐργασίας αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Περὶ τῶν ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφῶν.

Μεταβὰς εἰς Λυκόσουρα πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἀρξαμένων ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 122 ἀρ. 3) ἐκτίθημι ἐνταῦθα συντόμως τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ τούτων ἐν βραχυχρονίῳ ἐκεῖ διαμονῇ μου.

Αἱ ἀνασκαφαὶ γίνονται κατὰ τὴν ἀρκτικὴν κατωφέρειαν τῆς «Τερζῆ» καλουμένης ῥάχεως τῆς κειμένης μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἁγίου Ἡλιοῦ. Ἐν τῇ κατωφερείᾳ ταύτῃ κεῖται τὸ ἐρειπωμένον ἐκκλησίδιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου,

πρὸς δυσμὰς τοῦ ὁποίου εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου μέτρων ἐνεργοῦνται αἱ ἀνασκαφαί. Ἀπεκάλυψαν δ' αὗται δωρικὸν ναὸν πρόστυλον ἑξάστυλον ἔχοντα τὸ ἐν προχείρῳ σχεδιάσματι δημοσιευόμενον ἐνταῦθα σχῆμα.

Ὁ ναὸς οὗτος ἔχει τὴν συνήθη ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς διεύθυνσιν· τὸ ὅλον αὐτοῦ μῆκος εἶνε 20, τὸ δὲ πλάτος 10 μέτρων (βάθος τοῦ προδρόμου 5,30 τοῦ σηκοῦ 13). Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ στοά, εἶνε ᾠκοδομημένον ἐκ μαρμάρου, οἱ τοῖχοι δὲ εἶνε ᾠκοδομημένοι τὸ μὲν κατώτερον μέρος ἐξ ἐγχωρίου λίθου, τὸ δὲ ἀνώτερον ἐκ μεγάλων ὠμῶν πλίνθων· τὸ δάπεδον τοῦ προδόμου εἶνε λιθόστρωτον, τὸ τοῦ σηκοῦ δὲ ψηφιδωτόν, ὡς φαίνεται. Ὁ πρόδρομος δὲ ἦτο κατειλημμένος σχεδὸν ὅλος δι' ἀναθηματικῶν βάθρων, ὧν ἓν κεῖται νῦν κατὰ χώραν (εἶνε ἀφιερωμένον τῷ Ἀδριανῷ)· κατὰ χώραν δὲ κεῖνται καὶ οἱ τελευταῖοι σπόνδυλοι τῶν δύο τῆς στοᾶς νοτίων κιόνων.

Ἐν τῷ προδόμῳ εὑρέθη ψήφισμα τιμητικὸν εἰς *Νικάσιππον Φιλίππου* ἐκδοθὲν ἐπὶ *ἱερέος τᾶς Δεσποίνας τὸ β' ἔτος Α̅ καὶ β' κατὰ τὸν Σεβαστόν*, ἐν ᾧ σὺν ἄλλοις γέγραπται: *ἀνενενκάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμεληταὶ τὸ ψήφισμα τὸ γραφὲν εἰς τὸ γραμματοφυλάκιον τὸ ἐν Μεγάλᾳ πόλει, ἀναγραφάτωσαν δὲ καὶ εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναθέτωσαν εἰς* **τὸ ἱερὸν τᾶς Δεσποίνας**. Ἐν τῇ ἀνασκαφῇ δὲ τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος εὑρίσκονται κέραμοι φέροντες ἐπιγραφὴν **Δεσποίνας**. Τὸ ἐν τῷ σηκῷ δὲ ἀποκαλυπτόμενον διὰ τῆς σκαφῆς κολοσσιαῖον καὶ παράδοξον τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα βάθρον δυνατὸν κάλλιστα νὰ εἶνε τὸ βάθρον ἐφ' οὗ ἵδρυντο κατὰ Παυσανίαν (VIII, 37) τὰ τέσσαρα ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ὑπάρχοντα ἀγάλματα, ἤτοι αἱ ἐπὶ θρόνου καθήμεναι Δέσποινα καὶ Δημήτηρ καὶ οἱ ἑκατέρωθεν ἱστάμενοι ἔνθεν μὲν ἡ Ἄρτεμις ἔνθεν δὲ ὁ τιτὰν Ἄνυτος. Εἰς ταῦτα πάντα ἀποβλέποντες δυνάμεθα μετὰ πιθανότητος νὰ ἀποφανθῶμεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι τὸ ἀποκαλυπτόμενον οἰκοδόμημα εἶνε ὁ ναὸς τῆς Δεσποίνης.

Ἐν τῷ ἀνασκαπτομένῳ δὲ σηκῷ, κυρίως περὶ τὸ βάθρον, ἐγένοντο μέχρι τοῦδε τὰ ἑξῆς εὑρήματα :

α') Κολοσσιαῖος τὰς διαστάσεις κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος· β') κολοσσιαία γυναικεία κεφαλὴ ἔχουσα τὴν κόμην περιδεδεμένην ταινίᾳ, ἥτις θὰ ἦτο κοσμήμασι τὸ πάλαι κεκοσμημένη, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων ἐν αὐτῇ μετὰ τεμαχίων χαλκοῦ ὀπῶν· γ') ἑτέρα γυναικεία κεφαλὴ κολοσσιαία καὶ αὕτη, μικροτέρα ὅμως τῆς προηγουμένης, ἔχουσα καὶ αὕτη διάδημα περὶ τὴν κόμην· δ') ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος κεφαλὴ κολοσσιαία, τοῦ αὐτοῦ περίπου μεγέθους, οὗ καὶ ἡ προηγουμένη ὑπὸ στοιχεῖον γ'. Τὴν κεφαλὴν ταύτην θὰ ὑπελάμβανέ τις ὡς κεφαλὴν Ποσειδῶνος· ε') μέγα τεμάχιον ἐνδύματος (μῆκος 1,10, πλ. 35, πάχ. 0,20) κολοσσιαίου ἀγάλματος κατάκοσμον ἀναγλύφοις μορφαῖς. Ἐν αὐτῷ δηλ. εἰκονίζονται γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ μορφαὶ μεταμορφωμέναι εἰς διάφορα ζῷα (κριόν, ὄνον, ἵππον κτλ.), Νηρηὶς ἐπὶ θαλασσίου τέρατος, γυναικεῖαι πτερωταὶ μορφαί, ὧν μία κρατεῖ λαμπάδα, δελφῖνες, ἀετὸς καὶ ἄλλα πτηνά· ϛ') Πολλὰ τεμάχια κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, (ἰδίως ἄνω καὶ κάτω ἄκρα), ἀνήκοντα εἰς τὰ αὐτὰ ἀγάλματα, εἰς ἃ καὶ αἱ ἀνωτέρω κεφαλαί, ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων φαίνεται. Τούτων μνημονευτέον ἰδίως ἄκρα χεὶρ κρατοῦσα λαμπάδα, ἑτέρα χεὶρ κρατοῦσα ἐπίμηκες περιφερές τι πρᾶγμα, σκῆπτρον ἴσως, καὶ ἑτέρα κρατοῦσα τεμάχιον ὄφεως, ὡς φαίνεται· ζ') τεμάχια ποδῶν μαρμαρίνου θρόνου· η') τέσσαρες γυναικεῖαι μορφαί, (τῆς μιᾶς μόνον σώζεται ἡ κεφαλή), ὧν τὸ κάτωθεν τῆς κοιλίας μέρος εἶνε φολιδωτὸν καὶ διαχωρίζεται εἰς δύο ὁριζοντίως πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν διευθυνόμενα ἰχθυοειδῆ ἢ ἴσως ὀφιοειδῆ (ὡς ἔκ τινων τεμαχίων δύναταί τις πιθανῶς νὰ συμπεράνῃ) σκέλη. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἔχουσιν ἅπαντα τὸ αὐτὸ μέγεθος (ὕψος ἀπὸ λαιμοῦ ἕως ὑπογαστρίου 0,23) καὶ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς διάθεσιν· τὴν μίαν χεῖρα εἶχον ἠνωρθωμένην καὶ τὴν ἑτέραν καθειμένην· ὑπεβάσταζον δὲ μικρόν τι περιφερὲς πρᾶγμα ἔχον ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἐφ' οὗ θὰ ἔκειτο ἄλλο τι. Ἀποβλέπων τις εἰς αὐτὰ θὰ ὑπελάμβανεν ὅτι ἐχρησίμευον ὡς ὑποστηρίγματα τῶν διὰ τὰς χεῖρας στηριγμάτων θρόνου (ἀντὶ δηλ. τῶν συνήθως ἐν θρόνοις εἰκονισμένων Σφιγγῶν), ἢ ὡς πόδες τραπέζης, ἢ ὡς ἄλλο τι παραπλήσιον.

Ἐξαιρουμένων τῶν τεσσάρων τούτων ἀγαλμάτων, ὧν τὸ σημαινόμενον καὶ ὁ προορισμὸς εἶνε ἡμῖν ἀβέβαιος, περὶ τῶν λοιπῶν εὑρημάτων, ὅ ἐστι τῶν κολοσσιαίων κεφαλῶν καὶ τεμαχίων δυνάμεθα μετὰ πιθανότητος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι προέρχονται ἐκ τῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ἱδρυμένων τὸ πάλαι ἀγαλμάτων, τῶν ὑπὸ Δαμοφῶντος τοῦ Μεσσηνίου ποιηθέντων, ἃ ὁ Παυσανίας VIII, 37, 3) περιγράφει ὡς ἑξῆς, «τῶν δὲ ἀγαλμάτων ἐστὶν ἑκατέρου μέγεθος κατὰ τὸ Ἀθήνησιν ἄγαλμα μάλιστα τῆς Μητρός· Δαμοφῶντος δὲ καὶ ταῦτα ἔργα· ἡ μὲν οὖν Δημήτηρ δᾷδα ἐν δεξιᾷ φέρει, τὴν δὲ ἑτέραν χεῖρα ἐπιβέβληκεν ἐπὶ τὴν Δέσποιναν· ἡ δὲ Δέσποινα σκῆπτρόν τε καὶ τὴν καλουμένην κίστην ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχει, τῆς δὲ ἔχεται τῇ δεξιᾷ τῆς κίστης· τοῦ θρόνου δὲ ἑκατέρωθεν Ἄρτεμις μὲν παρὰ τὴν Δήμητρα ἕστηκεν ἀμπεχομένη δέρμα ἐλάφου καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φαρέτραν ἔχουσα, ἐν δὲ ταῖς χερσὶ τῇ μὲν λαμπάδα ἔχει, τῇ δὲ δράκοντας δύο, παρὰ δὲ τὴν Ἄρτεμιν κατάκειται κύων, οἷαι θηρεύειν εἰσὶν ἐπιτήδειοι. Πρὸς δὲ τῆς Δεσποίνης τῷ ἀγάλματι ἕστηκεν Ἄνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος». Ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μαρτυροῦσιν ὁ τόπος τῆς εὑρέσεως σχετικῶς πρὸς ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθήκαμεν περὶ τοῦ ναοῦ, ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν κεφαλῶν, τὰ τεμάχια ἰδίως ἡ δᾷδα ἀναμφιβόλως κρατοῦσα χείρ, καὶ αὐτὸ τὸ οὐχὶ φυσικὸν μέγεθος τῶν ἀγαλμάτων, διότι ἂν τὰ ἀγάλματα εἶχον τὸ σύνηθες μέγεθος, ὁ Παυσανίας δὲν θὰ ἔκαμνε λόγον περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν, δὲν θὰ ἔλεγε δηλ. ὅτι ἑκάτερον τῶν ἀγαλμάτων τούτων εἶχε μέγεθος «κατὰ τὸ Ἀθήνησιν ἄγαλμα τῆς Μητρός.» Ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μαρτυρεῖ ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ διάφορον μέγεθος τῶν εὑρεθεισῶν κεφαλῶν. Ἐπειδὴ δηλ. τὰ κύρια ἀγάλματα τοῦ ναοῦ, ἡ Δέσποινα καὶ ἡ Δημήτηρ, ἐκάθηντο ἐπὶ θρόνου, ἐν ᾧ τὰ πάρεργα οὕτως εἰπεῖν ἀγάλματα, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἄνυτος, ἵσταντο ὄρθια ἑκατέρωθεν τοῦ θρόνου, τὰ πρῶτα θὰ εἶχον μέγεθος μεγαλήτερον τῶν δευτέρων· ἀλλ' οὕτως ἔχουσι καὶ αἱ εὑρεθεῖσαι κεφαλαί, ἡ μία, ἡ ὑπὸ στοιχεῖον β', εἶνε μεγαλητέρα τῶν δύο ἑτέρων, τῶν ὑπὸ στοιχεῖον γ' καὶ δ', ὥστε ἡ μὲν β' θὰ εἶνε κεφαλὴ τῆς Δεσποίνης ἢ μᾶλλον τῆς Δήμητρος (διότι ἔχει μητροπρεπές τι ἐν τῇ μορφῇ), αἱ δὲ δύο ἕτεραι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀνύτου.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἕτεροι λόγοι προσκρούοντες πως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Καὶ πρῶτον τὰς ἐπὶ τοῦ ἱματίου ἀναγλύφους παραστάσεις θὰ ἀπέδιδέ τις μᾶλλον εἰς ὑστερωτέραν τῆς τοῦ Δαμοφῶντος ἐποχήν. Δεύτερον δὲ ἡ πωγωνοφόρος κεφαλή, ἡ παρεμφερὴς κεφαλῇ Ποσειδῶνος ἢ Διὸς εἶνε ἆρά γε κεφαλὴ τοῦ Ἀνύτου, ἀφ' οὗ μάλιστα οὗτος ἦτο ἔνοπλος καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἐφόρει πιθανῶς περικεφαλαίαν; Τρίτον δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀγάλματα καὶ τὸ ὑπόθημα αὐτῶν ἦσαν, κατὰ Παυσανίαν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τεμαχίου λίθου πεποιημένα, ἐν ᾧ τὰ εὑρεθέντα λείψανα δεικνύουσιν ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐκ πλειοτέρων γόμφοις συγκεκολλημένων τεμαχίων· ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ συμπλέγματος τοῦ Λαοκόοντος παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἦτο πεποιημένον ἐξ ἑνὸς τεμαχίου λίθου, ἐν ᾧ γνωστὸν ὅτι ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος διέκρινεν ἐν τούτῳ τρία τεμάχια λίθου ὁ δὲ Raphael Mengs πέντε καὶ ὁ Petit-Radel ἕξ.

Τοιαῦτα τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ζητήματα, ἃ ἀκροθιγῶς ἐνταῦθα ἔθιξα. Περὶ αὐτῶν δὲν δύναταί τις βεβαίως νῦν, ἐν ᾧ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ δύνανται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ ἐκπλήξωσιν ἡμᾶς, νὰ ἀποφανθῇ μετὰ βεβαιότητος. Ἂν ὅμως διὰ τῆς προόδου τῶν ἐργασιῶν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ἀποκαλυπτόμενος ναὸς εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ τῆς Δεσποίνης, νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ τις νὰ θέσῃ πλέον ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος γλυπτὰ εἶνε λείψανα τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Δαμοφῶντος, εἶνε δηλ. ἔργα προωρισμένα νὰ πληρώσωσι μέγα κενὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς Πλαστικῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Αὐγούστου 1889.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

Περὶ τῶν ἐν Τροιζηνίᾳ ἀνασκαφῶν.

Κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον καὶ Ἰούνιον ἐ. ἔ. ἐνήργησα ἐντολῇ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας καὶ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποπειρατηρίους ἀνασκαφὰς ἐν Τροιζηνίᾳ (ἴδ. σελ. 107 ἀρ. 3) πρὸς ἀποκάλυψιν τάφων, ὧν πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἀπεκα-

λύπτοντο ἐκεῖ ὑπὸ τυμβωρύχων καὶ ἐσυλοῦντο. Τῆς μικρᾶς ταύτης σκαφῆς τὰ ἀποτελέσματα ἐκτίθημι ἐνταῦθα.

Τῶν ἐργασιῶν ἤρξάμην τῇ 6 Μαΐου ἐν τῷ κτήματι τοῦ κ. Πασπάτη, ὅστις ἐδήλωσέ μοι προηγουμένως ὅτι παρῃτεῖτο παντὸς ἐπὶ τῶν τυχὸν γενησομένων εὑρημάτων δικαιώματος αὐτοῦ.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ὑπῆρξεν εὐτυχής, διότι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνεῦρον τάφον προϊστορικῆς περιόδου λιθόκτιστον, ὡς οἱ ἐν Μυκήναις ὑπὸ Σχλιέμαν ἀνασκαφέντες, εἰς βάθος 3 μέτρων ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους. Ὑπεράνω τοῦ τάφου τούτου ὑπῆρχον λείψανα ἄλλων τάφων, σεσυλημένων ὑπὸ τῶν λάθρα ἀνασκαψάντων πρὸ διετίας, ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ τάφος οὗτος ἐκαλύπτετο ὑπὸ τριῶν ὀγκωδῶν πλακῶν καὶ ἦν, ὡς εἴπομεν, λιθόκτιστος, διὰ μικρῶν δηλ. κοινῶν λίθων ἐκτισμένος. Τὸ μῆκος τοῦ τάφου ἦν 2,70, τὸ πλάτος 0,90 καὶ τὸ βάθος 0,85. Ἐν αὐτῷ ὁ νεκρὸς ἔκειτο πρὸς δυσμὰς ὁρῶν, ἡ κεφαλὴ τουτέστιν αὐτοῦ εὑρίσκετο πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ὁρίζοντος. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ ὑπῆρχον δύο μεγάλα ἀγγεῖα τοῦ Μυκηναίου τρόπου, παρὰ τὴν κεφαλὴν δὲ αὐτοῦ ταινία χρυσῆ (ἴδ. εὑρήματα σελ. 144, 31-36) καὶ οὐδὲν ἕτερον· τὰ ὀστᾶ ἦν ἐφθαρμένα σχεδὸν ἐντελῶς. Τῆς χρυσῆς ταινίας (διαδήματος, περὶ οὗ ἴδ. σελ. 145, 33) δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ξυλογραφικὸν ἀπεικόνισμα.

Μετ' ἐπιμονῆς ἀνεζήτησα πέριξ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὁμοίους τάφους, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἢ λείψανα τάφων τῆς Δ' καὶ Ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τάφων καταστραφέντων κατὰ ῥωμαϊκοὺς χρόνους πρὸς νέαν τῆς περιόδου ἐκείνης ταφήν. Ῥωμαϊκοὺς τάφους ἀνεῦρον ἐν ὅλῳ 16, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν κεραστεγεῖς (σαμαρωτοὶ) οὐδὲν περιέχοντες ἢ χρυσοῦ φύλλα (ἴδ. εὑρήματα ἐν σελ. 145, 34). Τέσσαρες τούτων εἶχον λάρνακας (1,70 μηκ.) ἐκ πώρου λίθου

(καὶ εἷς ἐκ λευκοῦ λίθου) μετ' ἐπιστεγασμάτων ἐκ τεμαχίων πλακῶν ἐνεπιγράφων τινὲς ἢ ἀναγλύπτων προγενεστέρας περιόδου. Καὶ ἐν αὐτοῖς οὐδὲν περιείχετο ἢ φύλλα χρυσοῦ· μόνον ἐντὸς τοῦ ἑνὸς τούτων, τοῦ τὴν μαρμαρίνην λάρνακα ἔχοντος, εὑρέθησαν καὶ τρία ὑέλινα ἀγγεῖα ἐκ τῶν συνήθων ἐν Ῥωμαϊκοῖς τάφοις.

Εἰς βάθος δὲ δύο μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας εὑρέθησαν δύο κάλπαι χαλκαῖ (ἐντελῶς σχεδὸν ἐφθαρμέναι) περιέχουσαι ὀστᾶ· ἐντὸς αὐτῶν ἀνευρέθησαν τεμάχια ὑφάσματος μετὰ φύλλων χρυσοῦ· ἐπίσης ἀνευρέθησαν καὶ τέσσαρες πίθοι, ὧν ὁ εἷς ἱκανῶς περιεκτικὸς (διαμ. 0,80 μ.) οἱ τρεῖς δὲ ἕτεροι μικροὶ περιέχοντες ὀστᾶ καὶ ἀγγεῖα μικρὰ ἀρχαϊκά· (ἴδ. εὑρήματα σ. 145, 35).

Ἐπειδὴ ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀνασκαφῆς τῶν τάφων τούτων δὲν ὑπέσχετο καὶ ἀνάλογα τῶν ἐξόδων πορίσματα, διότι πιθανὸν μὲν νὰ ὑπάρχωσιν ἔτι ἐκεῖ τάφοι Ἑλληνικῶν χρόνων ἄθικτοι, ἡ ἀνεύρεσις ὅμως αὐτῶν καὶ χρόνου δεῖται καὶ δαπάνης, ἅτε ἐξαρτωμένη τὸ πλεῖστον ἐκ τύχης, διὰ τοῦτο καὶ ἐθεώρησα πρόσφορον νὰ διακόψω κατὰ τὸ παρὸν τὰς ἐργασίας· τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξα τῇ 17 Ἰουνίου 1889.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας εὑρέθησαν τὰ ἑξῆς ἐνεπίγραφα τεμάχια ἐπιτυμβίων πλακῶν :

1. Στήλη κατὰ τὸ μέσον τετμημένη μετ' ἀετώματος ὕψ. σωζ. 0,80, πλ. 0,55 ἐπ' αὐτῆς στεφάνη ἀνάγλυπτος καὶ ὑπεράνω αὐτῆς :

ΤΙΜΑΓΑΘΕ

ΧΑΙΡΕ

ΚΛΕΑΓΟΡΑ

ΧΑΙΡΕ

(γράμματα ῥωμαϊκῶν χρόνων).

κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς δύο ῥόδακες.

2. Πλὰξ τετράγωνος ὕψ. 0,15, πλ. 0,10 φέρουσα :

ΑΝΘΙΠΠΑΣ

(γράμματα ἑλληνικῶν χρόνων).

3. Πλὰξ ὀρθογωνίου σχήματος τεθλασμένη ἄνω σώζουσα:

ΕΥΒ(ΟΥ)ΛΟΥ

4. Στήλη νεκρικὴ μετ' ἀνθεμίου τεθλασμένη τὰ κάτω (ὕψ. σωζ. 0,35, πλ. 0,15). Ἐπὶ τῆς στήλης σώζεται νεανικὴ κεφαλὴ μέχρι τοῦ στόματος κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, τέχνης ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς· εἶναι λίαν ἐφθαρμένη.

5. Μικρὸν τεμάχιον τριγωνικὸν ἀναγλύπτου πλακὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἔμπροσθεν ἵππου μετὰ τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐκάθητο γυνὴ γυμνή, ἧς σώζεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κάτω τοῦ σώματος. Ἡ τέχνη τῆς ἀναγλύπτου ταύτης παραστάσεως φαίνεται ἀρχαϊκή, εἶναι ὅμως τὸ σωζόμενον μέρος λίαν ἀποκεκρουσμένον.

Β. ΣΤΑΗΣ.

Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφῶν.

Ἐπιγραφὴν προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 51, 5) ἐδημοσίευσα ἐν σελ. 103. Ἐνταῦθα περισυναγαγὼν ἐξ ἀναφορῶν τοῦ Κορομάντσου δημοσιεύω ἐπιτυμβίας ἐπὶ νεκρικῶν στηλῶν ἐπιγραφάς, ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνασκαφῶν προερχομένας, τὰς ἑξῆς:

1). Μυρτιχη.

2). Ξεναρε[τα.

3). Παραμονη.

4). Πραξιας
[Α]ριστειου
Θετταλος.

5). Τιμοκρατης.

6). Ιπποχαρης.

7). Κλεαγορη.

8). Αμφικλεια
Παραμονιδου.

9). Διονυσοδω-
ρος
Διονυσιου
Θεοδοτη
Θεοδοτου
Ζωσιμος
Νικιου.

10). Μοσχιων
χρηστος.

11). Φανη.

12). Αμμια
Αριστοξενον.

13). Βοιωτας
Δημητριου.

14). Θερσανδρος.

15). Μιλων.

16). Νικοκλης
Μενεκλειδου.

17). Μεδων
χρηστος.

18). Αριστω.

19). Χαριτων
Αισινου.

20). Καλλικρατη.

21). Νικησω
Ποσιδιππου.

22). Ερμων.

23). Διονυσιος
Μακεδων.

24). Κρη(;)τοδημος
Πανκλεου.

25). Κλεω.

26). Ερπυλλις.

27). Ερμαφιλε
Στεφανου.

28). Νοημα
Ιππικου.

29). Αριστειδης
Αρχεπολιδος.

30). Καλλιππος.

31). Ηγεμονη.

32). Σωστρατη.

33). Ερμογενης
Δημι(sic)τριου.

34). Ηλιοδωρος
Θεμισωνος.

35). Γηρυς.

36). Φιλονιχος
Χαιρεστρατου.

37). Κειχολαος
Κειχολαου.

38). Μεγαλινος
Φιλωνιχου.

39). Κλεομεδων
Ωρωποκλεου.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ὃ ἔχω ὑπ' ὄψιν, αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶνε ἅπασαι ἑλληνικῶν χρόνων, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 10 καὶ 38.

Π. Κϐδ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐξηκολούθησε καὶ ἐπερατώθη καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπὸ τῶν χωμάτων ἐκκαθάρισις τοῦ βραχώδους τῆς Ἀκροπόλεως ἐδάφους, ὥστε πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφῶν ὑπολείπεται πλέον ἡ ἐξερεύνησις τοῦ πύργου, ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, καὶ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ μεταξὺ τῆς πύλης τοῦ Beulé καὶ τῶν Προπυλαίων χώρου. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ ἡ διάκρισις καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν τῆδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων.

Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἐξηκολούθησεν ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ παρὰ τὴν Βελανιδέζαν, ἐν θέσει **Βουρβᾶ** (ἴδ. σ. 153, 2) μεγάλου τύμβου· ἔφερε δ' αὕτη εἰς φῶς τάφον κεκαυμένον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον πρωτοφανὲς καὶ λίαν παράδοξον, ἔχον σχῆμα οἱονεὶ σαρκοφάγου. Διὰ σκαφῆς τοῦ τότε ἐδάφους εἰς βάθος ἑνὸς περίπου μέτρου κατεσκευάσθη ὁ τάφος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτέθη καὶ ἐκάη τὸ πτῶμα· μεγάλη δ' ἦτο ἡ γενομένη ἐπὶ τούτῳ πυρά, διότι ἐκ τοῦ τάφου ἐξήχθησαν ὑπὲρ τὰ 50 ζυμπίλια ἀνθράκων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τάφου κατὰ μῆκος κατεσκευάσθη αὖλαξ, ὅστις θὰ ἐχρησίμευε βεβαίως ἵνα εἰσ-

έρχηται ἐν τῷ τάφῳ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ἀναγκαῖος πρὸς διατήρησιν τῆς πυρᾶς μέχρις ἀπανθρακώσεως τῶν ξύλων. Ἐν τῷ οὕτω δὲ κατεσκευασμένῳ πυθμένι τοῦ τάφου ἐτέθησαν κατ᾽ἀρχὰς κλῶνες ἀμπέλου (ὡς ἐφάνη ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ἀνθράκων), ἵνα εὐκόλως ἀνάψῃ ἡ πυρά, καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν κλάδοι καὶ κορμοὶ μεγάλων δένδρων (διότι ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ τάφου ἄνθρακες ἔχοντες διάμετρον μέχρις 25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου). Ἐπὶ τῆς οὕτω παρασκευασθείσης πυρᾶς ἐτέθη τὸ πτῶμα, ὅπερ μετὰ τὴν καῦσιν ἐκαλύφθη ὑπὸ χώματος καὶ οὕτως ἐπληρώθη καὶ ἀπετελέσθη ὁ τάφος. Ἐπὶ τοῦ τάφου δὲ τούτου κατεσκευάσθη τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ὅπερ ἔχει σχῆμα οἱονεὶ σαρκοφάγου ἐπίπεδον ἐχούσης τὸ κάλυμμα, καὶ εἶνε κατεσκευασμένον ἐξ ὠμῶν τετραγωνικῶν τὸ σχῆμα πλίνθων· διὰ δύο δὲ τειχίων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ κατ᾽ ἐγκαρσίαν διεύθυνσιν κατεσκευασμένων διαιρεῖται κατὰ μῆκος εἰς τρεῖς χώρας. Μέγα δὲ παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον ὁ ἀποκαλυφθεὶς οὗτος τάφος καὶ διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτοῦ περίεργον καὶ ἀξιοθέατον μνημεῖον καὶ διότι εἶνε καὶ ἀρχαιότατος, σύγχρονος ἴσως ἢ καὶ ἀρχαιότερος καὶ αὐτῶν τῶν Μυκηναίων, διότι ἐν τῷ αὐτῷ τύμβῳ ἀπεκαλύφθη δύο περίπου μέτρα ὑψηλότερον τοῦ τάφου τούτου ἕτερος τάφος, κεκαυμένος καὶ οὗτος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον δύο μικρὰ μυκηναῖα ἀγγεῖα· ἀλλὰ περὶ τοιούτου ζητήματος δὲν δύναταί τις ἀπὸ τοῦδε νὰ εἴπῃ τι βέβαιον, πρὸ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ ὅλου τύμβου. Προσθετέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ τάφου ἐλήφθη φροντὶς νὰ διατηρηθῇ τὸ μνημεῖον ὅσον ἦτο δυνατὸν περισσότερον, γενομένης ἐν μέρει τῆς ἐρεύνης τοῦ τάφου δι᾽ ὑπονόμου.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσούρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφῶν ἤνεγκεν εἰς φῶς καὶ ἄλλα τεμάχια τῶν ἐν σ. 161 περιγραφομένων ἀγαλμάτων καὶ μίαν ἔτι γυναικείαν μορφὴν τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι περιγραφομένων μορφῶν, ὧν τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος εἶνε φολιδωτὸν καὶ ἀπολήγει εἰς δύο ὁριζοντίως πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν διευθυνόμενα ὀφιοειδῆ σκέλη. Εὑρέθησαν δὲ καὶ ἐπιγραφαί τινες ἐν τῷ προδόμῳ, αἵτινες δημοσιευθήσονται προσεχῶς ἐν τῷ Δελτίῳ.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρᾳ (ἴδε σ. 123, 4)

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου διεκόπησαν αἱ ἐν Τανάγρᾳ ἀνασκαφαί, ἵνα ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ.

Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἤρξαντο ἐν Ἐρετρίᾳ, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν δημοσίοις καὶ δημοτικοῖς ἀγροῖς, ἐπιτηροῦντος τοῦ Ἐπ. Κορομάντσου. Εὑρέθησαν δὲ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς μέγα ἀγγεῖον τοῦ εἴδους τῶν μελανομόρφων ἀρχαϊκώτατον, ὡς φαίνεται, μικρὸν προσωπεῖον, τρία ἀρχαϊκὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενα πήλινα ἀγαλμάτια, ὧν τὸ μεῖζον ἔχει ὕψος 0,30, ἀγγεῖα τινὰ μετὰ γραφῶν καὶ ὑπὲρ τὰ δεκαπέντε μικρὰ ληκύθια, ἅπαντα μετὰ γραφῶν, ἐν δυσὶ τῶν ὁποίων ἀνὴρ παλαίων κατὰ κάπρου, παρ' αὐτῷ ἕτερος ἀνὴρ καὶ ὄπισθεν τοῦ κάπρου γυνὴ (θήρα καλυδωνίου κάπρου;), μεγάλη ὑδρία ἔχουσα γραφὰς καὶ μικρὰ φιάλη, ἐν τῷ πυθμένι τῆς ὁποίας ἐρυθρόμορφος ὀκλάζων νεανίας.

6. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀντικυθήροις (Αἰγιαλίᾳ).

Εὑρεθέντος κατὰ τύχην ἀγάλματός τινος ἀνδρικοῦ ἐν Ἀντικυθήροις ἐγένοντο ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ τοῦ ἐφόρου Β. Στάη σκαφικαί τινες ἐργασίαι, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ὧν ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀνακάλυψις ἀρχαίου παραλληλογράμμου τὸ σχῆμα οἰκοδομήματος καὶ ἡ εὕρεσις ἐπιγραφῆς ἀναθηματικῆς εἰς Ἀπόλλωνα Αἰγιαλέα, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ βάθρον αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος (Ἀπόλλωνος κιθαρῳδοῦ). Περὶ τούτων δημοσιευθήσεται ἔκθεσις ἐν τῷ Δελτίῳ.

7. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λακεδαίμονι.

Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἐγένοντο διὰ τοῦ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Π. Καστρωμένου σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δήμῳ Θεραπνῶν ἀπέναντι τῆς Σπάρτης Μενελαΐου, ἔνθα εἶχεν ἐνεργήσει καὶ ὁ Ross, ἐν ἔτει 1833, ἀνα-

σκαφάς (ἴδ. Arch. Aufsätze, II σ. 342). Διὰ τῆς σκαφῆς ταύτης ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον τὸ ἐκεῖ ἐν μέρει πρότερον ὁρατὸν ἐκ μεγάλων ὀγκολίθων κατεσκευασμένον οἰκοδόμημα, οὐδὲν ὅμως ἐξήχθη δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου. Εὑρέθησαν δὲ καὶ πέντε εἰδώλια ὕψους 3-4 δακτύλων ἐξ ἐλάσματος μολύβδου παριστῶντα ἄνδρας ὡπλισμένους φέροντας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τόξον ἢ σφαῖραν ἢ ἀσπίδα, μακρὰ χαλκῆ γυναικεία κεφαλὴ καὶ ἄλλα τινὰ οὐχὶ ἄξια λόγου ἀρχαῖα.

8. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκήναις (ἴδε σ. 124, 7).

Διεκόπησαν αἱ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐν Μυκήναις ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαί. Τὰ ἐν αὐταῖς γενόμενα εὑρήματα κατετέθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἑταιρίας.

9. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργούμεναι ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἐνεργεῖται δὲ νῦν ἀνασκαφὴ ἐν Τεγέᾳ, παρὰ τὴν παλαιὰν Ἐπισκοπήν, ἐν ἀγροῖς Χατσησαράντου καὶ Πύρλα, ὧν ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ εὕρεσις ἐπιγραφῶν τινων, ἐν αἷς μία σπουδαία (κατάλογος ἐφήβων), καὶ ἀποκάλυψις μεγάλου μωσαϊκοῦ μετὰ μορφῶν πολὺ μεταγενεστέρων, ὡς φαίνεται, χρόνων. Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται τρεῖς μορφαὶ ἀλληγορικαὶ ἐν ἡμικυκλίῳ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «*Καλοὶ καιροί.*»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθν. Μουσεῖον κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1 - 12. Συνέχεια ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1 - 15 : σ. 98, 1 - 10 : σ. 115, 1 - 11 : σ. 136, 1 - 8 : σ. 155, 1 - 5. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 037. Νεκρικὴ στήλη πυραμιδοειδὴς ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων ἱδρυμένη, κεκοσμημένη δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνὴρ ἱστάμενος (Ἑρμῆς) πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίλον ἔχων παρεμφερῆ πρὸς κράνος καὶ κρατῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν στήλην τεταμένῃ δεξιᾷ κηρύκειον. Ἀτενίζει δ' οὗτος πρὸς τὴν στήλην, ἧς δεξιὰ γυνὴ ἱσταμένη χιτῶνα ἰόχρουν ποδήρη φέρουσα καὶ ἱμάτιον ὁμοιόχρουν, προβάλλουσα δειλῶς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὡσεὶ ἱκετεύουσα. Διὰ τῆς δεξιᾶς συγκρατεῖ τὸ ἱμάτιον ὑπὸ τὰ στέρνα, ἀλλ' οὕτως, ὥστε σχεδὸν φαίνεται ἡ χεὶρ αὕτη ξένης μορφῆς· Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἡ γραφὴ ἔπαθεν οὐσιωδῶς ἐκ τοῦ χρόνου, τουθ' ὅπερ δυσχεραίνει τὰ μάλιστα τὴν κατανόησιν τῆς διαθέσεως τῆς μορφῆς. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ γυνὴ φέρει διάδημα. Ὅ,τι σώζεται δεικνύει τέχνην λίαν ἐπιμελῆ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1044).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ ὀρθογωνίου σχήματος ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν ὑπερύθρων καὶ μιᾶς μελαίνης. Ἀριστερὰ ταύτης μορφὴ γυναικεία (;) κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ σωζομένη κοσμοῦσα τὴν στήλην διὰ ταινιῶν ἐκ κανίστρου κειμένου ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀναβαθμίδος τῆς στήλης. Δεξιὰ αὐτῆς ἀνὴρ πωγωνοφόρος χλαμύδα φέρων ὑπέρυθρον, τὸ δεξιὸν στῆθος σὺν τῇ χειρὶ γυμνὸν καταλείπουσαν· κρατεῖ δὲ μακρὰν ὀζώδη ῥάβδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὴν στήλην ἀτενίζων καὶ χειρονομῶν διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς. Ἡ γραφὴ εἶναι ζωηρὰ ἔτι ἐν τοῖς χρωματισμοῖς καὶ λεπτῆς τέχνης. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1045).

3. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,42. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ὑψηλὴ ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ ἱδρυμένη ἐπὶ ἁπλῆς βάσεως κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν μελαινῶν. Ἀριστερὰ τῆς στήλης κόρη ἱσταμένη κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς πυξίδα καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ταινίαν πρὸς τὸν τάφον βαίνουσα. Δεξιὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος

μακρὸν ἱμάτιον ἐνδεδυμένος καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου ἐρειδόμενος, ἀτενίζει πρὸς τὴν στήλην. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελὴς καὶ ἡ διατήρησις οὐχὶ καλή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1046).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Νεκρικὴ στήλη ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα καὶ ἱδρυμένη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τῶν ὁποίων κάθηται ἐμπλαισιωμένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ στήλῃ γυνὴ μέλαιναν στολὴν φέρουσα καὶ πέπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ἡ νεκρά;), ἧς τὸ πρόσωπον εἶναι ἐρυθρομέλαν. Ἀριστερὰ τῆς στήλης καὶ ἔμπροσθεν τῆς καθημένης παῖς, κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος σωζόμενος, κρατῶν κάνιστρον, ἐν ᾧ ταινίαι καὶ πολλὰ κοσμήματα, ἅτινα προσφέρει αὐτῇ, κλίνων πρὸ αὐτῆς τὸ κάνιστρον. Δεξιὰ τῆς στήλης καὶ ὄπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς κόρη στικτὸν χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν τὴν στήλην. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξαισία ὄντως, ἡ διατήρησις ὅμως ἐν πολλοῖς οὐχὶ ἀκμαία, ἐλλείπουσι δὲ καὶ τοῦ ἀγγείου δύο τεμάχια μικρὰ μὴ παραβλάπτοντα ὅμως τὴν γραφήν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1047).

5. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Εἰκονίζονται κόραι δύο, ὧν ἡ ἑτέρα ὑπέρυθρον διπλοῦν χιτῶνα φέρουσα κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν πυξίδα ἀλαβαστρίνην ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ κοσμηματοδοχεῖον. Ἡ κεφαλὴ τῆς κόρης εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον πρὸς τὴν ἑτέραν ἀτενίζουσα, ἀλλὰ τὸ σῶμα εἶνε ἐκ τῶν στέρνων ὁρατόν, ἀποκλειουσῶν ἐν εἴδει σταυροῦ τῶν χειρῶν· παρὰ τοὺς πόδας πολυτελὴς θρῆνυς. Ἡ ἄντικρυς δ' αὐτῆς ἱσταμένη ἑτέρα κόρη εἶναι ἐνδεδυμένη διπλοῦν ἔξωμον ἐρυθρὸν χιτῶνα, κρατεῖ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον χαμαὶ νεύουσα. Ἡ γραφὴ ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1048).

6. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Γυνὴ ποδήρη χιτῶνα ἐνδεδυμένη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στήθους μέγα κάνιστρον· ὄπισθεν ταύτης παρὰ τοὺς πόδας ἀμφορεὺς ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικρὰν γραφὴν παριστῶσαν ἱππέα διπλοῦν δόρυ κρατοῦντα καὶ μαστιγοῦντα τὸν ἵππον φεύγοντα μετὰ ταχύτητος· ἡ γραφὴ εἶναι λίαν βεβλαμμένη, ἰδίως ἡ μορφὴ τῆς γυναικὸς εἶναι μόλις σχεδὸν ὁρατή. Ἴχνη γραμμάτων ἐνιαχοῦ ὁρατά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1049).

7 Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0 25. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα εἶδος ἀετώματος κεκοσμημένη ταινίαις καὶ ἱδρυμένη ἐπὶ δύο βαθμίδων·

Ἀριστερὰ παῖς (;) ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ὑπέρυθρον καταλεῖπον τὸ δεξιὸν στῆθος καὶ τὴν νωχελῶς καταπίπτουσαν χεῖρα γυμνήν, χαμαὶ νεύων, τὴν κόμην ἔχων μακρὰν καὶ λυτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων. Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα κάνιστρον, ἐν ᾧ ταινίαι καὶ στέφανοι· ἡ τέχνη κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1050).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Νεανίας ἱστάμενος ἀντωπός, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ νὰ φαίνηται κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἐρυθρὸν κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, φέρει περικνημίδας καὶ πέτασον ἀνηρτημένον ὄπισθεν ἐπὶ τοῦ ὤμου· ἐν τῇ προτεταμένῃ δεξιᾷ χειρὶ κρατεῖ φιάλην καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς διπλοῦν δόρυ. Ἀντικρὺ κόρη σπένδουσα δι' οἰνοχόης εἰς τὴν φιάλην τοῦ νεανίου, ἥτις διπλοῦν ἐλαφρὸν χιτῶνα φέρουσα φαίνεται προσηλωμένη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο· ὄπισθεν αὐτῆς, παρὰ τοὺς πόδας, θρῆνυς πολυτελὴς κατὰ τὸ ἥμισυ ὁρατός. Ἡ εἰκὼν εἶναι τελεία τὴν ἐκτέλεσιν, διατηρεῖται δὲ σχετικῶς κάλλιστα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1051).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,34. Κόρη ἐνδεδυμένη ἐρυθρόγραμμον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον πρασίνου χρώματος, ἵσταται τὴν κεφαλὴν κατὰ κρόταφον εἰκονισμένην ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ξυλίνην πυξίδα διὰ δὲ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ἑτέραν ἀλαβαστρίνην. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἐπὶ λέμβου κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ ὁρατοῦ ἀνὴρ (ὁ Χάρων) στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, τὸν δεξιὸν ὑψηλότερα τεθειμένον ἔχων, κλίνων πρὸς τὴν ἔμπροσθεν αὐτοῦ δειλῶς ἱσαμένην κόρην καὶ προτείνων τὴν δεξιὰν ἵνα παραλάβῃ ταύτην· διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐρείδεται ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου· ἐνδεδυμένος δ' εἶναι βραχὺν χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στρόφιον κωνοειδές· ἐπὶ τοῦ προσώπου φέρει βραχὺ γένειον, ἡ δὲ ὄψις αὐτοῦ εἶναι ἀγρία ἀλλ' οὐχὶ τόσον κωμικὴ ὅσον αὕτη ἐπὶ ὁμοίων παρεμφερῶν παραστάσεων. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξαισίως λεπτὴ καὶ ἀκριβής, διατηρεῖται δὲ κάλλιστα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1052).

10. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Γυνὴ καθημένη ἐπὶ καθέδρας ἀνακλίτου, τὸ ἥμισυ τοῦ στήθους γυμνὸν(;) ἔχουσα καὶ ἀτενίζουσα πρὸς πτηνὸν (πελαργόν;) καθήμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρὸς ἀνυψουμένης μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. Πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἵσταται μικρὸς παῖς καὶ ἔμπροσθεν κόρη κρατοῦσα κάνιστρον, ἐξ

οὗ κρέμαται ταινία ἐρυθρὰ καὶ μέλαινα. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελὴς ἀλλὰ βεβλαμμένη πολλαχοῦ. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1053).

11. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,19. Τάφος περιβεβλημένος διὰ μακρᾶς ᾠοειδοῦς γραμμῆς (στεφάνου;) διὰ ταινιῶν κεκοσμημένος· πρὸ αὐτοῦ δὲ μορφὴ (γυναικεία;) περιβεβλημένη μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον, καταλεῖπον μόνον τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου ὡσεὶ ἀποσκοποῦσα. Γραφὴ κοινὴ καὶ ἡμιεσβεσμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1054).

12. Μελανόμορφον μικρὸν ἀγγεῖον ὕψ. 0,19 σχήματος ληκύθου παχείας τὴν κοιλίαν καὶ στενολαίμου. Εἰκονίζεται χορὸς ἐκ δύο σατύρων καὶ δύο μαινάδων ἐναλλάξ, κρατούντων ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Γραφὴ κοινὴ καὶ ἀμελής. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1055).

13. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἀποληγον εἰς ἀέτωμα εὑρεθὲν κατὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν γηπέδῳ τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἀγένειος ἀνὴρ εἰλιγμένος ἱματίῳ ποδήρει. Ὑπὲρ αὐτὸν δὲ ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Ζωσιμος
Ερμαισκου
Μειλησιος

Κοινὴ τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὕψ. 0,72 πλ. 0,33. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1042).

14. Νόμισμα μολυβδοῦν ἐπίχρυσον κοπὲν ὑπὸ Μενελὶκ βασιλέως τῆς Ἀβυσσινίας. Ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους φέρει ἐπιγραφὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀνάγλυπτον λέοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου στέμμα μετὰ σταυροῦ. Διάμετρος 0,02. Ἐδωρήθη ὑπὸ Θεοδ. Σακελλαρίου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1043).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν ἐν αὐτῇ λίθων καὶ αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς ἀρχαίων.

2. **Ὑπουργικὴ ἐγκύκλιος:** Εἰσηγήσει τοῦ Γενικοῦ Ἐ-

φόρου ἐξεδόθη ἡ ἑξῆς *περὶ ὁδηγιῶν πρὸς τοὺς διευθύνοντας ἀνασκαφὰς ἐφόρους καὶ περὶ ἀλληλογραφίας αὐτῶν πρὸς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν* ὑπουργικὴ ἐγκύκλιος :

Ἀριθ. Πρωτ. 12,225.
Διεκπ. 7,576.

Πρὸς τοὺς ἐφόρους ἀρχαιοτήτων.

Τὰ τῆς ἐν γένει ἀλληλογραφίας ὑμῶν πρὸς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν καθορίζονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 ἐδάφ. Ε' τοῦ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1886 Β. Διατάγματος περὶ περὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἐφόρων ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1886 ὑπ' ἀριθ. Πρωτ 9026 σχετικῇ ἡμῶν ἐγκυκλίῳ. Ἐνταῦθα ἀναγράφομεν ὑμῖν, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἰδιαιτέρας τινὰς ὁδηγίας περὶ τῆς ἀλληλογραφίας Ὑμῶν ταύτης, ὧν τὴν τήρησιν ἀπαιτοῦμεν ἀπαρεγκλίτως παρ' Ὑμῶν, ὅταν διευθύνητε ἀνασκαφὰς γινομένας ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας δαπάναις εἴτε τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, εἴτε ἰδιωτῶν, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀπὸ 12 Μαΐου 1886 ὑπ' ἀριθ. 5574 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν.

Διὰ τῶν ὁδηγιῶν δὲ τούτων σκοποῦμεν ὄχι μόνον νὰ ὑποδείξωμεν ὑμῖν, ὃ ἔχετε καθῆκον τοῦ νὰ τηρῆτε τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν ἐνήμερον τῆς πορείας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπί τινων παρατηρήσεων καὶ σημειώσεων ὡς πρὸς τὰ καθ' ἑκάστην φαινόμενα τῆς σκαφῆς, ἃς ἀναγκαῖον νὰ τηρῆτε πρὸς ἐπιστημονικὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὑμῖν ἀνατεθέντος ἔργου.

Ἡ τήρησις τακτικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος ἀνασκαφήν τινα, ἐν ᾧ ἀναγράφονται τὰ καθ' ἡμέραν φαινόμενα καὶ ἐξαγόμενα τῆς σκαφῆς, εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀνασκαφῆς κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τε ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἀφ' οὗ δηλαδὴ κατ' ἀνάγκην ἀπόλυτον πρέπει νὰ τηρῆτε ἡμερολόγιον, φρονοῦμεν ὅτι δὲν προσθέτομεν ὑμῖν μέγα τι βάρος ἀπαιτοῦντες νῦν, ἵνα καθ' ἑκάστην, διὰ προχείρου καὶ συντόμου ἐπιστολῆς, ἀνακοινώνητε τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ τὰ τῆς ἡμέρας ἀνασκαφικὰ ἀποτελέσματα.

Διὰ τῶν καθημερινῶν τούτων ἐπιστολῶν θέλετε γνωρίζει τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ πόσοι ἄνδρες εἰργάσθησαν, ποῦ ἐγένετο ἢ ἐπροχώρησεν ἡ σκαφή, ποῖα τὰ φαινόμενα αὐτῆς, καὶ ἂν ἐγένοντο εὑρήματα ἢ οὔ. Θέλετε δὲ περιγράφει τὰ σπουδαιότερα τῶν εὑρημάτων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ συλλαμβάνῃ ἔννοιάν τινα αὐτῶν, οὐδέποτε παραλείποντες ν' ἀναγράφητε τὰς διαστάσεις τοῦ περιγραφομένου ἀρχαίου καὶ τὰ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτοῦ διατηρήσεως.

Ἐκτενέστεραι ἐξ ἀνάγκης καὶ λεπτομερέστεραι θὰ εἶναι αἱ καθημεριναὶ αὗται ἀνακοινώσεις, ὅταν πρόκειται περὶ ἀνασκαφῆς τάφων. Περιεχόμενον τούτων δέον νὰ εἶναι : πόσοι τάφοι ἀπεκαλύφθησαν καὶ πόσοι ἠνοίχθησαν, ποία ἡ κατασκευὴ ἑκάστου τάφου ποία ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ, καὶ ποία ἡ σχέσις πρὸς τοὺς παρακει-

μένους τάφους, ποία ἡ θέσις, ἡ διεύθυνσις καὶ ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ, περιγραφὴ τῶν κτερισμάτων τῶν μὲν κοινῶν συλλήβδην καὶ κατὰ ποσὸν τῶν δὲ ἀξίων λόγου κεχωρισμένως, δηλουμένου ἑκάστοτε τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως αὐτῶν, ἂν μὲν εὑρέθησαν ἐκτὸς τοῦ τάφου, σχετικῶς πρὸς τὸν τάφον, ἂν δὲ εὑρέθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου σχετικῶς πρὸς τὸν νεκρόν. Καὶ ὄχι μόνον δέον νὰ περιγράφητε τὰ εὑρήματα ταῦτα κατὰ τάφους, ἀλλὰ καὶ νὰ φυλάσσητε αὐτὰ οὕτω κεχωρισμένως, νὰ μὴ ἀποχωρίζητε δηλαδὴ τὰ σπουδαῖα ἀπὸ τῶν μὴ σπουδαίων, ἢ τὰ διαφόρου ὕλης, ἢ τὰ διαφόρου εἴδους, ἀλλ' ἅπαντα ἀδιακρίτως τὰ κτερίσματα τοῦ αὐτοῦ τάφου νὰ τοποθετῆτε ἐν ἰδιαιτέρᾳ θέσει καὶ οὕτω κεχωρισμένα νὰ ἀποστέλλητε ἐν καιρῷ τῷ δέοντι εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν, διότι ἐκ τῆς κατὰ τάφους ἀποχωρίσεως καὶ τοποθετήσεως τῶν κτερισμάτων σπουδαῖα δύναταί τις νὰ συναγάγῃ συμπεράσματα καὶ ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν τοῦ τάφου καὶ ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν αὐτῶν τούτων τῶν διαφόρων κτερισμάτων.

Πλὴν δὲ τῶν καθημερινῶν τούτων ἀνακοινώσεων, εἰς τὸ τέλος ἑκάστης ἑβδομάδος θέλετε ἀποστέλλει εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν σύντομον γενικὴν ἔκθεσιν περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑβδομάδα σπουδαιοτέρων ἀποτελεσμάτων τῶν ἀνασκαφῶν καὶ περὶ τῆς ἐν γένει πορείας αὐτῶν, συντεταγμενην κατὰ τὰ διατεταγμένα ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1886 ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 9026 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν. Αἱ ἑβδομαδιαῖαι δ' αὗται ἐκθέσεις δέον νὰ εἶναι αὐτοτελεῖς, νὰ μὴ σχετίζωνται ἢ ἀναφέρωνται πρὸς τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος γενομένας ἤδη τῇ Ἐφορείᾳ καθημερινὰς ἀνακοινώσεις, διότι αἱ τελευταῖαι αὗται καθ' ἑκάστην γινόμεναι δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἀποτέλεσμα ἀκριβοῦς παρατηρήσεως καὶ συντόνου μελέτης, ἀλλ' εἶναι ἀνεπίσημοι, οὕτως εἰπεῖν, πρόχειροι ἀνακοινώσεις, ἐν ᾧ αἱ ἑβδομαδιαῖαι ἐκθέσεις δύνανται, ἕνεκα τοῦ παρεμβαλλομένου χρονικοῦ διαστήματος, νὰ συντάσσωνται μετὰ μείζονος ἐπιμελείας καὶ μετὰ ἀκριβεστέραν παρατήρησιν καὶ μελέτην, κατ' ἀκολουθίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπιστημονικὸν κατὰ τὸ ἐνὸν κῦρος.

Ταῦτα ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπαιτήσωμεν παρ' ὑμῶν πρὸς τὸ συμφέρον οὐ μόνον τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης. Ἰδίως δὲ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐφ' ὧν ἀναγράφομεν ὁδηγιῶν σχετικῶς πρὸς τὰς ἀνασκαφὰς τάφων, διότι, ἐν ᾧ χιλιάδες τάφων ἔχουσιν ἀνασκαφῆ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, σπανιώτατα ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἀνασκαψάντων αὐτοὺς ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις· ἐκ τούτου δὲ μέγα κενὸν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἥτις πολλὰ ἠδύνατο ἐκ τοιούτων παρατηρήσεων νὰ κερδίσῃ καὶ σπουδαῖα πορίσματα νὰ ἐξαγάγῃ. Τὸ κενὸν τοῦτο ὑμεῖς ἔχετε καθῆκον νὰ πληρώσητε, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἀνασκαφῶν δὲν σκοπεῖ μόνον τὸν πλουτισμὸν τῶν ἡμετέρων Μουσείων, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις προαγωγὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1889.

Ὁ Ὑπουργός
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

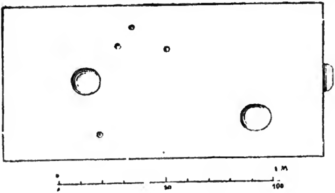
ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

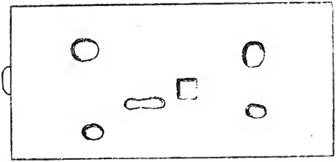
ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Τὰ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματα τῶν ἱππέων.

(Ἰδ. καὶ Πίνακα 2).

Ἀφαιρουμένης τῆς ἀνωτέρας ἐπενδύσεως τοῦ νοτίου τείχους τῆς Ἀκροπόλεως, εὑρέθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς ἑ. ἔ. πλησίον τῆς νοτιο-

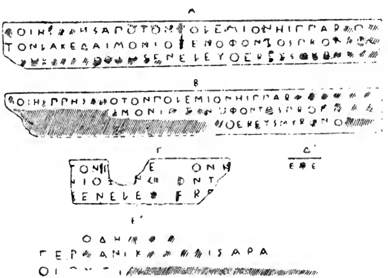
δυτικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος οὐκ ὀλίγαι πλίνθοι ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ὧν ἡ διασκευὴ ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἓν τῶν μειζόνων οἰ-

κοδομημάτων τῆς Ἀκροπόλεως ἀνῆκον. Ἀκριβεστέρα ἔρευνα ἔπεισεν ἡμᾶς ὅτι μέρος ἀπετέλεσαν τῆς ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης παραστάδος τοῦ κρηπιδώματος τῶν Προπυλαίων, παρ' ἣν ἡ μικρὰ εἰς τὸν πρὸ τοῦ ναοῦ χῶρον ἄγουσα κλῖμαξ κεῖται. Ἐν τῷ αὐτῷ περίπου τόπῳ μετὰ τῶν ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου πλίνθων εὑρέθη πλὰξ ἐνεπίγραφος ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου εἰς πολλὰ τεμάχια κεχωρισμένη, ἧς αἱ διαστάσεις σχεδὸν ἀκριβῶς ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς τῶν ἄνω μνημονευθεισῶν πλίνθων. Ὅτι αὕτη ἡ πλὰξ τεθειμένη ἦν ἐπὶ τῆς τὴν παραστάδα ἐπιστεφούσης ἐξάγεται ἀναμφιλόγως πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων μειζόνων ἐπιφανειῶν τῆς Ὑμηττίας πλακὸς κοιλώματά τινα ὑπάρχουσιν ἀποδεικνύοντα, ὅτι ἵππος ἐπ'αὐτῶν ἵστατο (ἴδε τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι τσιγκογραφήματα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον παριστᾷ τὴν προτέραν, τὸ δὲ δεύτερον τὴν κατὰ τὴν δευτέραν χρῆσιν τοῦ λίθου ἐπιφάνειαν), δεύτερον δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἥτις αὐτολεξεὶ ἐπαναλαμβανομένη ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων μειζόνων τῶν στενοτέρων πλευρῶν τοῦ λίθου διδάσκει ὅτι καὶ τὸ ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ τὸ — μετὰ τὴν διὰ δευτέραν χρῆσιν ἀναστροφὴν τῆς πλακὸς — ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ λίθου τεθειμένον ἀνάθημα ἀνετέθη ὑπὸ τῶν ἱππέων (ἴδε τὸ ἐν τῇ ἑπομένῃ σελίδι τσιγκογράφημα ὑπ'ἀρ. Α' καὶ Β'). Ἀπεδείχθη λοιπὸν ὅτι ὀρθῶς ἔχουσι τὰ ἐν τῇ ἐμῇ τοπογραφίᾳ τῶν Ἀθηνῶν (Müller's Hdb. d. Kl. Alt. III. σ. 341 κ. ἑ.) περὶ τῆς θέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (122,1) ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκροπόλεως μνημονευθέντων ἱππέων κατ' εἰκασίαν εἰρημένα. Καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος μεθ' ἧς ἀνεγέρθη κατὰ τὸ ἔτος 1835 ἐκ τῶν πλησίον εὑρεθέντων λίθων ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἀνῳκοδομήσαμεν, ἐπιτηροῦντος τοῦ Καβερῶ, τὴν παρὰ τὴν κλίμακα παραστάδα καὶ ἐπεθέσαμεν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐνεπίγραφον βάσιν τοῦ ἀναθήματος τῶν ἱππέων [1]).

Πρὸς τὸ παρὸν περιωρίσθημεν εἰς τὴν ἐπισκευὴν ταύτης τῆς παραστάδος, δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ παρὰ τὴν Πινακοθήκην ἀριστερὰ τῷ ἀνιόντι παραστὰς τοῦ κρηπιδώματος τῶν Προπυλαίων — ὡς ἀπῄτει καὶ ἡ συμμετρία τοῦ οἰκοδομήματος —

(1) Ἐτοποθετήθη ἡ πλὰξ τοιουτοτρόπως ὥστε ἡ ὑπ' ἀρ. Α' ἐπιγραφὴ νὰ βλέπῃ πρὸς βορρᾶν, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. Β' κατακέφαλα τεθεῖσα πρὸς νότον.

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διακεκοσμημένη ἦν, διότι διεσώθησαν ἡμῖν δύο τεμάχια ἄλλης ἐνεπιγράφου πλακὸς ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, ἅτινα ἀνῆκον ἀναμφιβόλως εἰς τὴν βάσιν τοῦ δευτέρου τῶν ὑπὸ τοῦ Παυσανίου μνημονευθέντων ἱππέων. Τούτων τῶν τεμαχίων τὸ μὲν εὑρέθη ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ βάθρου τοῦ Ἀγρίππα καὶ τοῦ πρὸς Β. τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργου τειχίσματι καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς

Mitth. d. arch. Inst. V. σ. 317 ἀρ. 2 (Löwy I. gr. B. ἀρ. 57, C. I. A. IV σ. 104 ἀρ. 418 h), τὸ δὲ μικρότερον ἀνεῦρον μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἐπιγραφικῷ Μουσείῳ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως λίθων. Τὰ ἐπ' αὐτῶν διασωθέντα γράμματα συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ τῆς κάλλιον διατηρουμένης ἑτέρας πλακός, συμφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ ὕψος καὶ ἡ διασκευὴ τῶν λίθων (ἴδ. τὸ τσιγκογράφημα ὑπ' ἀριθ. Γ'). Τῆς ἄνω καὶ κάτω ἐπιφανείας τοῦ λίθου, εἰς ὃν ἀνῆκον τὰ τεμάχια, ἐσώθησαν μόνον μικρὰ μέρη, κατὰ τύχην δὲ ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ μικροτέρου τεμαχίου λείψανον ἑνὸς τῶν ἄνω εἰρημένων κοιλωμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ἴσως προχωρούσης τῆς κατεδαφίσεως τῶν παρὰ τὰ Προπύλαια νεωτέρων τειχισμάτων ἀνευρίσκονται καὶ ἄλλα τεμά-

χια τοῦ λίθου ἢ τῶν ὑπὸ τοῦτον ποτὲ τεθειμένων δύο πλίνθων, ἀνεβάλομεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἐναπόθεσιν τοῦ λίθου τούτου.

Περὶ τῶν τὴν ἐπισκευὴν ἀφορώντων ἀρχιτεκτονικῶν ζητημάτων καὶ πρὸς ἑρμηνείαν τῶν παρεπομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντων σχεδιογραφημάτων (ἴδε τὸν πίνακα) ἀνακοινοῖ ἡμῖν ὁ Καβερὼ τὰ ἑξῆς·

»Τὰ ἐν τῷ προσηρτημένῳ πίνακι σχεδιογραφήματα παριστῶσι τὴν κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας γενομένην ἀνοικοδόμησιν τῆς παραστάδος, ἥτις ἐξέχουσα τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων ἐχρησίμευεν ὡς βάσις ἐφίππου τινὸς ἀγάλματος.

Ἐν τοῖς σχεδιογραφήμασι παριστῶνται τὰ πρὶν κατὰ χώραν κείμενα μέρη δι' ἁδρῶν γραμμῶν, τὰ δὲ νῦν προστεθέντα διὰ λεπτοτέρων γραμμῶν, αἱ δὲ μόνον κατ' εἰκασίαν γενόμεναι συμπληρώσεις διὰ διατετμημένων γραμμῶν. Προσετέθησαν δὲ τέσσαρες πλίνθοι, ὧν ἡ μὲν εἶνε ἡ κυρίως βάσις τῆς εἰκόνος, ἡ δὲ ἡ τὴν παραστάδα ἐπιστέφουσα πλάξ, τὸ ἐπίκρανον, αἱ δὲ δύο λοιπαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸ κατωτέρω μέρος τῆς παραστάδος. Ἐξέλιπε μόνον μία πλίνθος — ἡ ἐν ταῖς προσόψεσι λευκὴ ἀπομείνασα — ἧς προστεθείσης συνεπληρώθη τὸ σύνολον τῆς παραστάδος κατὰ τὸ ἀρχικὸν σχῆμα αὐτῆς.

»Διὰ τῆς κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον γενομένης ἐπισκευῆς τῆς ἐν λόγῳ παραστάδος λαμβάνομεν νύξεις τινὰς καὶ περὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς εἰς τὸν πύργον τῆς Νίκης ἀγούσης κλίμακος ὡς καὶ τῆς πρὸς τὰς ἀναβαθμίδας τῶν Προπυλαίων προσαρμογῆς τῆς παραστάδος.

»Τῆς μικρᾶς κλίμακος διεσώθησαν πέντε μαρμάριναι ἀναβαθμίδες, ὧν τὸ ὕψος κατὰ μέσον ὅρον 0,22μ. Διὰ τῆς κλίμακος ταύτης ἀνέβαινον βεβαίως εἰς τὸν ἐκ πλακῶν συνιστάμενον μεταξὺ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης χῶρον. Τὸ μεταξὺ τοῦ ἄνω ἄκρου τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν ἀναβαθμίδων τῆς κλίμακος καὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πλακῶν διάστημα εἶνε ὡς ἔγγιστα 0,60μ. Τὸ κενὸν τοῦτο δὲν ἀναπληροῦται εὐαρμόστως δι' ἀναβαθμίδων 0,22μ ὕψος ἐχουσῶν, ἀκριβέστατα δὲ δι' ἀναβαθμίδων τριάκοντα ἑκατοστῶν. Ὅτι δὲ πράγματι ἐτέθησαν ἐνταῦθα

δύο ἀναβαθμίδες ὕψους 0,30μ, ἀπεδείχθη νῦν διὰ τῶν νεωστὶ εὑρεθεισῶν πλίνθων.

»Ἐπὶ τῆς νοτίου πλευρᾶς τῆς τὴν παραστάδα ἐπιστεφούσης πλακός, τοῦ ἐπικράνου δηλαδή, παρατηροῦμεν τὴν καλουμένην ἀναθύρωσιν (Anschlussfläche), ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ ἥμισυ συνδέσμου τινὸς ἐν σχήματι Τ πεποιημένου (ἴδε πιν. τομὴν Γ'-Δ'). Συμπεραίνομεν λοιπόν, ὅτι προσηρμόσθη ἐκεῖ πλίνθος τις, ἥτις ὀρθογωνίως πρὸς νότον ἐκτεινομένη πλάτος εἶχεν ὡς ἔγγιστα 0,59μ [1]). Συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο, ὅτι μία τῶν ἀνευρεθεισῶν πλίνθων τῆς παραστάδος, ἥτις δὲν ἔχει τὸ μῆκος ὅλης τῆς παραστάδος, ἐξικνεῖται ἀκριβῶς μέχρι τῆς ἄνω εἰρημένης ἀναθυρώσεως. Αὕτη ἡ πλίνθος ἔχει μόνον παρὰ τὴν κάθετον ἁρμογὴν στενόν τι περιθώριον, ἐξ οὗ καὶ μόνου ἐξάγεται, ὅτι ἐκεῖ γωνία τις ἐσχηματίσθη. Ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ πλίνθος αὕτη ἔκειτο ἀμέσως κάτωθεν τοῦ ἐπικράνου ἐπιτυγχάνομεν δύο τινῶν, πρῶτον μὲν ἐξακολουθήσει τὸ εἰρημένον περιθώριον ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου, δεύτερον δὲ σχηματίζεται μεταξὺ τῆς παραστάδος καὶ τῆς προσηρμοσμένης πλίνθου κανονική τις γωνία. Ἡ δευτέρα τῶν ἀνευρεθεισῶν πλίνθων εἶνε μακροτέρα τῆς περιγραφείσης. Εἶχεν ἀναμφιβόλως ὁλόκληρον τὸ μῆκος τῆς παραστάδος, ἀπεθραύσθη δὲ τὸ ἓν ἄκρον. Ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς νοτίου πλευρᾶς αὐτῆς καταφαίνεται, ὅτι πρὸς αὐτὴν προσηρμόσθη ἀναβαθμίς τις, ἥτις τοῦ πρὸς νότον ἐκτεινομένου τοίχου ἐξεῖχεν 0,495μ, ὕψος δὲ εἶχεν ἀκριβῶς τὸ τῶν πλίνθων τῆς παραστάδος, δηλαδὴ 0,30μ. Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας τῶν νῦν ἀναβαθμίδων τῆς μικρᾶς κλίμακος γραμμή τις (παρὰ τὸ *a* τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς τομῆς), μέχρι τῆς ὁποίας ἐξικνεῖτο ἄλλη τις ἀναβαθμίς. Ὑποτιθέντες ὅτι ἐκεῖ ἔληξεν ἡ δευτέρα ἀναβαθμίς, συμπεραίνομεν, ὅτι αἱ πέντε εἰσέτι ὑπάρχουσαι ἀναβαθμίδες ἥπτοντο δύο ἄλλων, αἳ ἐξετείνοντο πρὸς μὲν ἀνατολὰς μέχρι τοίχου τινὸς ἢ θωρακείου ἐξερχομένου ἐκ τῆς παραστάδος, πρὸς νότον δὲ ἦγον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων χῶρον.

»Παράξενον εἶνε, τῷ ὄντι, ὅτι κατεσκευάσθη κλῖμαξ τις, ἧς αἱ

(1) Ἵνα παραστήσωμεν καταφανέστερον τὴν προσαρμογὴν ταύτην παρελείψαμεν ἐν τῇ τομῇ Γ'—Δ' τὴν πρὸς νότον τεθειμένην πλίνθον.

ἀναβαθμίδες διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸ ὕψος καὶ φρονῶ ὅτι ὀρθῶς εἰκάζει ὁ Βόλτερς ὅτι τοιαύτην κατασκευὴν δὲν διενοήθη ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀρχιτέκτων[1]). Βεβαίως δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τὸ εἰρημένον θωρακεῖον, οὗ ἡ θεμελίωσις συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς κατασκευῆς τῆς παραστάδος καὶ τῶν Προπυλαίων.

»Ὁ τρόπος καθ' ὃν αἱ ἀναβαθμίδες τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων συνήπτοντο τῷ θωρακείῳ τούτῳ καὶ τῇ παραστάδι, δὲν καταφαίνεται πλέον ἐναργῶς ἐν ταύτῃ τῇ πτέρυγι τοῦ οἰκοδομήματος, διότι ἡ πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη ἀναβαθμὶς τοῦ στυλοβάτου ἀπεθραύσθησαν· παραβάλλοντες δὲ τὴν βορείαν πτέρυγα δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν καὶ τὰ ἐνταῦθα ἐλλείποντα, διότι ἐν τῇ πτέρυγι ἐκείνῃ σώζονται αἱ πλίνθοι τῆς προβλῆτος παραστάδος μέχρι τοῦ ὕψους τῆς τρίτης ἀναβαθμίδος τοῦ κρηπιδώματος. Βλέπομεν δὲ ὅτι ἡ δευτέρα ἀναβαθμὶς ἐν τῇ γωνίᾳ τείνει πρὸς βορρᾶν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου σιδηροῦς τις σύνδεσμος σωζόμενος ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης πλίνθου τῆς παραστάδος ἀποδεικνύει, ὅτι ἐξήρχετο καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς παραστάδος θωρακεῖον τι ἀνυψωθέν, ἐκτεινόμενον ἐκ τῆς παραστάδος πρὸς βορρᾶν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιβολῇ (Schicht) τῆς δευτέρας ἀναβαθμίδος εὑρίσκομεν ἐν τῇ δυτικῇ προσόψει τῆς πτέρυγος ἄλλον σιδηροῦν σύνδεσμον καὶ τὴν ἐν τῷ σχεδιογραφήματι διὰ β-γ σεσημειωμένην ἀναθύρωσιν, ἐξ ὧν ἐξάγεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα θωρακεῖον τι προβεβλημένον ἦν τεῖνον εἰς δυσμάς. Τὰ δύο ταῦτα θωρακεῖα ἐσχημάτιζον γωνίαν τινά, ἔμενε δὲ στενόν τι κενὸν μεταξὺ τῆς γωνίας ταύτης καὶ τῆς δευτέρας καὶ πρώτης ἀναβαθμίδος τοῦ στυλοβάτου. Τὸ πρὸς βορρᾶν μέρος τοῦ θωρακείου εἶχε πιθανῶς ἔτι μεῖζον πλάτος, διότι κατὰ τὴν πρὸς ἄνω ἑπομένην ἐπιβολὴν ἐξακολουθεῖ τὸ ἀναθύρωμα ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς πτέρυγος ἐπὶ 0,38μ. Ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει λήγει τὸ θωρακεῖον κατὰ τὴν διὰ δ σεσημειωμένην γραμμήν.

»Τοὐναντίον σώζεται ἐν τῇ πρὸς ἄνω μεθεπομένῃ ἐπιβολῇ ἀναθύρωμά τι, πλάτος ἔχον μόνον 0,36μ (ε-γ). Ἕπεται ὅτι

(1) Περὶ τούτου τοῦ ζητήματος θὰ γράψῃ ὁ Βόλτερς ἐκτενέστερον ἐν συγγράμματί τινι, ὅπερ πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ ἐν Γερμανίᾳ.

κατὰ ταύτην τὴν ἐπιβολὴν ἐμειοῦτο τὸ πλάτος τοῦ θωρακείου [1]. Συγχρόνως δὲ βλέπομεν, ὅτι τὸ θωρακεῖον τῷ ὕψει μιᾶς μόνον ἐπιβολῆς ἀνυψοῦτο ἄνωθεν τῆς ἀνωτάτης ἀναβαθμίδος, διότι ἐν τῇ ἑπομένῃ ἐπιβολῇ τοῦ δυτικοῦ τοίχου τῆς πτέρυγος δὲν ἐξακολουθεῖ τὸ ἀναθύρωμα.

»Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ γίγνεται πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ ἐπίκρανον τῆς παραστάδος ἐν ἴσῳ ὕψει ἦν μετὰ τῆς ἀνωτάτης ἀναβαθμίδος τοῦ στυλοβάτου, διότι τὸ θωρακεῖον, ὅπερ τῷ ὕψει μιᾶς ἐπιβολῆς ὑψηλότερον ἦν τοῦ στυλοβάτου, ὑπερεῖχε καὶ τοῦ ἐπικράνου τῆς παραστάδος τῷ ὕψει μιᾶς τοὐλάχιστον ἐπιβολῆς, διότι ὁ σιδηροῦς σύνδεσμος, ὅστις διατηρεῖται ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου τῆς παραστάδος τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος, ἐκαλύπτετο μετὰ μέρος μὲν διὰ τῆς ἐπιτεθειμένης βάσεως τῆς εἰκόνος, ἔπρεπε δὲ νὰ καλυφθῇ καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ συνδέσμου τὸ ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ θωρακείου. Λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι τὸ θωρακεῖον ὑψηλότερον ἦν τοῦ ἐπικράνου καὶ ἥπτετο τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου τεθειμένης βάσεως.

»Ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι τὸ ἐπίκρανον δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑψηλότερον ἢ ὡς παρεδέχθημεν ἐν τῷ σχεδιογραφήματι. Ἡ δὲ παραβολὴ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος διδάσκει συγχρόνως, ὅτι δὲν δύναται νὰ τεθῇ χαμηλότερον. Διότι τῶν δύο νῦν ἐνηρμοσμένων πλίνθων ἡ μὲν μία βραχὺς ἡ δὲ ἑτέρα μακρὸς λίθος εἶνε συμφώνως τῇ καθόλου διασκευῇ τῆς παραστάδος, συνισταμένης ἐναλλὰξ ἐκ βραχέων καὶ μακρῶν λίθων. Διὰ τῶν ἐν ταῖς δύο πλίνθοις διατετηρημένων συνδέσμων ἐτέθη ἐκτὸς ἀμφιβολίας ὅτι ἡ βραχεῖα πλίνθος ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς μακρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἡ ἀνωτάτη τῶν πλίνθων τῆς παραστάδος μακρὸς λίθος εἶνε, ἀπαιτεῖται, ἵνα ἐπιτύχωμεν τῆς ἀρχικῆς διασκευῆς τοῦ συνόλου, ἡ ἐναρμογὴ μιᾶς τοὐλάχιστον βραχείας πλίνθου μεταξὺ τῶν κατὰ χώραν καὶ τῶν νῦν εὑρεθεισῶν. Λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐπίκρανον δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ χαμηλότερον ἢ ὡς ἐν τῷ σχεδιογραφήματι παρεδέχθημεν. Ὁρισθέντων δὲ τοιουτοτρόπως τοῦ ἀνωτάτου καὶ τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς θέσεως τοῦ ἐπικράνου συμπεραίνομεν ὅτι τοῦτο τὸ αὐτὸ ὕψος εἶχεν ὅσον καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐπιβολὴ τοῦ στυλοβάτου. Στηριζόμενοι ἐπὶ τούτων τῶν

(1) Τὸ ἐν τῷ σχεδιογραφήματι διὰ παραλλήλων γραμμῶν σεσημειωμένον μέρος παριστᾷ τὸ διάγραμμα τοῦ θωρακείου κατὰ ταύτην τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολήν.

πορισμάτων δὲν ἐπετύχομεν μὲν πλήρους βεβαιότητος ὡς πρὸς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ θωρακείου τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος, οὐδὲν ὅμως κωλύει νὰ ἐπισκευάσωμεν τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολὴν τοῦ θωρακείου τούτου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἐπράξαμεν καὶ ἐν τῷ σχεδιογραφήματι. Τὸ διὰ παραλλήλων γραμμῶν παρασταθὲν διάγραμμα τοῦ θωρακείου ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολήν. Παρεστήσαμεν δὲ ἐν τῷ σχεδιογραφήματι τὴν παραστάδα μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ ἐπικράνου, μιᾷ δηλαδὴ ἐπιβολῇ χαμηλοτέραν τοῦ θωρακείου, ἵνα φανῇ ἐνταῦθα ὁ σιδηροῦς σύνδεσμος. Οὐδόλως δὲ ἀμφίβολον ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἀναβαθμὶς τοῦ ςυλοβάτου γωνίαν τινὰ ἐσχημάτιζον, συναπτόμεναι τῷ θωρακείῳ. Περιωρίσθημεν δὲ ν' ἀνοικοδομήσωμεν τὴν παραστάδα, ἐπειδὴ τὰ περὶ τὸ θωρακεῖον δὲν εἶνε ἐξ ἴσου βέβαια καὶ ἀναμφίβολα.

»Θεωροῦμεν ὡς βέβαιον ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῶν Προπυλαίων μετεβλήθη τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς. Ἡ ἄνω μνημονευθεῖσα εἰκασία τοῦ Βόλτερς, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἄλλως πως διενοεῖτο νὰ κατασκευάσῃ τὴν μικρὰν κλίμακα, ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῶν ἑξῆς. Ὑπὸ τὸ θωρακεῖον εὕρηται θεμέλιόν τι πώρινον (παρὰ τὸ ζ τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς τομῆς Γ-Δ), ἐπιμελέστατα ἐπεξειργασμένον. Φρονῶ δὲ ὅτι μέρος τοῦ θεμελίου τούτου προωρίσθη ἐξ ἀρχῆς νὰ μείνῃ ἐν τῷ φανερῷ, ἡ δὲ κλῖμαξ ὡς ἐσχεδιάσθη ἐν τῷ ἀρχικῷ σχεδίῳ δὲν ἐστρέφετο περὶ τὴν γωνίαν τῆς παραστάδος, ἀλλὰ διευθύνετο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἐκ πλακῶν συνιστάμενον χῶρον, τὸν μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων κείμενον. Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς παραστάδος, ἔνθα κεῖται ἡ ἐνεπίγραφος βάσις τοῦ μνημείου, μεταβολήν τινα ὑπέστη ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἑπομένοις. Ἡ ὑπὸ τεχνικὴν δὲ ἔποψιν ἐξέτασις πείθει, ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο πρότερον πλίνθος τις, ἥτις εἶχε τὸ ὕψος τῆς ἀνωτάτης ἐπιβολῆς τοῦ θωρακείου καὶ ὑψοῦτο τῷ ὕψει μιᾶς ἐπιβολῆς ὑπὲρ τὸν στυλοβάτην ».

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραστάδος ἀνάθημα.

Ἐκ τῶν διαστάσεων τῶν ἐπὶ τῆς βάσεως ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπαρχόντων κοιλωμάτων ἐξάγεται, ὅτι οἱ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως ἵπποι πεποιημένοι ἦσαν εἰς μικρότερον τοῦ φυσικοῦ μέγεθος.

Γράφει δὲ περὶ τῶν ἀναθημάτων τούτων ὁ Παυσανίας (ἔ. ἀ.)

τὰ ἑξῆς· « Τὰς μὲν οὖν εἰκόνας τῶν ἱππέων οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε οἱ παῖδές εἰσιν οἱ Ξενοφῶντος εἴτε ἄλλως ἐς εὐπρέπειαν πεποιημέναι ». Ἐκ τῶν λέξεων τούτων δυνάμεθα ἤδη νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ Παυσανίας οὔτε ἀνέγνω ἢ παρετήρησε τὰς ἐπὶ τῶν βάσεων ἐπιγραφὰς οὔτε ἐφρόντισε νὰ μάθῃ ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀναθημάτων αὐτῆς συγγραμμάτων, περὶ τίνος ἔργου ἔγραψε τὰ ἀνωτέρω· ταῦτα δὲ δεικνύουσι τὸ φύσει ἴδιον τοῦ συγγραφέως τούτου, ὅτι ἐν ἴσῃ μοίρᾳ θέτει τὰ σπουδαιότατα καὶ τὰ ἀτοπώτατα. Ἐν τῇ ἐν λόγῳ περιπτώσει φαίνεται ὅτι ἐπαναλαμβάνει ἄνευ ἰδίας κρίσεως τὰ τῶν ἐπὶ τόπου ἐξηγητῶν μωρολογήματα.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῶν ἐπιγραφῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς σχέσεως τῆς παραστάδος ταύτης μετὰ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων διδόμενα πορίσματα, ἵνα ἐξακριβώσωμεν τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀνεγέρσεως τῶν δύο ἀναθημάτων.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι αἱ τὰς εἰκόνας φέρουσαι παραστάδες, ὅπως καὶ νῦν ἔχουσι, σύγχρονοι εἶνε τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ κρηπιδώματος τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους, ἐξετελέσθησαν δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ ἔτους 438 καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Αἱ δὲ ἐπιγραφαὶ αἵτινες ἐνεχαράχθησαν ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν τῆς βάσεως, δὲν θὰ συνεφώνουν πρὸς τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἂν πραγματικῶς ἀνεγράφησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι ἀνάγονται. Ἀποδεικνύει δὲ τὸ πρῶτον μὲν ἡ μετὰ τὴν ἀναστροφὴν τῆς πλακὸς ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἀνακαίνισις τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀνάθημα ἤλλαξε ἣν πρότερον κατεῖχε θέσιν, ἀκριβεστέρα δὲ ἔρευνα διδάσκει, ὅτι ἡ ἐν τῷ τοπογραφήματι ὑπ' ἀρ. Α' ἐπιγραφὴ ναὶ μὲν ἀρχαιοτέρα εἶνε τῆς ὑπ' ἀριθ. Β', οὐδόλως δὲ δύναται νὰ ἀνάγηται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων ἢ ἔτι προγενεστέραν ἐποχήν. Καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δέ, ὡσαύτως καὶ τὰ τεμάχια τῆς ἐπὶ τῆς δευτέρας βάσεως ἐπιγραφῆς, ἀπομιμήσεις εἶνε τῆς ἐξ ἀρχῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἱππέων, ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶνε μεταγενεστέρα τῶν ὀλίγον μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος χρόνων. Τεκμαιρόμεθα δὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἑξῆς·

1) Ἡ ἐν λόγῳ πλὰξ συνίσταται ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, οὗ κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν δὲν ἐγίγνετο εἰσέτι τοιαύτη χρῆσις, 2) δὲν κατώρθωσεν ὁ χαράκτης νὰ δώσῃ παντελῶς τοῖς γράμμασι τὰ κατὰ τὴν ἣν διανοεῖται ἐποχὴν ἐπικρατοῦντα σχήματα.

Πρόκειται μὲν περὶ ἰδιωτικῆς ἐπιγραφῆς καὶ βάσεως, ἧς μόνον ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τοποθέτησις ὄχι δὲ ἡ ἐκτέλεσις ἔχρῃζε τῆς παρὰ τοῦ δήμου ἢ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν ἀδείας, διὸ δὲν εἶναι διόλως παράδοξον ὅτι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις, πιθανῶς δὲ καὶ ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς ἐπιγραφῇ, ἀπαντῶσι τὸ Η ὡς φωνῆεν καὶ ὡς σύμφωνον [1]) καὶ τὸ Ξ ἀντὶ τοῦ Χϟ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιγραφὰς ἀποκλείεται παντάπασι, νὰ εὑρίσκηται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ συνάμα μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων σχημάτων τοῦ Σίγμα καὶ Ρῶ (ϟ καὶ R) τὸ Ἒ ψιλὸν γεγραμμένον κατὰ τὸ μεταγενέστερον σχῆμα (E).

Αὗται αἱ περὶ τῶν γραμμάτων παρατηρήσεις ἰσχύουσιν ὡς διὰ τὰς ἐν τῷ τσιγκογραφήματι ὑπ' ἀρ. Α' καὶ Β' καὶ διὰ τὴν ὑπ' ἀρ. Γ' ἐπιγραφήν. Τῶν δὲ ὑπ' ἀρ. Α' καὶ Β' ἐπιγραφῶν πρέπει ἡ ὑπ' ἀρ. Α' νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα, διότι ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. Β' ἐπιγραφῇ 1) ἡ γραφὴ δὲν εἶναι ἡ στοιχηδὸν καλουμένη [2]) 2) τὰ Μῦ καὶ Θῆτα ἔχουσι τὰ σχήματα μεταγενεστέρας ἐποχῆς, ἐκ τούτων δὲ τὸ τοῦ Θῆτα (Θ) πείθει, ὅτι ἡ ὑπ. ἀρ. Β' ἐπιγραφὴ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς τελευταίας πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος, καθ' ἣν τὸ ἐν λόγῳ σχῆμα τοῦ γράμματος ὁριστικῶς πλέον ἐπεκράτησεν. Τὰ δὲ ὑπ' ἀρ. Γ' τεμάχια συμφωνοῦσι κατὰ τἆλλα πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. Α', ἀπαντῶσι δὲ πρὸς τούτοις ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης λέξεως τὰ προφανῶς ἐκ τοῦ ἀρχετύπου παραληφθέντα στίγματα τῆς διαιρέσεως· τοιουτοτρόπως παριστῶσι τὰ τεμάχια ταῦτα τὸ πιστότερον ἀντίγραφον τοῦ ἀρχετύπου. Στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς μεταβολῆς τῆς γραφῆς διδομένων πορισμάτων ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ὁρίσωμεν τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς ἐγένοντο αἱ μεταβολαὶ αὗται, τουτέστι νὰ ἐξερευνή-

(1) Τὸ αὐτὸ εὕρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 410 τῶν I. G. A. Ναξίᾳ ἐπιγραφῇ.

(2) Παραλειφθέντος τούτου τοῦ εἴδους τῆς γραφῆς μετετέθη ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς ἕκτης λέξεως ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τὸν πρῶτον στίχον, ἴσως πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀναγνωστῶν.

σωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀναθημάτων. [1] Φυσικῷ δὲ λόγῳ ἀρχόμεθα ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀνηγέρθησαν. Τὰ δὲ περαιτέρω τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἶνε πάντα σχεδὸν ὑποθετικά, ἐπειδὴ αἱ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους περὶ τὰ Προπύλαια συμφοραὶ πάντως ἄγνωστοι εἶνε· ἐν τῷ αὐτῷ δὲ εἶνε καὶ μικροτέρας σημασίας.

Καὶ ὅτι μὲν ἡ πρώτη τῶν ἀναθημάτων ἀνέγερσις κατ' οὐδένα λόγον πολὺ μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐγένετο, παρετηρήσαμεν ἤδη ἐν τοῖς ἀνωτέρω, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις γραφῆς. Ἡ δὲ ἀκριβεστέρα ἐξακρίβωσις τῶν κατὰ τὰ ἀναθήματα πρέπει νὰ βασισθῇ κυρίως ἐπὶ τῶν περιεχομένων τῶν ἐπιγραφῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν ὅτι αἵ ποτε ἐπὶ τῶν βάσεων ἱστάμεναι «εἰκόνες ἱππέων», ἃς ἀναφέρει ὁ Παυσανίας καὶ ὧν τὰ ἴχνη καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λίθων βλέπομεν, ἀναθήματα τῶν ἱππέων ἦσαν, δηλαδὴ τῆς ὑπὸ τῶν ἱππάρχων διοικουμένης τάξεως τῶν ἱππέων ὡς μέρους τῆς τῶν Ἀθηναίων στρατιᾶς, δεύτερον δὲ ὅτι ἀνηγέρθησαν «ἀπὸ τῶν πολεμίων» τουτέστι ἐκ τῆς λείας, ἣν οἱ ἱππεῖς ἐποιήσαντο.

Ἐκ τοῦ πρώτου πορίσματος συμπεραίνομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ οὐ μικρῷ διαστήματι ἀπέχει τῶν χρόνων τῶν Περσικῶν, μολονότι τὸ πρῶτον ὡς φαίνεται μνημονεύει τὴν τάξιν τῶν ἱππέων καὶ τὴν ἱππαρχίαν.

Ἡ τάξις τῶν ἱππέων [2] ὡς μέρος τῶν πολιτῶν συνέστη ἀπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, ἀντεπροσωπεύετο δὲ ἐν τῇ στρατιᾷ πολὺν χρόνον διὰ 96 μόνον καὶ μετὰ τὸν Κλεισθένην διὰ 100 ἱππέων. Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Περσικῶν καὶ μέχρι τοῦ μέσου τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος οὐδενὸς ἢ μικροῦ ἄξιοι ἦσαν οὗτοι ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς πόλεως. Διὰ ταύτας ἐμισθοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι

(1) Ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε τοῦ δευτέρου ἔργου μόνον τὰ δύο μικρὰ τεμάχια εὑρέθησαν, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἔμπροσθεν πλευρὰν τῆς βάσεως, ἀγνοοῦμεν ἂν ἐπὶ τῆς ὄπισθεν πλευρᾶς νεωτέρα τις ἐπιγραφὴ ὑπῆρχεν ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. Β' ἐπιγραφήν. Ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῶν τεμαχίων δὲν ὑπάρχουσιν ἴχνη κοιλωμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς τυχαῖον.

(2) Πρβ. τὴν μονογραφίαν τοῦ Martin, les cavaliers athéniens. Par. 1886.

Θεσσαλοὺς ἱππεῖς, οἷς ἐντυγχάνομεν εἰσέτι διαρκοῦντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων ἱππέων ἤδη ἐκ χιλίων ἀνδρῶν συνίστατο. Ἐν δὲ ταῖς παρὰ τὴν Τανάγραν (457) καὶ Κορώνειαν (447) μάχαις ἡττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς φαίνεται, μάλιστα ἕνεκα τῆς ὡς πρὸς τὸ ἱππικὸν ἀδυναμίας τῆς στρατιᾶς αὐτῶν καὶ ὀρθῶς πιθανολογεῖται ὅτι κυρίως διὰ τῶν πρὸς τοὺς γείτονας Βοιωτοὺς πολέμων παρίστατο τοῖς Ἀθηναίοις προϊσταμένου τοῦ Περικλέους ὡς ἀναπόφευκτος ἡ ἀνάγκη νὰ σχηματισθῇ ἰσχυρὸν σῶμα ἰδίου ἱππικοῦ· ὁμοίως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπαύξησιν καὶ συστηματικὴν μετάπλασιν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ἡ πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς καὶ Αἰγινήτας ἅμιλλα. Πλαστικὴν εἰκόνα τῆς μεταμορφώσεως τῆς τάξεως τῶν ἱππέων παρέχει ἡμῖν ἡ ζωφόρος τοῦ Παρθενῶνος, ἥτις ἐπλάσθη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 445 καὶ 438 πρ. Χρ., ἂν ὑποθέτομεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔτει 438 ἀποπεράτωσιν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος καὶ τοῦ σηκοῦ μετὰ τοῦ ὀπισθοδόμου. Ὁ μὲν Michaelis (Parth. σ. 205) φρονεῖ ὅτι ἡ διακόσμησις τῆς ζωφόρου ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ τοποθέτησιν τῶν λίθων καὶ ὁμολογῶ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου δὲν ἐλύθη εἰσέτι τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἂν οὕτως ἔχει δὲν φαίνεται ἀμφίβολον ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἐξ ἀρχῆς διενοεῖτο τὴν διακόσμησιν τῆς ζωφόρου κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν πραγματικῶς ἐξετελέσθη.

Μείζονος δὲ σημασίας διὰ τὰς ἐκστρατείας τῆς πόλεως ἐγένοντο οἱ ἱππεῖς διαρκοῦντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τότε τὸ πρῶτον (ἐν ἔτει 430 π. Χρ. κατὰ τὸν Θουκ. II 56) κατεσκευάσθησαν ἱππαγωγικὰ πλοῖα, ἵνα μετάσχωσιν οἱ ἱππεῖς ἐνεργέστερον καὶ τῶν διαποντίων ἐκστρατειῶν, ἐνῷ πρότερον σπανιώτερον καὶ δυσκόλως θὰ ἐγένετο χρείας τυχούσης ἡ διακόμισις.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει περὶ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων. Πρὶν δὲ ἐξετάσωμεν ἀπὸ τίνων πολεμίων πιθανῶς ἀνετέθησαν τὰ ἀναθήματα, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ θεωρῶ νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ θέσις, ἥτις παρεχωρήθη αὐτοῖς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν Προπυλαίων, συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς εἰκασίας ὅτι ἡ δι' ἣν ἐποιήθησαν νίκη βεβαίως ὡς καύχημα ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων, πιθανῶς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀπογόνων, διότι ἐπανειλημμένως ἀνεκαινίσθησαν. Αἱ τὰ ἀναθήματα

φέρουσαι παραστάδες οὐσιῶδες καὶ ἀναφαίρετον μέρος ἀποτελοῦσι τοῦ σχεδίου τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους, προωρίσθησαν δὲ ἐναργῶς ἐξ ἀρχῆς νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βάσεις κόσμου τινὸς « ἐς εὐπρέπειαν » ὡς λέγει ὁ Παυσανίας πεποιημένου. Οὐδόλως δὲ ἀμφιβάλλω ὅτι διὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξελέγησαν ἐξ ἀρχῆς αἱ πρὶν ἄλλοθί που τεθειμέναι εἰκόνες τῶν ἱππέων. Διὰ τοῦτο θεωρῶ ὡς βέβαιον ὅτι ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀναθέσεως τῶν ἱππέων μέγα τι κατόρθωμα ἦν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἰδίως τῶν ἱππέων. Ἐξάγεται δὲ συγχρόνως ἐκ τῶν εἰρημένων ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸ τοῦ ἔτους 438 π. Χρ.

Ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ὁρίσωμεν καὶ τὴν ἐποχήν, ἧς δὲν δύνανται νὰ εἶνε προγενέστερα τὰ ἀναθήματα.

Καὶ πρῶτον μὲν γεννᾶται τὸ ζήτημα ἂν τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀνόματα ἀνήκουσιν εἰς γνωστὰ ἱστορικὰ πρόσωπα. Μετὰ τὴν λέξιν « ἱππαρχούντων » ἕπονται τρία ὀνόματα, προδήλως τριῶν ἱππάρχων, διότι φρονῶ ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ δυστυχῶς κεκολοβωμένη μετὰ τὸ « Ξενοφῶντος » λέξις ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἢ αἱ προηγούμεναι· ἕνεκα τῆς θέσεως τῆς λέξεως ταύτης ἀποκλείεται ἐκ τῶν προτέρων ἡ εἰκασία ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ὀνόματος θεοῦ τινος, διότι τοιοῦτόν τι ἠδύνατο νὰ ζητηθῇ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐπειδὴ δὲν γίγνεται μνεία θεοῦ τινος ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι τὰ ἔργα ἀνετέθησαν τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις ὡς κυρίαρχος ἐθεωρεῖτο τῆς Ἀκροπόλεως· ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δηλαδὴ τοῦ χαλκοῦ τεθρίππου, ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνέθεσαν, ὅταν ἐνίκησαν μεταξὺ 510 καὶ 505 π. Χρ. τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Χαλκιδεῖς, ἀνενέωσαν δὲ ἐπὶ Περικλέους (Ἡρόδ. V 77, C. I. A. I 334, IV 334^a σελ. 78, Kirchhoff Sitz. d. Berl. Akad. 1887 σ. 111 κ. ἑ.), ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν δεκάτην ταύτην ἀνέθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ, μολονότι δὲν ἐστήθη ἐν τεμένει τινὶ τῆς θεᾶς [1]).

Λοιπὸν δὲν δυνάμεθα ν'ἀποφύγωμεν νὰ τὸ παραδεχθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἐπιγραφὴ τὸ πρῶτον ἐνεγράφη, τὰ τῶν ἱπ-

(1) Γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ αἱ ἐν τῇ Πινακοθήκῃ εἰκόνες πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀναθήματα ἀνατεθέντα τῇ Ἀθηνᾷ.

πέων διώκουν ὄχι δύο μόνον ὡς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀλλὰ τρεῖς ἵππαρχοι [1]), εἰκάζω δὲ ὅτι ὁ τρίτος τῶν ἐν τῇ περιγραφῇ ἀναφερομένων ἐκαλεῖτο Προνάπης [2]) καὶ ὅτι τὸ ἀναθηματικὸν μέρος αὐτῆς εἶχεν ἑπομένως ὡς ἑξῆς·

Hοι Hιππῆς ἀπὸ τõν πολεμίον, Hιππαρχόν-
τον Λακεδαιμονίο, Ξενοφõντος, Προνάπο.

Ὁ πρῶτος τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων ἱππάρχων, ὁ Λακεδαιμόνιος, εἶνε πιθανῶς ὁ υἱὸς τοῦ Κίμωνος. Τοὐλάχιστον δὲν ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν ἡμῖν γνωστῶν Ἀθηναίων τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος π. Χρ. ἄλλος τις φέρων τοῦτο τὸ παντάπασιν ἀσύνηθες ὄνομα. Ὁ δὲ οὕτω καλούμενος υἱὸς τοῦ Κίμωνος ἦν ἐν τῷ ἔτει 433|2 στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. I 45, C. I. A. I 179), γνωστὸν δὲ ὑπάρχει ὅτι τῆς ἀρχῆς τῆς στρατηγίας προηγεῖτο κοινῶς ἡ ἱππαρχία. Πρὸς τούτοις ἐπρώτευεν ὁ οἶκος τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Κίμωνος διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ἱπποτροφίας. Ὁ ἐν λόγῳ Λακεδαιμόνιος ἐγεννήθη κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν περιηγητὴν ἐκ τῆς Ἰσοδίκης, κατὰ δὲ τὸν Στησίμβροτον ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς γυναικὸς (Κλειτοῦς;). Δὲν γνωρίζομεν μὲν ἀκριβῶς πότε ἐνυμφεύθη αὐτὰς ὁ Κίμων, ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τουτέστιν ὀλίγον μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην εἰσέτι πάνυ μειράκιον ἦν (Πλούτ. Κίμ. 4), νεανίας δηλαδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἴκοσι ἐτῶν, δὲν δύναται ὁ Λακεδαιμόνιος νὰ ἐγένετο ἵππαρχος πρὸ τοῦ μέσου τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐπανῆλθεν ὁ Κίμων ἐκ τῆς ἐξορίας, συμφιλιωθεὶς μετὰ

(1) Ὁ Ἀνδοκίδης (III 5) ἐξ οὗ ἀρύεται ὁ Αἰσχίνης (II 171 κ. ἑ.) γράφει «πρῶτον τότε (γενομένης ἐν τῷ ἔτει 450|49 πρ. Χρ. τῆς πενταετοῦς εἰρήνης) τριακοσίους ἱππεῖς κατεστησάμεθα.» Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ φαίνεται ὅτι ἐπιβεβαιοῖ τρόπον τινὰ τὸν ἄλλως ἐν τῇ ἀφηγήσει ἱστορικῶν γεγονότων λίαν ἐπιπόλαιον συγγραφέα, παρεδέχθη δὲ καὶ ὁ Boeckh (Staatsh. I[3] σ. 327) ὅτι αἱ παρὰ τοῖς ῥήτοροι τούτοις πληροφορίαι ὡς καὶ ἡ ἐν σχολίῳ τινὶ γεγραμμένῳ παρὰ τὸν στ. 627 τῶν Ἱππέων τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅτι δηλαδὴ ὑπῆρχον ποτὲ ἑξακόσιοι ἱππεῖς, δὲν στεροῦνται ὅλως πάσης ἀληθείας, μολονότι ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα δὲν εἶνε ἀκριβεῖς.

(2) Ἀντὶ τοῦ «Προνάπου» προσεδοκῶμεν «Προνάπους», πρβ. Meisterhans Gr. d. att. I. σ. 105 κ. ἑ., δὲν φρονῶ ὅμως ὅτι ἡ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ἐπικρατοῦσα κλίσις εἰσέφρησε ἐνταῦθα, ὅταν ἀνανεοῦτο τὸ ἀρχαιότερον ἔργον.

τοῦ μεγάλου ἀντιπάλου αὐτοῦ, ὅστις ἔκτοτε βεβαίως δὲν ἐναντιοῦτο εἰς τὴν κατάληψιν ἀρχῶν τινων ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Κίμωνος, οἵτινες ὡς ἐκ παρόδου παρατηρῶ κατὰ πάντα ἥττονες ἦσαν τοῦ ὄντως διασήμου πατρὸς αὐτῶν.

Ὁ δεύτερος ἵππαρχος, Ξενοφῶν, οὗ τὸ ὄνομα πιθανῶς ἡ ἀφορμὴ ἐγένετο νὰ πλασθῶσι τὰ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ μωρολογήματα, πρέπει ἴσως νὰ ταυτισθῇ μετὰ τοῦ ἐκ Μελίτης υἱοῦ τοῦ Εὐριπίδου, ὅστις τὸ πρῶτον ἐν τῷ Σαμιακῷ πολέμῳ (441|40 π. Χρ.), κατόπιν δὲ ἐπανειλημμένως ὡς στρατηγὸς τῆς πόλεως μνημονεύεται.

Ὁ δὲ Προνάπης οὗ τὸ ὄνομα ἐξ εἰκασίας συνεπληρώσαμεν, ἄγνωστος εἶνε, ἀνῆκε δὲ καὶ οὗτος, ἂν πραγματικῶς ἵππαρχος ἦν, εἰς μίαν τῶν διασημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως.

Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ κυριώτερα πορίσματα τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανώτατον ὅτι ἡ πρώτη ἀνέγερσις τῶν δύο ἱππέων ἐγένετο ἐν τοῖς ὀλίγον μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος χρόνοις. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνενεώθη τὸ ἄνω εἰρημένον τέθριππον καὶ ἡ βάσις αὐτοῦ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 334 ἐπιγραφῆς (πρβ. Kirchhoff Sitz. d. B. Ak. ἔ. ἀ.), ἧς ἡ γραφὴ κατὰ πάντα συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιγραφῶν. Τὸ δὲ τέθριππον μετετοπίσθη ἐκ τῆς προτέρας θέσεως αὐτοῦ, τῆς πλησίον τείχους τινὸς ἐξ οὗ ἀνήρτηντο αἱ πέδαι τῶν Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων, εἰς μέρος τι ἔμπροσθεν τῶν Προπυλαίων ἀριστερὰ τῷ ἀνιόντι, ἀντικρὺ δηλαδὴ τῶν δύο παραστάδων, ἐφ' ἃς μετετέθησαν ἀποπερατωθέντων τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους ἢ διαρκούσης τῆς οἰκοδομῆς ταύτης τὰ πρὶν ἄλλοθί που ἱστάμενα ἀναθήματα τῶν ἱππέων.

Ὁρμώμενος ἐκ τῆς ὁμοίας τύχης τοῦ τε τεθρίππου καὶ τῶν ἱππέων εἰκάζω ὅτι ἡ ἀνέγερσις ἀμφοτέρων ἀνάγεται εἰς τὸ αὐτὸ συμβάν, τουτέστιν εἰς τὴν ἐν ἔτει 446 π. Χ. γενομένην καταδούλωσιν τῆς Εὐβοίας διὰ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦντος τοῦ Περικλέους. Καὶ τὴν μὲν ἀνανέωσιν τοῦ τεθρίππου ἀνέφερεν ἤδη ὁ Kirchhoff (ἐν τῷ C. I. A ἔ. ἀ. [1]) εἰς τὴν κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείαν

(1) Ἐν τῇ ἐν τοῖς Sitz. d. B. Ak. διατριβῇ σ. 112 ἐκφράζεται μᾶλλον ἀορίστως, ἐν ἀμφιβολίᾳ τιθεὶς τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀνανεώσεως τοῦ τεθρίππου.

τοῦ Περικλέους, συμπληρῶν δὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην νομίζω, ὅτι ἡ μὲν ἀνανέωσις τοῦ ἀρχαίου ἀναθήματος ἐγένετο δαπάναις τοῦ δημοσίου ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς νέας δεκάτης, ὅτι δὲ συγχρόνως παρεχωρήθη τῇ τῆς νίκης μετασχούσῃ τάξει τῶν ἱππέων ἡ ἄδεια ν'ἀναθέσῃ πλησίον τοῦ δημοσίου τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀνάθημα. Ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων, πιθανῶς δὲ καὶ πρότερον, μετεῖχε τὸ ἀνάθημα τοῦτο διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ [1]) τοῦ ἐπισήμου χαρακτῆρος τοῦ δημοσίου. Πρὸς τούτοις συνεβάλλετο καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς παραστάσεως νὰ ἐκληφθῶσι τὰ πλησίον ἀλλήλων τεθειμένα τρία χαλκᾶ ἀναθήματα ὑπὸ τῶν θεωμένων ὡς μέρη τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου [2]).

Ἡ δὲ εἰκασία ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἀνετέθησαν μετὰ τὴν κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείαν τοῦ Περικλέους καὶ ὅτι τοιουτοτρόπως πᾶσι

(1) Παρόμοιόν τι ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν χρυσῆν ἀσπίδα, ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι, νικήσαντες ἐν ἔτει 458 π. Χρ. ἐν Τανάγρᾳ, ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ ἀνέθεσαν (πρβ. Arch. Z. 1882 σ. 181 κ. ἑ.).

(2) Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τεθρίππου πολὺς μὲν λόγος ἐγένετο, δὲν εὑρέθη ὅμως ὁριστική τις λύσις τοῦ ζητήματος. Ἐκτενῶς ἐπραγματεύθησαν περὶ αὐτοῦ ὁ Michaelis ἐν ταῖς Mitth. d. arch. Inst. II. σ. 95 κ. ἑ. καὶ ὁ Weizsäcker ἐν N. Jahrb. f. Phil. 1886 σ. 16 κ. ἑ., πρβ. τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῇ τοπογραφίᾳ τῶν Ἀθηνῶν γραφέντα ἑ. ἀ. σ. 343. Πράγματα παρέχει τοῖς τοπογράφοις πρὸ πάντων τὸ χωρίον τοῦ Παυσανίου I 28, 2, οὗ ὁ περιηγητὴς περαίνων τὸν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως λόγον τὰ δύο μεγάλα ἀναθήματα ἀναφέρει, ἅτινα ἐποιήθησαν ἐκ τῆς δεκάτης, τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς Προμάχου καὶ τὸ Χαλκιδικὸν τέθριππον. Ἐπειδὴ διὰ τῆς μνείας τοῦ ἔργου τούτου ἡ περιγραφὴ τῶν ἐπ' αὐτῆς τῆς Ἀκροπόλεως μνημείων περαίνεται πιστεύεται ὅτι ἵστατο ἢ ἐν τῇ πρὸς βορρᾶν στοᾷ τοῦ μεσαίου διαμερίσματος τῶν Προπυλαίων ἢ πλησίον που ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο πολὺ ἀβέβαιον καὶ ἀπίθανον. Διὰ τοῦτο δικαιούμεθα νὰ ζητήσωμεν ἄλλην λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπειδὴ ἀπεδείξαμεν, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου περὶ τῶν ἱππέων ῥηθέντα γελοῖα εἶνε δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ περὶ τοῦ τεθρίππου ἀκριβέστερόν τι δὲν ἐγνώριζεν ἢ σκαιῶς ἐξεφράσθη. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (V 77) περὶ τοῦ τεθρίππου ἱστορούμενα, ὅτι δηλαδὴ «ἀριστερῆς χειρὸς ἕστηκε πρῶτον εἰσιόντι ἐς τὰ Προπύλαια τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλι», ὑπ' ὄψιν ἔχοντες ἀγόμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ τέθριππον, ἐκεῖ που ἐστήθη οὗ νῦν (ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου) τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγρίππα ἵσταται καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τούτου τοῦ ἀκόμψου βάθρου τέθριππον οὗ τὰ ἴχνη ὁ Bohn ἐν πίν. XXV τοῦ περὶ τῶν Προπυλαίων συγγράμματος του ἀπεικόνισε, ἀνανέωσις ἦν τοῦ ἀρχαίου τεθρίππου, ὃ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς μνήμην τοῦ κατὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων πολέμου ἐποίησαν. Δυνάμεθα μὲν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ Παυσανίας ἐπίτηδες δὲν ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἐν Ἀκτίῳ νικήσας στρατηγὸς ἀντεκαθέστησε τὸν ἢ τὴν ἡνίοχον (Νίκην; πρβ. Reisch Gr. Weihgesch. σ. 17) πιθανώτερον ὅμως εἶνε, ὅτι τὸ ἀσαφὲς τοῦ περὶ τοῦ τεθρίππου λόγου τοῦ συγγραφέως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς

τοῖς τὴν Ἀκρόπολιν ἀναβαίνουσι μνήμην ἐποιοῦντο τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, δὲν στηρίζεται μὲν ἐπὶ γνωστῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ πιθανωτέρα λύσις τοῦ προκειμένου προβλήματος. Τοὐλάχιστον δὲν ἀνεῦρον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πόλεως ἄλλην τινὰ νίκην ἢ ἐκστρατείαν, εἰς ἣν ἡ ἀνέγερσις τῶν ἀναθημάτων μετ' ἴσης ἢ μείζονος πιθανότητος δύναται νὰ ἀνάγηται. Διότι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μυρωνίδου κατὰ τῶν Μεγάρων καὶ ἡ ἐν Οἰνοφύτοις νίκη αὐτοῦ, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἅλωσις τῆς Αἰγίνης ἐγένοντο πιθανῶς οὐκ ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἀναθέσεως τῶν ἱππέων καὶ ἡ ὀλίγον μετὰ τὰ Εὐβοϊκὰ κατὰ τῶν Δελφῶν γενομένη ἐκστρατεία τοῦ Περικλέους ἥττονος σημασίας ἦν. Ἐκ δὲ τῆς ταχείας καὶ ἀνυσίμου ἀνακτήσεως τῆς Εὐβοίας ἐξηρτᾶτο τὰ μάλιστα τὸ μέλλον τῆς πόλεως. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάκτησιν ταύτην ἤρξατο ἡ ἀξιοθαύμαστος διακόσμησις τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων τῶν εἰς ταύτην συντελούντων ἔργων ὑπῆρχον κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὑπομνήματα τῆς νίκης, δι' ἧς ἠδραιώθη τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων.

Οὐδόλως ἀποσιωπῶ ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρει ὅτι οἱ ἱππεῖς τῆς κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείας μετεῖχον. Τοὐναντίον διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Περ. 23) ῥητῶς ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν τοῦ Περικλέους ἡ τῶν Ἀθηναίων στρατιὰ συνισταμένη ἐκ πεντακισχιλίων ὁπλιτῶν πεντήκοντα ναυσὶν εἰς τὴν νῆσον διεκομίσθη, παρετηρήσαμεν δὲ ἤδη ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἔτει 430 π. Χρ. ἱππαγωγικὰ πλοῖα κατεσκεύασαν. Φρονῶ ὅμως ὅτι διὰ τούτων ἡ εἰκασία ἡμῶν οὐδόλως κλονίζεται. Παρόμοιόν τι συνέβη ὡς πρὸς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον· οὐδεὶς συγγραφεὺς ἀναφέρει ῥητῶς ὅτι οἱ ἱππεῖς μετεῖχον τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, πολλὰ δὲ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Duncker καὶ ἄλλων ἱστοριογράφων, οἵτινες γνωμοδοτοῦσιν ὅτι

ἀμελείας, μεθ' ἧς συνέταξε τοῦτο τὸ μέρος τοῦ συγγράμματός του. Ἀρχόμενος τῆς περιγραφῆς τῆς Ἀκροπόλεως παραλείπει τὸν ἐν γένει ἐφαρμοσθέντα τρόπον τῆς ἐκ τόπου εἰς τόπον προχωρούσης διηγήσεως, ἐπαρκεσθεὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ πρὶν παραλειφθὲν μνημεῖον ἐν τῷ τέλει τῆς περιηγήσεως τῆς Ἀκροπόλεως, συνδυάζων αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δύο μεγάλων ἀπὸ πολεμίων ἀναθημάτων τῶν Ἀθηναίων, παραλείπων δὲ καὶ ἐνταῦθα νὰ προσθέσῃ τι περὶ τῆς μεταβολῆς, ἣν τὸ ἀνάθημα καὶ τὸ βάθρον χάριν τῶν Ῥωμαίων ὑπέστη.

πραγματικῶς παρῆσαν· ὅτι τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης μετεῖχον καὶ οἱ ἱππεῖς συμπεραίνομεν μόνον ἐκ τυχαίων τινῶν συμβάντων (πρβ. Ἡρόδ. IX 54).

Ἡ αἰτία δι' ἣν δὲν γίγνεται πλεονάκις λόγος περὶ τῶν ἱππέων εἶνε προφανῶς τὸ κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὀλιγάριθμον καὶ ἀσήμαντον τῆς τάξεως ταύτης, φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τοῖς πολέμοις μᾶλλον εἰς κατασκόπευσιν τῆς χώρας καὶ ὡς ἀγγελιοφόροι ἐχρησίμευον. Ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ μόνον ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν γειτνιαζόντων ἐθνῶν ἐξεστρατεύοντο. Ἡ κατασκευὴ τῶν ἱππαγωγικῶν πλοίων ἐγένετο μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀφ' ἧς οἱ ἱππεῖς ἤρξαντο νὰ μετέχωσι τῶν εἰς μακρὰν ἀπεχούσας χώρας ἐκστρατειῶν. Οὐδεμιᾶς δὲ χρήζει ἀποδείξεως ὅτι καὶ πρότερον πορθμεῖα ὑπῆρχον δι' ἵππους καὶ ἄλλα ζῶα· ἐν τῇ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 37 ἐπιγραφῇ φαίνεται ὅτι ὁ λόγος τοιαύτης μετακομίσεως γιγνομένης ἐκ τῆς Ὠρωπίας εἰς τὴν Εὔβοιαν [1]).

Ἐπὶ πᾶσι δὲ παρατηρῶ ὅτι τὰ περὶ τῆς εἰς Εὔβοιαν διαβάσεως τοῦ Περικλέους παρὰ τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Διοδώρου καὶ τοῦ Πλουτάρχου ἱστορούμενα ἐνδεέστατα εἶνε, τὰ δὲ διαλείμματα ταῦτα πρέπει νὰ συμπληρωθῶσιν ἐξ ἄλλων πηγῶν. Τοιοῦτόν τι ἐπεχείρησε τελευταῖον ὁ Koehler ἐν τῷ Herm. XXIV σ. 92 κ. ἑ.

Ταῦτα περὶ τοῦ ἀναθηματικοῦ μέρους τῶν ἐπιγραφῶν. Μανθάνομεν δὲ διὰ τοῦ τρίτου στίχου

Λύκιος ἐποίησεν Ἐλευθερεὺς Μύρονος

ὅτι τὰ ἀναθήματα ἔργα ἦσαν τοῦ γνωστοῦ Λυκίου. Ἄλλο ἔργον τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου, τὸν τὸ περιρραντήριον ἔχοντα χαλκοῦν παῖδα, τὸν πλησίον τῶν ἐν λόγῳ ἱππέων ἱστάμενον, μνημονεύει διὰ βραχέων καὶ τυχαίως πως ὁ Παυσανίας (I 23, 7), ὅστις καὶ ἄλλοτε πολλάκις τὰ μᾶλλον ἄξια παρασιωπᾷ, ἐξαίρων τὰ μᾶλλον περίεργα. Αἱ νῦν δημοσιευόμεναι ἐπιγραφαὶ συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον νὰ ὁρισθῇ ἀκριβέστερον ἡ ἀκμὴ τοῦ Μύρωνος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ [2]), διότι

(1) Κατὰ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα μνημονύεται ῥητῶς ὅτι ἱππεῖς εἰς Εὔβοιαν ἐστάλησαν. Πρβ. Δημ. κ. Μειδ. 164.

(2) Ἐπιγραφή τις τῆς Ἀκροπόλεως, ἧς πιστὸν ἀντίγραφον παρέχει ὁ Loewy ἔ. ἀ. ὑπ' ἀρ. 417 (πρβ. C. I. A. I 411), ἀναφέρεται ἴσως εἰς ἄλλον τινὰ υἱὸν τοῦ Μύρωνος (— — — ες Ἐλευθερε[ὺς ἐποίεσεν ὁ] Μύρονος).

οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν ποίησιν τῶν ἀναθημάτων δὲν ἐξελέγη πρωτόπειρός τις τεχνίτης. Παρατηρῶ δὲ ὅτι πρὸς τὰ ἄνω εἰρημένα συνᾴδει ἡ γνώμη τοῦ τελευταίου περὶ τούτων γράψαντος Kroker (Gleichnam. gr. Künstler σ. 8), ὅστις ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Λύκιος ἐγεννήθη περὶ τὴν 74ην Ὀλυμπιάδα.

Ὑπολείπεται νὰ προσθέσωμέν τινα περὶ τῆς συμφορᾶς, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέπεσαν ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἀκμὴν τῆς πόλεως μέχρι Παυσανίου χρόνοις. Αἱ δὶς γενόμεναι ἀνανεώσεις τῆς βάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναθήματος τοῦ ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης παραστάδος ἱσταμένου — διότι ἐξάγεται ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐπὶ τῶν δύο ἐπιφανειῶν κοιλωμάτων, ὅτι νέον τι ἔργον [1]) ἐξετελέσθη ἀπομίμημα ἀναμφιβόλως τοῦ ἀρχαίου, διὸ ἀνεκαινίσθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου — ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπανειλημμένως ἢ τυχαίως ἢ ἐπίτηδες κατεστράφη. Πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἕνεκα κατιώσεως ἢ ἐξ ὁμοίας τινὸς αἰτίας κατέρρευσε, διότι μέχρι τοῦ Σύλλα φαίνεται ὅτι δὲν ἐπολιορκήθη αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, ἡ δὲ ἐπὶ Σύλλα διὰ Κουρίωνος πολιορκία περιωρίζετο εἰς ἁπλῆν περικύκλωσιν.

Ἓν μόνον συμβὰν ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου νίκης ἀναθήματος μανθάνομεν διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἀμέσως κάτωθεν τῆς βάσεως κειμένης πλακός, τοῦ ἐπικράνου δηλαδὴ τῆς παραστάδος ἐγκεχαραγμένης ἐπιγραφῆς, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἐπὶ τῆς βάσεως ἀνάθημα διὰ τῆς προστεθείσης ἐπιγραφῆς ἀνεφέρθη εἰς τὸν Γερμανικὸν Καίσαρα. Συμπληρῶ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην (ἴδε τὸ ἄνω ἐν σελ. 181 τσιγκογράφημα ὑπ' ἀρ. Ε') ὡς ἑξῆς·

Ὁ δῆμος
Γερ[μ]ανικ[ὸν Κα]ίσαρα
Θεοῦ Σε[βαστοῦ ἔγγονον

Ἄλλη ἐπιγραφὴ τῆς Ἀκροπόλεως (C. I. A. III 448) ἀναφε-

(1) Τεκμήριον τῆς κατεσπευσμένης ἢ ἐπιπολαίας ἀνανεώσεως εἶνε ὅτι δὲν ἀφῃρέθη ἡ ἐπὶ μιᾶς τῶν στενοτέρων πλευρῶν ἀπόφυσις (Bosse), ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου τῶν στενοτέρων πλευρῶν ὑπάρχοντα γράμματα, ὧν τὰ κάλλιον διατετηρημένα ἐσημειώσαμεν ἐν τῷ ἄνω τσιγκογραφήματι ὑπ' ἀρ. Δ', διότι εἰκάζω ὅτι ταῦτα ἐν οὐδεμιᾷ σχέσει διατελοῦσι μετὰ τῶν ἱππέων, ἀλλ' ὑπελείφθησαν ἐκ προτέρας χρήσεως τοῦ λίθου.

ρομένη εἰς τὸν Γερμανικὸν ὑπάρχει ἐφ' ἑνὸς τῶν λίθων τοῦ τὰ ὀνόματα τοῦ Σθέννιδος καὶ Λεωχάρους φέροντος πολυμεροῦς βάθρου, ὅπερ εὑρέθη πρὸς Δ τοῦ Παρθενῶνος, ἐτέθη δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πρὸς Β τοίχου τοῦ μεγάλου νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος κειμένου οἰκοδομήματος, ἴσως τῆς Χαλκοθήκης (C. I. A. II 1395). Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη συνίσταται ἐκ δύο στίχων, τῶν δύο πρώτων τῆς νῦν δημοσιευομένης, ἀνεγράφη δὲ ἐπὶ τοῦ βάθρου συγχρόνως ὡς φαίνεται μετὰ τῶν εἰς τὸν Αὔγουστον, τὸν Δροῦσον καὶ τὸν Τιβέριον (τὸν πάππον, ἀδελφὸν καὶ θετὸν πατέρα αὐτοῦ) ἀναφερομένων, οἷς προσετέθη καὶ ἡ τοῦ Τραϊανοῦ (C. I. A. III 447, 449, 450, 462).

Ἄγνωστον δὲ εἶνε ποῦ εὑρέθησαν αἱ ἐπίσης εἰς τιμὴν τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς καὶ τοῦ δήμου πεποιημέναι βάσεις, αἵτινες φέρουσι τὰς ἐν τῷ C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 452 κ. 453 ἐπιγραφάς

Ἄλλη ἐν Ὀλυμπίᾳ εὑρεθεῖσα ἐπιγραφὴ ἔχει ὡς ἑξῆς·

« Γερμανικὸν Καίσαρα, Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ υἱόν, νικήσαντα Ὀλύμπια τεθρίππῳ τελείῳ, Μᾶρκος Ἀντώνιος Πεισανὸς τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα Διὶ Ὀλυμπίῳ. »

Καταφαίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς ὅτι ὁ Γερμανικὸς κατὰ τὸ ἔτος 17 μ. Χρ. ἐν Ὀλυμπίᾳ τεθρίππῳ ἐνίκησεν (πρβ. Dittenberger Syll. ἀρ. 278). Ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματος ἐπιγραφὴ δὲν δύναται νὰ εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα ταύτης, διότι ὀλίγον κατόπιν ἀπέθανεν ὁ Γερμανικός, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη ζῶντος αὐτοῦ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐν Ἑλλάδι διαμονὴν αὐτοῦ ἐνεγράφη, ἐν τῷ ἔτει δηλαδὴ 18 μ. Χρ. Διότι διηγεῖται ὁ Τάκιτος [1]), ὅτι οἱ Ἕλληνες μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπεδέχθησαν τὸν ἔνδοξον νεαρὸν ἡγεμόνα, ὅστις σεβόμενος τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας αὐτῆς μεθ' ἑνὸς μόνον ῥαβδοφόρου εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθεν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς δι' Ἀθη-

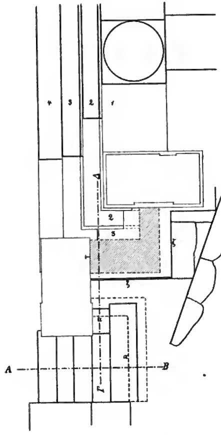

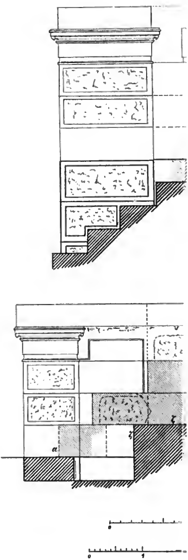
(1) Τάκ. Ann. II 53: hinc (ἐκ τῆς Νικοπόλεως) ventum Athenas, foederique sociae et vetustae urbis datum ut uuo lictore uteretur. Excepere Graeci quaesitissimis honoribus κτλ. Πρβ. Hertzberg Gesch. Gr. u. d. Röm. II σ. 18 κ. ἑ., Schiller Gesch. d. röm. Kaiserz. I σ. 270 κ. ἑ.

ὀνό-
θρου,
ιός Β
ιοδο-
ραφὴ
ημο-
νεται
(τὸν
τρος-
32).
Ἐρ-
οιη-
452

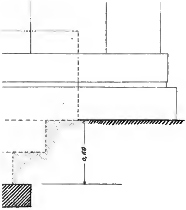
ὰχ-
ώ-

μ.
ρ.
ος
τι
τι
ν

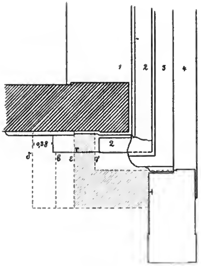

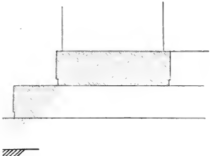
Παραστὰς τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος

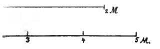
Τομὴ Α-Β

Παραστὰς τῆς βορειοδυτικῆς πτέρυγος

Τομὴ Γ-Δ

νῶν διαβάσεως αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἐνεγράφη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν βάσιν τοῦ ἀναθήματος τῶν ἱππέων.

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαί.

Ἀντικρὺ τῆς παρὰ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ἐν μικρῷ διαστήματι ἀπὸ τῆς κυρίας προσόψεως αὐτῆς εὑρέθη πρό τινος μεγάλη βάσις ἐκ φαιοῦ τιτανολίθου (μῆκ. 1,15, πλ. 0,75, ὕψ. 0,79μ). Ὁ λίθος ἐτοποθετήθη πρὸς δεξιὰ τῆς δυτικῆς θύρας τῆς εἰρημένης ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι συνήπτετο δευτέρῳ λίθῳ τοῦ αὐτοῦ ὕψους καὶ πλάτους, οὗτος δὲ ἔφερε βεβαίως τὸ τέλος τῶν στίχων τῆς ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ πρώτου ἐγκεχαχαραγμένης ἐπιγραφῆς:

Τὸν δις Αὐτοκράτορα Καίσαρα [Θεοῦ Τραιανοῦ υἱόν,
Θεοῦ Νέρβα υἱωνόν, Τραιανὸν Ἀδρι[ανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμ-
πιον Πανελλήνιον, νέον Πύθιον [ἡ βουλὴ καὶ
ὁ δῆμος τὸν αὐτῶν εὐεργέτην [καὶ κτίστην καὶ νομο-
θέτην, ποιησαμένου τὸ ἀνάλωμ[α εἰς τὴν κατασκευ-
ὴν τοῦ ἀγάλματος ἐκ τῶν ἰδίω[ν Αἴσχρωνος τοῦ
Δαμοκράτους, τοῦ στρατηγοῦ.

Ὅπως αἱ φυλαὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ (πρβ. C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 466 κ. ἑ.) ἀνήγειραν καὶ ἐν Μεγάροις αἱ φυλαὶ ἀνὰ ἓν ἄγαλμα τοῦ Ἁδριανοῦ, οἷς προσετέθησαν ἐν Μεγάροις καὶ ἰσάριθμα ἀγάλματα τῆς Σαβείνης. Διεσώθησαν δ' ἡμῖν ἐκ τῶν Μεγαρικῶν ἀναθημάτων πέντε βάσεις, ὧν τρεῖς μὲν ἀναφερομένας εἰς τὸν Ἁδριανὸν ἐποίησαν οἱ Δυμᾶνες, οἱ Ἁδριανίδαι καὶ μία τῶν δύο ἄλλων φυλῶν, ἢ οἱ Ὑλλεῖς ἢ οἱ Πάμφυλοι, τὰς δὲ δύο ἄλλας ἀναφερομένας εἰς τὴν Σαβεῖναν οἱ Πάμφυλοι καὶ οἱ Ἁδριανίδαι [1]). Ἐποιήθησαν δὲ τὰ ἀγάλματα ταῦτα πάντα ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνθυπάτου Ἰουλίου Κανδίτου καὶ στρατηγοῦντος Αἴσχρωνος τοῦ Δαμοκράτους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπονομάζεται «Ὀλύμπιος»

(1) Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν βάσεων ἐκδοθήσονται ἐν τῷ C. I. Gr. sept. ὑπ' ἀριθ. 70 — 74.

συμπεραίνεται ὡς παρατηρεῖ ὁ Dittenberger, ὅτι ἐστήθησαν ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τουτέστι μεταξὺ 130 καὶ 138 μ. Χρ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς νῦν δημοσιευομένης ἐπιγραφῆς, ἥτις διδάσκει ὅτι ὁ εἰρημένος στρατηγὸς Αἴσχρων ἰδίοις ἀναλώμασι καὶ προφανῶς ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, οὗ ἐστήθησαν τὰ ἀναθήματα τῶν φυλῶν, ὅμοιόν τι ἄγαλμα ἀνήγειρε, εἰς οὗ τὴν βάσιν ὡς ἀναθέσαντας συλλήβδην τοὺς Μεγαρεῖς ἐπέγραψεν.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς αὐτῆς βάσεως ἐνεχαράχθη ἐν Μεγαρικῇ διαλέκτῳ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή·

Ὁ δᾶμος
Κόιντον Καικέλιον
Κοΐντου Μέτελλον
τὸν αὐτοῦ εὐεργέταν
ἀνέθηκε.

Ὁ ὑπὸ τῶν Μεγαρέων τιμώμενος Κόϊντος Καικέλιος Κοΐντου Μέτελλος μνημονεύεται καὶ ἐπὶ βάσεώς τινος ἥτις εὑρέθη ἐν ταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν τῇ Arch. Zeit. XXXVII (1879) σ. 127 ὑπ' ἀρ. 258 καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Dittenberger ὑπ' ἀρ. 237. Ὁ ἐν λόγῳ Μέτελλος ἦν ἐν τῷ ἔτει 143 π. Χρ. ὕπατος τῶν Ῥωμαίων, ἐπωνομάζετο δὲ Μακεδονικός. Ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ ἐπιγραφῇ λέγεται ὅτι εὔνους διετέλει εἴς τε — — τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ἄγνωστον δὲ ἐκ τίνος αἰτίας ὁρμώμενοι οἱ Μεγαρεῖς αὐτὸν ἐτίμησαν.

Ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο διαφόρου ἐποχῆς ἐπιγραφῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου γίγνεται καταφανές, ὅτι καὶ οἱ Μεγαρεῖς δὲν συνεστέλλοντο νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν αὐτὸν λίθον καὶ διὰ δευτέραν χρῆσιν. Ὡς πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἐθεώρουν περιττὸν νὰ ἐκκολαφθῇ ἡ ἀρχαιοτέρα ἐπιγραφή, διότι ἡ νεωτέρα ἐνεχαράχθη ἐπ' ἄλλης πλευρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη δὲν ἐπήρκει προσεκολλήθη δεξιὰ αὐτῆς δεύτερός τις λίθος.

Ἕνεκα τοῦ ὄγκου τῆς βάσεως δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι εὑρέθη μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ποτε τεθειμένη ἦν.

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἀποπερατωθείσης τῆς ἐντὸς τῆς κυρίως Ἀκροπόλεως σκαφῆς ἤρξατο ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τῆς πύλης τοῦ Beulé χώρου, ἰδίως τοῦ βορειοανατολικῶς τῆς πύλης ταύτης χώρου ἔνθα ἡ ἐπίχωσις εἰς ἀρκετὸν βάθος προβαίνει. Εὑρέθη δὲ ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ κορμὸς γυμνοῦ νεανίου φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους καλῶς διατηρημένος, ἔργον τῶν τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος χρόνων, καὶ ἄλλα τινὰ γλυπτὰ ἧττονος λόγου ἄξια.

Ἤρξατο δὲ καὶ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ πύργου, ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης· ἀλλ' ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐργασίας ταύτης ἐδείχθη ὅτι τὰ χώματα δὲν ἦσαν ἀρκούντως στερεά· ἐκ τούτου δὲ φόβος ὑπῆρχε μήπως ἐπερχομένης βροχῆς ὑπεισέδυον τὰ ὕδατα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου καὶ οὕτως ἐπήρχετο βλάβη τις εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἑδράζοντα ναόν, ὥστε διεκόπη εὐθὺς τὸ ἔργον ἀναβληθείσης τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἐν καταλληλοτέρᾳ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, εἰς τὸ προσεχὲς θέρος. Π. Κϐδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ ἐν **Βουρβᾷ** τύμβου ἀπεκάλυψε καὶ ἄλλους τάφους, κεκαυμένους καὶ τούτους, καὶ ἠνεγ-

κεν εἰς φῶς καὶ εὑρήματα ἀξιολογώτατα. Ἐντὸς δηλ. τοῦ τύμβου, οὐχὶ ὅμως ἐντὸς τῶν τάφων, εὑρέθησαν ἀρχαϊκώτατα μελανόμορφα ἀγγεῖα καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τύμβου ἐνεπίγραφον βάθρον ἐπιτυμβίου ἀγάλματος, ὃ ἐποίησε Φαίδιμος. Τοῦ ἀρχαϊκοῦ ἀγάλματος εὑρέθη καὶ τεμάχιον τῆς πλίνθου, ἐφ' ἧς σώζεται μέρος τῶν ἄκρων ποδῶν. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ κυκλικὸς λιθόκτιστος τάφος παρεμφερὴς τὸ σχῆμα τῷ ἐν Κερκύρᾳ τάφῳ τοῦ Μενεκράτους.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσούρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἐξηκολούθησαν αἱ ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφαὶ μετὰ μικρὰν διακοπὴν γενομένην ἕνεκα κακοκαιρίας. Εὑρέθησαν δὲ ἀρχιτεκτονικά τινα μέλη τοῦ ναοῦ καὶ ὀλίγα τεμάχια τῶν κολοσσιαίων ἀγαλμάτων.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 122, 3).

Ἕνεκα τοῦ χειμῶνος διεκόπησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαί, ἀφ' οὗ ἀπεκάλυψαν κατὰ μῆκος τῆς παραλίας μεγάλης ἐκτάσεως νεκροταφεῖον ἐν ᾧ εὑρέθησαν τὰ ἐν σελ. 171 ἀρ. 5 ἀρχαῖα καὶ ἄλλα. Κατὰ τὰ εὑρήματα τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρχαιότερον τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος. Χρῆσις πώρων ἢ μαρμάρων πρὸς κατασκευὴν τῶν τάφων δὲν ἐγένετο· ἐν γένει δὲ οἱ τάφοι εἶνε κατεσκευασμένοι διὰ μεγάλων ἐπιπέδων καὶ ὀλίγοι διὰ κυρτῶν κεραμίδων. Τὰ πλειότερα τῶν εὑρημάτων εἶνε ληκύθια, ὀλιγώτερα κύπελλα καὶ πάνυ ὀλίγαι αἱ οἰνοχόαι, πυξίδες καὶ ἀγαλμάτια. Εὑρίσκονται δὲ ταῦτα ἐντὸς τῶν τάφων παρὰ τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο καὶ ἐν ἀγρῷ τῆς χήρας Βαλτάσσαρ, ἔνθα ἀπεκαλύφθη διπλῆ γραμμὴ τάφων, ὧν ὅμως οἱ πλεῖστοι ἦσαν σεσυλημένοι. Ἄξιος μνείας ἀπεκαλύφθη εἷς τάφος ἐκ μαρμαρίνης λάρνακος, ἐν ᾧ εὑρέθησαν ἀριστερὰ μὲν τῆς κεφαλῆς κοινὸν ἄνευ κόσμου τινὸς οὐδ' ἀναγλύφου κάτοπτρον παρὰ δὲ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἓξ καλῶς διατηρούμενα ἀμύγδαλα καὶ μικρὰ ἀλαβαστρίνη πυξὶς πλήρης λευκῶν τινων τέχνης ἀντικειμένων εἰς σχῆμα ὀβολοῦ.

Ἅπαντα δὲ τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις γενόμενα εὑρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ. Ἐπι-

τύμβιοι δὲ ἐπιγραφαὶ καὶ ἄλλα τινὰ μαρμάρινα κατετέθησαν ἐν τῇ ἐν Ἐρετρίᾳ Ἀρχαιολογικῇ Συλλογῇ.

5. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6).

Αἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ γινόμεναι ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς σκαφικαὶ ἔρευναι ἐπερατώθησαν. Τὰ γενόμενα ἐπιγραφικὰ εὑρήματα κατετέθησαν ἐν τῇ Συλλογῇ Τεγέας (παρὰ τὴν Παλαιὰν Ἐπισκοπήν), τινὰ δὲ μικρὰ καὶ εὐτελῆ διάφορα εὑρήματα κατετέθησαν εἰς τὴν ἐν Τριπόλει Συλλογήν.

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Καθαριζομένου τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως εὑρέθησαν τὸ μὲν χαμαὶ κείμεναι τὸ δὲ ἐντετειχισμέναι ἐν νεωτέροις κατασκευάσμασιν αἱ ἑξῆς κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λ ό λ λ ι γ κ ἐπιγραφαί.

« 1. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ἧς μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀκέραιον. Μῆκ. 0,70, πλ. 0,40, πάχ. 0,10$^{\mu}$. Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον, οὗ τινος τὰ ἐξέχοντα μέρη περιεκόπησαν. Διακρίνονται δὲ εἰσέτι ἐν τῷ μέσῳ γυναικεία μορφὴ ἐν χιτῶνι ποδήρει ἀντωπὸς καὶ ἑκατέρωθι αὐτῆς ἱππεὺς εἰκονισμένος κατὰ κρόταφον [1]). Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κάτω μέρους τοῦ λίθου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή, εἶνε τόσον ἀποτετριμμένη, ὥστε τὰ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἡμίσεος γράμματα μόλις διακρίνονται. Ὁ πρῶτος στίχος μείζοσι γράμμασι, γραφὴ ἡ στοιχηδὸν καλουμένη. Εὑρέθη πρὸς βορρᾶν τοῦ Παρθενῶνος·

Ἐ]π ὶ Μ υ σ τ ι χ ί δ ο ἄ ρ χ ο ν [τ ο ς
Ἔδοξεν] τῆι β[ο]λῆι καὶ τῶι δήμωι . . . . .
. ις ἐπρυτάνευε, Χ]είλων Κηφισι[εὺς ἐπ-
ε[στάτ]ει, Νέων [Ἁ]λ[α]ιεὺς ἐγραμμάτ[ευε. ͻ
. . ν . . ος εἶ[πε]ν· ἐ[π]αινέσαι μὲν Ἑβ[ρύτε-
λμι[ν τὸν [β]α[σ]ιλέα τὸν Ὀδρυσῶν ὅτ[ι ἐστ-

(1) Ὁμοίως ὑπῆρχεν ἐν τῇ στήλῃ ἥτις ἔχει τὴν ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 66; ἐπίσης εἰς τὰ Θρᾳκικὰ ἀναφερομένην ἐπιγραφὴν ἀνάγλυφόν τι παριστῶν ἱππέα ἵππον, οὗ μόνον τὰ ὀπίσθια διεσώθησαν.

λν] ἀνὴ[ρ ἀγαθ]ὸς περὶ τὸν δῆμον τὸ[ν Ἀθη-
ναίων κ[α]ὶ ἶναι αὐτῶι ἅπερ τοῖς π[ρογό-
νοι[ς] ἅπα[ν]τ[α]· ἐπ[αι]νέσαι δὲ καὶ . . . . . .
αν καὶ (;) . . ι . . . . . ν;ον τὸν στρατηγ[ὸν . . .
. . . . ε; . . ητην; Ἑβρυτέλμιδος τ[ο͂ βασιλ-
έ[ως κ]α[ὶ στῆσ]αι [ἐ]ς στήλην ἀναγρ[άψαντ-
α τὸν γραμματέ[α] τῆς βολῆς τὰ ἐ[ψηφισμ]-
ένα [(ἐν Ἀ)κ]ρ[οπό]λ[ει· ἐς δ]ὲ τὴν ἀναγραφ[ὴν τῆς
σ]τή[λης μερίσαι] τὸς [ἀπ]οδέκτα[ς τριάκ-
ο]ν[τα δ[ραχμὰς] τῶι γραμματεῖ τῆ[ς βολῆ-
ς· ἑλέσθαι δὲ ἄ]νδ[ρα]ς τρε͂ς ἐξ Ἀθ[η]να[ίων
ἁπάντ[ων, οἵτ]ινε[ς] ἀπαγγελο͂σι [π]ρ[ὸς Ἑβ-
ρύτ[ελ]μιν [τὰ ἐ]ψηφι[σ]μένα τῶι δ[ή]μ[ωι, ἀπ-
αγγ[ελο͂σι δὲ] κα[ὶ] περὶ τῶν νεῶν [τ]ῶ[ν περ-
ὶ ἰλλ;[. . . . . καὶ] περὶ τῶν ἄλλων ὧ[ν] λ[έγοσ-
ιν οἱ πρέσβ[ε]ς οἱ π[αρ]ὰ βασιλέω[ς] Ἑβρυτ-
έλ[μι]δο[ς ἥ]κοντες τῶι δήμωι τῶ[ι] Ἀ[θηνα-
ίων· ἐ[παιν]έσαι δὲ καὶ Τ[ε]ίσανδ[ρ]ο[ν καὶ
Λύσα[ν]δρον ὅτι ἐστὸν ἄνδρε ἀγ[α]θ[ὼ περ-
ὶ] τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τ . . . . . .
. . . . καὶ καλ]έσαι [αὐτὸς ἐ-
[πὶ ξένια [δεῖπνον;] ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον.]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνεγράφη ἐπὶ τοῦ λίθου ἐπὶ Μυστιχίδου ἄρχοντος, ἐν ἔτει δηλαδὴ 386/5 πρ. Χρ. Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔτει (387/6) συνωμολογήθη ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου καλουμένη εἰρήνη, ἣν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς τοῖς Ἕλλησι «κατέπεμψεν.» Διὰ τῆς εἰρήνης ταύτης ἀπώλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι πάσας τὰς περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὸν Ἑλλήσποντον κατακτήσεις των, ἐξαιρουμένων τῶν νήσων Λήμνου, Ἴμβρου καὶ Σκύρου, ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ περιορίσωσι τὰς πρὸς ἀνάκτησιν τῆς θαλασσοκρατίας προσπαθείας των εἰς τὴν σύναψιν καὶ ἀνανέωσιν φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἐπιθαλασσιδίων πόλεων καὶ κρατῶν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Θράκη, ἐν ᾗ τῶν πολλῶν φυλῶν ὑπερίσχυσαν κατὰ τὴν πέμπτην πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδα οἱ Ὀδρύσαι. Διαρκοῦντος δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μὲν Σιτάλκην φίλον καὶ σύμμαχον, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Σάδοκον Ἀθηναῖον, ὅμοιον δέ τι συνέβη καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Μυστιχίδου διὰ τοῦ στρατηγοῦ Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως, ὅστις κατὰ τὸ ἔτος 390 πρ. Χρ. «καταμαθὼν στασιάζοντας Μή-

δοκόν τε τὸν Ὀδρυσῶν βασιλέα καὶ Σεύθην τὸν ἐπὶ θαλάττῃ ἄρχοντα ἀλλήλοις μὲν διήλλαξεν αὐτούς, Ἀθηναίοις δὲ φίλους καὶ συμμάχους ἐποίησε, νομίζων καὶ τὰς ὑπὸ τῇ Θράκῃ οἰκούσας Ἑλληνίδας πόλεις φίλων ὄντων τούτων μᾶλλον προσέχειν ἂν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν νοῦν» (Ξενοφ. Ἑλλ. IV 8,26, πρβ. Διόδ. XIV 94). Τὴν μετὰ τοῦ Μηδόκου (ἢ Ἀμαδόκου) φιλίαν ἐπεθύμουν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς λέγει ὁ Ἰσοκράτης (Φίλ. 6), «διὰ τοὺς ἐν Χερρονήσῳ γεωργοῦντας», φαίνεται δὲ ὅτι πιστῶς ἐτήρησε τὰς μετὰ τῶν Ἀθηναίων συνθήκας.

Μετὰ τὸν Θρασύβουλον ἐστρατήγει ἐν τοῖς παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα Ἰφικράτης ὁ Ῥαμνούσιος. Οὗτος ἦν ἐκεῖ ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθῶσι τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν καταπεμφθεῖσαν εἰρήνην, δι' ἧς διεκόπησαν ἐπί τινα καιρὸν αἱ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης ἐπιρροῆς προσπάθειαι τῶν Ἀθηναίων. Ὁ δὲ Ἰφικράτης ἀποφεύγων τὴν ἀργίαν ἐπεδόθη μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατευμάτων εἰς ἐκστρατείας ἐν τῇ Θράκῃ, δι' ὧν οὐ μικρὰν ἀπέκτησε δόξαν, ὄχι δὲ πλέον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀλλ' ὡς ἰδιώτης. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἶχον ἤδη μεταβληθῆ τὰ πάντα. Ἡ διὰ τοῦ Θρασυβούλου γενομένη συμφιλίωσις τοῦ Σεύθου μετὰ τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ, τοῦ Μηδόκου, δὲν διήρκησε πολύ, ἐχαλαρώθησαν δὲ καὶ αἱ μετὰ τῶν Ἀθηναίων σχέσεις τοῦ Σεύθου, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης παρεσκευάζετο, ἂν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς ὀρθὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου (Παναθην. 172) εἰρημένα, νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἀντίπραξιν. Ἐκδιωχθεὶς δὲ ἐκ τῆς παρὰ τὴν Προποντίδα ἀρχῆς του ὑπὸ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπανήχθη εἰς αὐτὴν διὰ τῆς μετὰ τοῦ Ἰφικράτους συμπράξεως του. Εἰς ταύτας τὰς ἀνεπαρκεῖς λεπτομερείας περιορίζονται τὰ παρὰ τῶν συγγραφέων περὶ τῆς τότε ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Θράκης ἱστορούμενα [1]), οὐδὲν δὲ ἀναφέρεται περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν αἱ μεταξὺ τῶν Θρακικῶν βασιλέων σχέσεις μετεβλήθησαν, ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τίνα διεδέχθη ἐν ἔτει 384 π. Χρ. ὁ κατὰ πᾶσαν τὴν Θράκην βασιλεύσας Κότυς, ὁ κηδεστὴς τοῦ Ἰφικράτους.

(1) Ἴδε περὶ τούτων τὰς παρὰ τῷ Rehdantz Vitae Jphicratis, Chabriae, Timothei Atheniensium σ. 29 κ. 238 παραπομπάς.

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἀνεπαρκοῦς τῶν ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἱστορουμένων συντελεῖ τι, νομίζω, ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφή, διότι μνημονεύεται ἐν αὐτῇ (στ. 5 κ. ἑ., 11, 22 κ. ἑ.) ὡς βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ὄχι ὁ γνωστὸς Μήδοκος (Ἀμάδοκος) ἀλλὰ ὁ μέχρι νῦν ἐντελῶς ἄγνωστος Ἑβρύτελμις (1), ὃν θεωρῶ ὡς διάδοχον τοῦ Μηδόκου. Εἰκάζω λοιπὸν ὅτι συνέβη καὶ ἐν Θράκῃ ὅπερ σύνηθες ἐν τοῖς αὐταρχικῶς κυβερνωμένοις κράτεσιν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Σεύθης ἐπεχείρησε ἐκμεταλλευόμενος τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυριάρχου του κατάστασιν νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος του ἐπὶ τὸ τῶν Ὀδρυσῶν, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἰδίαις δυνάμεσι τοῦ ποθουμένου. Ἐξηγοῦνται τοιουτοτρόπως εὐχερέστερον τὰ ὑπὸ τῶν συγγραφέων περὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἰφικράτους ἀναφερόμενα.

Ὅτι δὲ ὁ Ἑβρύτελμις νῦν τὸ πρῶτον γνωρίζεται ἐξηγεῖται εὐκόλως τὸ μὲν διὰ τῆς τότε ἀδυναμίας καὶ ἀδρανείας τῶν Ἀθηναίων, τὸ δὲ διὰ τοῦ βραχυχρονίου τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν ἡ κακὴ διατήρησις τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς ν' ἀρυσθῶμεν ἐξ αὐτῆς μετὰ βεβαιότητος ἢ κατ' εἰκασίαν καὶ ἄλλα ἱστορικὰ πορίσματα ἐκτὸς τούτου, ὅτι ὁ νέος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν ἔτει 386 πρεσβείαν τινὰ εἰς Ἀθήνας ἔστειλε, δι' ἧς τὴν ἐκ τῶν προγόνων του ὑπάρχουσαν φιλίαν καὶ συμμαχίαν ἀνενέωσεν. Αἱ δὲ λεπτομέρειαι τῆς ἐντολῆς, ἣν ἐπεφορτίσθησαν οἱ παρὰ τοῦ βασιλέως ἥκοντες πρέσβεις, μόνον διὰ βραχέων καὶ ἀκροθιγῶς ὑποσημαίνονται, διότι τοὺς εἰς Θράκην ἐπανερχομένους πρέσβεις πρεσβεία τις αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων συνώδευσεν, ἥτις ἐπρό-

---

(1) Τὸ ὄνομα αὐτοῦ συγγενεύει πιθανῶς τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, τοῦ νῦν Μάριτζα καλουμένου.

Τῷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερομένῳ δύναται ἴσως νὰ ταυτισθῇ ὁ ἐπὶ χαλκῶν τινων νομισμάτων τῆς Θρᾴκης μνημονευόμενος βασιλεύς, οὗ τὸ ὄνομα ὑποδηλοῦται διὰ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων ΕΥΒΡ. Ὅτι δὲ τὰ ἐν λόγῳ νομίσματα πιθανῶς εἰς βασιλέα τινὰ τῆς Θρᾴκης ἀνάγονται καὶ ὅτι ἐκόπησαν αὐτὰ κατὰ τὴν τετάρτην π. Χρ. ἑκατονταετηρίδα γνωματεύει ὁ διάσημος νομισματολόγος Imhoof— Iumer ἐν Monnaies grecques σ. 461 καὶ Porträtköpfe auf ant. M. σ. 17. Μικρᾶς δὲ σημασίας εἶνε ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῶν νομισμάτων Ε υ β ρ, ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ Ε β ρ ἀναφέρονται, διότι τοιαύτην διαφορὰν παριστᾷ λόγου χάριν καὶ ἡ γραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μηδόκου, ὅστις καὶ Ἀμάδοκος, ἐπὶ δὲ τῶν νομισμάτων Μήτοκος καλεῖται.

κειτο νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ βασιλέως περὶ τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἀναφυέντων ζητημάτων.

Ἔτη τινὰ νεώτερον τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος εἶνε τὸ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 12, ὅπερ ἐπίσης περὶ τῶν μετὰ τῆς Θράκης σχέσεων τῶν Ἀθηναίων πραγματεύεται. Εἰς τὰς αὐτὰς σχέσεις ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐν τῇ Ἐφημ. ἀρχ. IV (1886) σ. 97 κ. ἑ. ὑπ' ἀρ. 4 καὶ τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 66[6] καὶ 175[6] ψηφίσματα.

Ὡς πρὸς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ιδ' στίχου ὑπέθεσα ὅτι ὁ χαράκτης παρέλειψεν ἐξ ἀβλεψίας νὰ γράψῃ δὶς τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ κειμένου ε ν α.

» 2. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., μετ' ἀετώματος, ἀποκεκρουσμένη ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ κάτω. Μῆκ. 0,45, πλάτ. 0,36, πάχ. 0,15μ. Εὑρέθη ἐν τῷ πρὸς βορρᾶν τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργῳ. Γραφὴ στοιχηδόν.

Θ] ι ο [ἱ.
Ἄ β ρ ω] ν ο ς, Μ α τ ρ ί ο υ.
Ἐπὶ Διοκ]λέους ἄρχοντος ἐπὶ τῆς .
. . . . ίδο]ς ὀγδόης πρυτανείας ἧι .
. . . . N]ικέου Ἁλαιεὺς ἐγραμμάτ-
ευεν, Ἀνθ]εστηρίωνος ἐνάτηι ἐπὶ δ-
έκα, ἐνάτ]ηι καὶ δεκάτηι τῆς πρυτα-
νείας· ἐ]κκλησία· τῶν προέδρων ἐπ[ε-
ψήφιζεν Π]ολύευκτος Δημητρίου .
. . . . κ]αὶ συμπρόεδροι· ἔδοξε
ν τῶι δήμωι, Π]αράμυθος Πολυστράτ-
ου . . . .] εἶπεν· ἐπειδὴ Ἄβρων
. . . . καὶ Ματρίας Νησιώτη-
ς . . . .] τοῦ δήμου σιτο.

Ἐκ τοῦ μήκους τῶν στίχων, ὅπερ καταφαίνεται ἐκ τῶν στίχων ϛ' καὶ ἑξῆς, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ κατὰ πρυτανείαν γραμματέως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος συμπληρωτέος ἄρχων ἦν ὁ Διοκλῆς, ὁ τοῦ ἔτους 287|6 π. Χρ;, ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 309 καὶ τῇ ἐν τῷ Ἀθηναίῳ τ. VI σ. 271 ὑπ' ἀρ. 3 ἐπιγραφῇ καὶ τ. Βίοις τ. X. ῥητ. 851. Τὴν δευτέραν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων παραθέτω ἐνταῦθα μετὰ νέων τινῶν συμπληρώσεων:

Ζ ή ν ω ν — — —
Ἐπὶ Διοκλέους [ἄρχοντος ἐπὶ τῆς . . . .
ίδος πρώτης π[ρυτανείας ἧι . . . . Νικέ-
ου Ἁλαιεὺς ἐγρ[αμμάτευεν, Ἑκατομβαιῶνο-

ς ἐνδεκάτει, ἑ[νδεκάτει τῆς πρυτανείας· ἐκκ-
λησία· τῶν π[ροέδρων ἐπεψήφιζεν . . . . . . Λ-
υσιμάχου [. . . . . καὶ συμπρόεδροι· ἔ-
δοξεν τῆ[ι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι , ...
ς Καλλι [. . . . . εἶπεν· ἐπ-
ειδὴ Ζή[νων — — — — — — — — τ . . βασιλε—
Πτολ[εμαι — — — — — — — — εὔνους ὢν δι-
ατε[λεῖ
ια

Οἱ διὰ τοῦ νέου ψηφίσματος τιμώμενοι Ἄβρων καὶ Ματρίας οἷς ἀπονέμεται πιθανῶς ἡ προξενία δὲν ἦσαν γνωστοὶ ἄλλοθεν, φαίνεται δὲ ὅτι ἐτιμήθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπειδὴ ἐφρόντισαν περὶ τῆς εἰς Ἀθήνας εἰσαγωγῆς τοῦ σίτου (πρβ. στ. ιδ'). Περὶ τοῦ κοινοῦ τῶν νησιωτῶν, εἰς ὃ ἀνῆκεν ὁ Ματρίας πρβ. Homolle Bull. de corr. h. IV (1880) σ. 320 κ. ἑ.

» 3. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου, μετ' ἀετώματος. Σώζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον καὶ μέρος τοῦ ἀετώματος. Μῆκος 0,38, πλ. 0,18, πάχ. 0,08μ. Εὑρέθη πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Παρθενῶνος. Γραφὴ στοιχηδόν.

Ἐπὶ — — — — — — — ἄ(ρ)] χ ο ν τ ο ς
Ἔδοξεν — — — — ις (ἐπ)]ρυτάνευεν, Κηφ[ι-
σ — — — — — — εὐ(ς ἐγ)]ραμμάτευεν, Ἀρ .
— — — — — — — ἐπ(εστ)]άτει vac.
— — εἶπεν· ἐψηφίσθαι τῆι βολ(ῆι, τ)]ὸς ταμίας τοὺς νε-
— — — — — — — χ(ρήμα)]τα τὰ ἐν τῇ Ἀκρο-
πόληι — — — — — τα(μιῶν)]· ὅπως δ' ἂν ὡς δι[κα-
ιότατα — — — — τό τ(ε ἄγα)]λμα καὶ τὰ πομπε-
ῖα — — — — καὶ τἄλ(λα τὰ ἐ)]ν τῇ Ἀκροπόλη[ι
— — — — — — — ἐπὶ Κ(αλλέ)]ου ἄρχοντος ἀν[α-
τεθέντα; — — — — — — (παρ)]αδοῦναι δὲ τοὺ[ς
— — — — — — — — — (ι)]ς τὰ μὲμ πομπεῖ-
α — — — — — — — — — (Ἀ)]νδροτίων εἶ[πε·
— — — — — — — — με]τὰ τõ ἀρχιτέκτ-
ονος — — — — — παρὰ τ]ῶν ἀγαλματοπο-
ιῶν — — — — — — — —]ι καὶ τἄλλα τ[ὰ
— — — — — — — — — — τ(ὰ)] δὲ παραδο[θέ-
ντα — — — — — — — στ]ῆσαι τὰ μὲ[ν.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶνε δεύτερον ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 74^{a}, ἥτις τὸ μὲν συμπληροῦται τὸ δὲ συντελεῖ εἰς συμ-

πλήρωσιν τῆς νέας [1]). Ἡ αἰτία τῆς ἐκ νέου ἀναγραφῆς τοῦ αὐτοῦ κειμένου εἶνε πιθανῶς ὅτι ἂν ὄχι καὶ ἄλλα μέρη, βεβαίως δὲ τὸ νῦν εἰσέτι σωζόμενον δεξιὸν ἄκρον τῆς νῦν εὑρεθείσης πλακός, προφανῶς ἐξ ὑγρασίας, βλάβην τινὰ ὑπέστη, δι' ἧς τὰ τέλη τῶν στίχων διεφθάρησαν, ἡ δὲ ἀνανέωσις ἐγένετο μετὰ μείζονος ἐπιμελείας καὶ ἐπὶ μείζονος στήλης, μεταβληθέντος ἐν ἀσημάντοις τισὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ κειμένου. Ἐξάγεται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τοῦ κειμένου, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ οὐ μικρᾶς σημασίας ἦν. Ἀνάγεται δὲ ὡς παρετήρησεν ἤδη ὁ Köhler εἰς τὴν τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιμέλειαν τοῦ γνωστοῦ πολιτευτοῦ Ἀνδροτίωνος, περὶ οὗ πολὺς λόγος γίγνεται ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. XXII καὶ XXIV δημηγορίαις τοῦ Δημοσθένους.

Δυστυχῶς δὲν συντελεῖ πολὺ ἡ νέα ἐπιγραφὴ εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὁ Ἀνδροτίων ἐπιμελητὴς ἦν, συνεργὸν ἔχων τὸν Τιμοκράτην (Δημ. XXIV 177). Ἐκ τῆς ἐν τῇ κατὰ Τιμοκράτους δημηγορίᾳ τοῦ Δημοσθένους (XXIV 180) μνείας στεφάνου τινός, ὃν ἀνέθηκεν ὁ Χαβρίας ἀπὸ τῆς ἐν Νάξῳ ναυμαχίας, ἐξάγεται, ὅτι ὁ Ἀνδροτίων ἐπιμελητὴς ᾑρέθη οὐκ ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸ ἔτος 376 π. Χρ., διότι ὡς αἰτίαν τῆς περὶ τῆς συγχωνεύσεως τῶν ἀναθημάτων προτάσεώς του ἀνέφερε ὅτι οἱ στέφανοι «σαπροὶ» ἐγένοντο «διὰ τὸν χρόνον,» προηγήθη δὲ ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ ἔτους 355, καθ' ὃ περίπου φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἡ κατ' αὐτοῦ δημηγορία τοῦ Δημοσθένους. Οὐδὲν δὲ συντελεῖ εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφέρεται ὁ ἐν τῇ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 21 Καλλίας, ἐν δὲ τῇ ἐν λόγῳ Καλλέας καλούμενος ἄρχων τοῦ ἔτους 377|6 π. Χρ.

Ἐπιμελουμένου τοῦ Ἀνδροτίωνος συνεχωνεύθησαν κατὰ τὸν Δημοσθένην πολλοὶ χρυσοῖ στέφανοι, ὧν τινες ἀνεφέροντο εἰς γνωστὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἐποιήθησαν δὲ ἀντ' αὐτῶν πομπεῖα, ὧν μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ ῥήτορος φιάλαι, ἐκπώματα, ἀμφορίσκοι καὶ χρυσίδες. Ἐκτὸς τῶν πομπείων τούτων μνημονεύει ἡ ἐπιγραφὴ καὶ τὸ ἄγαλμα, ἀναμφιβόλως τὸ χρυσελεφάντινον ἔργον τοῦ Φειδίου· ἄγνωστον δὲ εἶνε τί ἐρρέθη περὶ αὐτοῦ.

(1) Τὰ ἐν τῷ ἄνω κειμένῳ ἐντὸς στρογγύλων ἀγκυλῶν τεθέντα παρελήφθησαν ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. ἐπιγραφῆς.

Πάντα δὲ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φαίνονται ὅτι ἀνάγονται εἰς τὰ ἐν τῷ Παρθενῶνι, οὐδεὶς δὲ λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ὡς νῦν ἐνεργέστατα ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ στ. ιδ'.

» 4. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἧς ἡ ἔμπροσθεν (μήκ. 0,705) καὶ ἡ ὄπισθεν (μήκ. 0,85) πλευρὰ κυρταὶ εἶνε, πλ. 0,68^{μ}. Ἡ πλὰξ ἀπετέλεσε μέρος μεγάλης τινὸς ἀναθηματικῆς βάσεως, ἣ ἐκ πέντε τοὐλάχιστον πλακῶν συνίστατο, διότι μέρη τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ ἐν λόγῳ λίθου εὑρίσκοντο ἐπὶ δύο ἔνθεν καὶ ἔνθεν προσαρμοσθεισῶν ὁμοίων πλακῶν, ὑπάρχουσι δὲ καὶ δύο ἄλλαι τῆς αὐτῆς διασκευῆς ἀνεπίγραφοι. Εὑρέθη ἐν τῷ Παρθενῶνι. Αἱ ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐπιγραφαὶ ἔχουσιν οὕτως·

. . . ων	Κηφ[ισόδοτος
Κηφ]ισοδότου	Κυνά[γου
Αἰθ]αλίδης	Αἰθα[λίδης
----]ος ἐπόησεν	Δημήτρι[ος ἐπόησεν

Γραφὴ ἡ στοιχηδόν· αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τεχνιτῶν μικροτέροις γράμμασι.

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἄνω ἐπιγραφαῖς ἀναφερομένων ἀνῆκεν ἴσως ὁ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 1424 μνημονευόμενος [Κη]φισόδοτος Ἀπολήξιδο[ς Αἰθ]αλίδης, ὁ δὲ τεχνίτης Δημήτριος εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν ἑξῆς ἐπιγραφῶν: Löwy Jnschr. gr. B. 62 (= C. I. A. II 1425), 63 (= C. I. A. II 1522), πιθανῶς καὶ 63 (= C. I. A. II 1376).

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἀνεγράφησαν κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς τετάρτης π. Χρ. ἑκατονταετηρίδος. [Ἀ. Λόλλιγκ].

7. Ἀνακάλυψις χριστιανικοῦ ναοῦ ἐν Βόλῳ.

Γινομένης σκαφῆς ἐν τῷ φρουρίῳ Βόλου πρὸς οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου βυζαντινοῦ ναοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστέλλει τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐν Λαρίσσῃ Συλλογῆς Γυμνασιάρχης Τρικάλων Ἐλ. Κούσης τάδε :

« Χθὲς (9 Ὀκτωβρίου) ἐπορεύθην εἰς τὸ φρούριον Βόλου μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου Παγασαίων καὶ εἶδον τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας σκαφικὰς ἐργασίας, γενομένας πανταχοῦ μετ' ἄκρας ἐπιμελείας,

εὐλαβείας καὶ προσοχῆς, οὐδεμιᾶς τῷ κτιρίῳ ἐπιγενομένης βλάβης. Τὸ κτίριον τοῦτο εἶναι ναὸς χριστιανικὸς τοὐλάχιστον 500 ἢ καὶ 600 ἐτῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τεμαχίων κιόνων (ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἀρραβδώτων) καὶ ἐξ ἐπιστυλίων ἀτεχνοτάτων (δωρικοῦ ῥυθμοῦ) καὶ σταυρῶν ἐγγεγλυμμένων εἰς λίθους, ἃ οἱ Ὀθωμανοὶ μετεχειρίσθησαν κατεδαφίσαντες τὸν ναὸν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ φθαρέντος Ἐνετικοῦ τείχους, τινὰ δὲ εὑρέθησαν καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ταφέντα ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτοῦ· ἐν αὐτῷ δ' εὑρέθησαν καὶ περὶ τὰ 250 χάλκινα νομίσματα Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, τίς οἶδε, πότε καὶ πῶς ἐκεῖ συσσωρευθέντα καὶ καταχωσθέντα.

»Τοῦ κτιρίου σώζεται μόνη ἡ βάσις, οὐδὲν δὲ σχεδὸν μέρος τῆς ὑπὲρ αὐτὴν οἰκοδομῆς· ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἀνασκαφῶν ἐφάνη ἡ βάσις τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ μέρος τῶν τοίχων τῶν ἀποτελούντων τὸ πλάτος, 25 μέτρων περίπου, μικρότερον δὲ μέρος τῶν ἀποτελούντων τὸ μῆκος, ὃ θὰ εἶνε πιθανῶς πλέον τῶν 50 μέτρων. Ὁ ναὸς ἦτο ᾠκοδομημένος ἐν τῇ βορειοανατολικῇ πλευρᾷ τοῦ φρουρίου, μέρος δ' αὐτοῦ κατελήφθη ὡς βάσις τοῦ φρουρίου (τοῦ Τουρκικοῦ, οὐχὶ Ἐνετικοῦ τοῦ ἐπισκευασθέντος καὶ πλατυνθέντος ἐσωτερικῶς), ἐπὶ ἑτέρου δὲ μέρους ᾠκοδομήθησαν οἰκίαι ἑτοιμόρροποι νῦν. Χῶμα καὶ λοιπὴ ὕλη ἐπίκειται πολλὴ ὕψους ὑπὲρ τὰ 2 μέτρα, ὥστε καὶ ἡ ἀνασκαφὴ καὶ ὁ καθαρισμὸς τοῦ ναοῦ θὰ εἶναι καὶ πολυδάπανος καὶ μακροῦ χρόνου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. δημάρχου ἀπαιτεῖται δαπάνη πλείων τῶν ἑξακισχιλίων δραχμῶν· τοῦτο φαίνεταί μοι ὑπερβολικὸν καὶ νομίζω ὅτι τρισχίλιαι ἀρκοῦσιν, ἃς καὶ ἐψηφίσατο τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ὡς ἔμαθον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Ὁ ναὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν φαίνεται ἀνασκαφῆς ἄξιος, διότι οὔτε τεχνικόν τι ἔκτακτον παρουσιάζει, ὢν ἁπλούστατος, οὔτε ἄρτιόν τι, μόνης σχεδὸν τῆς βάσεως σωζομένης καὶ ταύτης πολλαχοῦ καὶ πολλαχῶς βεβλαμμένης, τῶν δὲ τοίχων κατερειπωμένων κατὰ τὸ πλεῖστον, οὔτε μωσαϊκόν τι, οὐδ' ἄλλος τις κόσμος μέχρι τοῦδε ἀνευρέθη· τὸ μόνον λόγου ἄξιον εἶναι τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Τὸ ὑπὲρ τὴν βάσιν (τὴν ὑποτιθεμένην) ὑψούμενον μέρος φαίνεται ἐλάχιστον ὄν, σύγκειται δ' ἐκ λίθων ἱκανῶς μεγάλων, μεταξὺ τῶν

ὁποίων φαίνονται ἐν τῇ τοιχοδρομίᾳ καὶ σειραὶ κεράμων εὐμεγέθων πάχος ἐχουσῶν 0,05 μέτρ. Ἀνευρέθησαν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀνεσκάφησαν καὶ δύο τάφοι, ἐξ ὧν ἐξήχθησαν καὶ δύο κρανία ἀκέραια· φαίνονται δὲ καὶ ἄλλοι τάφοι καὶ λίθινοι (ἐκ μεγάλων πλακῶν) καὶ κεραμεοῖ (οὔπω ἀνασκαφέντες). Ὑποτίθημι ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν ὁ χῶρος τοῦ ναοῦ (ἢ χῶρός τις αὐτοῦ) ἐχρησιμοποιήθη ὡς νεκροταφεῖον.

»Ἀλλ' εἰ καὶ οὐ πολλὴν ἔχων τὴν ἀξίαν ὁ ναὸς πρέπει ὅμως νὰ ἀνασκαφῇ ἐπιμελῶς, διότι πολλὰ δύνανται νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐν αὐτῷ, ἴσως δὲ καὶ δήλωσίς τις περὶ τοῦ χρόνου τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ καὶ ἄλλαι τινὲς εἰδήσεις εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου ἀναφερόμεναι καὶ ἀρχαιοτέρων χρόνων ἐπιγραφαὶ διαλευκαίνουσαι τὴν ἱστορίαν τῶν περικειμένων τόπων.» [Ἐλευθ. Κούσης].

8. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τρικκάλων.

« Ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας Α. Τακιατζῆ, παρὰ τὴν δεξιὰν τοῦ Ληθαίου ὄχθην εὑρέθη στήλη ἐπιτύμβιος τεθραυσμένη κατὰ τὸ ἥμισυ (ὕψ. 0,61 πλ. 0,65, πχ. 0,15) ἐφ' ἧς εἰσὶ γεγραμμένα ῥωμαϊκῶν χρόνων γράμμασι τὰ ἑξῆς :

σ-----σ. μενον ἠδὲ βροτοῖσιν
---κον [κοι]νὸς ἔχει θάνατος
--ἄκοι[τ]ις ὀδυρομένη μελάθροισιν
[ὃν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν Ἀντιγόνη.

Ἐκ τοῦ σωζομένου τεμαχίου καταφαίνεται ὅτι τὸ ἐπίγραμμα ἦτο πεποιημένον ἐν μέτρῳ ἡρωελεγειακῷ. »

[Ἐξ ἀναφορᾶς Ἐλ. Κούση].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον εἰσήχθησαν εἰς τὸ ἐθν. Μουσεῖον, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα :

1 - 10. Συνέχεια ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15: σ. 98, 1-10: σ. 115, 1-11: σ. 136, 1-8: σ. 173, 1-12. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι:

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,46 ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη. Σώζεται ἐκ τῆς παραστάσεως μόνον ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς στήλης(;) μορφή, τουτέστιν ἀνὴρ ἱστάμενος, ἐπὶ δόρατος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐρειδόμενος, φέρων χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων ἀφικνούμενον ἐζωσμένον ταινίᾳ χρώματος ὑπερύθρου. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει κράνος κορινθιακὸν καὶ κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα μακρὰν ἀσπίδα, ἧς τὸ κέντρον ἐρυθρόν. Τὸ ἀγένειον καὶ σχεδὸν γυναικεῖον πρόσωπον τῆς μορφῆς εἶναι ἐξαιρέτου κάλλους. Ἐπίσης σώζονται πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς στήλης οἱ πόδες καθημένης μορφῆς ἐπὶ πολυτελοῦς ἕδρας. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1128).

2. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,32, ἐφ' ἧς ἀμυδρῶς ὁρωμένη ἡ ἑξῆς παράστασις: Ἀνὴρ μακρὸν γένειον τρέφων καὶ κόμην μακράν, βαίνων μεγάλοις βήμασιν ὄπισθεν γυναικὸς φευγούσης καὶ τὴν κεφαλὴν στρεφούσης πρὸς τὰ ὀπίσω περιδεῶς. Ὁ ἀνὴρ φέρει χιτῶνα βραχὺν ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν, προεκτείνει δὲ τὰς χεῖρας ὡσεὶ καλῶν τὴν πρὸ αὐτοῦ φεύγουσαν κόρην. Ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἐκφύονται πτέρυγες ὀλίγον παραδόξου σχήματος. Τῆς φευγούσης γυναικὸς ἡ μορφὴ σώζεται ὀλιγώτερον. Ἐκ τοῦ προσώπου οὐδὲν φαίνεται ἢ ἡ κόμη ἡ καὶ διαδεδημένη. Πιθανῶς παρίσταται ἡ ἁρπαγὴ τῆς Ὠρειθυίας ὑπὸ τοῦ Βορρέα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1129).

3. Ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ὕψ. 0,20. Περὶ τὴν κοιλίαν ἡ ἑξῆς γραφή: Δωρικὸς κίων ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς· ἕπεται κόρη καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς ἕδρας καὶ ἐγκατοπτριζομένη εἰς κάτοπτρον κρατούμενον τῇ δεξιᾷ· πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς πτηνόν. Ἐν τῷ μέσῳ παιδίσκη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν εὐλαβῶς κιβώτιον περιέχον κοσμήματα, ἵνα προσφέρῃ ταῦτα τῇ καθημένῃ. Ὄπισθεν ταύτης, τὴν σκηνὴν συμμετρικῶς κλείων, Ἔρως ἱπτάμενος κρατῶν κλάδον πολύφυλλον. Ἡ παράστασις συνήθης (Toilettenscene) καὶ ἄτεχνος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1130).

4. Μικρὸν ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος παρεμφεροῦς τῷ προηγουμένῳ, ἔχον ἔρωτα ἱπτάμενον πρὸ βωμοῦ, κοινὸν καὶ κακότεχνον. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1131).

5. Ὁμοίου σχήματος μικρὸν ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζεται γυνὴ βαίνουσα πρὸς μικρὸν βωμὸν — κοινὸν καὶ κακότεχνον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1132).

6. Ἀγγεῖον δίωτον μετὰ καλύμματος, εἶδος κάλπης, ἔχον μόνον γραφὰς κοσμηματικὰς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων, κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1133).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28 ἔχουσα παράστασιν τήνδε: Ἀριστερὰ στήλης ὀρθογωνίου διὰ ταινιῶν κεκοσμημένης εἰκονίζεται βαίνων μετὰ τάχους νεανίας (ἔφηβος) τὸν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχων ἤδη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης καὶ τὸν ἀριστερὸν ὄπισθεν ὡσεὶ διασκελίζων—διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς κρατεῖ κοντόν, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ συγκρατεῖ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου δίσκον. Τὸ σῶμα τοῦ γυμνοῦ νεανίου εἶναι ἀνατομικῶς θαυμασίως δεδηλωμένον δι' ἐρυθροῦ λεπτοῦ περιγράμματος. Ἡ γραφὴ εἶναι τῶν σπανίων διὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν αὐτῆς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1134).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἐν μέσῳ στήλη κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων ἱδρυμένη — δεξιὰ γυνὴ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ στρόφιον ἐρυθρόν, χειρονομοῦσα τῇ ἀνυψουμένῃ δεξιᾷ. Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυναικεία (;) μορφὴ φέρουσα ἐρυθρὸν ἱμάτιον ποδῆρες (ἐκ τοῦ προσώπου ταύτης οὐδὲν σώζεται). Γραφὴ κοινὴ καὶ ἀμελής. Διατήρησις μετρία. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1135).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Ἐπιμήκης στήλη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων ἱδρυμένη ἀποτελεῖ τὸ μέσον τῆς γραφῆς.— Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν ταινίαν ἐρυθράν. Ἀριστερὰ νεανίας χλαμύδα ἐρυθρὰν ἐνδεδυκὼς καὶ πέτασον ἔχων ἀνηρτημένον ἐπὶ τῶν ὤμων, βαίνει πρὸς τὴν στήλην. Γραφὴ λεπτή, ἀλλὰ κακῶς διατηρουμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1136).

10. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28. Νεκρικὴ στήλη, ἐπὶ δύο βαθμίδων, κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις. Δεξιὰ ἀνήρ, ὡσεὶ γυμνὸς (;) φαινόμενος (διότι ἡ εἰκὼν εἶναι ἰσχυρῶς βεβλαμμένη) φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑψηλὸν κράνος ἐρυθροῦ χρώματος. Τὸ πρόσωπον τῆς μορφῆς ταύτης εἶναι λίαν παράδοξον· ἔχει γένειον μακρὸν πίπτον ἐπὶ τοῦ στήθους. Τὸ στόμα εἶναι ἀνοικτόν, σύνοφρυ δὲ τὸ μέτωπον τὸ περιστεφόμενον ὑπὸ τριχῶν κατὰ σχῆμα διατεταγμένων· εἰκο-

νίζεται οὗτος τὴν δεξιὰν εἰς χαιρετισμὸν προτείνων πρὸς τὸν ἀντικρὺ (ἀριστερὰ τῆς στήλης) ἱστάμενον νέον, τὸν προτείνοντα καὶ τοῦτον τὴν δεξιὰν — φέρει ὁ νεανίας οὗτος ἁπλοῦν ὑπέρυθρον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν στῆθος. Ἡ γραφὴ ἐπιμελής, ἀλλ' ὡς εἴπομεν βεβλαμμένη πολλαχοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1137).

11 - 32. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 11—32 εὑρεθέντα ἐν Θεσπιαῖς ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς, ἤτοι :

11 καὶ 12. Δύο ἀνάγλυφα περὶ ὧν ἴδε Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1056—1057.

13. Ἀγγεῖον σχήματος κρατῆρος (κωδωνοειδοῦς) ἐρυθρόμορφον. Περὶ τὴν κοιλίαν ἔμπροσθεν εἰκονίζεται ἱππεὺς ἐπὶ ἵππου βαίνοντος, ἐνδεδυκὼς ἱμάτιον, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν σφιγκτῶς τὰ ἡνία· προπορεύεται δὲ (ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος) γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα λευκὸν καὶ ἱμάτιον χρώματος τοῦ πηλοῦ κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ ἀντικείμενόν τι λευκὸν (κέρας ;). Τὸ πρόσωπον ταύτης λευκόν. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀνὴρ γυμνός, φέρων μόνον ἱμάτιον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀποσκοπῶν τῇ δεξιᾷ— ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ ῥάβδον (δᾷδα ;) ἀνυψωμένην. Ὄπισθεν τρεῖς γυναικεῖαι μορφαί. Ἡ γραφὴ εἶναι λίαν ἀμελὴς καὶ ἅπασα ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγγείου, τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1058).

14. Ἀγγεῖον μέλαν σχήματος κρατῆρος ἄνευ γραφῆς. Ἡ μέλαινα βαφὴ ἐξηλειμμένη πολλαχοῦ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1059).

15. Χεὶρ χαλκοῦ ἀγάλματος ὑπερμεγέθους, τέχνης ἐξαιρέτου τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1060).

16. Πόδες τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος μετὰ πεδίλων εἰς δύο τεμάχια ἕκαστον.

Δάκτυλος χαλκοῦ ἀγάλματος, πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ.

Τεμάχια θώρακος χαλκοῦ ἀγάλματος, πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1061).

17. Ἐμπρόσθιος προτεταμένος ποὺς χαλκοῦ ἀγάλματος ἵππου μικροῦ μεγέθους. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1062).

18. Ἐμπρόσθιος ποὺς χαλκοῦ ἀγάλματος ζώου (βοός ;) μετρίου μεγέθους. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1063).

19. Ἄκρα ποδῶν λέοντος, χρησιμεύοντα ὡς προσθέματα ποδῶν

θρόνων ἢ τραπέζης, ἐκ χαλκοῦ, ἐν ὅλῳ πέντε. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1064)

20. Τρία τεμάχια χαλκῆς ταινίας, ὡς περίβλημα θώρακος ἀγάλματος, φερούσης ἐπικεκολλημένας (ἀναγλύπτους) μορφάς, ἰδίως προσωπίδας. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1065).

21. Τεμάχιον κόμης χαλκοῦ ἀγάλματος. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. 1066).

22. Χαλκοῦν σκεῦος εἰς τρία τεμάχια. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1067).

23 Βάσις χαλκῆ κίονος τετράγωνος μικρά. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1068).

24. Κιονόκρανον μικρὸν κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ χαλκοῦν (πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὴν ἀνωτέρω βάσιν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1069).

25. Ποῦς χαλκοῦς κίονος ἴσως ἢ ἄλλου τινος σκεύους συνιστάμενος ἐκ τετραγώνου πλίνθου καὶ κυκλοτεροῦς κορμοῦ, περὶ ὃν ἀνάγλυπτος κλάδος. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1070).

26. Τεμάχια χαλκοῦ κίονος ῥαβδωτοῦ (ἐν ὅλῳ 5). Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1071).

27. Τεμάχια τετραγώνου ἐπιμήκους ἐλάσματος χαλκοῦ. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1072).

28. Αἰχμὴ χαλκῆ μικρὰ δόρατος, ἐπίχρυσος. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1073).

29. Τρεῖς δάκτυλοι ποδὸς ἀγάλματος χαλκοῦ. (Εὑρ. Γενικῆς Ἐφορ. 1074).

30. Μικρὸν τεμάχιον κίονος (;) χαλκοῦ. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. 1075).

31. Κεφαλὴ μαρμαρίνη μικροῦ ἀγάλματος Ἀσκληπιοῦ, ἐφθαρμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1076).

32. (Ἐντὸς τριῶν χαρτίνων κιβωτιδίων) ἄ χ ρ η σ τ α ἀ ν τ ι κ ε ί μ ε ν α οἷον ν ο μ ί σ μ α τ α κ α τ ι ω μ έ ν α, πόρπαι χαλκαῖ κλπ. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1077).

33-82. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 33—82 κατασχεθέντα ἐν Παρισίοις καὶ ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀνακρίσεως, ἤτοι:

33. Ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης, ἀρχαϊκόν, κορινθιακοῦ τρόπου, ἔχον περὶ τὴν κοιλίαν γραφὰς λεόντων καὶ βοῶν, κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1078).

34. Ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης μετὰ μακροῦ λαιμοῦ ἄνευ γραφῶν, ἀρχαϊκόν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1079).

35. Μικρὸν κοινὸν ἀγγεῖον σχήματος βομβύλου μελανόμορφον, ἔχον κατὰ τὴν κοιλίαν δύο λέοντας, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ὁποίων δύο ἀστέρες. Ὑπὸ τὸν λαιμὸν δύο δελφῖνες. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1080).

36. Μικρὸν ἀγγεῖον μελανόμορφον σχήματος ληκύθου. Εἰκονίζεται γυνὴ (Ἀθηνᾶ) κρατοῦσα δόρυ καὶ ἀσπίδα μαχομένη πρὸς ἄνδρα κατακείμενον σχεδὸν (τὸν γίγαντα Ἐγκέλαδον;) ὡπλισμένον δι' ἀσπίδος, ξίφους (;) κράνους καὶ θώρακος. Ἑκατέρωθεν ἀνὰ μία μορφὴ γυναικεία ἱσταμένη κρατοῦσα δόρυ καὶ σκῆπτρον. Γραφὴ ἀμελής, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1081).

37. Ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ὕψ. 0,28 μελονόμορφον. Ἔμπροσθεν ὡς ἐν πλαισίῳ ἡ ἑξῆς γραφή: Ἐν τῷ μέσῳ σύμπλεγμα παριστῶν ἄνδρα (τὸν Θησέα) μαχόμενον πρὸς τέρας (τὸν Μινώταυρον), οὗ τινος τὸ μὲν σῶμα ἀνθρώπου, ἡ κεφαλὴ δὲ ταύρου καὶ ἡ οὐρά. Ὁ Θησεὺς ἵσταται κρατῶν τὸ τέρας γονυκλινὲς ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς διὰ τῆς ὁμωνύμου αὐτοῦ, ἐνῷ διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ μάχαιραν ἀμφίστομον πρὸ τοῦ στήθους τοῦ τέρατος. Ὁ Θησεὺς φέρει θώρακα· ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ συμπλέγματος ἀνὰ μία γυνὴ ἱσταμένη. Χειρονομοῦσιν αὗται πρὸς τὴν σκηνὴν ἀτενίζουσαι ἐνδεδυμέναι μακρὸν στενὸν χιτῶνα χρώματος ἰώδους καὶ μέλανος μετὰ λευκῶν στιγμάτων. Τὰ πρόσωπα καὶ αἱ χεῖρες τῶν γυναικῶν λευκαί. Γραφὴ ἀρχαϊκὴ καὶ ἡμιεφθαρμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. 1082).

38. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος μεγέθους καὶ τέχνης τῷ προηγουμένῳ. Ἔμπροσθεν ἡ γραφὴ αὕτη: Ἐν τῷ μέσῳ δύο ἱστάμενοι μαχηταὶ ἐν πανοπλίᾳ (φέρουσι θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ), διασταυροῦντες τὰς ἀσπίδας· ἑκατέρωθεν δὲ ἀνὰ εἷς γυμνὸς νεανίας κρατῶν δόρυ ὡσεὶ ὁμιλῶν πρὸς ἀντιμέτωπον γυναῖκα(;) ἐνδεδυμένην μακρὸν μέλαν ἐρυθρόστικτον ἱμάτιον. Ἡ γραφὴ ἐξόχως συμμετρική, ἀρχαϊκή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1083).

39. Ἀγγεῖον σχήματος κρατῆρος κωδωνοειδοῦς ὕψ. 24 ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζονται ἑκατέρωθεν Ἔρωτος ἱσταμένου ἐν τῷ μέσῳ δύο γυμνοὶ νεανίαι καθήμενοι (ἐπὶ βράχου;) φέροντες διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χειρονομοῦντες καθ' ὅμοιον τρόπον οὕτως, ὥστε ἡ συμμετρία νὰ προσβάλλῃ αἰσθητῶς λίαν. Ὁ Ἔρως, λευκὸς τὸ σῶμα, φέρων πτέρυγας καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἕνα τῶν καθημένων,

προσφέρει τούτῳ στέφανον (ἐξηλειμμένον). Ὄπισθεν τοῦ ἀγγείου τρεῖς μορφαὶ ὅμοιαι περιβεβλημέναι μακρὰ ἱμάτια. Ἡ γραφὴ εἶνε ἀμελής, τῶν χρόνων τῆς καταπτώσεως, ἡ διατήρησις καλή. (Εὐρ. Γενικῆς Ἐφορ. 1084).

40. Ἀγγεῖον σχῆμα ἔχον κεφαλὴν αἰθίοπος μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ἔχουσαν στέμμα ἐκ κισσοῦ φύλλων, καλλίστης διατηρήσεως. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1085).

41. Ἀγγεῖον μέλαν ἔχον σχῆμα κεφαλῆς ἵππου οἱονεὶ φέροντος (διότι τὸ σῶμα τοῦ ἵππου δὲν δηλοῦται) ἐπὶ τῆς ῥάχεως δύο μικρὰ συμφυῆ ἀγγεῖα. Τὸ σχῆμα παράδοξον, ἡ κατασκευὴ κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1086).

42. Μικρὸν ληκύθιον ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζεται ἐπὶ τῆς κοιλίας γρὺψ καθήμενος· κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1087).

43. Ὅμοιον, ἔλασσον, φέρον κεφαλὴν γυναικὸς μετὰ στροφίου στικτοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1088).

44. Ἀγγεῖον μέλαν αὐλακωτόν, κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1089).

45. Ἀγγεῖον μέλαν ἄνευ γραφῶν ἐπιμελοῦς κατασκευῆς σχήματος ἀμφορέως ταπεινοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ 1090).

46. Δύο λύχνοι μέλανες, κοινοί. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1091).

47. Λύχνος εἰς σχῆμα παιδὸς ἐκ πηλοῦ, ἀδεξίου τέχνης. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1092).

48. Τρία ὑάλινα ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος (ἀλαβάστρου ἀμφορέως καὶ φιάλης) κοινά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1093).

49. Τρία μικρὰ ἀγγεῖα Βοιωτικά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1094).

50. Μικρὸν ἀγγεῖον ἐπίμηκες ἐκ πηλοῦ τοῦ σχήματος τῶν ἀλαβαστρίνων μετὰ ποικιλμάτων. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1095).

51. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (λαβὴ κατόπτρου) ὕψ. 0,17. Ὁ συνήθης τύπος γυναικὸς χιτῶνα φερούσης μετὰ διπλοϊδίου. Ἐπὶ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ἀντικείμενόν τι (μῆλον;) κατιωμένον καὶ κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1096).

52. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,19 κόρης ἐπὶ βάσεως ἱσταμένης, χιτῶνα ποδήρη φερούσης καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἀμφιβόλου γνησιότητος· κοινὸς τύπος. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1079).

53. Εἰδώλιον πήλινον κόρης ὕψ. 0,16, φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν, ὅπερ ἀνέχει διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους.

διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ῥιπίδιον εἰς σχῆμα φύλλου καὶ ταινίαν(;) καταπίπτουσαν ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Λεπτὴ τέχνη, τύπος κοινός. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1098).

54. Εἰδώλιον πήλινον γυναικὸς ὕψ. 30. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτὸν περιβάλλον τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν γονάτων· τῶν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον χειρῶν ἡ μὲν δεξιὰ ἀνέχει ἐλαφρῶς τὸ ἔνδυμα, ἡ δὲ ἀριστερὰ ἀνυψοῦται κατὰ τὸν ἀγκῶνα κρατοῦσα ἀντικείμενόν τι ἔνθετον (ῥιπίδιον;) ἀπολεσθέν, ὡς φαίνεται ἔκ τινος ἐπ' αὐτῆς ὀπῆς. Τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ μόνον ἀποκεκαλυμμένον ἐκφράζει ῥεμβασμόν, ἡ ἐπιστέφουσα δὲ αὐτὸ ἐπιμελῶς διατεταγμένη κόμη ὡραΐζει τοῦτο ἐς ἄγαν. Ἡ τέχνη λεπτή, ἀλλ' ὁ ἐπιτεθεὶς (ὑπὸ νέου πωλητοῦ) ἰσχροὺς χρωματισμὸς δίδει εἰς τὸ γνήσιον βεβαίως εἰδώλιον ὄψιν κιβδήλου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1099)

55. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,17. Εἰκονίζει κόρην ἱσταμένην, ποδήρη χιτῶνα φέρουσαν καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἐπ' αὐτόν, περιβάλλον πλουσίως τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν, καταλεῖπον μόνον γυμνὸν τοῦ στήθους τὸ δεξιὸν μέρος. Ἡ κόρη κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους, τὴν ἀριστερὰν ἐρειδομένην ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ κεφαλὴ φέρει κόμην ἐπιμελῶς διατεταγμένην εἰς κρωβύλον ἀπολήγουσαν. Ἴχνη χρώματος κυανοῦ καὶ ἐρυθροῦ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς κόμης. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1100).

55. Εἰδώλιον πήλινον παιδὸς μικρᾶς ὕψ. 0,14, ἐπὶ βάσεως ἱσταμένης, φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτὸν περιβάλλον τὸ σῶμα ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ στήθους μετὰ τῆς χειρός, ἥτις παρὰ τὸ ἰσχίον πίπτουσα κρατεῖ εἶδος ἀσκοῦ (;). Ἡ ἀριστερὰ χείρ, ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, ἀνέχει τοῦτο. Ἡ κόμη εἶναι διατεταγμένη εἰς κρωβύλον ἄνωθεν τοῦ μετώπου. Τύπος κοινός. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1101).

57. Εἰδώλιον πήλινον παιδὸς μικρᾶς ὕψ. 0,14 φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ πρὸ τοῦ στήθους κυκλοτερὲς ἀντικείμενον (κάτοπτρον;). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ὡσεὶ στεφάνην ὑψηλήν. Ἐργασία κοινή. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1102).

58. Εἰδώλιον πήλινον μικρᾶς παιδὸς ὕψ. 0,15 φερούσης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκιάδιον κωνοειδές, ἡ κόμη βραχεῖα (ἐρυθρὰ) εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ πίπτουσα. Τύπος κοινός. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1103).

59. Εἰδώλιον πήλινον παιδὸς ὕψ. 0,16, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Ἵσταται ἐπὶ κυκλικῆς βάσεως κεκολλημένης ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, ἐρειδόμενος διὰ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, τοὺς πόδας ἔχων ἐσταυρωμένους. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκιάδιον (πέτασος) φέρον κομβίον ἐν τῷ μέσῳ. Τέχνη κοινή. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1104).

60. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,13, εἰκονίζον παῖδα καθήμενον ἐπὶ βράχου, φέροντα ἱμάτιον κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης. Κάθηται σύννους τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων. Τύπος συνήθης, τέχνη ἐπιμελής. (Εὕρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1105).

61. Εἰδώλιον ὅμοιον περίπου τῷ προηγουμένῳ. Ἐλλείπει ὁ πέτασος. Ἴχνη χρωματισμοῦ. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1106).

62. Εἰδώλιον ὅμοιον περίπου τοῖς προηγουμένοις. Ὁ πέτασος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δεξιὸς ποῦς στηρίζεται ὑψηλότερον, ἐπὶ προεξοχῆς τοῦ βράχου· ὕψ. 0,14. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1107).

63. Εἰδώλιον πήλινον ἀνδρὸς ὕψ. 0,17, ἐνδεδυμένου μακρὸν ποδήρες ἱμάτιον περιβάλλον καὶ τὰς χεῖρας, ὧν ἡ δεξιὰ συγκρατεῖ τοῦτο πρὸ τοῦ στήθους, ἡ ἀριστερὰ δὲ φαίνεται κρατοῦσα ἀντικείμενόν τι ὡσεὶ σφαῖραν (ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον;). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παχὺ διάδημα, ἐφ' οὗ ἴχνη χρώματος κυανοῦ. (Εὕρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1108).

64. Εἰδώλιον ὅμοιον περίπου τῷ προηγουμένῳ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ προσωπίδα κωμικήν. Τέχνης ἀμφότερα καλῆς. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1109).

65. Εἰδώλιον πήλινον κόρης ὕψ. 0,11, ἐνδεδυμένης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μέχρι τῶν γονάτων, πολύπτυχον. Τὸ ἔργον εἶναι λεπτὸν καὶ χάριεν. Τύπος κοινός. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1110).

66. Εἰδώλιον παρεμφερὲς τῷ προηγουμένῳ· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα παχὺ κυανόχρουν. Κοινόν. (Εὕρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1111).

67. Εἰδώλιον παρεμφερὲς τῷ προηγουμένῳ· διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ ῥιπίδιον· κοινόν. (Εὕρετ. Γεν, Ἐφορ. 1112).

68. Εἰδώλιον κόρης ὕψ. 0,11, διπλοῦν ποδήρη ἔξωμον χιτῶνα φερούσης ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν. Αἱ χεῖρες καθειμέναι. Τύπος μᾶλλον ἀρχαϊκός. Τὸ πρόσωπον ὑπομειδιῶν. Ἐπὶ τῆς κόμης ἐρυθρὸν χρῶμα. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1113).

69. Εἰδώλιον πήλινον παιδὸς ὕψ. 0,14, καθημένου ἐπὶ τετραγώνου ὑψηλοῦ βάθρου. Κρατεῖ οὗτος διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους στέφανον ἐξ ἀνθέων μετὰ ταινιῶν, ἐρειδόμενος τῇ ἀριστερᾷ ἐπὶ τοῦ βάθρου, καὶ φέρει χιτῶνα βραχὺν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα. Ἴχνη χρώματος ἐρυθροῦ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ στεφάνου σώζονται ἔτι· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος δὲ χρῶμα ἰῶδες. (Εὕρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1114).

70. Εἰδώλιον μικροῦ παιδὸς γυμνοῦ καθημένου ἐπὶ τετραγώνου ὑψηλῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ἐστρωμένον τὸ ἱμάτιον τοῦ παιδός. Τύπος λίαν συνήθης. Ἴχνη χρωματισμοῦ. (Εὕρ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀριθ. 1115).

71. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,12, κόρης ἱσταμένης ἐπὶ κυκλοτερεροῦς βάσεως μετὰ προτεταμένου τοῦ δεξιοῦ ποδός. Κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους λύραν (λίαν ὅμως ἄτεχνον), ἣν πλήσσει τῇ δεξιᾷ. Τέχνη οὐχὶ ἐπιμελής. (Εὕρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1116).

72. Εἰδώλιον μικρᾶς παιδὸς καθημένης ἐπὶ τετραγώνου σχετικῶς ὑψηλοῦ βάθρου. Ἡ παῖς εἰκονίζεται ἀφελῶς ὑπομειδιῶσα, κρατοῦσα ἐντὸς τῶν συνεσφιγμένων δακτύλων τῶν χειρῶν ἀθύρματα ἴσως, δυσδιάκριτα· ὕψ. 0,10. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1117).

73. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,12, εἰκονίζον ἄνδρα (ἑρμαφρόδιτον) φέροντα ἱμάτιον περὶ τοὺς μηροὺς καὶ τοὺς πόδας, γυμνὸν δὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, παχύσαρκον, μετὰ στέρνων γυναικείων· Κρατεῖ ἐν τῇ τεταμένῃ δεξιᾷ κύπελλον, τὴν κεφαλὴν ἔχων πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνουσαν, ὡσεὶ ἐν μέθῃ διατελῶν· ἐργασία κοινή. (Εὕρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1118).

74. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,09, εἰκονίζον δύσμορφον παῖδα περὶ τὴν κοιλίαν φέροντα τετυλιγμένον ἱμάτιον. Κοινόν. (Εὕρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1119).

75. Εἰδώλιον παιδὸς ἐπὶ βράχου καθημένου ὕψ. 0,09, κρατοῦν-

τος τῇ δεξιᾷ ὑπὸ τὴν μασχάλην κύνα. Τύπος κοινός. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1120).

76. Εἰδώλιον πήλινον εἰκονίζον Σειληνὸν καθήμενον ἐπὶ τετραγώνου καθίσματος (σχήματος βωμοῦ) ὑποβαστάζοντα τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὸ τὸν πώγωνα ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ γόνατος. Τὸ πρόσωπον κωμικώτατον, ὡσεὶ προσωπίδος. Ὕψ. 0,09, (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1121).

77. Εἰδώλιον πήλινον εἰκονίζον πίθηκον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων καθήμενον καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν ὤμων πιθηκιδέα. Σύμπλεγμα λίαν φυσικόν, ἀλλὰ κακότεχνον. Ὁ πιθηκιδεὺς φέρει ἴχνη χρώματος κυανοῦ· ὕψ. 0,10. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1122).

78. Εἰδώλιον πήλινον παιδὸς ἱσταμένου ἐπὶ τετραγώνου βάθρου ὕψ. 0,16. Φέρει μόνον ἱμάτιον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ ἐν τῇ ἀνατεταμένῃ δεξιᾷ σταφυλήν (;), πρὸς ἣν ἀτενίζει εὐθύμως. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στέφανον ἐξ ὀπωρῶν καὶ ἀνθέων. Τέχνη οὐχὶ λεπτή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1123).

79. Προσωπὶς πηλίνη γυναικεία μικροῦ μεγέθους. Τὸ στόμα ἠνεῳγμένον, ἡ κόμη ἐπιμελέστατα περὶ τὸ μέτωπον δίχα διατεταγμένη καὶ εἰς κρωβύλον ἀπολήγουσα, δεδεμένη τε διὰ κεκρυφάλου κυανοῦ χρώματος. Φέρει ἄνωθεν δύο ὀπὰς πρὸς ἀνάρτησιν. Λίαν λεπτὴ ἐργασία. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1124).

80. Κεφαλὴ μικρὰ πηλίνου εἰδωλίου. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1125).

81. Κεφαλὴ μικρὰ πηλίνου εἰδωλίου. (Εὑρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1126).

82. Εἰδώλιον πήλινον κυνὸς ἐπὶ τετραγώνου βάσεως, κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1127).

2. Συλλογὴ Ἐρετρίας.

Ἐν τῇ ἐν Ἐρετρίᾳ Συλλογῇ εἰσήχθησαν ἐπιτύμβιοί τινες ἐπιγραφαὶ καὶ μαρμάρινά τινα οὐχὶ λόγου ἄξια ἀρχαῖα, εὑρήματα τῶν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθεισῶν ἐκεῖ ἀνασκαφῶν τάφων. (Ἴδ. σ. 122, 3).

3. Συλλογὴ Τεγέας καὶ Τριπόλεως.

Εἰς τὴν ἐν Τεγέᾳ, παρὰ τὴν παλαιὰν Ἐπισκοπήν, Συλλογὴν εἰσήχθησαν αἱ ἐν ταῖς σκαφικαῖς ἐργασίαις τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6) εὑρεθεῖσαι ἐπιγραφαί· ἄλλα δέ τινα εὑρήματα τῶν αὐτῶν ἐργασιῶν, οὐχὶ ἄξια λόγου, κατετέθησαν εἰς τὴν ἐν Τριπόλει Συλλογήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἐργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει:** Αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει γενόμεναι ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν ἐν αὐτῇ λίθων ἐπερατώθησαν.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως:** Ἡ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γενομένη κατάταξις τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων περατοῦται ἐντὸς βραχέος χρόνου.

3. **Ἐξωραϊσμὸς τοῦ κατὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα χώρου:** Δαπάναις τῆς κυβερνήσεως, ἐξωραΐσθη, κατὰ σχέδιον τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς κ. Κελλενέκ, ὁ κατὰ τὸ Δίπυλον καὶ τὸ ἀρχαῖον νεκροταφεῖον ἀνεσκαμμένος χῶρος. Ἀνεσκάφη, ἐκαθαρίσθη καὶ ἰσοπεδώθη ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν ὁ χῶρος οὗτος καὶ περιετειχίσθη ἐν μέρει διὰ σιδηροῦ κιγκλιδώματος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἐξηκολούθησαν αἱ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πύλης τοῦ Beulé ἀνασκαφαί. Ἐφάνη δὲ ἤδη ὁ βράχος κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος ὑπὸ τὸ καὶ πρότερον ὁρατὸν πολυγωνικὸν ἐκεῖ τεῖχος τὸ ἐγκαρσίως τῆς πύλης τοῦ Beulé καὶ τῶν Προπυλαίων βαῖνον.

Π. Κδδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν **Βουρβᾶ** τύμβου ἐπερατώθη, ἤρξατο δὲ ἀνασκαφὴ ἑτέρου τύμβου ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπὸ τούτου ἀπέχοντος, κειμένου παρὰ τὴν εἰς Μαραθῶνα ἄγουσαν ἁμαξιτὴν ὁδόν, ἐν τῇ θέσει **Πετρέζα**.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσούρᾳ (ἴδ. σ. 122, 3).

Ἕνεκα τοῦ χειμῶνος διεκόπησαν αἱ ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφαί, αἵτινες ἐπαναληφθήσονται τὸ προσεχὲς ἔτος ἅμα τῇ βελτιώσει τοῦ καιροῦ. Τὰ γενόμενα πλαστικὰ εὑρήματα κομισθήσονται ἐνταῦθα.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λακεδαίμονι.

Ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσούντα ἐγένοντο ἀνασκαφαί τινες ἐν Λακεδαίμονι, δι' ὧν ἐξηρευνήθη μι-

κρὸς θολωτὸς τάφος, οἷος καὶ ὁ ἐν Βαφιό, πενιχρὸς τὴν κατασκευὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κτερίσματα, ὧν οὐδὲν ἄξιον λόγου. Ἄλλαι τινὲς γενόμεναι ἔρευναι οὐδὲν ἤνεγκον εἰς φῶς.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιείῳ καὶ ἐν Μεγαρίδι.

Ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιείῳ πρὸς ἀποκάλυψιν ἐκεῖ ἀναφανέντος μεταξὺ τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ παρὰ τὸ Ζάππειον χώρου μεγάλου ῥωμαϊκοῦ οἰκοδομήματος, Γυμνασίου ἴσως. Ἐγένοντο δὲ ὑπ' αὐτῆς καὶ σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Μεγαρίδι πρὸς ἐξερεύνησιν μικροῦ ἱεροῦ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸς δυσμὰς τῶν Μεγάρων κειμένου.

Περὶ τῶν σκαφικῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας γίνεται ὡς γνωστὸν ἑκάστοτε ἐκτενὴς λόγος ἐν τοῖς κατ' ἔτος δημοσιευομένοις Πρακτικοῖς αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Εἰσήχθησαν ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα:

1-40. Συνέχεια ἀρχαίων εὑρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15: σ. 98, 1-10: σ. 115, 1-11: σ. 136, 1-8: σ. 173, 1-12, σ. 213, 1-10. Πρβ. σ. 51,5 καὶ 83, 3), ἤτοι:

1. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 35. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ στήλη ἵδρυται ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, ὑψοῦται δὲ εἰς ἀέτωμα λήγουσα ὑπεράνω τοῦ συνήθους ὁρίου μέχρι τοῦ μαιάνδρου τοῦ περιστέφοντος τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου, καὶ εἶναι κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν πολλῶν. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνδρικὴ (;) μορφὴ ἐλάχιστα σωζομένη [μόνον μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χειρὸς] κρατοῦσα, ὡς φαίνεται, διὰ τῆς ἀριστερᾶς (;) λύραν πρὸ τῆς στήλης. Διὰ τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν

ἐκράτει στέφανον, ὃν ἀπῆρεν ἐκ καλάθου πλήρους τοιούτων στεφάνων καὶ ἀγγείων, τεθειμένου ἐπὶ σκίμποδος κειμένου μεταξὺ τοῦ τάφου καὶ τῆς μορφῆς ταύτης. Δεξιὰ τῆς στήλης κόρη ἐρυθρὸν ἱμάτιον φέρουσα, κρατοῦσα ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν χειρῶν ὑψηλὰ κάνιστρον πλῆρες στεφάνων καὶ ἀγγείων, καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ ἀλάβαστρον, πρὸς τὸν τάφον βαίνουσα. Ἡ γραφὴ εἶνε οὐχὶ λίαν λεπτή, ἐπιμελὴς ὅμως καὶ ἀκριβὴς παρεκκλίνουσα τοῦ συνήθους τύπου τῶν ἐξ Ἐρετρίας ληκύθων, ἔχουσά τι τὸ ἀρχαϊκόν. Ἡ διατήρησις τοῦ ἀγγείου ἐν πολλοῖς οὐχὶ καλή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1142).

2. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,32. Περὶ τὴν κοιλίαν τέσσαρες ἱστάμεναι μορφαί, ὧν αἱ δύο μόνον ἔμπροσθεν ἀμυδρῶς ὁραταὶ ἔτι τυγχάνουσιν· ἐκ τῶν ἑπομένων δύο ἴχνη μόνον σώζονται. Εἰκονίζονται δὲ Ἀμαζόνες· καὶ ἡ πρώτη μὲν τούτων, ἡ καὶ ἀρτιώτερον σωζομένη, ἵσταται κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, τὴν δ' ἀριστερὰν ἐπὶ δόρατος (;) ἐστηριγμένου ἐπὶ καμπυλωτοῦ ἀντικειμένου, βράχου πιθανῶς. Φέρει τὴν συνήθη τῶν Ἀμαζόνων στολήν, βραχὺν ἐρυθρόγγραμμον χιτῶνα, ἐρυθρὰς περισκελίδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν συνήθη Φρύγιον (ἐρυθρὸν) πῖλον. Ὁμοία ταύτῃ ἑτέρα ἀντιμέτωπος κρατοῦσα ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, τὴν παρ' Ἀμαζόσι συνήθη πέλτην. Ὑπεράνω τῆς ἀσπίδος (μεταξὺ τῶν δύο Ἀμαζόνων) ἀνηρτημένος πέλεκυς. Ἐκ τῶν δύο ἑπομένων μορφῶν (Ἀμαζόνων καὶ τούτων), ὡς εἴπομεν, ἐλάχιστα ἴχνη ὑπολείπονται ἔτι. Κύκνος βαίνων πληροῖ τὸ κενὸν τὸ ἀπὸ τῆς τελευταίας εἰς τὴν πρώτην τῶν εἰκονιζομένων μορφῶν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1143).

3. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30. Ἡμιεσβεσμένη παράστασις νεανίου γυμνοῦ βαίνοντος πρὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὑπάρχουσαν νεκρικὴν στήλην (ὀρθογώνιον ἐπὶ βάσεως) καὶ κρατοῦντος διὰ τῶν χειρῶν λευκὴν ταινίαν. Τὸ πρόσωπον ὅλως ἐξηλειμμένον. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1144).

4. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Εἰκονίζονται δύο κόραι κατὰ κρόταφον, ἀντιμέτωποι, ὁμοίαν φέρουσαι περιβολήν, ἤτοι ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μετὰ κρασπέδων ἐρυθρῶν, ὧν ἡ μὲν κρατεῖ ταινίαν, ἡ δὲ ἀλάβαστρον· ὑπεράνω, ἐν τῷ μέσῳ, ἡ ἐπιγραφὴ ΚΑΛΕ. Γραφὴ ἀμυδρῶς πλέον φαινομένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1145).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30 ἔχουσα ἁπλῶς κοσμηματικὰς γραφὰς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων κισσοῦ. Κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1146).

6. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28. Εἰκονίζεται στήλη μετ' ἀετώματος διὰ ταινιῶν (ἐρυθρῶν) κεκοσμημένη καὶ ἀριστερὰ παῖς (;) σωζόμενος μόνον κατὰ τὸ ἄνω τοῦ σώματος καὶ τοὺς πόδας διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν προσδέων (ἢ μᾶλλον συγκρατῶν) ταινίαν περὶ τὴν στήλην, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ κρατῶν κάνιστρον, ἀφ' οὗ κρέμανται ταινίαι ἐρυθραί. Γραφὴ κοινή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1147).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,22. Τάφος, ἴσως τύμβος (;), (δεδηλωμένος διὰ καμπύλης γραμμῆς), ἐφ' οὗ στήλη μεθ' ὑψηλοῦ ἀετώματος καὶ ἀριστερὰ γυνὴ τίλλουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κόμην. Γραφὴ κοινή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1148).

8. Λευκὴ Λήκυθος ὕψ. 0,2?. Παρίσταται ἀνὴρ ἐνδεδυκὼς μακρὸν ἱμάτιον, την δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἔχων, πρὸ στήλης μετ' ἀετώματος κεκοσμημένης ταινίᾳ. Γραφὴ κοινή, ἡμιεσβεσμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1149).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἡ παράστασις ἀμυδρῶς ὁρατή. Στήλη ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον δεδιχασμένον, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς. Ἑκατέρωθεν ταύτης ἀνὰ μία μορφή, ὧν ἡ ἑτέρα κρατεῖ κάνιστρον. Γραφὴ κοινή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1150).

10. Ἀγγεῖον μόνωτον σχήματος ληκύθου ὕψ. 0,15 ἔχον στόμιον ὀλίγον εὐρύ, περὶ τὸν λαιμὸν δὲ σταυροειδῆ ἐρυθρὰ κοσμήματα καὶ ἀνθέμια καὶ κατὰ τὴν κοιλίαν μορφὴν μικρὰν ἱσταμένην φέρουσαν χιτῶνα ἐρυθροῦ βαθέος χρώματος καὶ μέλαν ἱμάτιον. Ἡ βαφὴ τοῦ ἀγγείου ἐν γένει ὑπόλευκος. Κατασκευὴ ἀμελὴς ἀλλ' οὐχὶ συνήθης. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1151).

11. Ἀγγεῖον ἐντελῶς ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1152).

12-17. Πέντε μικρὰ ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος τῶν κοινοτάτων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1153-57).

18. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,33. Ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ πολλαχῶς ἐφθαρμένη σώζει ἔτι τὴν ἑξῆς μελανόμορφον παράστασιν. Ἐν μέσῳ γυνὴ δίαυλον παίζουσα καὶ ἑκατέρωθεν δύο γυμνοὶ ἄνδρες, σατυρικῆς μορφῆς, κρατοῦντες μακρὰς

ῥάβδους (δόρατα ;) Τούτοις ἀκολουθοῦσι κύνες. Γραφὴ ἀρχαϊκή, ἐνιαχοῦ κοσμηματικὰ γράμματα. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1158).

19. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,39. Ἐκ τῆς παραστάσεως οὐδὲν σχεδὸν σώζεται, ἴχνη μόνον (οἱ πόδες) ἀνδρικῆς μορφῆς. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1159)

20. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,32. Σώζεται κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου ἡ ἑξῆς παράστασις: Δύο κατὰ κρόταφον εἰκονισμέναι ἀντιμέτωποι κόραι, ὧν ἡ μὲν φέρει μέλαν, ἡ δὲ ἐρυθρὸν ἱμάτιον ἐπὶ τὸν χιτῶνα. Ἡ ἐρυθρόπεπλος κρατεῖ πυξίδα, ἣν ἑτοιμάζεται νὰ παραλάβῃ ἡ ἑτέρα. Παρὰ τοὺς πόδας κάνιστρον ὑψηλὸν πλῆρες ὀπωρῶν. Ἡ γραφὴ φαίνεται ἐπιμελής, ἀλλ', ὡς εἴρηται, δὲν διατηρεῖται ἅπασα. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1160).

21. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,28. Ἡμιεφθαρμένη παράστασις ἔχουσα ὡς ἑξῆς: ἱππεὺς χλαμύδα φέρων καὶ πέτασον, ἐπὶ ἵππου βαίνοντος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς μὲν κρατεῖ τὰ ἡνία, διὰ τῆς πέραν δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου (ὅλως ἀσυμμέτρως) ἐκτεινομένης δεξιᾶς προσπαθεῖ νὰ λάβῃ λύραν ἀνηρτημένην (;) ἐν τῷ μέσῳ διὰ ταινιῶν. Ἕπεται γυνὴ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον, πρὸς τὸν ἱππέα τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἔχουσα, ἀλλ' ἐξ ἀντιθέτου χωροῦσα. Κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶν ἐξηλειμμένα ἀντικείμενα. Ἡ μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφὴ εἶναι τὸ πλεῖστον ἐξηλειμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1161).

22. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἀριστερὰ ἀνὴρ εὐρὺ ἱμάτιον φέρων περιεστραμμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν κύπτων καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς ταινίαν, ἣν προσφέρει εἰς ἀντιμέτωπον αὐτῷ ἱστάμενον ἄνδρα, κρατοῦντα καὶ τοῦτον ἐν τῇ δεξιᾷ στενοτέρας ταινίας καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ σκεῦος ἐν εἴδει στενοῦ ἀσκοῦ (ἐλαιοφόρον ληκύθιον ;). Ἡ γραφὴ εἶναι μόνον ἐν περιγράμματι, σώζεται δὲ τὸ πλεῖστον καλῶς. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1162).

23. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκὼν χονδροειδὴς γυναικὸς εἰς κάτοπτρον, διὰ τῆς δεξιᾶς κρατούμενον, ὁρώσης, μέλαν ποδῆρες ἱμάτιον ἐνδεδυμένης. Τὸ πρόσωπον, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες λευκοί. Κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1163).

24. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,22. Εἰκὼν ἡμιεφθαρμένη παρι-

στῶσα ἄνδρα φέροντα ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ μαχόμενον πρὸς ἐπιτιθέμενον μέγα πτηνόν (Ἡρακλῆ κατὰ Στυμφαλίδος ὄρνιθος ;). Ἡ μελανόμορφος γραφὴ βεβλαμμένη πολλαχοῦ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1164).

25. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται κατὰ τὸ μέσον μορφὴ γυναικεία ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν δι' ὅλου τοῦ σώματος, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς μακρὰν ταινίαν. Ὄπισθεν τῆς μορφῆς ἀνηρτημέναι ταινίαι. Συνήθης εἰκὼν ἡμιεφθαρμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1165).

26. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Ἐν μέσῳ στήλη ἐπιτυμβία ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, διὰ ταινιῶν κεκοσμημένη· ἑκατέρωθεν ταύτης ἀνὰ μία μορφὴ ἱσταμένη, κρατοῦσα ταινίαν. Ἡ γραφὴ εἶναι ἰσχυρῶς βεβλαμμένη, ἰδίως δὲ αἱ μορφαὶ κατὰ τὸ πρόσωπον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1166).

27. Πυξὶς κυκλοτερὴς ταπεινὴ μετὰ καλύμματος. Περιθέει τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου κόσμημα ἐξ ἀνθεμίων· ἐπὶ τοῦ καλύμματος δὲ τοιοῦτον ἐξ ἀστέρων καὶ στιγμῶν. Κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1167).

28. Πυξὶς ὑψηλοτέρα τῆς προηγουμένης μετὰ καλύμματος, ἄνευ γραφῶν, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1168).

29. Ἀγγεῖον σχήματος ληκύθου μετὰ μικροῦ λαιμοῦ καὶ στομίου εὐρέος ὕψ. 0,32· τὴν κοιλίαν περιθέει ἡ ἑξῆς μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφή : Ἐν τῷ μέσῳ ὁπλίτης διπλοῦν δόρυ κρατῶν καὶ φέρων θώρακα καὶ κράνος, ἑκατέρωθεν τούτου ἀνὰ μία ἱσταμένη λευκοπρόσωπος γυνή, ὄπισθεν δὲ τούτων ἀνὰ εἷς ἀνὴρ κρατῶν δόρυ ὡς ἐν παρατάξει. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξόχως συμμετρική. Ὁ ὁπλίτης εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τὴν δεξιὰ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα, ἥτις προσφέρει αὐτῷ ἀντικείμενόν τι. Ἡ εἰκὼν δὲν διατηρεῖται καλῶς, εἶναι δὲ καὶ ἥκιστα δεξιῶς γεγραμμένη. Τὸ ἀγγεῖον συνεκολλήθη καὶ συνεπληρώθη, εἰς τεμάχια εὑρεθέν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀριθ. 1169).

30. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος τῷ προηγουμένῳ, ἔλασσον, ὕψ. 0,25. Περὶ τὴν κοιλίαν ἡ ἑξῆς μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφή : Κένταυρος ἐν τῷ μέσῳ φεύγων, διωκόμενος ὑπὸ γυμνοῦ τρέχοντος ἀνδρός. Ὁ κένταυρος ὄπισθεν τὸ ἄνω σῶμα ἐστραμμένον ἔχων πρὸς

τὸν διώκοντα, κρατεῖ ἐν ταῖς ὑψουμέναις χερσὶ λίθους χερμαδίους. Ἑκατέρωθεν τὴν σκηνὴν κλείει ἀνὰ εἷς ἱστάμενος δορυφόρος ἀνήρ. Ἡ γραφὴ εἶναι συμμετρική, ἀλλ' ἀδεξίως γεγραμμένη ἢ μᾶλλον ἀμελῶς, διότι μέρος ταύτης, οἷον ὁ ἵππος, ἐν τῷ κενταύρῳ, εἶναι κάλλιστα σχετικῶς πεποιημένος· διατήρησις μετρία. (Εὑρετ. Γεν. ἀρ. 1170).

31. Μέλαινα λήκυθος ὕψ. 0,38, ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἐρυθρόμορφον γραφήν: Στήλη ἢ μᾶλλον στύλος δωρικοῦ ῥυθμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱδρυμένος ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἄβακος εἶδος ἀνθεμίου, (λίαν παράδοξον, ὁμοιάζον μᾶλλον μὲ κλάδον) καὶ δεξιὰ μὲν τούτου κόρη ποδήρη χιτῶνα φέρουσα μετὰ διπλοϊδίου, ἐζωσμένον, κρατοῦσα ταινίας ἴσως, ἀριστερὰ δὲ ἀνὴρ μακρόν, τὸ σῶμα ἅπαν καλύπτον, ἱμάτιον φέρων, τὸν δεξιὸν πόδα ἔχων ἤδη ἐπὶ τῆς κατωτέρας βαθμίδος τοῦ τάφου. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελῶς πεποιημένη, τὰ πρόσωπα, ἰδίως τῶν μορφῶν ἐξαίρετα, διατηρεῖται δὲ ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1171).

32. Μέλαινα λήκυθος ὕψ. 0,30, φέρουσα τὴν δὲ τὴν ἐρυθρόμορφον γραφήν: Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σχεδὸν κείμενος ἀνὴρ προβεβηκυίας ἡλικίας ἐνδεδυμένος βραχὺ ἔνδυμα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου δορὰν ἔχων, ἐφ' ἧς καὶ κεῖται, τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείδων, ὅπως ἀνεγείρῃ τὸ σῶμα. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στικτὸν κάλυμμα (σκοῦφον), τὴν δεξιὰν ὑψωμένην ἔχων κρατοῦσαν ξίφος, ὅπερ προτείνει κατὰ ἑτέρου ἀνδρὸς ἱσταμένου τούτου, φέροντος ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' οὗ καὶ διατρυπᾷ τὸ στῆθος τοῦ κατακειμένου. Ὁ ἐπιτιθέμενος φέρει ὅμοιον ἔνδυμα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κράνος, ἴσως δὲ καὶ θώρακα (διότι δὲν διακρίνεται τοῦτο καλῶς). Ἡ παράστασις πιθανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν φόνον τοῦ Δόλωνος (;). (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1172).

33. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,24. Εἰκονίζεται νεανίας γυμνός, κατὰ κρόταφον ἱστάμενος, κρατῶν ἐπὶ τῶν προτεταμένων βραχιόνων μέγαν πέπλον πολυτελῆ, ἔχοντα ἐπὶ τῶν ἐλασσόνων πλευρῶν κράσπεδον κεντητόν. Ὄπισθεν τοῦ νεανίου εἰκονίζεται ποιμενικὴ ῥάβδος ὀζώδης, πρὸς τὰ ἄνω καμπυλωτή. Ὑπεράνω τοῦ πέπλου φαίνονται δυσδιακρίτως γεγραμμένα μικρά τινα ἀντικείμενα. Ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου φέροντος τὸν πέπλον ὁμοιάζει τῇ ἐπὶ

τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος παρεμφερεῖ τῆς παραδόσεως τοῦ πέπλου. Ἡ γραφὴ εἶναι λίαν ἐπιμελής, ἔν τισιν ὅμως βεβλαμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1173).

34. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται Νίκη μετ' ἀναπεπταμένων πτερύγων σπένδουσα πρὸ βωμοῦ. Ἡ γραφὴ κοινὴ καὶ κακῶς διατηρουμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1174).

35. Μικρὸν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης ὕψ. 0,13 ἐρυθρόμορφον. Ἔμπροσθεν τῆς κοιλίας, ὑπὸ κόσμημα ἐκ κισσοῦ περιθέον τὸν λαιμόν, εἰκονίζονται δύο παῖδες, ἱμάτια φέροντες, παίζοντες πρὸς ἀλέκτορας. Ὁ ἕτερος τούτων κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν πτηνόν. Ὑπὸ τὸ στόμιον ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα: ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ. Ἡ γραφὴ εἶναι χαρίεσσα καὶ λεπτή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1175).

36. Θυμιατήριον ἐκ πηλοῦ ὑψηλὸν ὕψ. 0,19 μετὰ διατρήτου καλύμματος ἐρυθροῦ, ἄνευ κοσμημάτων. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1176).

37. Μικρὸν ἀγγεῖον μόνωτον ἐρυθρόμορφον, ἔχον κατὰ τὴν κοιλίαν εἰκόνα φαλακροῦ Παπο σειληνοῦ βαίνοντος βραδέως καὶ ἐρειδομένου τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου, κατὰ τὸ ἔθος τῶν γερόντων. Τὸ σῶμά του εἶναι λάσιον μετὰ λευκῶν στιγμάτων· ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον λευκά. Εἰκὼν ὡραία καὶ ἔντεχνος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1177).

38. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,24 ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ συμπεπληρωμένη. Εἰκόνα ἔχει ἱπταμένης Νίκης σπενδούσης πρὸ βωμοῦ φλέγοντος· λίαν ἐφθαρμένη γραφή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1178).

39. Μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,26. Εἰκονίζεται ἐπὶ τεθρίππου ἅρματος γυνὴ ἡνιοχοῦσα· παρ' αὐτῇ ἱσταμένη ἑτέρα κρατοῦσα λύραν. Πρὸ τῶν ἵππων ἑτέρα γυνὴ καθημένη ἐπὶ ὀκλαδίου θρόνου. Γραφὴ ἀρχαϊκή, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1179).

40. Ἡμίλευκος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἡ εἰκὼν περιθέει ἅπασαν σχεδὸν τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου ἐν συμμετρίᾳ αἰσθητῇ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ μὲν εἰκονίζεται ὑψηλὸς φοῖνιξ, οὗ τὰ φύλλα ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ κοσμηματικοῦ μαιάνδρου τοῦ ὑπὸ τὸν λαιμόν. Ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ φοίνικος εἰκονίζεται προσδεδεμένη αἰθίοψ γυμνὴ γυνὴ χερσί τε καὶ ποσίν. Ὄπισθεν αὐτῆς παρίσταται Σάτυρος διὰ τῆς δεξιᾶς ὑψηλὰ κρατῶν μάστιγα ἕτοιμον νὰ καταπέσῃ

ἐπὶ τοῦ θύματος, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ σφιγκτῶς τὰ σχοινία, δι' ὧν αἱ χεῖρες προσδεδεμέναι εἰσίν. Ὄπισθεν τούτου ἕτερος Σάτυρος κρατῶν ὑψηλὰ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὑπερμέγεθες ῥόπαλον (ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς κώπην ἢ μάχαιραν;) καὶ τοῦτο πρὸς τιμωρίαν τῆς μαστιγουμένης γυναικός. Ἔμπροσθεν ταύτης δύο ἕτεροι Σάτυροι, ὧν ὁ μὲν ὄρθιος κρατεῖ ὑπερμεγέθη πυράγραν, δι' ἧς πειρᾶται νὰ λάβῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ θύματος, ὁ δ' ἕτερος ὀκλάζων παρὰ τὸν ἱστάμενον κρατῶν δᾷδα ἀνημμένην προσπαθεῖ νὰ καύσῃ τὸ ἐξέχον καὶ ἀηδῶς καταπίπτον στῆθος τῆς γυναικός, ἀπτόμενος τῶν μελῶν τῇ δεξιᾷ. Ὄπισθεν τούτων τὴν εἰκόνα κλείων δεξιᾷ εἰκονίζεται ἀντωπὸς ἱστάμενος Σάτυρος, γέρων οὗτος μεθ' ὑψηλῶν ὤτων, ἐρειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Ἵσταται δὲ μελαγχολικός, ὡσεὶ ἀποδοκιμάζων τὰ γιγνόμενα τῇ γυναικὶ μαρτύρια. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκή, ἥκιστα ὅμως λεπτή. Διατηρεῖται καλῶς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1180).

41. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν ὕψ. 0,09. Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη ἐπὶ τετραγώνου βάσεως ἐνδεδυκυῖα ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἔξωμον. Ὑψοῖ τὸν δεξιὸν βραχίονα, διὰ τῆς χειρὸς κρατῶν ὑψηλὰ ἀντικείμενόν τι ἀπολεσθέν. Ἐν τῇ καθειμένῃ ἀριστερᾷ κρατεῖ τόξον, ἐξ οὗ φανερὸν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον παριστᾷ Ἀρτέμιδα. Τὸ ἔργον εἶναι ἥκιστα λεπτότεχνον, ἰδίᾳ δὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ εἶναι ὅλως χειρωνακτικῶς εἰργασμένον. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς παρὰ τὸ Παρθένιον (ἴδ. σ. 154 ἀρ. 6) τῆς Ἀρκαδίας. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1138).

42-44. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 42—44 εὑρεθέντα ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας, διὰ τοῦ ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάη, ἐνεργηθείσαις ἐν Ἀντικυθήροις ἀποπειρατηρίοις ἀνασκαφαῖς, ἤτοι:

42 Βάθρον τετράγωνον ἐκ πώρου λίθου μῆκ. 0,60, πλ. 0,50, ὕψ. 0,25, φέρον ἐπιγραφήν:

Αριστομενης Αριστομηδους
Θετταλος ἐκ Φερων
Νικων Κηφισοδωρο[υ] Αθηναιος
Απολλ[ω]νι Αιγιλει [α]νεθηκαν

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1139).

43. Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἐκ λευκοῦ λίθου ἀκέφαλον ὕψ. 1,00μ. Τὸ

ἄγαλμα τοῦτο παριστᾷ προφανῶς τὸν κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα ὅστις ἱδρύετο πιθανώτατα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω περιγεγραμμένου βάθρου, μεσολαβούσης πλίνθου ἀπολεσθείσης. Ἐνδεδυμένον εἶναι ποδήρη χιτῶνα ἐζωσμένον ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστούς. Ὄπισθεν καταπίπτει ἱμάτιον. Ἡ κεφαλὴ ἐλλείπει, ἔνθετος οὖσα, ἐπίσης ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς μασχάλης. Βεβαίως ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκράτει τὸ πλῆκτρον, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ λύραν συγκρατουμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τέχνη τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἑλληνικῶν χρόνων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1140).

44. Στήλη ἐπιτυμβία ἐξ ἐγχωρίου σκληροῦ λίθου ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα ὕψ. 0,85, πλ. 0,35. Εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ γυνὴ ἀντωπὸς ἐνδεδυκυῖα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν κνημῶν καταλεῖπον μόνον τὸ δεξιὸν στῆθος ἀσκεπές. Παρὰ τὴν γυναῖκα, κατὰ τὸ δεξιὸν αὐτῆς, ἀνάγλυπτος στήλη ὀρθογωνίου σχήματος ἔχουσα βάσιν καὶ κιονόκρανον ἁπλοῦν ἐξικνουμένη μέχρι που τῆς ὀσφύος τῆς γυναικός. Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἐπακουμβᾷ ἡ γυνὴ τὴν δεξιὰν αὐτῆς κρατοῦσαν ὑπὸ τὸν καρπὸν ἀντικείμενόν τι κυκλικόν, ὡσεὶ κύλινδρον χειρογράφου. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς συγκρατεῖ τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸ στῆθος. Ὑπεράνω τῆς γυναικὸς ἡ ἐπιγραφή:

Φιλιννα Ευπολεμου
Μυνδια

γράμμασι Ῥωμ. χρόνων. Ἡ ἐργασία τοῦ ἀναγλύφου δεικνύει τοὺς αὐτοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἥκιστα λεπτὴ οὖσα, ἴσως καὶ ἕνεκα τῆς σκληρότητος τοῦ λίθου δυσκατεργάστου φυσικῶς ὄντος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1141).

45-55. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀρ. 45—55 προερχόμενα ἐκ δωρεᾶς, περὶ ἧς ἴδε Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1181, ἤτοι:

45. Κύλιξ ἐρυθρόμορφος διαμέτρου 0,21. Ἡ ἐν τῷ κοιλώματι ἐσωτερικῶς εἰκὼν αὐτῆς ἐμπλαισιοῦται ἐν περιφερικῷ κοσμήματι μαιάνδρου. Εἰκονίζεται δὲ ἐντὸς νεανίας ἁπλοῦν ἱμάτιον φέρων, καλύπτον τὸ σῶμα ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ στηθους μετὰ τοῦ βραχίονος, βαίνων ἧμᾶλλον ἀφικόμενος ἤδη πρὸ βωμοῦ, ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, ἵνα σπείσῃ. Κρατεῖ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ὑπεράνω τοῦ βωμοῦ οἰνοχόην, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ κύλικα περὶ τὰ χείλη τῆς ὁποίας ἀναγινώσκονται

τὰ γράμματα: ΟΔΟRΙ. Ἡ γυμνὴ κόμη τοῦ νεανίου εἶναι κατὰ σχῆμα περὶ τὸ μέτωπον διατεταγμένη καὶ περὶ τὸν αὐχένα· τὸ πρόσωπον ἐξόχως ἐπιτυχὲς ἐκφράζει τὴν προσοχὴν τοῦ νεανίου ἐπὶ τὸ ἔργον, κύκλῳ ἡ ἐπιγραφή:

Καλος Αθενοδοτος

Ἡ ὀπισθία κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀγγείου διαιρεῖται διὰ τῆς ἑκατέρωθεν λαβῆς εἰς δύο διαφόρους εἰκόνας, παριστώσας ἄθλους τῶν δύο μυθολογικῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος: Ἡρακλέους καὶ Θησέως. Καὶ ἐν τῇ μιᾷ μὲν τῶν εἰκόνων παρίσταται σύμπλεγμα δύο γυμνῶν ἀνδρῶν ἐν φοβερᾷ πάλῃ. Τούτων ὁ εἷς (ὁ Ἡρακλῆς), κεκυρτωμένος τὸ σῶμα καὶ ὀκλάζων, ἔχει συλλάβει τὸν ἐχθρόν, πεπτωκότα ἤδη καὶ ἡττημένον, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν συσφίγγων αὐτὸν πρὸς τὸ στῆθος οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἐχθροῦ ἀνυψοῦντος οὕτω ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν ἕνεκα τῆς κάτωθεν πιέσεως. Αἱ κινήσεις τοῦ σώματος τοῦ ἡττημένου, ἡ ἀνύψωσις τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, ἡ κάμψις τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος, ἐκφράζουσι ψυχολογικώτατα τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἐχθροῦ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀθλητικῆς δυνάμεως τοῦ Ἡρακλέους· ἀπέλπιδα ἀντίστασιν. ὀδύνην μᾶλλον ἐκφράζει καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡττημένου. Ὄπισθεν τοῦ Ἡρακλέους φαίνονται τὸ ὀζῶδες αὐτοῦ ῥόπαλον καὶ ἡ φαρέτρα μετὰ τοῦ τόξου ἀποτεθειμένα, ὡσεὶ ἀπαξιώσαντος τούτου νὰ ποιήσηται αὐτῶν χρῆσιν. Κατὰ τὰ κενὰ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: ***Καλος Αθενοδοτος***, γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ μέλανος χρώματος διὰ τοιούτου ὑπερύθρου.

Ἡ ἑτέρα τῶν εἰκόνων παριστᾷ ἄνδρα (τὸν Θησέα) γυμνόν, ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ, διώκοντα πελώριον γυμνὸν ἄνδρα. Ὁ Θησεὺς βαίνων μεγάλοις βήμασι εὑρίσκεται ὑπεράνω τοῦ κύπτοντος ἐχθροῦ, κρατῶν μέγαν πέλεκυν ἐν τῇ δεξιᾷ ἕτοιμον νὰ ἀνυψωθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ἀριστερὰν προτείνων ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ. Ὁ ἀντίπαλος ἔχων ἤδη ὑπὸ τὸ δεξιὸν στέρνον αἱματόεσαν πληγὴν κάμπτει τὸ ἀριστερὸν γόνυ ἐπὶ κορμοῦ (;) δένδρου διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδόμενος, εἰκονίζεται δ' ἔντρομος πρὸς τὸν Θησέα τὴν κεφαλὴν στρέφων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ὡσεὶ ἔλεος ἐξαιτούμενος. Ὄπι-

σθεν τοῦ Θησέως ἀνηρτημένον ξίφος καὶ ἱμάτιον· ὑπεράνω δὲ τοῦ ἐχθροῦ ὡσεὶ πῖλος (;) Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Θησέως ἡ ἐπιγραφή: *Καλος*. Τὸ ἀγγεῖον καὶ ἡ γραφὴ εἰσὶν ὑπὸ ἐξόχου τεχνίτου πεποιημένα· διατηροῦνται δὲ ἐντελῶς ἀβλαβῆ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1181).

46. Μελανόμορφον ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης ὕψ. 0,21. Ἔμπροσθεν ὡς ἐν πλαισίῳ ἐπὶ ἐρυθρᾶς βάσεως (τοῦ ὅλου ἀγγείου μέλανος ὄντος) ἡ ἑξῆς γραφή: ἵππος φέρων ἡνία καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἱστάμενος ἀνὴρ κρατῶν δόρυ καὶ ἀσπίδα (;)· προηγεῖται τούτων ἕτερος ἀνὴρ ἐν πανοπλίᾳ (φέρων θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ). Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελὴς καὶ κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1182).

47. Μικρὸν ἀγγεῖον, ληκύθιον, μελανόμορφον, ἔχον κοινὴν γραφὴν συμποσίου· ἐπὶ κλίνης κάθηνται δύο ἢ τρεῖς μορφαί, ὧν ἡ πρώτη κρατεῖ κέρας. Ἑκατέρωθεν τῆς κλίνης ἀνὰ εἷς Σάτυρος χειρονομῶν. Ἡ γραφὴ κοσμεῖται κισσῷ, εἶναι δὲ δυσδιάκριτος, ἅτε ἀμελῶς πεποιημένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1183).

48. Ἀγγεῖον ὁμοίου τῷ προηγουμένῳ σχήματος μελανόμορφον. Εἰκονίζεται ἀνὴρ ἐμπηγνύων μάχαιραν εἰς τὸν αὐχένα ταύρου κύπτοντος ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν. Ἑκατέρωθεν ἀνὰ εἷς ἀνὴρ κρατῶν διπλοῦν δόρυ. Ἡ γραφὴ κοσμεῖται κισσῷ, εἶναι δὲ τῶν κοινῶν χειροναχτικῶν. (Εὑρετ. Γεν Ἐφορ. 1184).

49. Ἀγγεῖον μόνωτον, οἰνοχόη εὐρεῖα τὴν βάσιν ἔχουσα γραφὰς ζώων (λεόντων, ταύρων καὶ πτηνῶν) καὶ ἄλλας κοσμηματικὰς γραφάς. Τῶν καλουμένων Κορινθιακῶν. Κοινόν, ἀλλὰ καλῆς διατηρήσεως. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1185).

50. Ἀγγεῖον μόνωτον μετὰ στενοῦ λαιμοῦ καὶ πεπιεσμένης κοιλίας. Λευκὸν ἅπαν, ἔχον κοσμήματα ἐρυθρᾶ ἐκ κλάδων καὶ στεφάνων καὶ ταινιῶν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1186).

51. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,24. Ἔχει μόνον εἰκόνα νεανίου ἱμάτιον φέροντος, ἐκτείνοντος τὴν δεξιάν. Ἡ πρὸ αὐτοῦ στήλη εἶνε σχεδὸν ἀφανὴς ἐκ φθορᾶς. Ἐπίσης ἀφανὴς σχεδὸν εἶνε καὶ ἡ ἀριστερὰ τῆς στήλης ἑτέρα μορφή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1187).

52. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,09 εἰκονίζον τὸν λεγόμενον ἐφεδρισμόν, μορφὴν δηλ. φέρουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων ἑτέραν. Τὸ εἰδώλιον εἶνε ἄτεχνον, ἀλλ' ἔχει τι τὸ μὴ κοινόν, τὸ τερατῶδες μᾶλλον τοῦ ὁποίου μόνον εἰκὼν δυνατὸν νὰ δώσῃ ἰδέαν· ἔχει δὲ ὄπι-

σθεν ἐξοχὴν ἔνθετον ἐκ πηλοῦ, δι' ὃν τὸ ἄθυρμα μεταβάλλεται εἰς σύριγγα (!) πιθανώτατα κίβδηλον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1188).

53. Χαλκοῦν Αἰγυπτιακὸν ἀγαλμάτιον ὕψ. 0,16. Εἰκονίζει γυναικείαν μορφὴν καθημένην καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσανμικρὸν παιδίον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1191).

54. Εἰδώλιον πήλινον (ὕψ. 0,15) παριστῶν Πᾶνα κρατοῦντα φόρμιγγα, κοινὸν καὶ ἄτεχνον. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1189).

55. Λύχνος πήλινος εἰς σχῆμα δύω ποδῶν συγκεκολλημένων καὶ ὑποδεδημένων (ἐλλείπει τὸ στόμιον ἔνθα ἡ θρυαλλίς). (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1190).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἀνασκαφαὶ καὶ ἔρευναι ἐν Αἰγιλέᾳ (Ἀντικυθήροις).

Τὰ Ἀντικύθηρα κεῖνται ὡς γνωστὸν εἰς ἴσην περίπου ἀπόστασιν μεταξὺ Κυθήρων καὶ Κρήτης, βορειοδυτικῶς μὲν ταύτης νοτιοανατολικῶς δὲ ἐκείνων. Τὸ πάλαι ἐκαλοῦντο Αἰγιλία [1]). (Πλουτ. Κλεο. 31), ἀλλὰ καὶ κατὰ πληθυντικόν: Αἰγιλίαι [2]) (Πλουτ. Κλεο. 32). Παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντίῳ ὑπὸ τὴν λέξιν «Αἰγιαλία» ἀπαντᾷ: Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου: Αἴγιλα. Ὁ οἰκήτωρ Αἰγύλιος ὡς Κυθήριος κτλ. Ἡ ὀνο-

(1) Ἐν ταῖς σημειώσεσι τοῦ Κοραῆ εὑρίσκομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὰ ἑξῆς: Αἰγιλίαν] ἐξ ΗΔ, ΑΤ Αἰγιαλίαν, ἔστι δὲ νῆσος ἡ Αἰγυλία ἢ Αἰγιλλία, μετὰ τὰ Κύθηρα πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης κειμένη. Ἡ δὲ Αἰγιαλία ἑτέρα νῆσός ἐστι πρὸ τῆς Αἰτωλίας κειμένη, ὥς φησι Πλίνιος (Δ, 12). Ὁ δὲ περιηγητὴς Διονύσιος (στιχ. 499) Αἴγυλαν διὰ τοῦ ῦ καὶ τρισσυλλάβως τὴν Αἰγιλίαν ὀνομάζει.

(2) «Αἰγιλίαι ἔστι γὰρ νῆσος ἡ αὐτὴ ἣν καὶ ἀνωτέρω Αἰγιλίαν (ἀντὶ τοῦ Αἰγιαλίαν) γραπτέον εἶναι εἰρήκαμεν. Ἐνήλλαξε δὲ τὸν ἀριθμόν, κατὰ τὸ Θήβη καὶ Θῆβαι, Πλάταια καὶ Πλαταιάι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.» Ἔνθ. ἀνωτ.

μασία τῆς νήσου ἔσχε καὶ ἄλλας ἐκδοχὰς ὡς δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων, οἷον Αἰγιαλία καὶ Αἰγιλλία ἀλλὰ καὶ Αἴγυλα καὶ Αἴγιλα καὶ Αἰγιάλεια. Τούτων ὅμως ἁπάντων τὸ Αἰγιλία φαίνεται τὸ ἐπικρατοῦν, ἅτε βεβαιούμενον τὰ νῦν ἐξ ἐπιγραφῆς κατωτέρω δημοσιευομένης. Τὰ νῦν οἱ κάτοικοι ὀνομάζουσι τὴν νῆσον «Σιγιλιὸ» προφανῶς κατὰ παραφθορὰν τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος.

Ἡ μικρὰ αὕτη νῆσος, ἡ παρὰ ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν οὐχὶ ἱκανῆς μνείας τυχοῦσα, διετέλεσε κατὰ τοὺς νεωτέρους μάλιστα χρόνους ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν ὅλως ἀνεξερεύνητος. Οὐδεὶς σχεδὸν γινώσκει ὅτι ἐν τῇ παρηγκωνισμένῃ ἐκείνῃ νήσῳ ὑπάρχουσι λείψανα τοῦ παλαιοῦ κόσμου παντάπασιν οὐχὶ καταφρονητέα.

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ἀνεύρεσις ἀγάλματος (ἀκεφάλου) ἐν ἰδιωτικῷ ἀγρῷ προὐκάλεσε τὴν ἀποστολήν μου εἰς Κύθηρα ἔνθα τοῦτο εἶχε μεταφερθῇ διαταγῇ τῆς Γεν. Ἐφορείας. Ἡ ἐξέτασις τούτου μὲ εἵλκυσεν εἰς ἔρευναν τοῦ μέρους ἔνθα ἀνευρέθη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μάλιστα τῆς εὑρέσεως καὶ τῆς κεφαλῆς. Ἡ διαταγὴ ἐδόθη μοι τηλεγραφικῶς ἵνα μεταβὰς ἐκεῖσε ποιήσωμαι μικρὰς ἀνασκαφικὰς ἐρεύνας (πρβ. σ. 171 ἀρ. 6).

Ἡ νῆσος ἀπέχει τῶν Κυθήρων 4 - 5 ὥρας οὐρίου πνέοντος ἀνέμου, εἶναι δὲ τὰ μάλιστα ὀρεινὴ καὶ ἀλίμενος. Ἐλάχιστον σχετικῶς μέρος ταύτης εἶνε καλλιεργήσιμον, δι' ὃ καὶ ὀλίγιστοι (80 οἰκογένειαι περίπου) εἶνε οἱ κάτοικοι ταύτης. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἔμεινεν ἔρημος· ἐν τῇ ἀρχαιότητι δὲ κατῳκεῖτο ὑπὸ οὐχὶ πλειόνων ἢ τὰ νῦν κατοίκων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ διὰ τείχους, σωζομένου πολλαχοῦ ἔτι, περικλειομένου. Ἡ σημερινὴ κώμη, ἡ πρωτεύουσα οὕτως εἰπεῖν (Ποταμός), δὲν κεῖται ἔνθα καὶ ἡ ἀρχαία· ἀπέχει ταύτης εἰς ἀπόστασιν μιλίου καὶ πλέον. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο ἐπὶ ὀρεινῆς κλιτύος, ἧς ἡ κορυφή, διὰ πυργίσκων ὠχυρωμένη, ἐχρησίμευεν εἰς φρούριον εἰς τὴν ὑποκειμένην πόλιν, ἧς τὸ τεῖχος, ἰσοδομικὸν καὶ ἐντεχνώτατον σώζεται, ὡς εἴπομεν, πολλαχοῦ ἔτι εἰς ὕψος 3 καὶ 4 μέτρων οὕτως, ὥστε παρακολουθεῖ τις τὴν συνέχειαν τούτου ἀκριβέστατα περὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον. Ἡ κατασκευὴ τοιούτου τείχους εἰς νησίδριον ἄσημον καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μόλις μνείας τυχόν, φαίνεταί μοι λίαν παράδοξος. Φαίνεται ὅμως ὅτι

ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς αὐτοῦ θέσεως ἐγένετο χρήσιμον κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε θὰ ὑπέστη τὰς τύχας τῶν Κυθήρων, ἅτινα κατὰ Θουκυδ. (4, 53) ὑπετάγησαν ὑπὸ τῶν τριῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν: Νικίου, Νικοστράτου καὶ Αὐτοκλέους, ἐκδιωξάντων τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὴν νῆσον «ἦν γὰρ αὐτοῖς τῶν τε ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Λιβύης ὁλκάδων προσβολή, καὶ λησταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης, ᾗπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι· πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος» [1]). Φανερὸν εἶνε ὅτι ἐὰν εἰς τὰ Κύθηρα ἀπεδίδετο τοιαύτη τοπογραφικὴ σπουδαιότης, ἐκστρατείαν ὅλην προκαλέσασα, ὤφειλε πάντως, ὁμοία ν' ἀποδίδωται καὶ εἰς τὴν Αἰγιλίαν τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κρητικοῦ πελάγους καὶ οὐ πόρρω τῶν Κυθήρων κειμένην. Πιθανῶς λοιπὸν κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὠχυρώθη ἡ πόλις περιτειχισθεῖσα, ὡς καὶ ἐν Κυθήροις ἐγένετο. Τοῦτο δὲ μαρτυροῦσι τὰ σωζόμενα τείχη διὰ τῆς κατασκευῆς των, διότι ἀδύνατον εἶνε τοιαύτης κατασκευῆς τείχη νὰ ἐγένοντο ἐπὶ Κλεομένους, ὅτε δηλ. οὗτος (κατὰ Πλούταρχον ἔνθ. ἀνωτ.) εἰς Κυρήνην πλέων κατέσχε τὴν νῆσον. Ἑτέρα ἐπιδρομὴ εἰς τείχισιν ἀναγκάσασα οὐδαμοῦ μνημονεύεται. Ἐκ τῆς ἀρχαίας δὲ πόλεως οὐδὲν σώζεται ὁρατὸν λείψανον ἐκτὸς τῶν τειχῶν. Κάτωθεν τούτων καὶ ὑπὸ τὴν κλιτύν, ἐφ' ἧς ἡ πόλις, σχηματίζεται μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ ἀντικειμένου ὄρους ποταμός, χείμαρρος μᾶλλον ξηρὸς τὸ θέρος, ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τὸ στενὸν τοῦτο μέρος, ἔνθα σχηματίζεται ὁρμίσκος, ἐχρησίμευεν ὡς λιμὴν τῆς παλαιᾶς πόλεως ἅτε ὑπερκειμένης. Πλησίον τῆς θαλάσσης ὑπάρχει δεξιᾷ τοῦ χειμάρρου, μικρόν τι τετράγωνον, τὰ νῦν ἀγρός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρέθη κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδιοκτήτου τὸ ἄγαλμα, περὶ οὗ ἀνωτέρω, κατὰ τυχαίαν τοῦ ἀγροῦ σκαφήν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἱκανὴ ἐπίχωσις ἕνεκα τῆς λεπτότητος τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ βραχώδους αὐτοῦ ἡ δι' ἀνασκαφῆς ἔρευνα τοῦ μέρους ἐκείνου δὲν παρέσχε μοι δυσχερείας. Ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἀνασκαφῶν ἀπεκαλύφθη στρῶμα ἐκ ψηφοθετήματος,

(1) Γνωστὸν εἶνε ἄλλως τὸ ἀνέκδοτον τὸ ὑπὸ Ἡροδ. VII, 235 μνημονευόμενον περὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ὁ Χίλων ἀπέδιδεν εἰς τὴν νῆσον ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Λακωνικήν.

ἀποτελουμένου ἐκ τετραγώνων καὶ κύκλων συνηρμοσμένων διὰ λεπτοῦ ἐλάσματος μολύβδου.

Περαιτέρω ἀπεκαλύφθησαν λείψανα τείχων μετ' ἐπικονιάματος. Προφανῶς τὸ ἀνακαλυπτόμενον οἰκοδόμημα ἦν Ῥωμαϊκόν, ἰδιωτική τις οἰκοδομὴ πιθανῶς. Η πρόοδος ὅμως τῶν ἀνασκαφῶν ἤγαγεν εἰς φῶς λίθον ἐνεπίγραφον ὅστις ἱκανὸν ἐπέχυσε φῶς ὡς πρὸς τὰ ἀναζητούμενα. Ὁ λίθος ἦν ἐκ πώρου τετράγωνος μήκους 0,60, πλ. 0,50 καὶ ὕψ. 0,25, ἔφερε δὲ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μειζόνων πλευρῶν αὐτοῦ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν, ἥτις καὶ ἐβεβαίου, τὸ ἄλλως τε φανερόν, ὅτι ὁ λίθος ἐχρησίμευεν ὡς βάθρον ἀγάλματος :

Ἀριστομένης Ἀριστομήδους
Θετταλὸς ἐκ Φερῶν
Νίκων Κιφησοδώρο[υ] Ἀθηναῖος
Ἀπόλλ[ω]νι Αἰγιλεῖ [α]νέθηκαν.

Ὅτι τὸ βάθρον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ ἀνευρεθὲν ἄγαλμα δυνάμεθα, εἰς τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως καὶ εἰς τὰς διαστάσεις τοῦ λίθου ἀποβλέποντες, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ νὰ ἀποδεχθῶμεν. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ θὰ προέρχεται ἐκ τῆς Δ' ἢ τοὐλάχιστον ἐκ τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος· ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους δύναται ν' ἀναχθῇ καὶ τὸ ἄγαλμα κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας αὐτοῦ. Παριστᾷ δὲ τοῦτο ἄνδρα ποδήρη φέροντα χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένον ὑπὸ τὰ στέρνα καὶ ἔχει συμφυᾶ βάσιν, ἔμβολον μᾶλλον ὅπερ ἐνετίθετο ἐπὶ πλίνθου (μὴ εὑρεθείσης) ἥτις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐνεπιγράφου βάθρου φέροντος ἀνάλογον πρὸς τοῦτο ἐσοχήν. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἐλαφρῶς τοῦ δεξιοῦ καμπτομένου. Ὄπισθεν, ἀπὸ τῶν ὤμων πίπτον, διακρίνεται ἱμάτιον μέχρι τῶν κνημῶν ἐξικνούμενον. Ἡ κεφαλὴ ἐλλείπει, ἔνθετος οὖσα (ἀτυχῶς δὲν ἀνευρέθη) ἐπίσης ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Καὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς ὁ ἐξετάζων αὐτὸ θὰ ἐσκέπτετο εἰς κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα· ἡ ἐπιγραφὴ δὲ ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο. Ὁ Ἀπόλλων ἐκράτει τὴν λύραν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ πλῆκτρον. Τὸ ἄγαλμα μετὰ τοῦ βάθρου μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθη ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ. (Ἴδ. σ. 233, 42 καὶ 43).

Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ βάθρου ἤγαγέ με εἰς ἐξερεύνησιν μείζονος χώ-

ρου πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἰδίᾳ πρὸς ἀποκάλυψιν ἱεροῦ ἢ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰγιλέως ὃν ἡ ἐπιγραφὴ ἐγνώριζέ μοι. Καὶ ὄντως μετὰ σκαφὴν οὐχὶ ἐπίπονον, ὑπὸ ἐπίχωσιν ἡμίσεος μόλις μέτρου, ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος ἑλληνικῶν χρόνων, κείμενα τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω μνημονευόμενον ψηφοθέτημα. Ἡ μία ἀποκαλυφθεῖσα πλευρὰ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ἔχει μῆκος δώδεκα μέτρων καὶ εἶνε κατασκευασμένη ἐξ ἐγχωρίων ὀρθογωνίων λίθων κατὰ τὸ ἰσοδομικὸν σύστημα τεθειμένων καὶ ἀλλήλοις γόμφοις συνδεδεμένων. Ἀπεκαλύφθησαν δὲ καὶ παραπλεύρως ἀνὰ εἷς τοῖχος, οἵτινες ἀποτελοῦσιν, ὡς φαίνεται, τὰς δύο πλαγίας πλευρὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Ἀρχιτεκτονικόν τι μέλος δὲν εὑρέθη, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ἀποκαλυφθὲν τοῦτο οἰκοδόμημα καὶ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὕρεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ τῆς ἐπιγραφῆς ὁρίζουσιν ἡμῖν τὴν θέσιν ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰγιλέως.

Τὸ σπουδαῖον τῶν ἐρευνῶν τούτων, αἵτινες ἁπλῶς ἀποπειρατήριοι οὖσαι, δέον νὰ ἐξακολουθήσωσι συστηματικαὶ ἐν προσεχεῖ μέλλοντι, εἶνε ἡ γνῶσις περὶ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Αἰγιλίᾳ τοῦθ' ὅπερ ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε, οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων ἀναφέροντός τι σχετικόν. Παρὰ Παυσανίᾳ (βιβλ. 2. VII. 7) ἀπαντᾷ εἰς τὰ περὶ Σικυῶνος τὸ ἑξῆς χωρίον. «Εἰς δὲ τὴν ἀγορὰν εἰσελθοῦσι Πειθοῦς ἐστιν ἱερόν, οὐδὲ τοῦτο ἄγαλμα ἔχον. Πειθὼ δὲ ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε αὐτοῖς κατέστη σέβεσθαι. Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα παρεγένοντο εἰς τὴν Αἰγιάλειαν καθαρσίων ἕνεκα. Γενομένου δέ σφισι δείματος ἔνθα καὶ νῦν Φόβον ὀνομάζουσι τὸ χωρίον, οἱ μὲν εἰς Κρήτην παρὰ Καρμάνορα ἀπετράποντο, τοὺς δὲ ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ Αἰγιαλείᾳ νόσος ἐπέλαβε· καὶ σφᾶς ἐκέλευον οἱ μάντεις Ἀπόλλωνα ἱλάσασθαι καὶ Ἄρτεμιν.» Προφανῶς παράδοξον εἶνε ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὅτι ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ἐν Σικυῶνι Αἰγιαλείας ἔφθασαν εἰς Κρήτην! Γνωσθείσης τὰ νῦν τῆς ἐν Αἰγιλίᾳ, τῆς ἄλλως τε καὶ Αἰγιαλείας καλουμένης, λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, φυσικὸν εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἐγένετο σύγχυσις τῆς παραδόσεως ἢ τοῦ μύθου καὶ ὅτι ἀντὶ τῆς ἐν Σικυῶνι Αἰγιαλείας περὶ τῆς Αἰγιλίας προὔκειτο ἢ Αἰγιαλείας τῆς παρὰ τὴν Κρήτην.

Προσοχῆς ἄξιον εἶνε ὅτι οἱ ἀναθέται Ἀριστομένης καὶ Νίκων ἦσαν ὁ μὲν Θετταλὸς ὁ δὲ Ἀθηναῖος· βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἦσαν ἐγκάτοικοι ἐν τῇ τόσον ἀπομεμακρυσμένῃ τῆς χώρας των μικρᾷ νήσῳ. Ἦσαν πάντως ναυαγοὶ διασωθέντες· ἐκτὸς ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦτο εἰς τοσοῦτον διαπεφημισμένον, ὥστε καὶ μακρόθεν ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ καὶ ἀναθήματα ἵδρυον ἢ ἔπεμπον ἐκεῖ!

Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸ δημοτικὸν εἶνε «Αἰγιλεὺς» καὶ οὐχὶ «Αἰγίλιος» κατὰ τὸ Κυθήριος, ὡς διατείνεται Στέφανος ὁ Βυζάντιος. Ἐν τέλει προσθέτομεν ὅτι ἐν τῷ χώρῳ τῷ περικεκλεισμένῳ διὰ τείχους, ἐντὸς δηλ. τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἐπὶ τῆς κλιτύος ὑπάρχει σπήλαιον, ὅπερ καλοῦσι τὰ νῦν «Φυλακάς.» Ἐπισκεφθεὶς τοῦτο εἶδον ὅτι ἔχει εἴσοδον στενὴν λελαξευμένην ἐν τῷ βράχῳ καὶ ἐντὸς (ἐπίσης ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένον) τετράγωνον δῶμα, εἰς τὰς δύο τοῦ ὁποίου πλευρὰς ὑπάρχει ἀνὰ μία τετράγωνος μικρὰ θύρα (λελαξευμένη) ἄγουσα εἰς μικρότερα δώματα. Αἱ φυλακαὶ εἶνε ἴσως προϊστορικὸς τάφος, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου τετραγώνου ἄνωθεν ὀπὴν τετράγωνον πεφραγμένην δι' ὀγκολίθων. Τὸ περίεργον τοῦ τάφου τούτου εἶνε τὰ δύο μικρὰ δωμάτια, ὧν τὸ ἕτερον μὲν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου καὶ τὸ δ' ἄλλο δεξιά. Δὲν συνέχονται δὲ ταῦτα, ὡς ἐν Σπάτᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' εἶνε αὐτοτελῆ. Ὁ τάφος οὗτος σεσυλημένος (ἂν περιεῖχε ποτὲ πολύτιμόν τι;) πρὸ αἰώνων, ἐχρησίμευσε κατὰ τὰς διαφόρους κρητικὰς ἐπαναστάσεις εἰς κατοικίαν οὐχὶ εὐαρίθμων γυναικοπαίδων.

Β. ΣΤΑΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἐξηκολούθησαν αἱ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πύλης τοῦ Beulé ἀνασκαφαί. Σπουδαιότατον τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀποτέλεσμα, ἰδίως ὑπὸ τοπογραφικὴν ἔποψιν, εἶνε ἡ ἀποκάλυψις *βωμοῦ* ἐκ πωρίνου λίθου κειμένου κατὰ χώραν, ἔχοντος κατὰ τὰ πλάγια ἕλικας. Π. Κδδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν τῇ θέσει **Πετρέζα** τύμβου. Μέχρι τοῦδε ἀνεφάνησαν τάφοι τινὲς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ τύμβου ἄνευ σπουδαίων κτερισμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον εἰσήχθησαν ἐν τῷ ἐθν. Μουσείῳ, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Σ τ ά η, τὰ ἑξῆς ἀρχαῖα:

1-48. Συνέχεια καὶ τέλος τῶν εὑρεθέντων ἀρχαίων ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15: σ. 98, 1-10:

σ. 115, 1-11 : σ. 136, 1-8 : σ. 173, 1-12 : σ. 213, 1-10 : σ. 226, 1-40. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι :

1. Ἡμίλευκος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,35. Εἰκονίζεται ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου τέθριππον ἅρμα, ἐφ' οὗ ἀνὴρ (ὁ Ἀμφιάραος) φέρων θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ, ἡνιοχῶν τῇ ἀριστερᾷ, τὴν δεξιὰν ἔχων πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένην. Παρ' αὐτῷ ὄπισθεν τοῦ πρώτου ἵππου καὶ ἑπομένως κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος ὁρατὴ γυνὴ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα. Ὑπεράνω τῶν ἵππων κοσμηματικοὶ κλάδοι κισσοῦ καὶ μέλανα στίγματα, μεταξὺ δὲ τούτων δύο ἱπτάμενα πτηνά, ὧν τὸ ἕτερον κρατεῖ διὰ τῶν ποδῶν στέφανον, τὸ ἄλλο δὲ ὄφιν Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκή, ἐπιμελής, ἀλλ' οὐχὶ καλῶς διατηρημένη· ἀδεξία δὲ εἶναι ἡ παράστασις τῶν ἵππων οἵτινες εἰκονίζονται ἄντωποι σχεδὸν καὶ ὡσεὶ ἀπεσπασμένοι τοῦ ἅρματος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1194).

2. Ἀγγεῖον μόνωτον πεπιεσμένον τὴν κοιλίαν μετὰ μακροῦ λαιμοῦ, λευκὸν ἅπαν, φέρον ὑπὸ τὸν λαιμὸν κοσμήματα ἐρυθρομέλανα (στεφάνους ἰδίᾳ μετὰ ταινιῶν). Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1195.

3. Ἡμίλευκος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,26. Περὶ τὴν κοιλίαν εἰκονίζεται τέθριππον, οὗ τινος ἐπιβαίνει γυνὴ (Ἄρτεμις) τὸν ἕνα τῶν ποδῶν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἡνία· παρ' αὐτῇ ἱστάμενος ἀνὴρ κρατῶν λύραν (Ἀπόλλων)· ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν ἵππων εἰκονίζεται ἔλαφος. Ἀνὴρ δὲ (ὁ Ἑρμῆς) φέρων πέτασον καὶ κατὰ τοὺς πόδας πτέρυγας, κρατῶν καὶ κηρύκειον, ἵσταται ἀντιμέτωπος, ὡσεὶ παρακωλύων τὴν δίοδον εἰς τὸ ἅρμα. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκή, ἐνιαχοῦ δὲ ὀλίγον ἀπεσβεσμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1196).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Κοινὴ νεκρικὴ παράστασις ἐξ ἧς σώζεται μόνον ἑκατέρωθεν τῆς ἀμυδρῶς ὁρωμένης στήλης, τῆς διὰ ταινιῶν κεκοσμημένης, τὸ ἄνω ἥμισυ, ἀνδρικῆς (;) μὲν δεξιὰ γυναικείας δ' ἀριστερὰ μορφῆς. Ἡ γυνὴ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κεκρύφαλον ἐρυθροῦ χρώματος, ἐκράτει δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ ἐξηλειμμένον στέφανον. Ἡ λήκυθος εἶναι ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ πολλαχῶς ἐφθαρμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1197).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἐκ τῆς ἡμιλεύκου βαφῆς τοῦ

ἀγγείου σώζεται ἐλάχιστον μόνον μέρος ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐφ' οὗ καὶ διακρίνεται τὸ ἄνω ἥμισυ Νίκης μετ' ἀναπεπταμένων πτερύγων, κρατούσης στέφανον ἐκ κλάδων διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐχούσης διάδημα. Ἡ γραφή, μελανόγραμμος οὖσα, ὑπῆρξεν ἐξόχως λεπτὴ καὶ ἔντεχνος, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων λειψάνων. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1198).

6. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἐφθαρμένη γραφὴ εἰκονίζουσα γυναῖκα ἱσταμένην πρὸ τάφου (δεδηλωμένου διὰ καμπύλης γραμμῆς) κρατοῦσαν λευκὴν ταινίαν τῇ δεξιᾷ· φέρει αὕτη μέλαν ἱμάτιον· τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος λευκά. (Εὑρετ. Γεν Ἐφορ. 1199).

7. Δύο λήκυθοι ἡμίλευκοι μετὰ γραφῶν κοσμηματικῶν (κλάδων κισσοῦ καὶ ἀνθεμίων), κοιναί. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. 1200-1201).

8. Πυξὶς δίωτος ταπεινὴ μετὰ καλύμματος ἔχουσα κοσμηματικὰς γραφὰς μελανογράμμους ἐπὶ ἐρυθρᾶς βάσεως, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1202).

9. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος μετὰ ταπεινοῦ λαιμοῦ καὶ προεξεχούσης κοιλίας ὕψ, 0,29. Ἔμπροσθεν, ὑπὸ μαίανδρον μὴ ἐξικνούμενον πέραν τῆς γραφῆς, ἡ ἑξῆς εἰκών: καθημένη γυνὴ ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου, ἐνδεδυμένη δὲ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περιβάλλον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸ σῶμα μέχρι τῶν κνημῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα κεκρύφαλον. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται νεανίας ἐνδεδυκὼς χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατῶν ἐν τῇ προτεταμένῃ δεξιᾷ πρᾶγμά τι τετράγωνον (πινάκιον;) ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τοὺς τανῦν ἐν χρήσει φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν, ἔχον δὲ καὶ στίγματα μελανὰ ἐν εἴδει γραμμῶν. Τὸ *γράμμα* τοῦτο (διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παριστᾷ ἄλλο τι) προσφέρει ὁ νεανίας τῇ γυναικί, ἥτις ὅμως περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ ἱματίου, δὲν ἐκτείνει τὰς χεῖρας ἵνα τὸ λάβῃ. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξόχως λεπτὴ καὶ ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καλῶς· μόνον ἡ μέλαινα γραφὴ τοῦ ἀγγείου περὶ τὴν εἰκόνα εἶναι ἐξηλειμμένη καὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος τοῦ νεανίου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1203).

10. Ἡμίλευκος μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ λήκυθος μετὰ προεξεχούσης κοιλίας ὕψ. 0,29. Βεβλαμμένη πολλαχοῦ διακρίνεται ἔτι γραφὴ ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν συμπλεγμάτων, μιᾶς καθημένης γυ-

ναικὸς καὶ ἑτέρας ἱσταμένης πρὸ αὐτῆς. Τῶν δύο πρώτων συμπλεγμάτων αἱ μορφαὶ εἶναι ἐξηλειμμέναι τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, τοῦ τελευταίου σωζομένου διακρίνομεν γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θρόνου προεκτείνουσαν τὴν ἀνυψωμένην δεξιὰν πρὸ τοῦ προσώπου τῆς πρὸ αὐτῆς ἱσταμένης μορφῆς, τῆς κεκαλυμμένης δι' ἱματίου ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν γονάτων. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς καθημένης ἐκτείνεται ἐπίσης ἵνα λάβῃ τι παρὰ τῆς ἱσταμένης. Ἡ γραφὴ εἶναι τῶν ἀρχαϊκῶν, ἀμελὴς καθιστῶσα δυσχερῆ τὴν κατανόησιν τῶν καθέκαστα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1204).

11. Πυξὶς μετὰ καλύμματος ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν μέλανα ἀνθέμια, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1205).

12. Πυξὶς μετὰ καλύμματος, ἐφ' οὗ ἑτέρα μικρὰ πυξίς, ἐπίσης μετὰ καλύμματος. Τὴν κοιλίαν περιθέει κόσμημα ἐκ τετραγώνων μελανῶν καὶ ἐρυθρῶν μετὰ στιγμάτων ἐν εἴδει πίνακος ζατρικίου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1206).

13. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,44. Ἐν μέσῳ στήλη ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον κεχρωματισμένον δι' ἐρυθροῦ καὶ ἰώδους χρώματος, κεκοσμημένη δὲ ταινίαις ἐρυθραῖς. Ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῆς στήλης κάθηται νεανίας, οὗ τὸ ἄνω τοῦ σώματος ἐμπλαισιοῦται ἐν τῇ στήλῃ, ἐν ᾧ οἱ πόδες προτεταμένοι ὄντες ἐξέχουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενοι· ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου εἶναι βεβλαμμένη οὕτως, ὥστε μόλις ὁρατὴ τυγχάνει αὕτη ἐν ὅλῳ. Δεξιὰ τῆς στήλης ἵσταται ἀνὴρ φέρων ἱμάτιον καὶ πέτασον, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένον, κρατῶν τῇ ἀριστερᾷ μὲν διπλοῦν δόρυ, τῇ δεξιᾷ δὲ πιθανῶς ταινίαν. Ἀριστερὰ τῆς στήλης ἵσταται κεκυρτωμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐπὶ ὀζώδους ῥάβδου ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐρειδόμενος, φέρων μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον. Δυστυχῶς καὶ τῆς μορφῆς ταύτης τὸ πλεῖστον τυγχάνει ἐξηλειμμένον, ἐν γένει δὲ ἡ εἰκὼν δὲν διατηρεῖται καλῶς, οὖσα μία τῶν καλλίστων ἐπὶ νεκρικῶν ληκύθων γραφῶν. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. 1207).

14. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,34. Στήλη ὀρθογώνιος ἐπὶ δύο βαθμίδων, κεκοσμημένη ταινίαις· ἑκατέρωθεν δύο μορφαὶ μόλις ὁρώμεναι ἐκ φθορᾶς τῆς γραφῆς· τούτων ἡ ἑτέρα κρατεῖ ταινίαν ἢ στέφανον, ἡ ἄλλη δέ, ἐρυθρὸν ἱμάτιον φέρουσα, κοσμεῖ ἴσως τὴν στήλην. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1208).

15. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Στήλη νεκρικὴ ἐπὶ δύο βαθμίδων

κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ μελαίναις. Δεξιὰ τῆς στήλης νεανίας ἱμάτιον ἐρυθρὸν φέρων, καταλεῖπον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους γυμνὸν καὶ συνεστραμμένον περὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἵσταται ἐρείδων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ ῥάβδου μακρᾶς, ἐπὶ ταύτης δὲ τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα ὑποβαστάζοντα τὴν χαμαὶ κλίνουσαν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν λύπης· ἀριστερὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος φέρων μακρὸν ἱμάτιον ὑπέρυθρον ἐρειδόμενος τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καὶ καλῶς. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1209).

16. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Ἑκατέρωθεν στήλης ὀρθογωνίου ἱδρυμένης ἐπὶ τριῶν βαθμίδων κεκοσμημένης διὰ ταινιῶν μορφαὶ γυναικεῖαι φέρουσαι ἀμφότεραι κάνιστρα, στεφάνους καὶ ταινίας. Ἡ γραφὴ εἶναι βεβλαμμένη ἰδίᾳ κατὰ τὰς μορφάς, ὧν ἡ ἑτέρα μόλις ὁρατὴ ἔτι τυγχάνει. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1210).

17. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,30. Εἰκονίζεται πωγωνοφόρος ἀνὴρ φέρων μακρὸν ἱμάτιον καταλεῖπον τὸ δεξιὸν στῆθος γυμνὸν καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· ἐρειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου ὑπὸ τὴν μασχάλην κρατεῖ ὑπεράνω βωμοῦ τετραγώνου περιφερές τι πρᾶγμα (φιάλην;). Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελὴς καὶ οὐχὶ καλῶς διατετηρημένη. (Εὑρετ- Γεν. Ἐφορ. 1211).

18. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται γυνὴ ἐν κινήσει ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν· πρὸ αὐτῆς ἱπτάμενος μικρὸς ἔρως κρατῶν στέφανον ἴσως· κάτωθεν δὲ παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς κάλαθος ὑψηλὸς περιέχων ἀντικείμενα δεδηλωμένα δι' ἐρυθρολεύκου βαφῆς. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελὴς καὶ οὐχὶ καλῶς διατετηρημένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1212).

19. Λήκυθος μελανόμορφος ὕψ. 0,26. Ἐν τῷ μέσῳ σύμπλεγμα μαχομένων, ἤτοι ἀνὴρ (ὁ Ἡρακλῆς), ὅστις φέρων δορὰν λέοντος καὶ κρατῶν ὑψηλὰ διὰ τῆς δεξιᾶς ῥόπαλον προσβάλλει γονυκλινῆ ἤδη μορφὴν κρατοῦσαν ὑπερμεγέθη στρογγύλην ἀσπίδα· ἡ ἡττωμένη μορφὴ (Ἀμαζών;) ἔχει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας λευκούς, βεβαίως δὲ καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐφθαρμένον τυγχάνει. Ἑκατέρωθεν ἀνὰ μία μορφὴ ὁμοία τῇ ἡττωμένῃ κρατοῦσα ἀσπίδα καὶ δόρυ. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκή, ἀμελὴς καὶ κακῶς διατηρουμένη. (Εὑρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1213).

20. Πυξὶς μετὰ βάσεως (ποδὸς) ὑψηλῆς καὶ ἑκατέρωθεν διπλῆς λαβῆς, μετὰ καλύμματος, ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν κόσμημα μέλαν ἐκ φύλλων, ὅμοιον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος, κοινή. (Εὑρ. Γενικ. Ἐφορ. ἀρ. 1214).

21. Ἀγγεῖον μέλαν σχήματος οἰνοχόης μετὰ ῥαβδώσεων. Ἔμπροσθεν ἐπὶ τῆς κοιλίας ἔχει κόσμημα ἐξέχον ἐπίχρυσον, σχήματος πτερύγων, περὶ τὸν λαιμὸν δὲ κόσμημα ἐκ κλάδων ὁμοίας κατασκευῆς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1215).

22. Ἀρύβαλλος μικρὸς φέρων κόσμημα ὅμοιον τῇ ὑπ' ἀρ. 12 πυξίδι. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1216).

23. Ἀρύβαλλος ἐρυθρόμορφος· εἰκονίζεται γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα, ἐξ ἧς κρέμαται ταινία· κοινός. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1217).

24. Ἀρύβαλλος ἐρυθρόμορφος, εἰκονίζεται γυνὴ φέρουσα ποδήρη χιτῶνα καὶ μικρὸν ἱμάτιον, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνουσα, κοινός. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1218).

25. Κάλπη μετὰ καλύμματος καὶ ὑψηλῆς λαβῆς ἑκατέρωθεν ἔχουσα κοσμηματικὰς γραφὰς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων, κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1219).

26. Λήκυθος μελανόμορφος ὕψ. 0,30. Ἐπὶ τεθρίππου γυνὴ ἡνιοχοῦσα, παρ' αὐτῇ ἑτέρα ἱσταμένη· προηγεῖται δὲ ἀνὴρ πωγωνοφόρος φέρων ἱμάτιον, κρατῶν δόρυ καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν ποδῶν πτερύγια (Ἑρμῆς). Γραφὴ ἀμελής, ἀρχαϊκή. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1220).

27. Λήκυθος μελανόμορφος ὁμοίαν ἔχουσα περίπου παράστασιν τῇ προηγουμένῃ, ἐφθαρμένη· ὕψ. 0,30. (Εὑρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1221).

28. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,28. Εἰκονίζεται γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς ταινίαν καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀλάβαστρον· παρὰ τοὺς πόδας σκίμπους. Γραφὴ ἐφθαρμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1222).

29. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,36 μετὰ τῆς συνήθους νεκρικῆς παραστάσεως, ἐφθαρμένης ὅμως· διακρίνεται στήλη μετ' ἀνθεμίου καὶ ἑκατέρωθεν ἴχνη δύο μορφῶν, ὧν ἡ ἑτέρα, γυνή, φέρει κάνιστρον, ἐξ οὗ μακραὶ ταινίαι κρέμανται. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1223).

30. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,36. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐντελῶς ἐξηλειμμένη, τὸ σχῆμα ὅμως τῆς ληκύθου καὶ τὰ περὶ τὸν λαιμὸν συνήθη κοσμήματα, διατηρούμενα καλῶς, μαρτυροῦσι τέχνην λίαν λεπτήν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1224).

31. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30. Στήλη ὀρθογώνιος ἐπὶ τριῶν βαθμίδων κεκοσμημένη ταινίαις, ἔχουσα δὲ καὶ λήκυθον γεγραμμένην (οἱονεὶ ἀνηρτημένην) ἐπ' αὐτῆς. Δεξιὰ κόρη διὰ ταινιῶν κοσμοῦσα τὴν στήλην καὶ ἀριστερὰ ἀνὴρ φέρων μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον. Ἡ γραφὴ εἶναι λίαν βεβλαμμένη. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1225).

32. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,29. Δύο γυναικεῖαι μορφαί, ὧν ἡ ἑτέρα ἐντελῶς σχεδὸν ἐφθαρμένη φέρουσα κάνιστρον. Ἡ ἄλλη, ἥτις ποδήρη χιτῶνα ἐρυθρὸν φέρει, ἵσταται τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσα, τὴν κόμην δὲ βραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον, προτείνουσα τὴν δεξιάν, ἵνα λάβῃ παρὰ τῆς ἑτέρας ἐκ τοῦ κανίστρου ταινίαν ἴσως, τὴν ἀριστερὰν δὲ ὑψοῦσα πρὸς τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ τίλλουσα (;) ταύτην. Γραφὴ κοινή. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1226).

33. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,37, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη, σώζουσα ἔτι μερικῶς τὴν νεκρικὴν αὐτῆς παράστασιν, ἤτοι στήλην μετ' ἀετώματος κεκοσμημένην ταινίαις. Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα κάνιστρον μετὰ ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐναγισμάτων καὶ ἀριστερὰ ἡ κεφαλὴ μόνον νεανίου. Ἡ γραφὴ θὰ ἦτο βεβαίως ἐξόχως ἐπιμελής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους αὐτῆς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1227).

34. Μικρὰ ἀγγεῖα ἐξ διαφόρου σχήματος μέλανα, ἄνευ γραφῶν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1228-1233).

35. Πέντε μικρὰ κωνοειδῆ δίωτα ἀγγεῖα, ὧν τὰ τρία πρῶτα ὑέλινα καὶ τὰ δύο πήλινα, κοινά. (Εὑρετ. Γενικ. Ἐφορίας ἀριθ. 1234 - 1238).

36. Μικρὸν ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ἐρυθρόμορφον εἰκονίζον κόρην καθημένην ἐπὶ βράχου καὶ πρὸ αὐτῆς στέλεχος δένδρου (;), κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1239).

37. Ὁμοίου σχήματος ἀγγεῖον εἰκονίζον κόρην κρατοῦσαν πυξίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ ταινίαν ἐν τῇ δεξιᾷ, βαίνουσαν ταχέως, κοινόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1240).

38. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος μεῖζον, ἔχον εἰκόνα κόρης (βακχίδος) τρεχούσης καὶ κρατούσης θύρσον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1241).

39. Πηλίνη βάσις κίονος τετραγώνου μετὰ τεσσάρων ποδῶν

(σχήματος ζώου, ὡς ἐπὶ θρόνων) σώζουσα ἐπ' αὐτῆς ἔτι μέρος τοῦ κορμοῦ κίονος ἰωνικοῦ, χρώματος μέλανος, πλ. 15×15, ὕψος ἄνευ τοῦ κίονος 0,11. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1242).

40. Λευκὴ λήκυθος ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ ἐλλειπὴς τὴν βάσιν, σώζουσα ἔτι τὴν ἑξῆς νεκρικὴν παράστασιν: ἤτοι στήλην μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένην δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν καὶ δεξιὰ μὲν κόρην, ἀριστερὰ δὲ νεανίαν ἐνδεδυμένον ἐρυθρὸν ἱμάτιον καὶ κρατοῦντα ὀζώδη ῥάβδον. Αἱ μορφαὶ δὲν διατηροῦνται καλῶς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1243).

41. Ἡμίλευκος λήκυθος (ἄνευ λαιμοῦ καὶ βάσεως) σώζουσα ἐν μέρει τὴν εἰκόνα κόρης κρατούσης διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς οἰνοχόην· ἔμπροσθεν αὐτῆς κίων δωρικοῦ ῥυθμοῦ καὶ κάτοπτρον ὡσεὶ ἀνηρτημένον. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1244).

42. Ἡμίλευκος λήκυθος (ἄνευ λαιμοῦ καὶ βάσεως) σώζουσα εἰκόνα κόρης φερούσης μακρὸν μέλαν ἔνδυμα καὶ κρατούσης οἰνοχόην· τὸ πρόσωπον λευκόν. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1245).

43. Ἡμίλευκος λήκυθος, ὕψ. 0,23, σώζουσα ἐν μέρει εἰκόνα τριῶν ὁπλιτῶν μαχομένων, μελανόμορφος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1246).

44. Ὁμοία λήκυθος τὴν αὐτὴν τῇ προηγουμένῃ παράστασιν περίπου ἔχουσα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1247).

45. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,21 σώζουσα ἐν μέρει τὴν εἰκόνα νεανίου φέροντος ἱμάτιον κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, πέτασον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ κρατοῦντος διπλοῦν δόρυ. Γραφὴ ἀμελής. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1248).

46 - 47. Τὰ ἑξῆς ὑπ' ἀριθ. 46 - 47 ἀρχαῖα παραδοθέντα ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων Τιμ. Φιλήμονος, εὑρεθέντα ἐν Ἀθήναις, ἤτοι:

46. Ἀνάγλυφον παριστῶν νεανίαν μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς:

Ἑρμείας Ἰωνικοῦ Μειλήσιος ἐτῶν Iϛ.

Εὑρέθη πλησίον τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ ἄνωθεν τοῦ Σταδίου. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1192).

47. Πλὰξ ἐνεπίγραφος, προευκλείδιος ἐπιγραφὴ ἐκ στίχων 17 ἀποτελουμένη. Εὑρέθη ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. (Ἴδ. σελ. 254).

48. Ἀρύταινα χαλκῆ ὕψ. 5,25, μικρὸν πιθοειδὲς ἀγγεῖον ὕψ. 0,0,9 χαλκοῦν καὶ πήλινον εἰδώλιον γυναικός, ὕψ. 0,24, κρατούσης τῇ δεξιᾷ μῆλον καὶ χαλκῆ περόνη. Εὑρέθησαν ἐν Λοκρίδι. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1258 κ. ἑ.).

49. Τεμάχιον διατάγματος τοῦ Διοκλητιανοῦ de pretiis rerum venalium, περὶ οὗ λόγος γίγνεται ἐν τῷ Δελτίῳ 1889 σ. 3. Εὑρέθη ἐν Πλαταιαῖς. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1249).

50. Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἐλευσῖνος, δημοσιευομένη ἐν τῇ Ἐφημ. Ἀρχ. 1888 σ. 113 κ. ἑ. καὶ Bull. de Corr. h. 1889 σ. 433 κ. ἑ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1250).

51. Αἱ ἑξῆς παρὰ τὴν Ἁγ. Τριάδα εὑρεθεῖσαι ἐπιγραφαί:

α'. Στήλη μετ' ἀετώματος ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ἐντεθειμένη ἐν βάσει ἐκ τιτανολίθου. Ἡ μὲν στήλη ἔχει μῆκ. 0,98, πλ. 0,34 — 0,41, πάχ. 0,09· ἡ δὲ βάσις μῆκ. 0,52, πλ. 0,40, ὕψ. 0,37μ. Ἐπὶ τῆς στήλης ἡ ἐπιγραφή:

Φαναγόρα ⁝ Χαιρεστράτου

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1251).

β'. Τεμάχιον πωρίνου λίθου, μήκ. καὶ πλ. 0,15, πάχ. 0,06μ. Ἐν αὐτῷ ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή, ἧς σώζονται μόνον γράμματά τινα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1252).

γ'. Πλὰξ ἐκ Πεντ. μαρμ. μήκ. 0,44, πλ. 0,20 — 0,22, πάχ. 0,07μ.

Ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πλακός:

Κυμητήρι-
ον Ἔρωτος
καὶ Ἀναστα-
σίας

Ἐν δὲ τῷ κάτω μέρει ἀντίστροφα γεγραμμένον:

Κυμητ.
Ἔρωτος

(Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1253).

52. Εἴκοσιν ἑπτὰ νεκρικαὶ ἐπιγραφαί, εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας οἰκοπέδῳ τοῦ κ. Ἰ. Μπάγκα, ὑφ' οὗ ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1254).

53. Δύο κεφαλαὶ ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μνημείου, ἡ μὲν νεάνιδος (μὲ τολύπην) ἡ δὲ κορασίου· καὶ πλὰξ

στεφάνης ἐκ πηλοῦ μετὰ λεοντοκεφαλῆς καὶ ἀνθεμίων καὶ ἄλλα τινὰ ἄχρηστα πράγματα. Εὑρέθησαν, ἔνθα καὶ αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ ἐπιγραφαὶ καὶ ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰ. Μπάγκα. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1255).

54. Μικρὸν ἄγαλμα ἀνδρὸς πωγωνοφόρου φέροντος χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μετὰ τῆς πλίνθου συμφυοῦς οὔσης συνηρμολογημένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων ὑπόπτου γνησιότητος, κοινὸν καὶ εὐτελὲς ἔργον, ὕψ. 0,85. Ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις χρήμασιν ὁμογενοῦς τινος. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1256).

55. Ἕτερον ἄγαλμα γυναικεῖον μετὰ συμφυοῦς βάσεως ἐκ τεμαχίων ὑπόπτου γνησιότητος συγκεκολλημένον· κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾷδα καὶ στεφάνην ἐπὶ τῆς κόμης, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένη ἡμισέληνος. Κοινὸν καὶ εὐτελὲς ἔργον, ὕψ. 1,00. Ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 54. (Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1257).

56. 461 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἰδίως, δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαρ. Τρικούπη. (Ἴδ. Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1258) (1).

2. Συλλογὴ Μεγαλοπόλεως.

Τὰ ἧττονος λόγου ἄξια εὑρήματα τῶν ἐν Λυκοσούρᾳ ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 225 ἀρ. 3) ἐκομίσθησαν εἰς Μεγαλόπολιν καὶ παρεδόθησαν τῷ Δημάρχῳ διὰ πρωτοκόλλου. Οὕτω δι' αὐτῶν ἐγένετο ἀρχὴ πρὸς ἵδρυσιν Ἀρχαιολογικῆς Συλλογῆς ἐν Μεγαλοπόλει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Μουσεῖον Ἀκροπόλεως. Αἱ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων ἐπερατώθησαν.

---

(1) Διαρκοῦντος τοῦ λήγοντος ἔτους ἐκομίσθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ· α') τὰ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν εὑρήματα (ἴδ. σ. 202 ἀρ. 4) καὶ β') τὰ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἀνασκαφῶν εὑρήματα. (Ἴδ. σ. 243, ἀρ. 2). Τὰ ἀρχαῖα ὅμως ταῦτα δὲν ἐκαθαρίσθησαν οὐδὲ συνεκολλήθησαν εἰσέτι· διὰ τοῦτο

2. **Ἐθνικὸν Μουσεῖον:** Περατωθείσης τῆς κατατάξεως τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ γλυπτῶν ἐργασίαι.

3. **Δωρεὰ βιβλίων:** Ὁ καθηγητὴς κ. Fr. Wieseler ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἑορτῆς τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐδωρήσατο τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῶν πλείστων τῶν συγγραμμάτων του. Τὴν δωρεὰν ταύτην ἀνήγγειλε τῷ Γενικῷ Ἐφόρῳ δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου ὡς ἑξῆς:

« Es ist mein Wunsch in diesem Semester an dessen Schluss im Monat August ich mein fünfzigjähriges Lehrerjubiläum begehen werde, meine sämmtlichen archäologischen Schriften, von denen ich noch Exemplare besitze der Γενικὴ Ἐφορεία τῶν Ἀρχαιοτήτων zu Athen als Geschenk geben zu dürfen, um an diesem meinem Lebensabschnitte dem Griechischen Lande als der ersten Quelle aller classischen Alterthumsforschung meinen wärmsten Dank abzustatten».

4. **Δωρεὰ ἀρχαίων:** Ἀνώνυμος ὁμογενὴς ἐδωρήσατο τῷ ἐθν. Μουσείῳ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως 461 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. (Ἴδ. σ. 252 ἀρ. 8).

Ἑτέρα σπουδαία δωρεὰ ἀρχαίων, ἰδίως ἀγγείων, (ἴδ. σ. 234 ἀρ. 45-55) ἐγένετο ὑπὸ ἐξέχοντος παρ' ἡμῖν ἀνδρός, εἴπερ καὶ ἄλλος τις ἐργαζομένου ὑπὲρ προαγωγῆς καὶ πλουτισμοῦ τοῦ ἐθν. ἡμῶν Μουσείου.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων.** Ἐν Πειραιεῖ κατεσχέθη κιβώτιον στελλόμενον ἐξ Ἀταλάντης ἀνῆκον τῷ ὑπομοιράρχῳ Ξ. Λαπαθιώτη, περιέχον διάφορα ἀρχαῖα, κοινὰ καὶ ἄχρηστα. Τούτων τὰ ἄξια ὁπωσοῦν λόγου ὁ ἰδιοκτήτης προθύμως παρεχώρησε τῇ Ἐφορείᾳ ἵνα καταταχθῶσιν ἐν τῷ Μουσείῳ (ἴδ. σ. 251, 48)· τὰ λοιπὰ δέ, ἐντελῶς ἄχρηστα ἀπεδόθησαν αὐτῷ διὰ τῆς ἐνεργησάσης τὴν κατάσχεσιν ἀστυνομικῆς ἀρχῆς. (Ἴδ. ἀναφορὰν ἐπιμελητοῦ Συλλογῆς Πειραιῶς ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 15797).

δὲν κατεγράφησαν ἐν τῷ Δελτίῳ ὡς εἰσαχθέντα ἐν τῷ Μουσείῳ. Τούτων ἕνεκα θέλουσι καταγραφῆ ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ 1890.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀθηνῶν

Καθαριζομένου τοῦ χώρου τοῦ παρὰ τὴν μεσημβρινῶς τῆς Μητροπόλεως κειμένην ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου εὑρέθη λίθος πεντελήσιος ἄνω ἀποκεκρουσμένος (μῆκος 0,50, πλάτ. 0,31, πάχος 0,21 μ.), ¹) ἐν ᾧ ἡ ἑξῆς ἐν πανομοιοτύπῳ δημοσιευομένη ἐπιγραφή·

Οἱ στίχοι 3 - 12, βεβαίως δὲ καὶ οἱ ἀπολεσθέντες προηγούμενοι εἶχον ἀνὰ 15, οἱ δὲ 13 - 16 ἀνὰ 16 γράμματα· κάτωθι τοῦ 17ου στίχου ὑπάρχει κενὸς χῶρος. Προτείνω δὲ τὴν ἑξῆς ἀνάγνωσιν :

(1) Ἐν τῇ ὄπισθεν πλευρᾷ τοῦ λίθου ὑπάρχει περιφερὲς ἀβαθὲς κοίλωμα (διάμ. 0,34), ἐν ᾧ ἵστατο προφανῶς στῦλος τις ἢ κίων τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ.

. . . . π ; ε . . . .
τ]ὲν πόλιν [κ]αθ' [ἅπαν
οἰκοδομε͂σαι ⁝ Hό[πο-
ς] ἂν ⁝ δραπέτες μὲ ἐ[σ-
ί]ει : μεδὲ λοποδύτ[ε-
ς] ⁝ ταῦτα δὲ χσυνγρά-
φσα[ι] μὲν Καλλικρά-
τ]ε ⁝ Hόπος ἄριστα κα-
ὶ εὐτελέστατα σκε-
υάσαι, ἀπομισθῶσα-
ι δὲ τὸ[ς] πολετ[ὰ]ς ⁝ Hό-
π]ος ἂν ⁝ ἐντὸς Hεχσέ-
κ]οντα ⁝ ἐμερῶν ⁝ ἐπισκ-
ε]υασθε͂ι ⁝ φύλακας δὲ
ε͂]ναι τρε͂ς μὲν τοχσό-
τ]ας ⁝ ἐκ τε͂ς φυλε͂ς τε͂ς
π]ρυτανευόσες.

Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπισκευὴν δημοσίου τινὸς κατασκευάσματος, ἥτις πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν παρὰ τοῦ Καλλικράτους ὑποβληθησομένην συγγραφὴν (Baucontract) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος. Ὁρίζεται δὲ νὰ ἀποπερατωθῇ τὸ ἔργον ἐντὸς προθεσμίας ἑξήκοντα ἡμερῶν, ἐπιτηρεῖ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἡ Βουλή.

Δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ ψηφίσματος ἐν οἷς ἀνεφέρετο σαφέστερον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον, ἐπειδὴ δὲ μνεία γίγνεται τῆς πόλεως, τουτέστι τῆς Ἀκροπόλεως, εἰκάζω ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο συνεδέετο ὁπωσοῦν μετὰ ταύτης. Ἴσως πρόκειται περὶ ἐπισκευῆς ἢ ἀποπερατώσεως τοῦ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τείχους, οὗτινος μέρη τινὰ σχεδὸν σύγχρονα εἶνε τοῖς λοιποῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐπὶ Περικλέους ἐκτελεσθεῖσιν οἰκοδομήμασιν, διότι εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἀκριβέστερον εἰπεῖν εἰς τὰ μεταξὺ 440 καὶ 430 πρ. Χρ. ἔτη, φαίνεται ὅτι ἀνάγεται καὶ ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφή.

Ὡς ἀφορμὴ δὲ τῆς ἐργασίας ἀναφέρεται ἡ ἀνάγκη νὰ περιφραχθῇ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος τόπος ἵνα μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὸν δραπέται ἢ λωποδύται, οἵτινες ἐνταῦθα προφανῶς ἐν ἴσῃ μοίρᾳ τίθενται.

Ὁ ἐν τῷ ζ' καὶ η' στίχῳ μνημονευόμενος Καλλικράτης εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ κλεινὸς ἀρχιτέκτων, ὅστις τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος ἠργολάβησεν (Πλούτ. Περ. 13). Ὁ τρόπος δὲ

καθ' ὃν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὑπεμφαίνει ὅτι τότε διετέλει ἐν τῇ τακτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πόλεως.

Διὰ τῶν στίχων ιε' καὶ ἑξῆς νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν, ὅτι καὶ οἱ ἀστυνομικὰ χρέη ἐκτελοῦντες τοξόται κατὰ τὰς φυλὰς διενέμοντο. Ἐνταῦθα μνημονεύονται πιθανῶς ὡς φύλακες τοῦ διὰ τὴν οἰκοδομὴν συσσωρευθέντος ὑλικοῦ καὶ τοῦ τόπου τῆς οἰκοδομῆς διαρκούσης τῆς ἐργασίας.

Παράδοξον καὶ δυσεξήγητον εἶνε ὅτι τὸ ἐν τῷ στίχῳ ιε' μόριον *μὲν* τὸ κῶλον τοῦτο ὡς πρῶτον χαρακτηρίζει, ᾧ προσεδοκῶμεν νἀποκρίνηται δεύτερόν τι, ὅπερ ὅμως δὲν προστίθεται. Ἴσως πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο ὀφείλεται τῇ συντομεύσει τῇ γενομένῃ διὰ τὴν ἐν τῷ λίθῳ ἐγγραφὴν τοῦ διεξοδικωτέρου κειμένου τοῦ ἐν τοῖς ἀρχείοις διαφυλαττομένου ψηφίσματος [1]).

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

---

(1) Διαρκούσης τῆς τυπώσεως τοῦ ἀνὰ χεῖρας φυλλαδίου ἐξεδόθη ἡ ἄνω ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Bull. de corr. h. 1890 σ. 177 κ. ἑ. Διαφέρει δὲ τὸ ἐνταῦθα δημοσιευόμενον κείμενον τοῦ ἐν τῷ Bull., ἐξ οὗ παρέλαβον τὸ ἐν στ. δ' καὶ ε' «ἐσίῃ,» ἐκτὸς ἀσημαντοτέρων τινῶν, κατὰ τὸν ὁπωσοῦν δυσανάγνωστον στ. 10, ἐν ᾧ ὁ κ. Foucart συμπληροῖ «σκευάσαιντο». Παρατηρῶ δὲ 1. ὅτι διὰ ταύτης τῆς συμπληρώσεως δὲν γίγνεται κατάδηλον, τίνες εἰσὶ οἱ τὸ ἔργον σκευαοόμενοι, συνήθως δὲ τοὐλάχιστον ἀνελάμβανον βεβαίως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ τὰς συγγραφὰς συντάξαντες ἀρχιτέκτονες καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, 2. δὲν φαίνεται κατάλληλος ἡ χρῆσις τοῦ μέσου ῥήματος. Πρὸς δὲ τὰ ὑπ' ἐμοῦ προτεινόμενα συμφωνοῦσι καὶ τὰ ἴχνη τῶν γραμμάτων, ἅτινα ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ ἐσημείωσα.

Εἰς τὸ πανομοιότυπον τοῦτο εἰσέφρησαν τὰ ἑξῆς λάθη τοῦ χαράκτου: ἐν τῷ α' γράμματι τοῦ α' στ. πρέπει νὰ προηγῆται ἡ μακροτέρα γραμμὴ τῆς μικροτέρας, ἐν τῷ θ' στ. εἶνε τὸ πρῶτον γράμμα Ι, ἐν τῷ ια' στ. τὸ τέταρτον γράμμα Τ, ἐν τῷ ιε' στ. τὸ δέκατον γράμμα Ε, τὸ δωδέκατον Τ.

ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

Τόποι ἐξ ὧν αἱ ἐπιγραφαί:

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

Η

Θ

Ι

Κ

Λ

M

N

Ξ

Ο

Π

Ρ

Σ

Τ

Υ

Φ

Χ

Ω

ΠΙΝΑΞ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΠΑΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀνασκαφαί.

Διάφορα εὑρήματα.

Ἐργασίαι Γενικῆς Ἐφορείας καὶ ἐργασίαι ἐν τοῖς Μουσείοις.

Προσκτήματα ἐθν. Μουσείου.

Προσκτήματα ἐπαρχιακῶν Μουσείων.

Κατάσχεσις ἀρχαίων.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ Ι. Π. Λάμπρῳ σ. 22, 8.—Ἐν Μαρκοπούλῳ Μεσογαίας παρὰ Ἀναγνώστῃ Μαγκανᾷ σ. 43, 2. παρὰ Γεωργίῳ Δημητρίου σ. 44, 4.—Ἐν Κορίνθῳ παρὰ Ῥουσοπούλῳ Φαναρτζῇ σ. 43, 3.—Ἐν Πειραιεῖ σ. 46, 1.—Ἐν Σύρῳ σ. 47. α'.— Ἐν Κερκύρᾳ σ. 65, 11-19.—Ἐν Ἐρετρίᾳ παρὰ Παναγιώτῃ Τσαρούμῃ σ. 79, 17.— Ἐν Πειραιεῖ ἐν σιδηρουργείῳ Σὲν σ. 80, 1-51. — Ἐν τῷ Τελωνείῳ Πειραιῶς σ. 82, 52-71.—Ἐν Κορίνθῳ παρὰ Ἰωάννῃ Δασίῳ, Ἰωάννῃ Παπαδάκῃ, Μιχ. Δρόσῳ, Ν. Λυμπέρῃ καὶ Ἰωάν. Γ. Πολίτῃ σ. 83, 4. — Ἐν Ἐρετρίᾳ σ. 84. — Ἐν Βλαχομάνδρᾳ παρὰ Κ. Δ Διμούλῃ σ. 101, 12. — Ἐν Πειραιεῖ παρὰ Ι. Ῥουσέν σ. 139, 9. παρὰ Ἰω. Πετροπούλῳ σ 139, 10-11.—Ἐν Παρισίοις, ἀποσταλέντα διὰ τῆς ἐνταῦθα ἀνακρίσεως σ. 216, 33-82. — Ἐν Πειραιεῖ ἀνήκοντα τῷ ὑπομοιράρχῳ Ξ. Λαπαθιώτῃ σ. 253, 5.

Ἀγοραὶ Ἀρχαίων.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ Β. Νοστράκη σ. 22, 4-6.— Παρὰ Δ. Μπέλλου σ. 22, 7 σ. 43, 1.—Παρὰ Ι. Λοιδωρίκη σ 44, 5.—Παρὰ Σεραφεὶμ Στελιανίδου σ. 79, 16.—Παρὰ Ν. Τζώτζη ἐξ Ἐρετρίας σ. 139, 12-17 —Παρὰ Α. Δοχοῦ σ. 145, 37-52.—Ἐν Παρισίοις χρήμασι ὁμογενοῦς τινος σ. 252, 54-55.

Δωρηταὶ ἀρχαίων.

Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Τσιβουράκη σ. 47, 3.—Θεόδ. Τριφύλλης διὰ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως σ. 80, 19.— Ι. Πάγκας σ. 144, 28-29 σ. 251, 52-53.— Θ. Σακελλάριος σ. 176, 14.—Ἀνώνυμος σ. 234, 45-55. — Δωρεαὶ ὑπ' ἀνωνύμων διὰ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως κ. Χ. Τρικούπη σ. 101, 11 σ. 144, 30—30α.—σ. 252, 56. — Δωρεὰ βιβλίων (Fr. Wieseler) σ. 253, 3.

Προσωπικά.

Carlo Novelli σ. 68, 6.—Fr. Wieseler σ. 159. 3.

Ξυλογραφήματα.

Ἐπιγραφὴ σ. 10.—Ἐπιγραφαὶ σ. 17.—Ἐπιγραφὴ σ. 18.—Ἐπιγραφὴ σ. 32. Ἐπιγραφὴ σ. 35.—Ἐπιγραφὴ σ. 36.—Ἐπιγραφὴ σ. 37.—Ἐπιγραφὴ σ. 38.— Ἐπιγραφὴ σ. 39.—Ἐπιγραφαὶ σ. 51. — Σχεδίασμα τάφων ἐν ὁδῷ Σταδίου καὶ ἐπιγραφὴ σ. 125.—Ἐπιγραφὴ σ. 126.—Ἐπιγραφὴ σ. 127.—Ἐπιγραφὴ σ. 128. —Δωρικὸς ναὸς ἐν Λυκοσούρᾳ σ. 160.—Χρυσῆ ταινία σ. 164. — Βάθρον ἀναθήματος τῶν ἱππέων ἐν τῇ Ἀκροπόλει σ. 179.—Ἐπιγραφαὶ σ. 181.

Πίνακες.

Χάρτης Ἀκροπόλεως σ. 50.—Πίναξ μέρους ἐκ τῶν Προπυλαίων σ. 198.

Διατριβαί.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ:

Σελ. 62 στ. 3 N̄ ἀντὶ 𐅄
» 116 ἀρ. 10. Παρελείφθη ἡ ἐπιγραφή: Γ λ α υ κ ω ν κ α λ ὸ ς Λ έ α γ ρ ο ς.
» 154 στ. 26. Π α ρ θ ε ν ί ο υ ἀντὶ Ἀρτεμισίου
» 158 στ. 9. Σ υ β ο ύ λ η ἀντὶ Εὐβούλη

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ, 1890. 62